

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

✧ A LUNA & SOL OMEGAVERSE ✧

A bouquet of pink roses with dark green leaves is centered on a dark background. The roses are in various stages of bloom, with some fully open and others as buds. The text "FORBIDDEN" is written in large, white, serif capital letters across the middle of the bouquet, and "PART TWO" is written in smaller, white, serif capital letters below it.

FORBIDDEN

PART TWO

EMILIA EMERSON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Yasak: İkinci Bölüm

Emilia Emerson

Telif Hakkı © 2023 Emilia Emerson

Yasak: Birinci Bölüm

Bir Luna & Sol Omegaverse

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler, olaylar, işletmeler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İçindekiler

[Adanmışlık](#)

[Omegaverse'e Giriş Yazarın Notu](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Üç Ay Sonra Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)
[Bölüm 69](#)
[Bölüm 70](#)
[Bölüm 71](#)

[Yolculuk Devam Ediyor](#)
[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)

Hayatımın en zor aylarında bana Cam, Ben ve Theo olarak destek olan arkadaşlarıma.

*Ne büyük bir
hediye.*

Ne aşk ama.

Sizin tarafınızdan tanınmak ne büyük bir mutluluk.

Omegaverse'e Giriş

Bu bir Neden Seçim/Ters Harem Omegaverse.

Why Choose, kadın ana karakterimizin sonsuza dek mutlu olması için erkekler arasında seçim yapmak zorunda olmadığı anlamına gelir.

Her omegaverse farklı olsa da, genel olarak, toplumun üç tanımlamadan oluştuğu alternatif bir dünyadır: alfalar, omegalar ve betalar. İnsanlar biyolojilerini, kişiliklerini ve sosyal statülerini etkileyen bir atama ile doğarlar.

Bu omegaverse'de, Atama Hükümeti beş yıl önce iktidara geldi. O zamandan beri, alfalar (neredeyse her zaman erkek olan) yönetici sınıf olmuştur. Alfalar fiziksel olarak en güçlü ve baskın olanlardır. Atama Hükümeti bunun onların üstün liderler olduğu anlamına geldiğine inanıyor. Erkek alfaların penislerinin dibinde seks sırasında şişen bir düğüm vardır, bu da bir omeganın içine girmelerini sağlayarak kadının hamile kalma olasılığını artırır. Omegaların kokularından çok etkilenirler.

Omegalar (neredeyse tamamı dişi) en nadir görülen türdür. Fiziksel olarak küçüktürler ve alfalara göre daha zayıftırlar. Fiziksel dokunuşa çok ihtiyaç duyarlar ve bu olmadan sağlıkları bozulur. Genç yetişkinlik döneminden başlayarak, omegalar kızgınlık dönemine girerler. Bu süre zarfında oldukça doğurgan ve duygusal olarak savunmasızdırlar. Yuva yapmak için güçlü bir dürtüleri vardır, rahat etmek için yumuşak ve rahat eşyaları bir yatakta toplarlar. Omegaların kızgınlık sırasında aşırı acı ve fiziksel zarardan kaçınmak için alfalar tarafından düğümlemeleri gerekir. Omegalar fiziksel olarak alfalarla uyumludur ve onların düğümlerini alabilir, ancak bazı betalar kendilerini bir alfa düğümünü almak için eğitebilir. Omegalar hangi alfalarla en uyumlu olduklarını kokularından anlayabilirler, çünkü her alfa diğerinden farklı kokar.

Omega. Omegalar genellikle sürü yaşamının merkezidir, sürüyü bir arada tutan tutkaldır.

Alfalar ve omegalar birbirlerine ısıruk yoluyla bağlanabilir, bu da diğerlerinin duygularını hissetmelerini sağlayan bir bağlantı oluşturur. Alfalar ve omegalar birbirlerinin kader eşi olabilirler. Kader eşleri birbirlerine karşı güçlü bir bağ hissederler, uyumlu kokulara sahiptirler ve biyolojik olarak birbirleri için mükemmel bir eş olmaya yatkındırlar.

Betalar esasen "normal" insanlar olarak kabul ettiğimiz şeylerdir. Güçlü kokuları yoktur ve kadersel eşleri yoktur. Toplumun bel kemiğini oluştururlar ve hükümet veya diğer liderlik pozisyonları hariç çoğu işte çalışırlar. Alfalar veya omegalar betaları ısırabilir ve onlarla bir bağ kurabilir.

Yazarın Notu

Bu kitap *Yasak*'ın devamı niteliğindedir: *Birinci Bölüm*'ün devamıdır. Bu kitabın bir anlam ifade etmesi için Birinci Bölümü okumalısınız!

Bu kitap 18 yaşından büyükler içindir. Grup seks ve şaplak, esaret ve rıza ile kovalanma gibi BDSM unsurları da dahil olmak üzere açık seks sahneleri içerir.

Eğer *Yasak*'ı okuduysanız: *Birinci Bölüm*'ü okuduysanız, geçmişte yaşanan cinsel istismar, duygusal ihmal, ebeveynler tarafından istismar ve yağ karşıtı önyargılar için tetikleyici uyarılar olduğunu biliyorsunuzdur. Ek tetikleyiciler arasında depresyon, düşük öz saygı, TSSB ve düzensiz yeme gibi zihinsel sağlık sorunları da yer alıyor.

Bu kitapta fiziksel saldırı, cinsel saldırı, tecavüz tehdidi, kaçırma, hapsetme ve duygusal istismar gibi bazı ek uyarılar (SPOILER ALERT!) bulunmaktadır. Bu istismarların hiçbiri ana sürümümüzün içinde gerçekleşmiyor - onlar Josie'lerine tamamen takıntılılar.

Birinci Bölüm

Ben

I Küçük toplantı odasında kafese kapatılmış bir hayvan gibi bir ileri bir geri volta atıyor, elimi boğazıma götürerek ciğerlerime hava girmesini sağlamaya çalışıyordum. Benim

Görüş mesafesi azalıyordu ve yüksek tavanlar ve duvardan duvara pencereler bile odanın üzerime kapanmakta olduğu hissini engelleyemiyordu.

Saatim sadece üç dakikadır burada olduğumu söylüyordu ama bana sonsuzluk gibi gelmişti. Kardeşlerimin panik ve öfkesi bağın içinden yayılıyor, duygularımı neredeyse içinde boğulana kadar güçlendiriyordu. Tutuklanmaktan kaçınmak için yeterince uzun süre bir arada kalmamız gerekiyordu, ama onlara güvence ya da teselli gönderecek gücü kendimde bulamıyordum. Josie için duyduğum korku her şeyi tüketmiş, göğsümü tırmalıyordu. Onu bulmak için binayı yerle bir etmememin tek nedeni odanın dışında bekleyen gardiyanlardı.

Volta atmayı bıraktım, eğilip ellerimi dizlerimin üzerine koydum ve kekeleyerek birkaç nefes aldım.

Yalnız olmaktan nefret ederdim.

Josie'yle tanıştığım görüşme odasının sadece birkaç kapı aşağısındaydım ve şimdi kapıdan içeri girmesini her şeyden çok istiyordum. Onu gördüğüm ilk saniyeden beri tamamen ona ait olduğumu biliyordum. Aramızdaki bağda onun yokluğu hiç şimdiki kadar acı verici olmamıştı. Her zaman bir boşlukta ama şimdi bir yara gibi acıtıyordu. Bir aptal gibi, sanki bir şekilde telepatik olarak var olmasını sağlayabilecekmişim gibi, bağı ona doğru genişletmeye çalıştım. Ama tabii ki hiçbir şey yoktu. Güzel omega'mın olması gereken yerde sadece soğuk, boş bir sessizlik vardı.

Onu götürmelerine izin vermemeliydik. Daha çok mücadele etmeliydik, bizi bir arada tutmalarını talep etmeliydik. Mantıklı tarafım bunu biliyordu.

Direnmenin bir faydası olmazdı, bizi yine de ayırırlardı. Belki de kalıcı olarak. Ama onu götürürlerken yüzünde beliren teslim olmuş ifadenin kalp kırıklığını atlatılabileceğinden emin değildim. Sanki bunun olacağını başından beri bekliyormuş gibiydi.

Kapının açılma sesi volta atmamı böldü ve içeri giren iki alfayla yüzleşmek için döndüm. Sürü Uyum Koalisyonu üyeleri Patrick ve Tom olduklarını gösteren rozetleri olan gri üniformalar giymişlerdi.

"Josie'yi nereye götürdün?" Ağır ahşap masanın köşesini kavrarken, masayı ters çevirip onları ezme isteğiyle savaşıyor sordum.

"O tamamen güvende. Bunların hepsi standart protokol," dedi Patrick, tabletini yumuşak bir tıkırtıyla masaya koyarken küçümseyici bir alaycılıkla. Josie burada olsaydı, onun aşırı büyük bıyığıyla alay ederdik. Eminim uzaydan bile görülebilirdi.

"Alfa'ların bir Omega'nın önünde dürüst olmasının zor olduğunu gördük. Ne kadar manipülatif olabileceklerini biliyorsun," dedi Patrick sanki birlikte bir şaka yapıyormuşuz gibi kıkırdarak. Gülümsemediğimde, devam etmeden önce yüz ifadesi değişti.

"Sürüyü onaylamadan önce tüm sürü alfalarının omega tarafından tamamen tatmin edildiğinden emin olmamız gerekiyor. Ama endişelenmeyin, sizi uzun süre tutmayacağız."

İkinci alfa, Tom, aşırı uzun flamingo boynu ve gülünç kefaliyle bana bakarken genç ve gergindi. Bana oturmamı işaret etti. Kıpırdamadan durdum, gözlerini kaçırıp yakasıyla oynayınca kadar ona baktım. Alfa'm baskınlık gösterimizden duyduğu memnuniyetle kükremek istedi ama Patrick boğazını temizleyip elini kalçasındaki telsize doğru kaydınca hızla gerçekliğe geri döndüm. Josie'yi düşünmem gerekiyordu. İşbirliği yapmamamın acısını ondan çıkarmalarına izin veremezdim.

Kendimi silkeledim ve oturdum, bu iki alfayı yok etmeyi hayal ederken yumuşak bir gülümseme takındım.

Tom karşımdaki sandalyeye yığılmadan önce rahat bir nefes aldı.

"Mükemmel," dedi Patrick, oturup tabletindeki belgelere tıklayarak. "Omega'nın sizi tatmin ettiğinden emin olmak için bir dizi sorumuz var."

Üzerine atlamamak için sandalyeye tutundum. Josie hakkında sanki geri alım garantisi olan bir nesneymiş gibi konuşuyorlardı.

"Bir ile on arasında bir ölçekte, omega'dan ne kadar memnun olduğunuzu söylersiniz?" Tom soruyu ekrandan okuyarak sordu.

"On," diye yanıtladım.

Her iki alfanın yüzünde de bir inançsızlık ifadesi belirdi. Tom, "Ten tamamen tatmin oldu," diye açıkladı.

"Evet," dedim.

Tom boğazının arkasından şüpheci bir ses çıkardı ve yazmaya başladı.

"Aynı ölçeği kullanarak, omega sizi cinsel olarak ne kadar tatmin etti?" Patrick sordu.

Ne. Ne. Sikeyim.

Josie'ye *onu* ne kadar tatmin ettiğimizi sorup sormadıklarını merak ettim. Bundan şüpheliydim.

"Bunun seni ne kadar ilgilendirdiğinden emin değilim," diye tersledim.

"Sürü uyumu kesinlikle bizim işimiz," dedi Patrick kendini beğenmiş bir şekilde. "Unutma, burada sadece biz alfalar varız. Tamamen dürüst olabilirsiniz."

Bacağım titredi ve derin bir nefes aldım. "On."

"Kimse mükemmel değildir," dedi Patrick.

"Öyle."

Nefesimi yavaşlatmaya çalışarak pencereden dışarı baktım.

Görüşme gittikçe daha istilacı sorularla devam etti. Beni hasta etmesine rağmen üzerinde anlaştığımız plana sadık kaldım. Onlara DC'nin belirlediği yemek planına ve disipline uydüğümüzü ve Josie'nin iyi, itaatkâr bir omega olduğunu söyledim.

Çenemi sıkılmaktan çenem ağrıyordu.

Patrick saatine bakarak, "Pekâlâ," dedi. "Bu kadar yeter. Lobiye geri götürüleceksiniz ve orada sürünüzün geri kalanını bekleyeceksiniz."

"Josie dışarıda mı?" Kapıya doğru ilerlerken sordum.

"Röportajı bitirdiklerinden emin değilim," dedi Patrick gözlerini devirerek. "Ne aptal ama," diye mırıldandı nefesinin altında. Tom kıkırdadı ama bakışlarımı yakalayınca öksürerek kahkahasını kesti.

Benim hakkımda ne düşündükleri umurumda değildi. Tek umursadığım oydu.

Kapıyı açtım ve bana odaya kadar eşlik eden iki büyük güvenlik görevlisiyle yüzleştim. Beni lobiye geri götürdüler.

Boş lobi.

Siktir, siktir, siktir.

Gözlüklerimi burnumun üstüne ittim ve volta attım.

Mermer zeminde yankılanan ayak seslerini duyana kadar çok beklemem gerekmedi.

Dört muhafız Cam'i lobiye götürdü. Herhangi bir kavga belirtisi göremedim ama belli ki şiddete başvurması ihtimaline karşı Cam'in etrafında daha fazla alfaya ihtiyaç duyduklarını düşünmüşlerdi. Dört muhafızın, bağ aracılığıyla hissettiğim beyaz-sıcak öfkeyle onu bastırmak için yeterli olup olmayacağından emin değildim.

Muhafızlar geri çekilir çekilmez kollarımı ona doladım. Bunun bizi zayıf göstermesi umurumda değildi; sürü kardeşimin güvencesine ihtiyacım vardı.

Cam kucaklamama karşılık verdi. "İyi misin?" diye sordu usulca. Kendimi geri çekmeye zorladım ve başımı salladım.

"Nerede o?" Dişlerimi sıkarak sordum.

"Bana hiçbir şey söylemediler," diye cevap verdi, gözleri çelik gibi parlayarak odayı kaplayan muhafızlara baktı. "Lanet olsun. Ona ihtiyacım var," diye mırıldandı yumruklarını sıkıp açarak. "Eğer onu iki dakika içinde dışarı çıkarmazlarsa, burayı yerle bir edeceğim," diye devam etti. Elimini onun elinin üzerine koydum ve sıktım.

Tekrar ayak sesleri duydum ve ikimiz de döndük. Theo koridordan çıktı, yanında sadece bir koruma vardı. *Bu bir hataydı.* Çoğu insan Theo'yu hafife alırdı ama ben onun Cam'i dövüşte alt ettiğini görmüştüm.

Theo'nun saçları yüzüne dağınık bir şekilde dökülmüştü ve Josie'nin parmaklarını saçlarında gezdirdiğini hayal ettiğimde kalbim duracak gibi oldu. Bakışlarımla buluştu ve kendi çaresizliğimin ve umutsuzluğumun bana geri yansıdığını gördüm.

Theo'yu kucaklamak için kendime çektim ve o da karşılık verince bir şaşkınlık hissettim. Josie bize katıldığından beri dokunma konusunda çok daha rahat olmuştu. Bana doğru eğildi, vücudu titriyordu.

"Haber var mı?" diye sordu. Cam ve ben başımızı salladık.

Tam o sırada bir omega kokusu aldım. Josie olmadığını bildiğim halde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu; omega'nın tatlı vanilyası yerine karamelle çok benziyordu. Kaynağı bulmak için lobiye aradım.

Amirah bize doğru yürüdü ve içimi bir rahatlama kapladı. Bize neler olduğunu anlatacaktı. Gülümsüyordu ama onu izlerken gözlerindeki gerginliği, dudaklarının kıvrımındaki hafif zorlamayı fark ettim. Göğsümde alarm zilleri çaldı.

"İyi günler, Pack Ashwood," dedi Amirah, önümüzde durarak. Klima, kokusunun keskin ve yanık notalarını üzerime yaydı ve paniğim daha da arttı. "Seni ilk tebrik eden ben olmak istedim. Bir sürü olarak resmen onaylandınız."

"Bu iyi haber," diye kekeledim Theo ve Cam'in cevap veremeyecek kadar ileri gittikleri anlaşıldığında.

"Gerçekten de öyle," dedi gözleri bir o yana bir bu yana kayarak. "Josie birkaç dakika içinde dışarıda olur."

Bu açıklama beni rahatlatmalıydı ama göğsümde yanlışlık hissi büyüdü.

Amirah saate bakacakmış gibi telefonunu çıkardı ve beceriksizce yere düşürdü. Otomatik olarak onu almaya gittim ve o da aynı anda diz çöktü. Başlarımız birbirine yaklaştı ve onun telaşlı fısıltısını yakaladım.

"Beni hapsetmeye geliyorlar. Josie'yi gördüğünde tepki verme. Onu al ve eve git."

Sözlerini anlamaya çalışırken damarlarıma buz doldu. Telefonunu ona geri verirken ellerim titredi.

"Teşekkürler Ben," dedi Amirah ayağa kalkarken. "Ben yemeğe gidiyorum. Sürü olarak birlikte geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarın."

Girişe doğru ölçülü bir adımla yürüdü. Boynunun gerginliğini kimse aramadan fark edemezdi.

"Onu duydunuz mu?" Ağzımın kenarından kardeşlerime sordum.

"Hayır," diye mırıldandı Cam.

Bağımızdaki kaotik duyguların arttığını hissederek mesajını tekrarladım.

Başka bir durumda, Amirah'ın güvenliği konusunda endişelenirdim.

Şu anda Josie'yi geri almaktan başka bir şey düşünemiyordum.

Ayak sesleri lobide bir kez daha yankılandı ve en kötü kâbusumun gerçekleştiğini görmek için döndüm.

İkinci Bölüm

Josie

T Deri kayışlar tenimi ısıırıyordu, metal masa çıplak gövdem altında soğuktu. Kayışlara karşı mücadele ederken vücudumu titreme sardı, hatta Yine de bir işe yaramayacağını biliyordum. Buraya birçok kez gelmişim... uyanıkken ve kâbuslarımda. Güvende olacağıma inandığım için ne kadar aptalmışım.

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Glen ve Dr. Bishop odaya girdiğinde donup kaldığım, Glen kazağımı ve sütyenimi kabaca çıkarıp beni bağladığında uzuvlarımdan karşı koymadığım için kendimden nefret ettim.

Bir yıl önce kendime bir daha bu durumda olmaktansa ölmeyi tercih edeceğimi söylemişim ve bunda ciddiydim. Ama kazağım yerde bir kenara atılmış olsa bile, üç alfamın kokuları tenime yapışarak bana hayatta kalmak için bir nedenim olduğunu hatırlattı. Burada benimle olmalarını, beni korumalarını, benim için savaşmalarını dilerken dudagım titredi.

Ama yalnızdım.

Dr. Bishop çantasından çıkardığı metal aletler takırdıyordu. Saçları o kadar yağlanmıştı ki ıslak görünüyordu ve cildi mumsu ve solgundu. Tüm o DA ziyaretleri boyunca hiç sağlıklı görünmemişti, ama bir yanım şimdi ne kadar korkunç görüldüğünü görmekten sapıkça bir zevk alıyordu. Belki de ölüyordu. Belki de tam şu anda düşüp ölecekti. Her zaman mükemmel bir şekilde toparlanmış olan Glen'in bile takım elbise ceketinde kırışıklıklar ve gözlerinde manik bir parıltı vardı.

"Protokolde cihazın anestezi altında yerleştirilmesi gerektiği belirtiliyor," dedi Glen, yanımı da duracak şekilde yürüyerek. "Ama

Kötü bir omega oldun, değil mi Josephine? İlk cihazı izinsiz çıkarıyorsun. Tut tut."

Glen parmaklarını yara izimde gezdirdi. Kolumu onun ulaşamayacağı bir yere çekmeye çalıştım ama kayışlar beni durdurdu.

"Dokunma bana," diye ısırdım, öfke ve korku aynı ölçüde bedenimi kaplamıştı.

"Omegalar, ne zaman öğrenecekler?" Glen abartılı bir öfkeyle Dr. Bishop'a şöyle dedi. "Küçük kuş kontrolün kendisinde olduğunu ve alfasını her duygusal kaprisinin etrafına sarabileceğini sanıyor. Ama artık değil. Kontrol her zaman alfalarda olacak. Her zaman!"

Bağırdığında irkildim, gözleri vahşileşmiş ve ağzı korkunç bir gülümsemeye dönüşmüştü.

"İyi haber şu ki, bu cihazın bazı yeni özellikleri var," dedi Glen, parlak, gümüş metal parçasına başını sallayarak. Küçük bir düğme pile benziyordu, Sam'in kolumdan çıkardığı pilin neredeyse aynısıydı. Oda etrafımda döndü ve neredeyse bayılacaktım.

Glen üst kolumu okşadı, yüzünde uğursuz bir gülümseme vardı. "Bu sefer onu çıkarmaya çalışırsan bizi uyaracaksın. Ve bu küçük cihaz seni herhangi bir zaman sınırı ya da hafıza kaybı olmadan alfa havlamalarına karşı duyarlı hale getirecek. Bununla gurur duyuyorum." Sanki bu yeniliği için onu tebrik etmemi bekliyormuş gibi bana baktı. Benden aldığı tek şey boş bir bakış olunca, tiksintiyle arkasını döndü.

Dr. Bishop boğazını temizledi ve elindeki neşterin parıltısı karşısında kaslarım tutuldu. Bana yaklaştıkça gözlerimi ondan alamıyordum. Plastik kokusu üzerime yayıldı ve onun tahrik olduğunu fark ederek öğürdüm. Hiçbir uyarıda bulunmadan neşter koluma saplandı, acı beyaz bir ateş gibiydi. Çığlık atmış olmalıyım çünkü Glen'in eli ağzımı kapatmış, yüzümü boğucu bir şekilde tutuyordu. Belki de onu çıkarmayı unuttur ve ben de burada ölebilirim.

Ölüm beni yumuşak ve huzurlu bir şekilde sarıp sarmalayacaktı, Yuva gibi mi?

Bekle, hayır! Ben ölemem. Alfalarım beni bekliyor.

Ama Glen'in eli ağzımı ve burnumu kapatınca alfalarımın kokusunu kaybettim; koklayabildiğim tek şey çürük meyvelerdi. Gözlerimin önünde siyah noktalar dans ediyordu. Dr. Bishop derimi açmak için metal bir alet kullanırken sessiz bir çığlık attım. Dünya kararmadan önce kolumdan aşağı kan damladı.

Kendime geldiğimde Glen ve Dr. Bishop tartışıyorlardı. Görüşüm bulanıktı, zihnim kavrayamıyordu.

"O benim," dedi Glen. "Ona ne istersem yapabilirim."

"Henüz değil," diye cevap verdi Dr. Bishop, yıllardır rüyalarımın giren sesiyle ilk kez konuşuyordu. "Jericho dedi ki..."

"Jericho'nun canı cehenneme," diye tısladı Glen, sesi sanki birinin duymasından korku yormuş gibi kısıktı.

Dr. Bishop bana baktı ve gözlerinde korku gördüğümü sandım.

Glen'e dönerek, "Protokole uymak zorundayız," dedi.

Glen aletlerin bulunduğu tepsiyi masaya vurdu, yüzü iğrenç bir surat ifadesine büründü.

"İyi," diye ısırdı, beni masaya bağlayan deri kayışları kabaca çözdü. "Merak etme küçük kuş," dedi, beni çözerken eli göğüslerime değdi. "Çok uzağa uçmana izin vermeyeceğim."

Kayışların geri kalanı düştü. Kolumdan keskin bir acı yayıldı, yaptıkları şeyin yakıcı bir hatırlatıcısıydı. Kirli, lekeli olduğumu hatırlatan bir şey.

Çekilin! Uzaklaş onlardan! Kafamın içindeki ses bana bağıırıyordu ama ben orada öylece donmuş bir şekilde yatıyordum. Sonunda Glen beni masadan itti. Bacaklarım ağırlığının altında ezildi ve dizlerim sertçe yere çarparak yere yığıldım.

Zihnim ne yapmam gerektiğini anlayamayacak kadar bulanıktı - tek odaklanabildiğim ağrıyan dizlerim ve çürürlerse alfalarımın ne kadar üzüleceğiydi.

Sütyenim ve kazağım yanıma düştü. Ellerimi tanıyamadan onlara uzandım. Kimin bedeniydi bu? Artık benimmiş gibi hissetmiyordum. Belki de hiç benim olmamıştı.

Sütyenimi kurcaladım, parmaklarım kopçayı açamayacak kadar titriyordu. Sonunda vazgeçtim. Örtünme ihtiyacı sütyenimi takmaktan daha önemliydi. Gözlerimi yere dikerek kazağımı titreyerek başımdan geçirdim.

"Ayağa kalk," diye hırladı Glen.

Sözlerini duydum ama kafamda anlamlandıramadım. "Lanet olası şımarık omega," dedi Dr. Bishop, kaburgalarımın tekme atarak. I Yere yığıldı, otomatik olarak koruyucu bir topun içine kıvrıldı. Çizmesi kazağıma takıldı ve yan tarafında küçük bir delik açtı.

Nefesim boğazımda düğümlendi. Theo kazağımı seçmişti ve şimdi mahvolmuştu. Ağlamamak için dudağımı ısırdım.

Kızgın sesler ve acı alfa kokuları etrafımda dönüyordu ama tek yapabildiğim parmağımı kazağımdaki yırtıkta gezdirmektir. Belki tamir edilebilirdi? *Alfalarım ne yapacaklarını bilirler*. Derin bir nefes aldım. En azından kazağımda hâlâ onların kokuları vardı.

"Omega, ayağa kalk!"

Glen'in alfa havlaması havada çınladı ve benim omega'm itaat etme ihtiyacıyla sızlandı. Her nasılsa, beceriksiz uzuvlarım dik durana kadar altıma girmenin yolunu buldu.

Glen güldü, manyak sesi duvarlarda yankılandı. "En azından işe yaradığını biliyoruz."

Ayaklarımın üzerinde sallandım.

"Tanrı aşkına," dedi Dr. Bishop kolumu sıkıca kavrayarak. Glen diğer kolumu tutarak taze yaranın üzerine bastırdı. Acı içinde çığlık attım.

Glen sırtıttı. "Muhafızlar bizimle savaşırılsa alfaları tutuklamak için hazır bekliyor."

Boğazım yandı. Bunu sürümüzü ayırmak için bir bahaneleri olsun diye planlamışlardı.

Dik durmaya, mümkün olduğunca normal görünmeye çalıştım ki alfalarım beni gördüklerinde kendilerini kaybetmesinler. Onları uyarabilmeyi isterdim ama koridorun duvarları dönüyordu ve bacaklarımı normal bir şekilde nasıl hareket ettireceğimi bulamıyordum. Glen ve Dr. Bishop lobiye girene kadar beni sürüklediler, güneş ışığının parlaklığı beyaz mermer zeminlerden yansıyordu.

Başımı kaldırdım, odaklanmamış gözlerim onları bulana kadar odayı taradı.

Glen ve D o k t o r'un beni uyuşturduğu an. Bishop odaya girdiğinde çatırdamaya başladı.

Ben, Cam ve Theo lobinin ortasında durmuş, gözleri dehşetle dolmuştu.

Üçüncü Bölüm

Theo

“N O,” diye soludu Ben, gözleri irileşmişti.

Cam'in göğsünü bir hırıltı yırttı.

Felç olmuş bir sessizlik içinde öylece durdum.

Josie, Glen Jacoby ve laboratuvar önlüğü giymiş bir orospu çocuğunun arasında sürükleniyordu - sürükleniyordu çünkü dik duramıyordu. Her ikisi de kollarını sıkıca kavramış, yüzlerinde neşeli bir ifade vardı. Josie başını dik tutmaya çalışırken gözleri buğulanmış ve odaklanamamıştı.

Lanet kazağı ters giyilmişti.

"Ona ne yaptın?" Cam kükreyerek omega'mıza doğru ilerledi, vücudu öfkeyle titriyordu.

Amirah'ın uyarısı aklımdan geçti. Josie'ye ne yaptıklarını biliyordu ve bize tepki vermememizi söylemişti. İçinde bulunduğumuz durumun tehlikesi beni sardı. Omega'mızı güvenli bir yere götürmemiz gerekiyordu. Ben ve ben eşimize ulaşmak için odayı geçene kadar Cam'e ayak uydurduk. Ben, Cam'in kolunu tutuyordu ve bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum; sorumluluğu üstlenmeli, bizi buradan çıkarmalıydım ama donup kalmıştım.

Sonra Josie ismimi mırıldandı ve kollarını bana doğru uzattı. Görüşüm sadece ona daraldı, diğer tüm sesler kayboldu. Onu yakaladım, bir kolumu sırtının altından geçirerek kaldırdım ve diğer kolumu sırtına sıkıca doladım.

"Ah," diye inledi ve ben de tutuşumu gevşettim. "Neren yaralı?" Hırladım.

Gözlerinde yaşlar birikti ve dudağı titredi. Bakışlarıma karşılık vermedi.

Öfkelenmek, kükremek, saldırmak istedim. Ama onun yerine başını boynuma yasladım ve derin derin nefes aldım. Onun nefesini içime çekince belli bir huzur geldi.

Korkunun boğucu kokusu her zamanki tatlılığını örtmüş olsa da vanilya notaları.

"-Bill bu sabah vefat etti," derken yakaladım Glen'i Cam'e. Ben hâlâ onu tutuyordu, ikisi de saf bir nefretle iki alfaya bakıyordu. Odanın çevresindeki muhafızlar ellerinde silahlarla yaklaştılar. Kahretsin, buradan çıkmamız gerekiyordu.

"Bunlar artık tüm omegalar için standart hale geldi. Sizin sürünüz sadece erken yararlanma ayrıcalığına sahip," dedi diğer alfa, isim etiketi onu Dr. Bishop olarak tanımlıyordu.

Lanet olsun.

Bakışlarımın üzerine kırmızı bir sis çöktü ve sadece Josie'nin kollarımdaki ağırlığı beni ona doğru hamle yapmaktan alıkoydu.

Dr. Bishop. Josie'ye ilk cihazı takan, savcılıktayken onu kesip açan doktor buydu.

Ben bana baktı, aramızdaki bağdan kaynaklanan öfke patlamamı açıkça hissediyordu. Kendimi birkaç yavaş nefes almaya zorladım. Cam doktorun adını tanıdıysa, onu durdurmak mümkün olmayacaktı. Şimdi görebiliyordum; doktora saldırıyor, muhafızlar içeri girip onu kurşun yağmuruna tutarken onu lime lime ediyordu. Glen Jacoby'nin gözlerindeki parıltıyı yakaladım ve haklı olduğumu anladım - onların ekmeğine yağ sürmüş olacaktık.

"Sana bir iyilik yaptık. Sana her alfanın hayalini bahsettik - omega'larına mutlak itaat emretme gücü," dedi Glen, iğrenç bakışları Josie'nin üzerindeydi. Ben ve Cam'in arkasına geçerek onu Glen'in görüş alanından sakladım.

"Bunu biz istemedik," diye tısladı Ben, Cam'i hâlâ geride tutuyordu.

Josie'nin gözlerinden yaşlar süzüldü. "Theo, kazağım yırtıldı," diye burnunu çekerek kazağın kolundaki küçük deliği gösterdi.

"Sorun değil meleğim," dedim usulca. "Sana yeni bir tane alabiliriz."

"Ama sen benim için aldın," dedi. Gözyaşları şimdi yüzünden aşağı akıyordu. "Mahvolmasına izin verdiğim için özür dilerim."

Kalbimin bu kadar acıyabileceğini bilmiyordum, sanki biri onu göğsümden koparmış ve defalarca bıçaklamış gibi.

"Mahvolmadı, aşkım. Asla mahvolmadı. Ve bu senin hatan değil," diye mırıldandım alnından öperek.

Glen ve Dr. Bishop'ın gözlerinin üzerimizde olduğunu fark ederek başımı kaldırdım. *Lanet olsun.* Buradan çıkmamız gerekiyordu.

"Cam, Ben," diye homurdandım.

Cam onun gözyaşlarını görür görmez yanına geldi. Rahatlatıcı bir jest olması gereken bir hareketle elini kolunda gezdirdi ama Josie irkildi. Kolundan bir kan lekesi sızdı.

Cam hırıltılı bir ses çıkardı ama Ben bir şey yapamadan kolunu kavradı.

Geri adım atmayı reddederek, "Sana şu anda burada ihtiyacı var," dedi.

Josie, "Eve gitmek istiyorum," diye inledi ve bu her şeyi halletti. Cam'in gözleri ona odaklanmış, sevgiyle yumuşamıştı.

"Elbette bebeğim," diye mırıldandı başparmağını Josie'nin titreyen alt dudağında gezdirirken.

Josie'yi sıkıca göğsüme yasladım ve onu yatıştırmak için yumuşak bir mırıltı çıkardım. Arkamı dönmeden önce Glen ve Dr. Bishop'ın bakışlarıyla son bir kez daha karşılaştım. Vücudumdaki her hücre onları zarar görmeden bırakmayı protesto ediyordu ama Josie benim önceliğimdi. Kalkan görevi gören muhafızlarının olmadığı bir zaman gelecekti ve o zaman intikamımızı alacaktık. Bunu düzeltmek, onu koruyamadığım için omega'mın affını kazanmak için her şeyi yapardım.

Ben bizi Tanrı'nın unuttuğu binadan çıkarırken zihnim bulanıktı. Josie'yi itip daha fazla acı çekmesine neden olmak istemediğim için olabildiğince dikkatli yürüdüm. Yüzünü boynuma gömdü ve nefes aldı. Sürekli "Özür dilerim." diyordu.

Bu kelimeyi dudaklarından silmek istedim.

Arabaya bindik ve Cam kızı ona vermemi işaret etti. Başımı salladım. "Gitmesine izin vermiyorum."

Cam hırladı ve arabayı yumruklayarak döndü. Josie bu sesle irkilerek ağlamaya başladı, gözlerinden yeni yaşlar süzülüyordu. Cam ne yaptığını anladığında yıkılmış görünüyordu.

"İkiniz de arkaya binin," diye tersledi Ben, arabanın kapısını açarak.

Ben'in beklenmedik keskinlikteki ses tonuyla irkildim ve hiç düşünmeden emirlerini yerine getirdim. Önce Cam bindi ve kollarını uzattı. Bu kez koltuğa kaymadan önce Josie'yi kollarına yerleştirdim. Arkadaşımıza kalbimi sızlatan bir şefkatle sarıldı. Ben arabayı çalıştırdı ve nefesinin altında küfürler mırıldanarak otoparktan çıktı.

Elimi Josie'nin karmakarışık saçlarında gezdirdim, yumuşak tenini okşadım ve başparmağımı şişkin kırmızı gözlerinin altında gezdirdim.

"Koluna bir bakabilir miyim aşkım?" Kazağındaki kırmızı leke gittikçe büyüyordu ve kendimi durdurmak için panik içinde nefes almak zorunda kaldım.

Ne yaptıklarını görmek için kolunu yırttım.

Josie inledi, gözleri sımsıkı kapalıydı.

"Lütfen meleğim," diye fısıldadım. "Hemen bakacağım. Sadece tıbbi bakıma ihtiyacın olup olmadığını görmem gerekiyor."

Birkaç uzun işkence anından sonra Josie başını salladı. Kazağının kolunu koluna doğru itmeye çalıştım ama yeterince yukarı kaldıramadım.

"Kolunu çekmem gerekiyor," dedim. Kazağı çıkarmaya gittiğimde, altında çıplak olduğunu gördüm.

"Sütyenin nerede, aşkım?" diye sordum, sesim boğuk çıkıyordu.

Ben direksiyonu kırarken keskin bir nefes aldı. Cam homurdandı ve Josie'yi daha da yaklaştırarak yüzünü boynuna bastırdı. Tırnaklarını avuçlarına geçirirken küçük inilti çıkarıyordu. Ellerimi onunkilerin içine kaydırdım, onu bu küçük acıdan korumaya çalıştım.

"Sorun yok, iyisin. Yanındayız," diye mırıldandı Cam.

Bunu yapmaktan nefret ediyordum ama kazağın bir kolunu sıyırdım ve kolunu ortaya çıkardım. Piçler yarayı sarmamışlardı bile. Kan, kırmızı ve pürüzlü görünen kesik boyunca uzanan özensiz dikişlerin üzerinde kurumuştı. Parmağımı yaraya sürttüm ve derinin altında yuvarlak ve sert bir şey hissettim.

Lanet olsun.

Aklım ona *tekrar* ne yaptıklarını kavrayamadı.

"Sadece temizleyip sargıya almamız gerekiyor meleğim," dedim sesimi yatıştırıcı tutmaya çalışarak. Kazağını kaburgalarını görece kadar kaldırdım. Yan tarafında çiçek açan bir çürük vardı.

"Yan tarafın acıyor mu?" diye sordum. "Çok kötü değil," diye fısıldadı Josie.

Kazağını tekrar üzerine geçirdim ve öne eğilerek yanağına bir öpücük kondurdum. "Bence seni kontrol etmesi için Angie'yi aramalıyız."

Josie başını salladı, dudakları titriyordu. "Doktor yok."

Cam'in gözleriyle karşılaştım ve ikimizin de aynı şeyi düşündüğünü biliyordum. İsteklerine saygı duyarak ona nasıl bakabiliriz?

Ben kırmızı ışıktaki durdu ve sürücü koltuğunda dönerek Josie'ye elini uzattı. Josie elini tuttu ve göğsüne doğru çekti.

"Angie bir omega, unuttun mu? Sen istemezsen sana dokunmayacağından emin olacağız," dedi Ben, arkadaşımızın elini sıkarak.

"Gitmeyecek misin?" diye sordu küçük bir sesle ve kalbimi bir kez daha kırdı.

"Asla," dedi Ben, sesi alçak ve sertti.

Arkamızda bir araba korna çaldı ve çığlık atmak istedim. Benim dünyam yıkılmışken insanlar nasıl her şey normalmiş gibi yaşamaya devam edebiliyordu?

Ben isteksizce elini Josie'nin avuçlarından çekti ve arkasını döndü.

"Tamam," diye yumuşadı Josie, sesi tahta gibiydi.

Rahatlayarak nefes verdim ve şifreli uygulamamızdan Angie'nin numarasını çevirmek için hızla telefonumu çıkardım. Josie vücudunu Cam'in kucağında sıkı bir top haline getirdi. Eve dönüş yolculuğunun geri kalanında tepkisiz bir şekilde orada kaldı.

Dördüncü Bölüm

Josie

İ alçak sesler duydum ve serin hava tenime değerken bir arabanın kapısı kapandı. Gözlerimi kapalı tuttum, sanki göz kapaklarım beni Dış dünya. Theo arabada yaralarımı inceledikten sonra kendi içime çekildim. Kafamın içinde bir duvar inşa ettiğimi, kendimi korumak için tuğla üstüne tuğla koyduğumu hayal ettim... saklanmak için.

Soğuk uzuvlarıma yayıldı ve uyuşukluk göğsümde bir yuva buldu. Hiçbir şey hissetmek istemiyordum. Duvarıma nüfuz etmesine izin verdiğim tek şey alfalarımın kokularıydı. Tüm kokularının acı ve sıkıntıyla yanmış olması umurumda bile değildi. Sadece burada oldukları için rahatlamıştım.

Güçlü kollar beni yatağıma indirdi ama gözlerimi kapalı tuttum. Etrafıma yığılmaları için yalvarmak, bedenimi onlarınkine öyle bir bastırmak istiyordum ki, içlerinde kaybolacaktım. Ama midemde hastalıklı bir his vardı. Onların dokunuşunu hak etmiyordum.

"Josie, güzelim, benim için gözlerini açabilir misin?" Ben'in sesi yumuşak ve tereddütlüydü. Omega'm ona cevap vermem için yalvarıyordu ama her şey donmuş gibiydi. Artık göz kapaklarımı nasıl kaldıracağımı biliyor muydum? Ya da uzuvlarımı hareket ettirmeyi?

"Angel, lütfen bir şey söyle," diye yalvardı Theo. Sesindeki acıyla göğsümü bir mengene sıktı. Onu iyileştirmem gerekiyordu ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Sonra iki el yüzümün yanlarını kavradı ve yanık tarçın kokusu etrafımı sardı. Cam'in tenime değen ellerinin sıcaklığı gözlerimi açmama yetecek kadar çözülmemi sağladı.

"Bebeğim," dedi, sesi boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü. Kahverengi gözleri acı içindeydi ve yaşlarla doluydu. "İşte buradasın."

Ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Ne söyleyeceğimi bilemedim. Bundan nasıl kurtulabilirdim ki? Şimdi gerçekten ne kadar zarar görmüş olduğumu göreceklerdi. Sonunda benden daha iyisini hak ettiklerini anlayacaklardı.

Cam'in elleri yüzümü çerçevelemeye devam etti ve kendimi onun dokunuşuna eğilmekten alıkoyamadım. Bakışlarımı birkaç uzun an boyunca tuttu. Reddetmesi için kendimi hazırladım.

"Çok özür dilerim," dedi, yanağından bir damla gözyaşı süzülerek. "Hayatımın geri kalanında seni koruyamadığım için pişmanlık duyacağım."

"Ne?" Sözlerini anlayamadığım için mırıldandım.

"Seni korumalıydım," dedi Cam, sesi titreyerek.

"Hepimiz seni korumalıydık," dedi Theo, bana dokunmadan yatakta dikkatlice yanıma uzanarak. "Özür dilerim meleşim."

Ben, Cam'i kenara ittiğini umursamadan yatağa doğru ilerledi. Theo'nun dokunma konusundaki tereddütlerinden hiçbirine sahip değilmiş gibi görünüyordu, sıcak vücudu benimkine deşecek şekilde bastırdı. Cam kızgınlıkla homurdandı ve o anla ilgili bir şey o kadar mükemmel, o kadar gülünç derecede normaldi ki beni buz gibi uyuşukluğumdan uyandırdı. Binlerce kilo ağırlığındaymış gibi hissettiğim elimi kaldırdım ve Ben'in buklelerinin arasından geçirdim.

"Gitmemeliydik," dedi Ben, yüzünü boynuma saklayarak. "Seni o yerden uzak tutmak için her şeyi yapmalıydık. Onları durduramadığımız için üzgünüm."

"Senin suçun değil," diye fısıldadım, ona doğru eğildim ve dokunuşuyla rahatladım. Cam'e uzandım, onu daha yakın istediğimi anlayacağını umuyordum. Anladı, yatak başlığına yaslanana kadar dikkatle hareket etti ve başımı kucağına çekti. Theo ve Ben iki yanımda uzanırken saçlarımla oynadı, nazikçe çözdü.

Omega'm alfalarının arasında mutlu ve rahat hissediyordu ama belki de sorun buydu. Belki de sorun kendisiydi.

Bu şekilde ne kadar kaldığımızdan emin değildim. Theo'nun telefonu beni gerçekliğe geri döndürene kadar bedenimden ve geçen zamandan kopmuş hissederek süzuldüm.

"Angie burada," dedi. Dudaklarını alnıma değdirdi. "Sen tamam demedikçe sana dokunmayacak. Ve seni yalnız bırakmayacağız."

Başka bir şey yapamadan başımı salladım. Odamda başka kimseyi istemiyordum, kimsenin beni bu halde görmesini istemiyordum. Ama alfalarım beni kontrol ettirmek istiyordu ve ben de onları daha iyi hissettirmek istiyordum.

Zihnindeki tuğla duvarın arkasındaki koruyucu kozama geri döndüm. Angie'nin içeri girdiğini hayal meyal fark ettim. Cam hareket edecekmiş gibi kıpırdandı ama sızlanmamla dondu kaldı.

"Tamam tatlım, ben burada kalacağım," diye mırıldandı ve beni hafifçe göğsüne yasladı.

Theo beni Angie'nin gözlerinden korumak için bir battaniyeye sardı ve kazağımın geri kalanını çıkardı. Cam elimi tuttu ve hak etmediğim övgüler mırıldandı.

Düşüncelerim karmakarışık.

Theo Angie'ye yarayı göstermek için kolumu kaldırdı. Beni kusurlu olarak işaretleyen bir yara izim daha olacaktı. Angie ona yaranın nasıl temizleneceği ve sarılacağı konusunda talimatlar verdi. Dokunduğunda acıyordu ve acıdan ağlamamak için dudağımı ısırardım.

Ben'in başparmağı alt dudağımda gezinerek onu kurtardı. "Bizim için sessiz kalmak zorunda değilsin, kıymetlim," dedi.

Ama hissettiklerimi dışa vurursam duygularımın beni boğana kadar durmayacağından korkuyordum.

Alfalarım kaburgalarımı kontrol etti ve başka bir yaram olmadığından emin olmak için beni diğer tarafıma döndürdü.

"Josie?" Angie sordu.

Cevap vermedim. Suçluluk duygusu midemi bulandırıyordu; benim için bu kadar çok şey yapmış, bana yardım etmek için bu kadar çok şeyi göze almış bu omega'ya bir şeyler söylemek istiyordum. Ama tuğla duvarım gökyüzüne yükseldi ve beni içine hapsetti.

"Josie, bunu sorduğum için çok üzgünüm ama sana başka bir yerde dokundular mı?"

Tüm alfalarım sustu ve onun sorusunu ve alfalarımın tepkilerini bir araya getirmem bir anımı aldı.

Sonra anladım.

Başımı salladım ve Ben rahat bir nefes alarak bana sarıldı, yan tarafımı ağrıtmamaya dikkat etti. Glen ve Dr. Bishop'ın neden pelvik muayene yapmadıklarından emin değildim... ya da daha kötüsü... ama sanırım bugün başka öncelikleri vardı. Jericho hakkında bir şeyler söylediklerine dair belli belirsiz bir his vardı içimde ama ne olduğunu hatırlayamıyordum.

Theo'nun koluma sardığı bandaja dokunmak için uzandım ve cihazı *çıkarmak* yerine mühürlediklerini fark ettim.

"Çıkmasını istiyorum," diye fısıldadım.

"Çok üzgünüm, cihazı çıkaramam," dedi Angie, sesi acılı geliyordu. "Eğer yaparsak Glen'i uyarır. Ama söz veriyorum bir yolunu bulacağız..."

"Hayır," diye bağırdım. "Çıkar onu, hemen!"

Göğsüm daraldı ve boğuluyormuşum gibi hissettim. Üstüme yığılmış battanilerden kurtulmaya çalışarak yatakta sağa sola savruldu. Çığlık attım, yine kapana kısıldığım için panikledim.

Biri battanileri çekti ve Cam beni göğsüne bastırdı. Mırıldanmaya başlayana kadar kimin kollarının beni sardığından emin olamayan bedenimle ona karşı koydum. Titreşimler kalbimdeki ağrıyı dindirdi ve uzuvlarım yumuşadı. Cam elini yatıştırıcı olamayacak kadar hızlı bir ritimle sırtımda aşağı yukarı gezdirirken Ben tişörtünü çıkarıp üzerime geçirdi ve beni kokusuyla sardı.

"Bunun onu uyaracağını nereden biliyoruz?" Theo sordu. "Bizi korkutmak için yalan söylüyor olabilir."

Gözlerimi zorla açtım. Angie yatağın ayak ucunda durmuş, ellerini ovuşturuyordu. "İttifak'ın birkaç hafta önce topladığı istihbaratla eşleşiyor..."

Cam bir hırıltıyla sözünü kesti. "İttifak bunu biliyordu ve hiçbir şey yapmadı mı?"

Angie bembeyaz kesildi ve sendeleyerek bir adım geri attı.

Omega'm onu korkmuş görünce sızlandı. Cam'in göğsünü okşamak için elimi kaldırdım ve o da elini benimkinin üzerine koyarak okşadı. Bakışlarıyla buluşmak için çenemi eğdi ve gözlerinin derinliklerindeki korku ve acı karşısında nefesim kesildi.

Cam tekrar Angie'ye döndü.

"Özür dilerim," diye mırıldandı ve elimi hafifçe sıktı.

Angie usulca, "Kimsenin bugün böyle bir şey olacağını bildiğini sanmıyorum, hele Josie'nin başına geleceğini hiç sanmıyorum," dedi. "Eminim Amirah sizi uyarmaya çalışırdı. Birkaç ay önce bu yeni cihazların geliştirilmekte olduğuna dair istihbarat aldık. Cihaz teknolojisiyle nasıl mücadele edeceğimizi bulmak için bir İttifak ekibiyle birlikte çalışıyordum. İlk tanıştığımızda Josie, İttifak'a orijinal cihazı verenin sen olduğunu fark etmemiştim. Alfa sekmelerini geliştirmek için senin eski cihazını kullandık, ancak Glen'in daha büyük planını fark ettiğimizde, bu yeni cihazlardaki teknolojiyi devre dışı bırakmanın bir yolunu geliştirmeye başladık."

Sözleri sanki bir sisin içinden geçiyormuş gibi bana doğru süzüldü. Cihazı devre dışı bırakmak umurumda değildi.

"Lütfen çıkar şunu," dedim, kolunu kavramak için öne atıldım. "Lütfen, buna dayanamıyorum."

Angie, "Cihazı devre dışı bırakacak serumu hazırlamaya çok yakınız," dedi. "Ve söz veriyorum, bu hükümeti devirdiğimiz anda, onu sizin için kaldıracağım."

Dudağım titredi ve yüzümü Cam'in göğsüne bastırdım.

"Başka bir şey daha var," dedi tereddütle, sesi suda seyahat ediyormuş gibi çıkıyordu. "Araştırmalarımız, cihazın bir bağ oluşumunu engelleyeceğini gösteriyor."

"Ne?" Theo tısladı.

"Cihaz onun içinde olduğu sürece, her türlü bağ... çarpıtılmış, eksik olacaktır."

Konuşmaya devam etti ama artık sözlerini duyamıyordum. Sıkışmıştım, bana ihanet eden bir bedende bir kez daha kapana kısılmıştım. Alfalarımınla bağlanmış ve mutlu bir gelecek hayalim gözlerimin önünde yok oldu.

Beşinci Bölüm

Josie

B Duşun zeminine kıvrılmış, kollarımı dizlerime sıkıca sarmışken yanan sıcak su tenime saldırdı. Sıcaklığı değiştirmiştım. çıkabildiği kadar yukarı kaldırdım, cildimin pembeleşmesini ve acımasını umursamadım. Tek umursadığım temiz hissetmektı ama *içten* içe hiçbir şeyin beni soğuk metal masanın ve ellerinin tenimdeki hissinden kurtaramayacağını biliyordum.

Bu sabah uyandığımda kafam karışmış ve paniklemişim, tam olarak hatırlayamadığım bir kabus zihnimin kenarlarını tırmalıyordu. Ben, Cam ve Theo yatakta bana sarılarak saatler geçirmiş, ben kâbusun etkisinden kurtulmaya çalışırken tatlı sözler mırıldanmışlardı. Dokunuşları dikkatliydi, sanki kırılacağımı düşünüyorlardı.

Her dokunuşta utancım göğsümde rahatsız edici bir gerginliğe dönüştü. Başa çıkılamayacak bir hal aldığında, onlara yalnız duş almak istediğimi söyledim. Önce direndiler ama ben ısrar ettim ve yuvamdan çıkıp banyoya yöneldim.

Banyo kapısı kapandığı anda yatak odasına koşup beni tutmalarını talep etmemek için kendimi zor tuttum.

Aptal, muhtaç omega. O kadar zayıfsın ki k e n d i başına duş bile alamıyorsun.

Dudaklarımdan küçük bir inilti kaçtı ama ellerimi yumruk yaptım, uzuvlarımı çelikleştirdim ve kendimi duşa doğru yürümeye zorladım. Kaçınılmaz reddedilişlerine hazırlanmak için mesafe yaratmam gerekiyordu.

İçlerindeki alfalar şu anda beni korumaları için onları zorluyordu ama yakında akılları başlarına gelecekti. Bağ bile kuramadıkları berbat bir omega için imza atmamışlardı. Daha iyisini hak ediyorlardı.

Bütün bir sürünün sığabileceği büyüklükteki duşun içinde kendimi acı verici bir şekilde açıkta hissederek daha sıkı kıvrıldım. Omega'm yuvama ve alfalarım dönmem için mızızlandı. Onu görmezden geldim, onu küçük bir kutuya doldurduğumu, kutuyu zincirlerle sardığımı ve okyanusun derinliklerine attığımı hayal ettim. Çektiğim acıların sebebi oydu. Omega olmak bir lanetten başka bir şey değildi.

Buhar ciğerlerime doldu ve kaynar suyun saldırısına dayanırken nefes nefese kaldım. Derimi bir bezle ovdum, Theo'nun yarama sardığı sırlıslıkla bandajla karşılaştığımda donup kaldım. Bana yaptıklarıyla yüzleşmem gerektiği için bandajı yırtıp attım. Parmağımı taze kabuğun üzerinde gezdirdim. Bu cihaz ilkinden daha büyüktü ve derimdeki çıkıntısını hissedebiliyordum. Onu tırmalamaya başladığımda yarı çığlık yarı hıçkırıkla boğuldum.

"Josie! Neler oluyor?" Cam'in panik içindeki sesi banyonun kapısından içeri girdi.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama ağzımdan sadece boğuk bir hıçkırık çıktı.

"İşte bu, içeri geliyorum," diye homurdandı. Cam'in kapıyı tekmelemesini bekleyerek kendimi büyük bir gürültüye hazırladım, ama o sadece kolu çevirdi ve hafifçe açtı.

Gözleri üzerime dikildiği anda gözyaşlarına boğuldum. "Ah, bebeğim." Sesi kırılmış gibiydi.

Cam duş kapısını açtı ve suyu hissedince küfrederek hemen sıcaklığı düşürdü.

"Kahretsin, kendini yakıyorsun," dedi, gözleri korkuyla parlıyordu.

El duşunu kaptı ve cildimi soğuk suyla şefkatle duruladı.

"Hayır, temizlenmem lazım," diye hıçkırarak su kontrollerine ulaşmaya çalıştım.

Cam ellerimi nazikçe avuçlarının içine aldı. "Temizsin Josie," diye neredeyse fısıldadı, suyu kapatıp beni bir havluya sararken sesi boğuk çıkıyordu.

"Kirli," diye boğuldum ve ondan uzaklaştım.

"Benden korkuyor musun?" diye sordu dehşete düşmüş bir sesle ve hemen ellerini havludan çekip geri çekildi.

Bak, sana dokunmak istemiyor.

Pis, pis, pis.

"Gitmelisin," diyerek ondan uzaklaştım ve yüzümü soğuk fayansa bastırdım.

"Bebeğim, sana asla zarar vermem. Lütfen bana inan." Cam'in sesi tizleşti, umutsuzluk kokusunu sardı.

Omega'm kendimi onun kollarına atmak, elimden gelen tüm rahatlığı emmek ve karşılığında onu yatıştırmak için çığlık atıyordu.

"Eğer beni reddedeceksen, lütfen bunu şimdi yap," dedim içimdeki sarılma arzusunu bastırarak.

Hayatımda sahip olduğum her iyi şey elimden alınmıştı. Aynı şeyin alfalarım için de geçerli olmasına hazırlıklı olmalıydım. Beni terk edeceklerdi ve ben de tanışmadan önceki halime geri dönecektim; neredeyse herkesten kopuk, yalnız ve korku dolu bir hayat yaşayacaktım.

"Ne?" Cam'in sesi banyoda yankılandı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen daha iyisini hak ediyorsun." Sanki kelimeler benimle savaşıyormuş, yüksek sesle söylenmesini istemiyormuş gibi boğazım şişti.

Sadece suyun yumuşak *damlama* sesiyle bozulan uzun bir sessizlik oldu.

Nefesimi tuttum. İşte bu, bensiz daha iyi olacaklarını anladığı andı.

"Tamam, bebeğim, şu anda kafanda bir sürü çarpık düşünce dolaşıyor. Muhtemelen bana inanmayacağını biliyorum ama yine de söyleyeceğim. Seni *asla* reddetmeyeceğim. Seni sevmekten *asla* vazgeçmeyeceğim. Sen bana, hepimize bağlısın."

Haklıydı, ona inanmadım. Yanağımı karo kaplı duş duvarına bastırarak arkamı dönmeyi reddettim.

"Sana sarılabilir miyim?" Cam tereddütle sordu. Düşüncelerimi toparlayıp ona gitmesini söyleyemeden kendimi başımı sallarken buldum.

Beni o kadar çabuk kollarının arasına aldı ki, sanki fikrimi değiştirmenin eşiğinde olduğumu biliyordu. Beni kucağına çekerken sırtımı göğsüne yasladı. Gözlerimi sıkarak kapattım, onun tarafından tutulmanın ne kadar mükemmel bir his olduğundan nefret ediyordum.

Cam beni ileri geri salladı, yüzünü ıslak saçlarıma bastırdı. "Çok üzgünüm, tatlım. Olanlar için çok üzgünüm. Bunu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Saf bir içgüdüyle göğsüne yaslandım ve sonra ne yaptığımı fark ettiğimde çenemi sıktım. Omega'mın arzularıyla savaşmam gerekiyordu. Beni teşvik etti

Yaklaşmak, kollarımı ona dolamak ve boğazını koklamak istiyordum. Ama ona güvenemezdim, istediğini yapamazdım.

Serin hava nemli tenime çarpıp içimi bir ürperti kaplayana kadar düşün zemininde oturduk. Cam beni kuruladı ve bir battaniyeye sarmadan önce giydirdi. Kendi içime daha da çekildim.

Hissetmek çok acı veriyordu.

Zihnimde inşa ettiğim sağlam tuğla duvarın arkasına saklandım. Ve orada kaldım.

Altıncı Bölüm

Josie

D Aylar geçti.

Karanlığın derinliklerine battım, uyuşukluk beni bir örtü gibi kapladı. Battaniye. Boşluğa yapıştım, hissetmediğim için minnettarım. Burada yeterince uzun kalırsam yok olur muydum?

Zamanın geçtiğine dair tek işaret, evdeki günlük rotasyonumdu: yuva, kanepe, mutfak ve yuvama geri dönmek.

En azından alfalarımın biri her zaman yanımdaydı; beni tutuyor, bana dokunuyordu. Ama dokunuşlarını hissedemiyordum.

Pencerenin dışında ilk yapraklar renk değiştiriyordu. Dünya, benim onunla birlikte hareket etmediğimi umursamadan, istikrarlı ve ısrarlı bir şekilde ilerliyordu. Donmuştum, bedenimin dışında yüzüyordum.

Geri dönmek istediğimden emin değildim.

Ne yazık ki uyuşukluk beni rüyalarımın kadar takip etmedi. Orada her şeyi hissettim. Korku ve acı veren çaresizlik beni tüketti, ta ki alfalarımın biri beni sarsarak uyandırana kadar, dudaklarımda hala bir çığlık ve yüzümden akan gözyaşları. Uyanık kalmak için elimden geleni yaptım, onlara rahatsızlık vermemek için uyuyormuş gibi davrandım.

Aramızda hiçbir şeyin değişmediğini söylediler. Ben hala onların değerli omega'sıydım. Ama her şey değişmişti.

Glen Jacoby beni değiştirmişti.

Mahvetmişti. Ve bir daha asla düzelemezdim.

Yedinci Bölüm

Theo

I Hayatımın çoğunu işe yaramaz hissederek geçirdim.

Eleştirel seslerden oluşan bir koro, uyanık olduğum her an beni takip ediyordu. Çocukluğumdan beri vardı.

Bir alfanın acınası bahanesi.

Çantanızı koruyacak kadar güçlü değil.

Zayıf.

Ama hiçbir şey omega'mın, eşimin, hayatımın aşkının gözümün önünde yitip gitmesini izlemekle kıyaslanamazdı. Atama Merkezi'nden bu yana geçen altı gün içinde neredeyse hiç konuşmamış, neredeyse hiç yemek yememişti. Perili, boş bir ifade takınmış, kâbusları dışında ağlamamıştı bile.

Kalemimi masama vurdum, sabit ritim endişeli düşüncelerimin müziğini oluşturdu. Ne zaman suçluluk duygum baş edemeyeceğim boyutlara ulaşırsa, kendimi Alliance'in çalışmalarına vermek için ofisime kaçıyordum. Ama bu bile umutsuz hissettiriyordu. Amirah'ın şifreli mesajı dizüstü bilgisayarımda açık duruyordu ve tutuklanma tehdidinden sonra sürüsüyle birlikte güvenli bir eve ulaştığını teyit ediyordu. Ona kim haber verdiyse Glen'in planları konusunda bizi uyarma zahmetine girmemişti ve bu adaletsizlik karşısında göğsümde kızgınlık alev alev yanıyordu. Sürümüz İttifak için sayısız saat, enerji ve para harcamıştı. Bu iyiliğin karşılığını vermeleri gerekmiyor muydu? Bizi korumaları?

Kalemi odanın diğer ucuna fırlattım ve Josie'nin Glen ve Dr. Bishop tarafından sürüklenişini, yanık ve keskin kokunun dalgalar halinde yaydığı acıyı hatırlayınca çılgılığımı tuttum. Olanlar için tüm günümü başkalarını suçlayarak geçirebilirdim ama içten içe tüm suç bana aitti. Omega'mı, sürümü korumalıydım. Bu benim başarısızlığımdı.

Josie'yi getirme çağrısını ilk aldığımızda, Atama Merkezi'nin oyunu kuralına göre oynayacağına o kadar inanmıştım ki. Yeterince hazırlanırsak, yeterince araştırırsak, zarar görmeden çıkacaktık. Ne kadar kötü olabileceklerini bilmiyordum. Ya da belki sadece dikkat etmiyordum.

Ama Josie biliyordu.

Onu korumalıydim, tüm sürümümü bu acıdan korumalıydim. Güvenli bir ev ayarlayabilir, gecenin köründe bizi buradan uzaklaştırabilirdim. Ama bunun yerine ne yaptım? Omega'ma işkence edilirken, kanlı bir röportajda uslu durdum.

Artık tamamen kapanmıştı ve onu nasıl geri getireceğimi bilmiyordum.

Onu görme, hâlâ güvende olduğunu teyit etme ihtiyacı göğsümü yaktı ve beni ofisten dışarı çıkardı. Mutfaktan yumuşak sesler geliyordu ve ben kapının gölgesine saklandım.

"Patates çorbasına ne dersin?" Ben sordu, sesi yumuşaktı. "Hava biraz soğuduğu için ilham geldi."

Josie başını salladı, alt dudağı titriyordu.

"Lütfen kıymetlim, bana ne yapacağımı söyle. Nasıl daha iyi yapabilirim?" Ben yalvardı, sesi alçak ve çaresizdi.

Josie bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama ağzından tek kelime çıkmadı.

Ben farklı bir yaklaşım denerdim. "Dışarıda oturmak ister misin? Bir battaniyenin altına girip sıcak çikolata içebiliriz."

Bir an için Josie'nin de aynı fikirde olduğunu düşündüm. Gözleri ilgiyle parladı ve kokusunda bir parça tatlılık yakaladım. Ama sonra yumruklarını sıkarken yüzündeki maske tekrar ortaya çıktı. Neden kendini istediği bir şeyden alıkoyuyordu?

"Sadece uzanmak istiyorum," diye fısıldadı, elini aniden bırakmadan önce bandajlı koluna dokunacakmış gibi uzandı.

Yarası iyi iyileşiyordu. Bu sabah üzerine bir bandaj daha koymuştum, kısmen kabuğu ve orada büyüyen hassas yeni deriyi korumak için. Ama daha çok ona yakın olmak ve parmaklarımı kolunda gezdirmek için bir bahane arıyordum.

Ona dokunmayı hak etmiyordum ama kendimi durduramadım.

Hepimiz kendimize özgü berbat yöntemlerle başa çıkıyorduk ya da çıkamıyorduk. Cam'in spor salonuna geri döndüğünden emindim, eline ne geçerse yumrukluyordu.

Çünkü bunu gerçekten hak edenlerin içini boşaltamıyordu.

En azından henüz değil. Çünkü emin olduğum bir şey varsa o da Glen Jacoby'nin, Dr. Bishop'ın, Jericho'nun, Richard'ın ve tüm hükümetin sonunu getirecek olmamızdı.

Ben bir kez daha Josie'yi dışarı çıkarmaya çalıştım, Josie yine reddedince iç geçirdi. İkisinin de yüzündeki yıkıma dayanamayarak arkamı döndüm. Bir korkak gibi tekrar ofisime çekildim.

Josie'ye ihtiyacı olan her şeyi verememek beni öldürüyordu. Veremediğim için. Omega'ma nasıl yardım edeceğimi bulmak için okuduğum kitap yığınının bakarken, kafamı kışkırmadan çıkarmam ve daha fazla desteğe ihtiyacımız olduğunu kabul etmem gerektiğini fark ettim. Cam, Ben ve ben topluluğumuzdan ayrıldıktan sonra kendimizi izole etmiştik ama omega'mız bizim hiç olmadığımız kadar cesurdu. Korkmuş, travma geçirmiş ve yalnızken arkadaşlar edinmiş, bir iş bulmuş ve yasadışı bir kendini savunma kursuna başlamıştı.

Onu sınıftan aldıktan sonra ne kadar mutlu olduğunu düşündüm. Sanki bir ömür önceymiş gibi geldi. Arkadaşlarının gönderdiği telefonları ve mesajları görmezden geldiğini biliyordum. Onları davet etmeli miydim?

Ne yapacağımı bilemez bir halde saçlarımı karıştırdım. Ve sonra aklıma geldi. *Sam*. Neden ona ulaşmayı düşünmemiştim ki? İlk cihazı aldıktan sonra ona yardım eden oydu. Belki şimdi de yardım edebilirdi.

Telefonumu çıkardım ve bir mucize yaratmasını umarak aradım.

Sekizinci Bölüm

Josie

“Josie?”

Theo'nun boğuk sesi yuvamdaki battaniye mağaramın içinden süzülüyordu. Ben duş almak için yanımdan ayrılmıştı. Beni yalnız bırakması iyi olmuştu, ya da en azından kendime böyle söyledim. Yemek yemediğimde yaşadığı hayal kırıklığını görmeye dayanamıyordum. Artık bir bedene sahip olmak istemezken nasıl yemek yiyebilirdim ki?

Burada olmak daha güvenliydi. Tek başınayken.

"Orada mısın, meleğim?"

Parmaklarım uzanıp Theo'yu yakalamak ve onu da benimle birlikte battaniyenin altına sürüklemek için kaşınıyordu. Tenimi onunkine bastırmak istiyordum, stresli kokusunun tüm izleri kaybolana ve geriye kalan tek şey mutluluk olana kadar mırlamak istiyordum. Ve tahrik olmak.

Bu düşünce zincirine karşı çelik bir bariyer çektim. Bunların hiçbirini yapamazdım. Omega'mın arzularına boyun eğemezdim.

Saklandığım yerden yavaşça başımı çıkardım. Theo yatağın kenarına tünemişti, elinde telefonu vardı.

"Sam hatta," dedi ve telefonunu bana uzattı.

Yüzüme dokunmadı ya da eğilip yanağımdan öpmedi. Orada öylece oturdu, telefonu uzattı. Almak için hareket etmedim. Sam'le ya da başka biriyle konuşmak istemiyordum. Çünkü o zaman olanları onlara anlatmak zorunda kalacaktım ve eğer başkaları da bilirse, bu her şeyi gerçek kılacaktı.

Theo'nun bakışlarını iri gözlerle karşıladım ve başımı sallayarak battaniyeyi tekrar üzerime çekmeye çalıştım. Eli beni durdurdu ve kısa bir an için dokunuşu oyalandı, tekrar çekilmeden önce başparmağı nazik bir okşamayla yanağımda gezindi. Elini geri koymasını talep edecek bir sızlanmayı engelledim.

Sam hoparlörden, "Orada olduğunu biliyorum," dedi.

İsteksizce telefonu alırken Theo'ya kaşlarımı çattım. *Hain*. Bu sefer battaniyeyi tekrar başımın üzerine attığımda beni durdurmadı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, aşkım," diye mırıldandı. O ayağa kalkarken yatak kaydı. Bir kez daha mağaramın karanlığına yenik düşerek sıkı bir topun içine kıvrıldım.

Parlak telefon ekranı karanlığı aydınlattı ve iç çektim.

"Merhaba," diye mırıldandım, sesim kullanılmadığı için cızırtılıydı.

"Josie." Sam'in sesi ıstırap doluydu.

Boğazım düğümlendi. Sadece bu kelimeyi duymak bile gözyaşlarına boğulmama neden oldu.

"Sana söylediler mi?"

Sam'in nefesi kesildi ve sonra uzun bir sessizlik oldu.

"Evet, bana söylediler," diye cevap verdi, sesi duygu yüklüydü. Durakladı, muhtemelen tepkimi ölçmeye çalışıyordu. Ama benim söyleyecek bir şeyim yoktu. Boşum.

"Ayrıca olaydan bu yana yemek yemediğini, uyumadığını ve hatta konuşmadığını söylediler."

Sam beni göremese de omuz silktim.

"Josie." Bu kez adım sitemle söyledi. "Onlar senin alfaların. Onlara yaslanmanı istiyorlar. Hayır, senin onlara yaslanmana *ihtiyaçları var*. Neden geri çekiliyorsun?"

Konuyu saptıracak, değiştirecek ve bunun onu ilgilendirmediğini söyleyecektim. Ama ağzımı açtığımda, "Tek yaptığım insanların hayatını mahvetmek" diye ağzımdan kaçırdım.

Sam homurdanmakla alay etmek arasında bir ses çıkardı. "Bunu nasıl anladın?"

"Seninkini mahvettim. Kırımı ödemek zorunda kaldın. Bana her baskılayıcı aldığında tutuklanma riskini göze aldın. Geçtiğimiz yılı Gerald ile yeni hayatının tadını çıkarman gerekirken benim için endişelenerek geçirdin."

İşte. Sonunda yapmıştım, gerçeği söylemişim. Artık Sam de bensiz daha iyi olduğunu anlayacaktı.

"Bu saçmalıkların hiçbirini yapmak *zorunda değildim*," diye tersledi. Ağır ağır nefes alıyordu ve volta attığını hayal edebiliyordum. "Sevdiğim için yaptım."

Küçük kutuya kilitlediğim duygular kaçmaya çalışırken hıçkırığımı tutmak için ağzımı sıkıca kapattım. Burnumdan nefes alarak bedenimi sakinleşmeye ve kalp atışlarımı düzene sokmaya zorladım. Her şeyi yaptıktan sonra

duygularım ait oldukları yere geri döndüğünde, inandırıcı bir şekilde sakın ve mantıklı olduğunu umduğum bir tonda cevap verdim.

"Yaptığınız her şey için minnettarım, ancak şu anda herkesten uzak durmak benim için daha iyi. Etrafımda olmak güvenli değil. Glen bana olan saplantısından vazgeçmeyecek."

"Yani hepimiz seni ona bırakmalıyız, öyle mi?" Sam tersledi.

Aramıza garip bir sessizlik girerken dudağımı ısırdım.

Sam iç çekti. "Omega olduğunu açıkladığın günü hatırlıyor musun?"

Ses tonu sivriydi ve yanaklarım utançtan yandı. Sam ve ben on altı yaşındaydık ve ailelerimiz bizi Glen'in evindeki bir partiye katılmaya zorlamıştı. Yemekten sonra bir şişe şampanya ve bir tabak tatlıyla keşfettiğimiz gizli bir çıkıştan kaçmıştık. Malikânenin arkasındaki ormanlık alanda Sam'in ceketinin üzerine uzanmış, şampanyayı elden ele dolaştırırken ağaçların arasından görünen yıldızları seyretmiştik. Serin bir geceydi ama benim sıcak ve dikenli hissediyordu. Neler olduğunu fark etmemiştim. Tek bildiğim Sam'in kokusunun her zamankinden daha güçlü olduğu ve bedenimin ona daha yakın olmak için can attığıydı. Onun kokusuna ihtiyacım vardı, bu yüzden üzerine yuvarlandım ve boğazını yaladım.

Sam daha bir hafta önce alfa olduğunu açıkladığından beri neler olduğunu hemen anlamıştı. Beni göğsüne bastırmış, ceketini üzerime örtmüş ve evin içinde koşturarak bizi arabaya bindirip eve götürmüştü.

İnledim. "Bir daha bundan bahsetmeyeceğimize yemin ettik."

"Ben boğaz yalamadan bahsetmiyordum," dedi Sam, sesinde bir eğlence vardı.

Aramızda hiçbir zaman cinsel bir şey olmamıştı ama o anda omega'm kendinden geçmişti. Tek bildiği yakınımızda güzel kokan bir alfa olduğuydu ve onu tatmak istiyordu.

"Glen'in bizi garaj yolunda yakaladığında nasıl tepki verdiğini hatırlıyor musun?" Sam'in sesi ciddileşti.

Anıları bir araya getirmekte zorlandım. O geceye dair hatırladıklarımın çoğu duygularımın ve hormonlarımın etrafımdaki kokulara verdiği tepkilerden ibaretti. Sam'in çaresiz ellerinin üzerimde olduğunu, beni evin içine itmeden önce inlememe neden olacak şekilde omuzlarımı kavradığını hayal meyal hatırlıyordum.

Sam, "O iğrenç herif senin bir omega olduğunu kokladı ve o anda seni benden almaya çalışacağını düşündüm," dedi. "O anda kendini kaybetmiştin. Kütüphanede saklandık. Seni izledim.

Annenle baban Glen'le bir konuda tartişırken kapıdaki çatlıktan baktım ve neredeyse bir anlaşmaya varmışlar gibi görünüyordu. Sonra sen mız mızlandın ve ailen bizi bulup seni eve götürdü."

Sam'in sözleri bastırdığım anıları canlandırdı ve yastıkların içine daha da gömüldüm.

"Neden her zaman bana bu kadar takıntılı olduğunu bilmiyorum. Bu yüzden ben gidersem herkes için daha iyi olur," dedim.

"Siktir et onu. Bunu onlar, benim ya da herhangi bir arkadaşın için yapıyormuş gibi davranma. Kendini kurban ediyorsun ve bunun hepimizin iyiliği için olduğunu söylüyorsun, ama gerçekte sadece kendini tekrar incinmekten korumaya çalışıyorsun."

" yleyse ne olmuş?" Yüzüm kızarmış bir halde doğrulup bağırdım. "Yaptığım şeyi neden yaptığımın ne önemi var? Sonuç aynı. Diğer herkesi korumak zorundayım."

" nemli çünkü senin hayatın bundan daha değerli," diye homurdandı Sam, sesi hır ınlaşmıştı. "Seni seven ve sana ihtiya ı olan insanlar var. Senin o alfaların şu anda kendilerini kaybediyorlar. Sen bana DC'ye gitmen gerektiğini söyleyen bir mesaj attıktan ve *altı gün* boyunca senden haber alamadıktan sonra burada dinlendiğimi ve hayatımın tadını çıkardığımı mı sanıyorsun?"

Dudağım titredi ve yüzümü avu larımla içine bastırdım. " z r dilerim," diye fısıldadım. " ok  zg n m."

"Hayır, Josie, siktir. Özür dileme," dedi Sam. "Sana kızgın değilim. Sana yaptıklarına çok kızgınım ve orada olamadığım için de çok sinirliyim."

"Buna bir daha dayanabileceğimi sanmıyorum," diye itiraf ettim.

"Yapabilirsin ve yapacaksın. Geçen sefer çok daha zor koşullarda hayatta kaldın."

"Bu cihaz farklı. Herhangi bir alfa bana istediğini yaptırabilir ve ben buna karşı koyamam. Ya evden çıkarsam ve bir alfa bana havlarsa? Bunu yapamam." Sesim tiz çıkıyordu ve neredeyse hiperventilasyon geçiriyordum.

"İttifak'ın serum enjeksiyonu yoluyla cihazın etkilerini nötralize etmeye çalıştığını unutuyorsunuz. Onlar da yaklaşıyor. Bununla uzun süre uğraşmak zorunda kalmayacaksınız."

Alfalarımın defalarca tekrarladığı aynı şeydi, ama buna inanmama izin veremezdim. Daha önce birçok kez hayal kırıklığına uğramıştım.

Sam sanki ş pheciliğimi sezmiş gibi devam etti.

" zerinde çalışan bilim adamlarından biriyle konuştum. Buna inanamayacaksınız, o bir omega. Yani neyin tehlikede olduğunu biliyor."

Bu benim dikkatimi çekti. Diğer eyaletlerdeki omegaların burada bize olanları önemsemesi göğsümde bir sıcaklık dalgası yarattı. Onlarla asla tanışmayacaktım ama omega olmanın nasıl bir his olduğuna dair bu içsel anlayışla, unvanımızla birbirimize bağlıydık. *Hissetmeye* başladığımda bu farkındalık koruyucu *hissizliğimi* kırdı. Tekrar battaniyenin altına uzandım, onun korumasına ihtiyaç duyuyordum.

"Bu benim hasarlı olduğum gerçeğini değiştirmiyor," diye fısıldadım. "Nasıl zarar gördün?" Sam sordu.

Gözyaşlarım yüzümden aşağıdaki yastığıma damladı. Yastık kılıfındaki mükemmel koku karışımını bozmak istemediğim için onları hızla sildim.

"Benimle ilgili her şey yanlış. Baştan beri iyi bir omega değildim ve şimdi tamamen lekelenmişim."

"İyi olmak abartılıyor," dedi Sam.

Kendime rağmen gülümsedim. Çocukken annem ya da babam tarafından azarlandıktan sonra kendimi kötü hissettiğimden birçok kez aynı konuşmayı yapmıştık.

"Onlara böyle bir güç verme Josie. Kimsenin seni lekelemeye gücü yetmez; ne Glen'in, ne o lanet doktorun, ne de bir başkasının. Açığa çıktığın gece bana ne söylediğini hatırlıyor musun? Atanmanın hiçbir şeyi değiştirmedeğini söylemiştin. Hayatını istediğin gibi yaşayacaktın ve kimse seni durduramayacaktı."

"Safmışım," dedim. O zamanlar olduğum kız - o kadar kendinden emin ve canlı - uzak bir hayalet gibi hissettiriyordu, sanki hiç gerçek olmamış gibi.

"Sana bir sürü boktan kart dağıtıldı ama o on altı yaşındaki omega neden bahsettiğini biliyordu. Belki de hatırlaman gerekiyordur."

"Keşke burada olsaydın," diye fısıldadım, Sam'in sözlerinin sağladığı rahatlığı dağıtmaya çalışarak. Umutlu olmak için kendime izin veremezdim. Hayal kırıklığını atlatabileceğimden emin değildim.

"Ben de öyle. Ama ben değilim, bu yüzden kendine dikkat etmelisin. Dayanman, beklemen ya da sabırlı olman gerektiğini söylememin haksızlık olduğunu biliyorum ama bunu yapmalısın. Başka seçeneğin yok çünkü seni kaybetmeyeceğim. O üç alfanız kesinlikle kaybetmeyecek. Seni bundan korumaları gerekse bile."

Göğsümde bir öfke ve koruyuculuk dalgası oluştu. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun. Bu onların suçu değil," diye tersledim, omega'm hırlayarak.

Sam bir kahkaha attı. "Lanet olsun. Gerald'a on dolar borçluyum. Seni bu durumdan kurtarmak için tek yapmam gerekenin alfalarına hakaret etmek olduğunu söyledi."

"Berbatsın," diye dudak büktüm, duygularımın sadece Sam'in yapabileceği şekilde hafıflediğini hissettim. "Ve Gerald da benim bok listemde," diye mırıldandım.

"Ona haber veririm," dedi Sam neşeyle. "Ve *mesajlarım*a cevap vermeye başlasan iyi olur, yoksa bok listemde olacaksın. Anladın mı?"

"Beni kızdırarak bunu düzeltemezsin, *beni* düzeltemezsin."

"Ah, Josie. İşte burada yanılıyorsun. Senin düzeltilmeye ihtiyacın yok. Sen *her zaman* bir bütündün. Tüm dünya seni kırmaya çalışabilir, ama asla kendilerine ait olmayan bir şeyi kıramazlar. Siz kendinize aitsiniz ve sadece kendinize hissettirdiğiniz kadar kırılmışsınız. Omegalar her şeyin merkezidir, toplumumuzdaki gerçek güçtür. Bunu sakın unutmayın."

Gelgitli duygu dalgasına karşı gözlerimi sıkıca kapattım.

"Ayrıca, seni kızdırmak çok kolay. Omegalar. Çok hassaslar." Homurdandım. "Siktir git."

Sam kıkırdadı ve her zaman güneş ışığı gibi hissettiren geniş gülümsemesini hayal edebiliyordum. "Seni seviyorum, Josie."

"Seni seviyorum."

Telefonu kapattım ve kendimi bir vücut yastığına sardım. Tüm hafta boyunca hissetmediğim bir umut ve canlılık hissettim, ama bu duygularla birlikte uzak tutmaya çalıştığım ezici dehşet de geldi. Karanlık uyuşukluk deliğime geri dönmeye çalıştım ama sanki Sam koruyucu dış katmanımı kazıyıp beni açıkta bırakmıştı.

Dokuzuncu Bölüm

Josie

I Alfa'larım uyuduğumu düşünsün diye nefes alış verişimi düz tuttum ama kalbim durmak bilmiyordu. Üzerindeki saati görebilecek kadar yer değiştirdim.

komodinin üzerinde. Saat sabahın üçü. Duygularım göğsümü tırmalıyordu ve Sam'le konuşmadan önce hissettiğim uyuşukluğa geri dönebilmeyi diledim. Şu anda bedenimi hissetmek istemiyordum. Hiçbir şey hissetmek istemiyordum.

Kendimi hareketsiz kalmaya zorlamaya çalışırken sessiz gözyaşları yüzümden aşağı akıyordu, ama hareket etme, bu duygusal acıyı serbest bırakma ihtiyacı eziciydi. Doğruludum, nefes alışım hızlandı.

"Bebeğim?" Cam'in sesi alçak ve uykuluydu ve onu uyandırdığım için kendime lanet ettim. Benimle ilgilenmek zorunda hissetmelerini istemiyordum.

Çok zayıfsın. Neden böylesin? Acınası. İşe yaramaz.

Çenemi sıktım, kafamın içindeki acımasız sese karşı çıkmama yardımcı olacak bir şey bulmaya çalıştım ama hiçbir şey yoktu. Belki de ses haklıydı. Başından beri farklı bir hayat yaşayabileceğimi düşünerek kendimi kandırıyordum. Glen yıllar önce gözünü bana diktiği anda asla mutlu bir sonum olmayacağını bilmeliydim. Ve işte buradaydım, en sevgi dolu ve şefkatli üç alfayı da benimle birlikte cehenneme sürüklüyordum.

Ben ne olduğunu anlamadan Cam doğrulup beni kucağına çekti, Ben ve Theo da bize doğru yaklaştılar.

"Hayır!" Göğsüne doğru bastırarak mızımlandım. Cam hemen bıraktı. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde yatağın ayak ucuna doğru süründüm.

"Yalnız kalmaya ihtiyacım var," diye ağzımdan kaçırdım, neredeyse yataktan yuvarlanıp yumuşak halının üzerine düşecektim.

Birisi lambayı yaktı. Parıltı rahatsız edici bir spot ışığı gibi geldi ve gözlerimi kaçırdım.

"Dinlenmeye ihtiyacın var, kıymetlim," dedi Ben usulca, yatağın kenarından bakarak.

"Kötü bir rüya mı gördün?" Theo sordu, sesi gergindi.

"Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var," dedim kapıya doğru sürünerek. Uzuvarım neden çalışmıyordu? Kollarımı altımda zar zor tutabiliyordum.

Zayıf. Zayıf. Zayıf.

"Tatlım," diye yalvardı Cam.

Arkamı dönmek için kendimi zorladım, devam etmek için kendimi zorladım. Kapıya ulaştığımda, kendimi yukarı çekmek için duvarı kullandım.

"Uyumaya devam et," dedim, kapıyı çekip açtım ve arkamdan kapattım.

Kapıya yaslandım ve alfalarımın nasıl tepki vereceğini görmek için titreyerek nefes aldım. Kapıyı açmalarını ve yatağa dönmemi talep etmelerini bekliyordum. Belki de beni kollarının arasına alıp sarılacaklar ve nasıl hissettiğimi anlatmam için beni zorlayacaklardı.

Ama sessizlik vardı.

Göğsümden bir hıçkırık koptu.

Nereye gideceğimi bulmaya çalışarak koridorda çılgınca bir koşu yaptım. Belki de gitmeliydim? Gidecek bir yerim yoktu ama en azından gidersem alfalarım korunmuş olurdu. Garajdaki arabalardan birini alıp gidebilirdim. Ama sonra... yakalanırsam ne olacaktı? Tutuklanırdım ve onlara ne olacağını kim bilebilirdi?

Paniğe kapılmış düşüncelerim bana bağırırken ellerimi başımın iki yanına sıkıştırdım. Ayaklarımı hareket ettirmeye devam ettim. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Sadece ilerlemeye devam etmem gerektiğini biliyordum.

Sonunda durup etrafıma bakındım ve Cam'in kokusunu bodrum katına kadar takip ettiğimi fark ettim. Spor salonunun kapısı tam karşımdaydı. Işık düğmesini çevirirken derin bir nefes aldım. Belki de ihtiyacım olan şey buydu.

Siyah kum torbasına yaklaştım ve ona vurmaya başladım, deri her vuruşta ellerimi acıtıyordu. Yumruklarım torbayı zar zor yerinden oynatıyor, bu da beni öfkeyle dolduruyordu. Hayal kırıklığına uğramış bir homurtu çıkardım ve daha sert vurdum, parmak eklemlerimden fişkırarak acının tadını çıkardım.

Kapının alçak gıcirtısı yalnız olmadığımı anlamamı sağladı ama başımı kaldırıp bakmayı reddettim.

"Josie," dedi Cam'in sesi arkamdan usulca.

"Yatağa geri dönmeyeceğim," dedim, dikkatimi çantadan ayırmadan. Eğer şu anda ona bakarsam, dağılabilirdim.

"Bu senin seçimin, tatlım. Ama çantayı kullanacaksan eldiven giymeni istiyorum."

"Ben iyiyim," dedim inatla.

Torbayı tekrar yumruklamak istedim ama yumruğum deriye çarpmak yerine Cam'in uzattığı eline geldi.

Bakışlarını kaşlarımı çatarak karşıladım.

"Eldivenler tartışmaya açık değil," dedi çileden çıkaran bir sakinlikle, hassas, kırmızı parmak eklemelerini hafifçe ovarak.

Elimi o n u n k i n d e n çektim ve tepkisini bir sakinlik maskesiyle örtmeden önce irkildiğini gördüm.

"Yalnız kalmak istediğimi söyledim," diye tersledim. Cam'den uzaklaştım ve Theo ile Ben'in spor salonunun kapısında dikildiklerini görünce donakaldım.

Onların dikkatli bakışları altında kapana kısılmış gibi hissederek bir çığlık attım.

Theo bana doğru hamle yaptı, kollarını beni kucaklayacakmış gibi uzattı ama sonra kendini durdurdu.

"Kıymetlim..." Ben gözlerini kocaman açarak konuştu.

"Bana öyle deme!" Sırtım duvara çarpana kadar üç ü n d e n uzaklaşarak bağırdım.

"Neden olmasın?" Ben neredeyse fısıldadı.

"Çünkü ben d e ğ i l i m ! Değerli değilim. Artık benim etrafımda olmamalısın. Ben lekeliyim."

Üçü birden homurdandı ve bedenim beni boyun eğmeye zorladı.

"Ö y l e söyleme," diye tersledi Cam, çenesi sıkılmıştı. "Sen. Değilsin. Lekeli."

"Evet, öyleyim! Bu bende... yine..." Kolumu işaret ettim, Theo'nun daha önce şefkatle yerleştirdiği bandaja bakamıyordum. Artık bandajlanmaya ihtiyacı olduğunu bile düşünmüyordum ama bana değer verildiğini hissettiriyordu ve omega'm onun ilgisine karşı koyamıyordu. Bu yüzden ondan nefret ediyordum.

"Bu senin lekeli olduğun anlamına gelmez," dedi Ben, bana doğru birkaç tereddütlü adım atarak. "Sen çok değerlisin Josie."

"Hayır! Anlamıyorsun!" Nefeslerim artık daha hızlı geliyordu ve başım dönmeye başlamıştı. Cam'e bakarak, "Kabuğunu üzerimde kullan," dedim. "Yap hadi."

Ne kadar zarar gördüğümü ancak bu şekilde kanıtlayabilirdim. Anlamak için görmeleri gerekiyorsa, öyle olsun.

"Bebeğim," dedi usulca. "Bunu sana yapmak istemiyorum. Seni asla zorlamam."

"Ama bunu yapmak zorundasınız. Kendiniz görmelisiniz," diye cevap verdim, ne yaptığımın farkında olmadan üst kollarımı tırmalıyordum.

"Josie, meleğim, kendine zarar verme," diye yalvardı Theo, bakışları tenimi kızartan derin çiziklere sabitlenmişti.

"O zaman yap!" Çığlık attım.

Cam acı çekiyormuş gibi görünüyordu ama sonunda ondan duyduğum en yumuşak, en nazik sesle, "Otur," diye bağırdı.

Bedenim hemen itaat etti. Direnme şansım yoktu, içimde bu emre karşı koyabilecek hiçbir şey yoktu.

Midem bulanıyordu. Bu önceki cihazdan çok farklıydı. Eskisi beni olan biten hiçbir şeyi hatırlayamadığım trans benzeri bir duruma sokuyordu ama bu süreyle sınırlıydı. Trans halinden uyandığımda, bunu tekrar yapabilmeleri için bir süre geçmesi gerektiğini biliyordum. Cihazı neden her zaman kullanamadıklarını hiç anlamamıştım ama tutunacak bir dalım olmuştu. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum - bana ne yaptıklarını bilmemenin acı veren korkusu mu yoksa tamamen farkında olmak ama alfa kontrolünden asla kurtulamamak mı? Alfa havlamalarıyla savaşmak için yaptığım tüm çalışmalar artık işe yaramazdı.

"Yine mi?" dedim, Cam'in acı dolu bakışlarına karşılık veremeyerek. "Tatlım..." dedi bana doğru ilerleyerek.

Ondan uzaklaştım.

Çenesi büküldü ve başka tarafa baktı. Ben ve Theo onun iki yanında duruyorlardı. Ben'in yüzünden yaşlar süzülüyordu.

"Tekrar yap!" İçimdeki panikle bağırdım. "Ayağa kalk." Cam fısıltısını havlamasıyla birleştirdi.

Hemen ayağa kalktım. Olduğum yerde donup kaldım, kollarım ve bacaklarım titriyordu. Aklımı kaybediyormuşum, bedenimle bağlantımı yitiriyormuşum gibi hissediyordum. Bu nasıl tekrar olabilirdi? Glen'in kendini beğenmiş yüzü gözümün önüne geldiğinde içimi bembeyaz bir öfke kapladı. Bir çığlık attım ve odanın serbest ağırlıkların olduğu tarafına koştum. Hafif dambılları fırlatmaya başladım. Yastıklı zemine tatmin edici olmayan gümbürtülerle çarptılar.

Ne kadar zavallı olduğumu görüyor musun?

Zalim sese çığlık attım, elim kolumdaki bandajı pençeliyordu.

Birden Cam önümde durdu ve ellerimi avuçlarının arasına aldı.

"Bırakın beni!" Çığlık attım.

"Kendine zarar vermene izin veremem," dedi, sesinde çelik ve acı vardı.

Ellerimi onunkilerden ayırdım ve onu ittim. Bir milim bile kıpırdamadı, bu da öfkemi körükledi. Onu tekrar ittim ve yumruklarımı göğsüne vurmaya başladım.

"İşte böyle, bebeğim. Vur bana. Dayanabilirim," dedi Cam nazikçe. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı ve hıçkırıklarım odayı doldurdu.

"Bu adil değil," diye bağırdım ve Cam'in göğsüne tekrar vurdum. "Adil değil."

Kollarım kaldırılamayacak kadar ağırlaşana kadar vuruşlarım yavaşladı. Beni vücuduna sıkıca saran Cam'in üzerine yığıldım. Göğsüm hıçkırıklarla kabardı ve bacaklarım artık ağırlığımı taşıyamıyordu. Cam'in kolları sırtımda kilitli kaldı, çökmemi engelleyen tek şey buydu.

Ben ve Theo arkama geçtiler, vücutlarının sıcaklığı sırtımı yakıyordu. Üç alfam da mırıldanıyordu, hıçkırıklarım yavaşladıkça hafif titreşimler vücudumda dolaşıyordu. İçime çektim ve kokularının sinir sistemimi sakinleştirmesine izin verdim.

Theo elimi nazikçe kavradı ve verdiğim hasarı inceledi. Diğeriyle ilgilenebilmek için hareket etmeden önce elimin her bir boğumuna ve avuç içine nazik öpücükler kondurdu. Ben dudaklarını ve burnunu yanaklarımda gezdirerek derin bir nefes aldı.

Ve Cam öylece durdu, kaskatı, kıpırdamadan, kollarını bana doladı, ben dağılırken beni tuttu.

Cam ellerini kalçalarımın doğru kaydırıp beni kaldırıana kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Kollarımı ve bacaklarımı otomatik olarak ona doladım.

"Ellerine dikkat etmen gerekiyor," diye homurdandı.

Yüzümü boynuna bastırdım ve beni evin içinde gezdirdikten sonra çalışma odasındaki kanepeye yerleşirken gözlerimi kapattım. Elime soğuk bir şey değince sıçradım.

"Üzgünüm aşkım, sadece bir buz torbası," dedi Theo, diğer tarafıma geçip parmak eklemlerime bir buz torbası daha bastırmadan önce beni yanağımdan öptü.

Gözlerimi araladım ve Theo'nun çatık kaşlarına baktım.

"Bunu bir daha yapma," dedi sertçe, bakışlarımla buluşarak. "Kendine zarar vermene izin yok."

"Ellerim iyi," diye cevap verdim. Derim sadece biraz acıyordu. Kendimi savunma dersinden sonra daha kötü hissetmişim.

Elini saçlarımda gezdiren Ben, "Onun yaygarasını kesmeye çalışmayın bile," dedi.

Theo sadece homurdandı ve ellerimi incelemeye devam etti. Koluma lanet bir zihin kontrol cihazı yerleştirilmişken parmak eklemlerimdeki kızarıklığa bu kadar üzülmesi çok saçmaydı. Ama belki de Theo'nun da en az benim kadar bir şeylerin kontrolünü elinde tutmaya ihtiyacı vardı. Theo kolumdaki çiziklerle ilgilenmek için hareket ederken burnumu Cam'in boynuna sürterek kokusunu içime çektim.

Ben koltuktan kalkmadan önce yanağıma bir öpücük kondurdu. İnledim ve geri dönmesi için ona uzandım.

"Sadece biraz atıştırmalık alıyorum, kıymetlim." "Aç değilim," dedim.

"Hı hı," diye yanıtladı Ben, mutfığa doğru yolu yarılamaştı bile.

Theo, Ben'in sözlerini tekrarlayarak, "Onu vazgeçirmeye çalışmayın bile," dedi. Kaşlarını kaldırdı ve ağzından "yaygara" sözcüğü çıktı. Ağzımın en küçük gülümsemeyle açıldığını hissettim.

Ben döndü, yanıma yerleşti ve bir parça tarçınlı rulo uzattı. Ona yiyecek bir şeye ihtiyacım olmadığını söylemek için ağzımı açtığımda midem guruldadı. Kaşını kaldırdı ve ben de isteksizce elindeki böreği yedim. Ben beni ısıltılı bir gülümsemeyle ödüllendirdi. Daha fazlasını reddetmeden önce birkaç lokma daha yedim, midem hala huzursuzdu.

Yüzümü Cam'in göğsüne yasladım ve o da bana daha sıkı sarıldı.

Birden spor salonunda ne yaptığımı hatırladım. *Cam'e vurdum*. Beynim o kadar bulanıktı ki ne yaptığımı fark etmemiştim.

Bir solukla ayağa fırladım.

"Seni incittim mi?" Cam'e alt dudağım titreyerek sordum.

"Ne?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Daha önce ben... sana vurduğumda." Sesim bir fısıltı gibiydi ve yanaklarım utançtan yanıyordu.

"Hayır, bebeğim," dedi Cam, elini yatıştırıcı bir şekilde sırtımda gezdirerek. "Bana zarar vermedin. İncitmiş olsaydın bile umurumda olmazdı."

Bana doğruyu söyleyip söylemediğini görmek için gömleğini kaldırdım. Ellerimi karın kaslarında gezdirerek bırakmış olabileceğim izleri bulmaya çalıştım. Orada hiçbir şey yoktu.

"Emin misin?" Gözlerimden yaşlar süzülerek sordum.

"Eminim," diye karşılık verdi, beni geri çekerek göğsüne yasladı. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Bana zarar vermedi. Benim inanılmaz,

muhteşem, parlak omega." Paniğimi yatıştırmak için tatlı sözler mırıldanmaya devam etti.

"Kaybettiğim için üzgünüm," diye fısıldadım.

Theo enseme avuçlayarak, "Özür dileme," dedi. "Ama artık geri çekilmek yok. Sırtını yaslayacağın biz varız."

Gözyaşları görüşümü tekrar bulanıklaştırdı ve tek yapabildiğim başımı sallamak oldu.

"Yatağa dönmek ister misin?" Ben saate bakarak sordu.

Tereddüt ettim. "Burada kalsak sorun olur mu?" Hâlâ uyuyamayacak kadar tedirgindim, rüyalarımda beni kimin bulacağından endişe ediyordum.

"Elbette," dedi Ben, eliyle yüzümü kavrayarak. "Film ya da başka bir şey izlemek ister misin?"

Başımı salladım ve Ben'in dokunuşuna yaslandım. Arka planda biraz dikkat dağıtmak tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Şu vampir serisinin bir sonraki filmine ne dersin?" Cam önerdi.

Ben'in dudakları kıvrıldı ve Cam'e bakabilmek için geri çekildim.

"*Breaking Dawn*'ı izlemek ister misin?" Yüzüme yayılan yavaş bir gülümsemeyle sordum.

Şaşkınlık içinde Cam'in yanakları pembeleşti.

"Hayır, sadece izlemek isteyebileceğini düşündüm," diye mırıldandı, bakışlarını kaçırarak.

Theo homurdandı.

"Bilmiyorum, kıymetlim," diye söylendi Ben. "Sanırım Cam, Bella ve Edward'ın düğününü görmek için *can* atıyor."

"Siktir git," dedi Cam Ben'e.

"Benim için *Twilight*'ı izlemeye razı olduğuna göre beni gerçekten seviyor olmalısın," dedim.

Ses tonum alaycıydı ama kelimeler ağzımdan çıktıktan sonra göğsüme bir gerçek yerleşti. "Beni seviyorsunuz," dedim, alfalarımın her birine bakarken gözlerim yaşlarla doldu. Bu noktada, vücudumda hala nasıl sıvı kaldığından emin değildim.

"Elbette seni seviyoruz," dedi Theo şiddetle. Beni Cam'in kollarından çekip çıkardı ve kucağına yanlamasına oturttu. "Bu nasıl bir soru olabilir ki?"

"Şimdi onu huysuzlaştırdın," dedi Ben bacağıma sıkarak. "Ama o Doğru. Bu asla bir soru değil. Sizi şimdi, her zaman ve sonsuza dek seviyoruz."

Theo'nun boynuna bir öpücük kondururken göğsümden küçük bir mutluluk mırıltısı yükseldi.

Theo, "Şimdi Cam'in bayıldığı şu berbat filmi izleyelim," dedi.

Theo'nun şu anda espri yapabilmesine şaşırarak şok olmuş bir şekilde kıkırdadım. Bakışlarına karşılık verdim ve bana göz kırptı ve bu, her şeyden çok, her şeyin yeniden yoluna girebileceğini hissetmemi sağladı.

Onuncu Bölüm

Ben

I Bir katartık anın ve birlikte *Breaking Dawn* izlemenin tüm sorunlarımızı sihirli bir şekilde çözmeyeceğini tahmin ediyordum ama yine de hayal kırıklığına uğramıştım

Bu sabah her şeyin ne kadar tedirgin olduğunu hissettim.

Josie ve ben mutfaktaydık. Pencereden dışarı bakıyordu, gözleri odaklanmamıştı. Dalgalı saçları karışık bir hale şeklinde yüzünü çevreliyordu ve tüm kokularımızı taşıyan kalın, pembe bir battaniyeye sarılmıştı. Bakmadığımı düşündüğünde başını battaniyenin içine sokup duruyordu.

Sabahın erken saatlerinde film sırasında hepimiz uyuyakalmıştık ve Josie hepimizi rahatlatmak için uyumuştı. İlk kalkan Theo oldu ve uyuyan omega'mızı İttifak için bazı işler yapmak zorunda olduğu bahanesiyle bıraktı. Kısa bir süre sonra Cam kendine ve vücuduna işkence etmek için bodrumdaki spor salonuna gitti. İkisi de hepimizin hissettiği suçluluk duygusuyla kendi yöntemleriyle başa çıkıyorlardı ama ben hepsinin kalıp Josie'ye sarılmalarını ve onu şımartmalarını talep etmek istedim. Yaşadıklarımızdan sonra sürü olarak birlikte zamana ihtiyacımız vardı, ama her zamanki gibi Cam duygularını fiziksel acıyla boğuyordu ve Theo da aynı şeyi işle yapıyordu.

Josie kafası karışmış bir şekilde uyanmıştı. *Sersemlemiş* bir halde etrafına bakınmış ve Cam ile Theo'nun kayıp olduğunu görünce mızızlanmıştı. İki aptal kardeşime biraz akıl vermeyi dileyerek hırladım ama bunun yerine onu bir battaniyeye sardım ve vücudumu onun etrafında kıvırdım, yerleşene kadar mırıldandım.

Biraz daha uyandığında, bir gece önceki duygusal tepkisi için özür dilerken kokusu utançtan ekşimişti. Utanacak hiçbir şeyi yoktu. Vücudunun temsil yetkisinin *tekrar* elinden alınmasının onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezdim. Kızgın olmak için her türlü hakkı vardı.

ve bir şeyler fırlatıp ağlamak. Kalbimin kaldıramadığı şey ise dün gece gözlerini dolduran umutsuzluğu görmektir. Bunu tekrar hissetmesini engellemek için her şeyi yaptım.

"Neredeyse öğle yemeği vakti geldi," dedim Josie'nin dikkatini üzerime çekmeye çalışarak. Cam ve Theo'nun gelmesini umuyormuş gibi kapıya bakmaya devam etti. "Canın ne istiyor?"

"Çok aç değilim," dedi dudağını çiğneyerek.

Yavaşça dişlerinden çektim ve bir öpücükle yatıştırdım.

"Bütün gün bir şey yemedin," dedim, sesimdeki kınamayı bastırmaya çalışarak. Ama onu aç görmeye dayanamıyordum. Onu beslemek yapabileceğim birkaç faydalı şeyden biriydi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, gözleri kısılmıştı. Hayır. Buna tahammül edemeyecekti.

Yiyecek almak için sandalyemden kalktım ve Josie başını çevirip bana baktı, gözlerinde korku vardı. Kalbim sıkışmıştı, benden korkuyor muydu? Ama sonra bileğimi tutmak için elini uzattı.

"Lütfen gitme," dedi. "Daha iyisini yapacağım, söz veriyorum."

Kollarımla onu sarıp tezgâhın üzerine yatırırken homurdandım. Bana yapışarak inledi. Derin bir nefes aldım ve mırıldandım.

"Gitmiyordum, kıymetlim. Şu andan itibaren tutkal gibi senin yanında olacağım."

"Tamam," diye cevap verdi küçük bir sesle.

Onu uzun dakikalar boyunca orada tuttum, hoparlörden yumuşak bir müzik geliyordu, omega'mın kolları ve bacakları bana sarılmıştı.

"Kilon hakkında endişelendiğin için mi yemek yemiyorsun?" Korkumu dile getirmek için cesaretimi toplayarak sordum.

Josie'nin nefesi kesildi ve yüzünü göğsüme bastırarak elimden gelen güvenceyi sağlamaya çalıştım.

"Vücudum darmadağın oldu," diye inledi, eli bandajlı üst koluna dokunmak için uzandı.

Elini kendi elimle kavradım ve kendimden uzaklaştırdım. Dün gece spor salonunda kollarını pençelerkenki görüntüsü aklımdan çıkmıyordu.

"Doğru değil," diye homurdandım. Gözlerime bakmadı. "Ben sadece... Ben sadece ortadan kaybolmak istiyorum," diye boşuk bir sesle konuştu.

Kalbim biraz daha kırılırken göğsüm acıyla sıkışmıştı. Keşke tüm bu acıyı ondan alabilseydim.

"Lütfen böyle söyleme, kıymetlim. Lütfen." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü ve bir an için, onları saklamamı, gerçek alfaların ağlamadığını söyleyen o tanıdık utancı hissettim. Ama sonra Josie gözyaşlarımı sildi, bana hak ettiğimin ötesinde bir sevgi ve şefkatle baktı.

"Ölmek istediğimi söylemiyorum," dedi yine dudaklarını ısırarak. "Sadece artık bedenimde olmak istemiyorum. Mahvolmuş gibi hissediyorum."

"Bunu kimse mahvedemez Josie," dedim, elimi saçlarına dolayarak ve Glen Jacoby'yi yok etmek için evden kaçma dürtüsüyle savaşılarak. "Bu güzel, harika, yumuşak, mükemmel vücut senin. Sana ait olan bir şeyi kimse mahvedemez."

Yüz ifadesinden bana inanmadığı anlaşılıyordu ama geri de çekilmedi. Bunu daha iyi hale getirebilecek herhangi bir şey için beynimi zorladım. Yanımıza taşındıktan sonraki ilk günlerden birinde onunla havuzda olduğumu hatırladım. Çok sakın görünüyordu, çok rahat hareket ediyordu.

"Benimle havuza gelmek ister misin, kıymetlim? Su güzel ve ılık. Biraz yüzebiliriz."

Josie tereddüt etti ve vücuduna baktı.

"Kıvrımlarının her biri benim için bir mucize. Vücudunun her çizgisi, teninin hissi, cennet gibi."

Josie o kadar tatlı bir şekilde kızardı ki elimde olmadan her iki yanağını da öptüm. Kıkırdadı ve bu ses ona zafer gibi geldi.

"Tamam, seninle havuza gireceğim."

Mutfakta dans etmek istedim ama sakinliğimi korudum. Tezgâhtan inmesine yardım ettim ve birkaç tabak yemek aldım. Endişeyle onlara baktı.

"Acıkırsam diye," dedim göz kırparak ve mutfığa doğru ilerledim. veranda.

"Çok dolusun," diye gülümseyerek karşılık verdi, battaniyeyi mutfak sandalyesine bıraktı ve Fransız kapılarından geçerek beni takip etti.

Ona bir şeyler yedirme planımın işe yarayacağını umarak yiyecekleri havuzun kenarına bıraktım ve kıyafetlerimi çıkardım. Josie'nin gözleri çıplak vücudumda gezinirken hararetiydi ve bu bende göğsümü kabartma isteği uyandırdı.

Karşısında çırılçıplak dururken nefesimin kesildiğini görebiliyordum, sonbahar havası nihayet soğumuştü. Eşofmanının altıyla oynuyordu, kararsız görünüyordu.

"Çabuk olsan iyi olur, güzelim. Beni burada soğukta tutmak istemezsin. Bir yanım büzüşebilir," dedim kaşlarımı sallayarak

imalı bir şekilde.

"Bunun için endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum," diye homurdandı, bakışları yarı sertleşmiş aletimin üzerindeydi. Sweatshirt'ünü çıkardı ve altında hiçbir şey olmadığını görünce daha da sertleştim. Kesiğinin etrafındaki gazlı bez gözüme çarptı.

"İslenmeması için üzerini örtmeliyiz," dedim, unuttuğum için kendime lanet ederek. "Gidip biraz streç film getireyim."

Başını salladı ve ben de onu bir saniye bile yalnız bırakmaktan nefret ederek koşar adım eve geri döndüm. Döndüğümde kollarını göğsünde kavuşturmuş, tırnaklarını avuçlarına bastırıyordu. Hiçbir şey söylemeden yumruklarını çözdüm ve dişleri takırdamaya başladığında gazlı bezi hızla sardım.

"Üzgünüm, kıymetlim. Havuzun güzel ve sıcak olduğuna söz ver."

Alfa'm homurdandı, bir an bile rahatsız olmasını istemiyordu ama en azından soğuk, vücudu hakkında bu kadar bilinçli olmasını unutmamasına yardımcı olmuştu. Eşofmanını ve iç çamaşırını çıkardım, ellerimi oyalanmamaya zorladım, yemyeşil kalçalarını ayırmak ve tatlı göbeğini yalamak için can atmama rağmen. Her gün dilimde onun tadıyla uyanmak istiyordum.

Sabit bir nefes aldım, elini tutup onu havuza götürürken ona gülümsedim. Josie havuza girerken dudaklarından sessiz bir inilti döküldü. Aletim bu sesle zıpladı ve yardım edemedim ama vücudunu kendime doğru çektim. Sıcak suyun içinde ağırlıksız bir şekilde sessizce yüzüyorduk.

"İyi hissediyor musun?" diye sordum.

Başını salladı, yüzünde mutluluktan uçmuş bir ifade vardı.

"Güzel," dedim ve onu dudaklarından öptüm. Bu anı dondurmak ve sonsuza dek aklımda tutmak istiyordum.

Suda yüzmeye devam ettik, ellerimizi birbirimizin vücudunda gezdirdik, rahatlık ve güvence aradık. Birden aklıma bir fikir geldi ve bunun korkunç mu yoksa parlak mı olduğuna karar veremedim. Hayatım boyunca babalarım bana çok ciddiye, yeterince agresif, yeterince alfa olmadığımı söylemişti. Bir omega'nın da aynı şeyi düşüneceğinden, iyi bir alfa partneri olmak için bu kadar eğlenceli olmayı bırakmam gerektiğinden endişelenmişim. Josie'nin şu anda şefkate ihtiyacı vardı ama aynı zamanda *eğlenceye* de ihtiyacı olduğunu düşünüyordum. Saniyelik bir karar verdim ve içgüdülerime güvenmeye karar verdim. Ellerimi beline koyarak onu kendime doğru çektim. Ve sonra, tepki vermesine fırsat vermeden onu havaya fırlattım. Bir sıçramayla suya geri düştü.

Bir çılgılık atarak yüzeye çıktı, kaşları çatılmıştı.

"Bu çok kabaydı," dedi kekeleyerek. Gözlerini dikip suya baktı. Kalbim bir an için sıkıştı. Yanlış mı hesaplamıştım?

Ve sonra yüzüne hınzır bir gülümseme yayıldı. "Kaçsan iyi edersin," dedi sevimli omega hırıltısıyla. Onun hırıltısını bir kedi yavrusununki kadar tehditkâr ve sevimli bulduğumu ona asla söylemeyeceğimden değil.

Bana doğru hamle yapıp beni suyun içinde yakalamaya çalışırken güldüm. Uzaklaşmadan önce bana dokunacak kadar yaklaşmasına izin verdim ve oyunumuzu o gülüp zor nefes alana kadar tekrarlardım. Onu belinden yakaladım, göğsüme doğru çektim ve öptüm.

Göğüslerinin tenime yaptığı yumuşak baskı neredeyse beni mahvediyordu, sikim onun sıcaklığıyla sarılmak için yalvarıyordu. Tereddüt ettim, bunu daha ileri götürmek isteyip istemediğinden emin değildim. Sadece bencillik mi ediyordum? Yoksa o da mı bunu istiyordu?

Kararsız düşüncelerime dalmışken Josie'nin topuklarının dizlerimin arkasına değdiğini fark etmedim. Anında onları içeri bastırdı, tüm ağırlığını omuzlarıma verirken duruşumu bozdu. Bir an şaşkınlıkla çırpınarak suyun altına girdim. Yüzeye çıktığımda yüzerek uzaklaştı ve manyakça bir neşeyle güldü. *Bunu ben yapmıştım.* Omega'mı güldürmüştüm.

Ona doğru yüzdüm ve bir çığlık atarak geri çekildi.

"Ateşkes mi?" Işıldayarak sordum.

Abartılı bir iç çekişten önce burnunu kırıştırarak beni inceledi. "Sanırım sana acıyabilirim. Madem bu kadar yeniksin."

"Daha doğru sözler hiç söylenmedi," dedim usulca, onu kollarımın arasına alıp şefkatle öptüm.

Kucağımda eridi, öpüşmemiz giderek hararetlendi. Dilini ağzımın içine kaydırmadan önce alt dudağımı ısırды. Onun tatlı tadından zevk alarak inledim. Ellerimi kalçalarının altında kavrarken bizi sabit tutmak için daha sık sulara çektim. Sikim aramızda sıkışmıştı ve bana karşı kıvranıyordu, kaygan göbeği sertleşmiş sikime sürtünüyordu.

"Seni istiyorum," diye mırıldandı, dudakları kulağımın kabuğunu sıyrırken sesi baştan çıkarıcıydı.

"Emin misin, kıymetlim?" Sesim gergin bir şekilde sordum. Şu anda durmak beni öldürürdü ama onu asla zorlamayacak ya da baskı yapmayacaktım.

"İstiyorum... Vücudumda iyi bir şey hissetmek istiyorum," diye cevap verdi, gözleri kırılganlıkla parlıyordu.

"Sana her şeyin en iyisini vermek istiyorum," dedim, kalçalarını sıkıca kavradım ve onu sikime doğru sürtmeye başladım. Tanrım, kıvrımları çok lezzetliydi.

Josie gözlerini kısıtı. "Ama yemin ederim, eğer beni bu havuzda düğümlersen, sonuçları çok ağır olur."

Göğsümden kahkahalar fışkırdı. "Önce mutfakta düğümleyemiyorum seni, sonra da havuzda..." Alay ettim. "Dikkatimi çektin, güzelim. Sonuçları ne olacak?" Uygun düğüm yerleri konusunda dersimi almıştım ama onun oyunculuğunu daha fazla ortaya çıkarmak istiyordum.

"Artık senin için seks yok," dedi burnunu kıvrarak.

"Hiç mi?" Nefes nefese kaldım, sikim onun girişini dürttüğünde gülümsememi saklamaya çalıştım.

"Hiç değil... ama en azından bir günlüğüne."

"Gerçekten de çok ciddi bir sonuç," diye karşılık verdim boynunu kavrayarak. "Seni düğümlemeyeceğime söz ver... en azından biz havuzdayken."

Titredi, kalçaları bana doğru itiliyordu.

"Yetki sende, kıymetlim." Hâlâ onun girişinde duruyordum ama içeri itmeyi reddettim. Bu anı onun kontrol etmesini istiyordum.

Josie tek bir hamlede sikime gömülürken göz temasını kesmedi, sessiz bir iniltiyle kalçalarını bana yasladı. Nefes nefese kaldım, bir elimi kalçasında, diğerini sırtında tutarak onu sabitledim.

"Çok iyi hissediyorsun," dedi nefesi kesilerek.

"Cennet gibi hissediyorsun, sikimin etrafına öyle tatlı sarılmışsın ki." Boğazının sütununu yaladım ve başını geriye attı. Amcığı sikimi sıkıyordu ve boşalmamak için sakinleştirici bir nefes aldım.

Josie ellerini omuzlarıma koydu ve kalçalarını esnetti, biraz sürünme kazanmaya çalıştı ama suda ihtiyaç duyduğu kaldırıcı elde etmek için mücadele etti.

"Yardım edin," diye mızımızlandı, dudaklarını büzerek.

"Ne için yardım?" Alay ettim.

Ofladı ve tekrar bana doğru itmeye çalıştı. "*Bennn*."

Kalçalarını ellerimle kavrayarak kıkırdadım. "Bu güzel küçük amcığı becermemi mi istiyorsun? Seni döllerimle doldurmadan önce sikimin üzerine boşalmanı mı?"

"Evet, lütfen," diye nefesini tuttu, göz bebekleri uyarılmışlıkla büyümişti.

Bizi hareket ettirdim, böylece havuzun kenarına bastırdı, bana kaldıraç verdi. Kendimi daha fazla tutamayarak onu sikimden kaldırdım.

sertçe geri itiyordum, su etrafımızda dalgalanıyordu. Küçük çığlıkları beni teşvik etti.

Josie bir elini saçlarımın arasından geçirerek canımı yakan bir şekilde kavradı ve ben de kontrolü ele almasını severek bu his karşısında inledim. Boynuma erişebilmek için başımı eğdi ve cildimin bir kısmını emdi, dişlerini hassas noktaya sürttü. Ürperdim ve beni işaretleyip ısırması için ona yalvarmamak için kendimi zor tuttum. O noktanın morarmasını umuyordum. Bu anın kanıtlarını tenimde taşımak istiyordum.

Düğümüm şişmişti ve kalçalarını eğdim, böylece her itişte klitorisine karşı öğütebildim.

"Durma," diye inledi. "Çok iyi hissettiriyor."

Bir çığlıkla sikimi sıkana kadar aynı ritmi sürdürdüm. Artçı şoklar vücudundan geçerken hafif iniltilerle göğsüme doğru yığıldı.

"Çok iyiydin, kıymetlim. Sikimin üzerine çok güzel boşaldın," dedim. Elimi saçlarına dolama sırası bendeydi. "Şimdi ben yaptığımda tekrar boşalacaksın."

Gözleri zevkten parlıyordu ve yüzünü boynuma bastırdı. "Yap beni," diye karşılık verdi.

Bu meydan okuma karşısında homurdandım, içine girerken artık kendimi tutmuyordum. Kıç yanaklarını ayırdım ve bir sonraki hamleyle arka deliğine bir parmağımı bastırdım.

"Seni buraya götürmek için sabırsızlanıyorum," dedim. "Güzel ve hazır olduğundan emin olacağım, benim için gerilmiş ve rahatlamış olacaksın. Sonra hemen içine gireceğim ve seni hayal edebileceğinden bile daha fazla dolduracağım. Belki bir gün seni buraya geri düğümlerim."

Bir çığlıkla boşalırken titredi, dudaklarında benim adım vardı. O sikimi sıkıkça ben de kükreyerek boşaldım, zevk şimşek gibi omurgamdan aşağı fırladı.

"Aman Tanrım," dedi nefes nefese. "Bu..."

"İnanılmaz," diye bitirdim. Onunla geçirdiğim her anın nasıl daha iyi olduğundan emin değildim. "Bir gün beni öldüreceksin."

"Beni avlamak için geri döndüğün ve hayalet seksi yapabildiğimiz sürece," dedi, gözleri parlıyordu.

Homurdandım, onu yemeğin olduğu havuzun kenarına doğru çekerken vücudunu kendime sımsıkı bastırdım. Sırtını göğsüme yaslayarak onu kenara sıkıştırdım. Aletim yeniden sertleşmeye başlamıştı bile.

Arkadaşımlın kıcını bana doğru kaldırmasından dolayı gerçekten suçlanamazdı.

"Yemek zamanı," diye mırıldandım kulağına, etrafına uzanıp bir sandviçi dudaklarına götürdüm.

Bir an tereddüt etti ve itiraz edeceğini düşündüm. Ama sonra ağzını açtı ve bir ısırık aldı. Rahatladım ve omzunu öptüm.

"Benimle ilgilendiğin için teşekkürler Ben," dedi tatlı bir sesle, bana yaslanarak.

Omega'ma bakmanın basit keyfiyle onu beslemeye devam ettim. Dudaklarına bir çilek daha götürdüm ve benden alırken memnuniyetle mırıldandı, dili parmaklarımdaki suyu yalamak için dışarı fırladı. Dilini sikimin üzerinde hayal ederek inledim.

Josie kollarımın arasında dönerek bana bakmaya başladı. Gözlerim güzel pembe meme uçlarının su çizgisinin hemen üzerinde durduğu yere çekildi. Onları yalamak ve emmek istedim.

"Gözlerim burada," dedi alay ederek.

Bakışlarımı onun göğüslerinden ayırdım. "Seni seviyorum," diye ağzımdan kaçırdım. Kıkırdadı. "Ben de seni seviyorum."

Konuşmak istediğim kelimeler dilimde yandı ama tereddüt ettim, onu üzüp üzmeyeceğimden emin değildim. Ama sonra DC'de bizden alındığında hissettiğim korkuyu, onu kaybetme korkusunu hatırladım ve bu beni teşvik etti. Hayat, insanlara nasıl hissettiğini söylememek için çok kısaydı.

"Eğer cihaz olmasaydı, çoktan üzerime işaretini koymanı talep ederdim. Kalıcı olarak," diye ekledim, boynumdaki hassas noktaya uzanarak. "Çıkar çıkmaz, umarım hazırsındır çünkü seninle asla ayrılamayacağımız kadar sarmaş dolaş olmak için bir dakika daha bekleyemem."

Josie'nin gözleri irileşmiş, dudakları aralanmıştı. Cevap vermesini beklerken beynim endişeli düşünceler üretmeye başladı. Ama sonra kendini bana doğru fırlattı, kollarını ve bacaklarını bir sıçramayla etrafıma sardı.

"Bunu hâlâ benimle yapmak istiyor musun?" İki eliyle yüzümü kavradı ve sanki bir aldatmaca arıyormuş gibi bakışlarımı inceledi.

"Tabii ki biliyorum," dedim, onun şaşkınlığı karşısında şaşkına dönmüştüm. "Sadece hala..." diye devam etti.

Herhangi bir şeyin onu daha az istememe neden olabileceği, yaptıkları yüzünden onu daha az çekici bulacağım düşüncesiyle homurdandım.

"Seni istemekten asla vazgeçmeyeceğim," dedim şiddetle, bakışlarını tutarak.

Yavaşça, yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Ben de seni istiyorum. Üzerimde senin izini istiyorum."

Onu suyun içinde döndürdüm, heyecanımı ifade etmek için bir yola ihtiyacım vardı ve göğsümdeki mutlu duyguyu ifade etmekte zorlanıyordum.

"Her şey yoluna girecek," dedim yanaklarını, burnunu ve dudaklarını öperek. "Kazanamayacaklar. Söz veriyorum."

Gözleri dökülmemiş yaşlarla cam gibiydi. "Çok eminsin."

"Seninle olan geleceğimden hiç şüphem yok. Sonsuza kadar birlikte olacağız, güzelim. Bu yıldızlarda yazılı."

"Tamam," dedi, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sen öyle diyorsan, doğru olmalı." Bana sıkıca sarıldı, sıcak amı sikime baskı yapıyordu.

"Güzelim, eğer bunu yapmaya devam edersen, yaptıklarımın sorumlu tutulmam," diye takıldım.

"O zaman beni düğümleyebileceğin bir yere götürsen iyi olur Alfa. Çünkü seninle sıkışıp kalmak istiyorum," dedi yanakları güzel bir pembeyle kızarak.

"Nasıl istersen, tatlı omega," diye karşılık verdim, onu havuzdan çıkardım ve sonsuza dek birbirimize bağlanacağımız günün hayalini kurdum.

On Birinci Bölüm

Josie

I Yatakta yanımda uyuklayan Ben'in yüz hatlarını ezberlemiştim. Düğümü bedenimden kayacak kadar aşağı iner inmez uykuya dalmıştı, ama kalçamda sıkı bir el tutmuş, uykuda bile beni kendisine çekmişti. Alfa'mı yordüğüm düşüncesiyle gülümsedim.

Parmaklarımı çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdirmekten kendimi alamadım, kalçalarımın arasında hissettiklerimi hatırlayınca ürperdim. Dudakları kırmızı ve yumuşaktı, koyu renk bukleleri yastığın üzerine dağınık bir şekilde düşüyordu.

Ben'in gözleri irkilerek açıldı ve beni kendine çekmeden önce gerindi. Mavi gözleri benimkilerle buluştu, teni gülümsemesiyle kırıştı.

"Uyuyakaldığım için özür dilerim," diye mırıldandı, yüzünü saçlarıma bastırdı ve derin derin nefes aldı. Ağız sulandıran elma kokusu benim vanilya kokuma karışmıştı ve teninin her santimini yalama isteğime engel olamadım.

"İyiym," diye yanıtladım, göğsüne sokularak.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Güzel." Yarı doğruyu ağızımdan kaçırdım. İyi hissetmem *gerektiğini* biliyordum ama göğsümde bir huzursuzluk büyüyordu.

Ben bakışlarımla buluşabilmek için çenemi eğdi. "Tekrar denemek ister misin?" "Cam ve Theo bana kızgın mı?" Ağızımdan kaçırdım.

"Hayır, kıymetlim," dedi iç çekerek ve beni alnımdan öptü. "O zaman neden saklanıyorlar?"

Ben'le geçirdiğim zamanı çok sevmiştim ama bu sabah diğer alfalarım olmadan uyanmak canımı yakmıştı, özellikle de dün geceki çöküşümden sonra kendimi ne kadar utanmış hissettiğimden sonra. Theo ve Cam bana karşı çok nazik davranmışlardı ama şimdi sanki etrafımda olmak istemiyorlarmış gibi hissediyordum.

"Aptallar," diye mırıldandı nefesinin altında. "Yemin ederim tepkilerinin seninle hiçbir ilgisi yok. Gençken bile, her ikisinin de etraflarındaki herkesi koruma ihtiyacı vardı... belki de kendilerini babalarının tacizinden koruyamadıkları için. Beni savunmasız bir çocuk olarak gördüler ve sürülerine aldılar. Hiçbir zaman agresif olmak ve savaşmak istemedim. İnsanlarla iyi geçinmeyi tercih ettim ve bu da sırtıma bir hedef koydu." Sanki bu bir tür kusurmuş gibi omuz silkti. Onun gözlerinin içine bakabilmek için yer değiştirdim.

"Bu yönünü seviyorum," dedim yüzünü avuçlayarak. Yumuşak bir gülümsemeyle dokunuşuma eğildi.

"Seninle ilgili her şeyi seviyorum," diye karşılık verdi.

Gözlerimi devirdim ama kızarmamı engelleyemedim.

"Sevimsiz." "Bayılıyorsun."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. O haklıydı.

"O çok sevdiğimiz aptal alfalar duygularıyla ne yapacaklarını bilmiyorlar. İkisi de seni koruyamadıkları için suçlu hissediyor. Kahretsin, ben de bu konuda suçlu hissediyorum." Gözlerini kaçırdı.

"Senin hatan değil," dedim usulca, koluma dokunma dürtüsüne direnerek.

"Evet, şey..." Ben sözünü keserek cevap verdi. "Cam duygularıyla savaşarak başa çıkıyor. Tehdidi etkisiz hale getirmek istiyor ama şu anda bunu yapamaz. Theo kendini geri çekerek başa çıkıyor. O kadar endişeli ki... Onu bağ aracılığıyla hissedebiliyorum. Sanki yeterince çalışırsa her şeyi düzeltebileceğini düşünüyor."

Kalbim tatlı, hassas alfalarım için kırıldı, ama güvensizliğim beni hala rahatsız ediyordu.

"Benim yaptığım bir şey olmadığına emin misin?"

"Kesinlikle eminim. Ama bu doğru olduğu anlamına gelmez. Burada seninle birlikte olmalılar. Şikayet ettiğimden değil," dedi çıplak kalçalarını kavrayarak. "Şu anda çok kıskançlar." Göz kırptı.

"Onları bulabilecek miyim diye bakacağım," dedim dudağımı ısırarak.

"Güzel," dedi sırtarak, yataktan kalkmama yardım etti ve tişörtlerinden birini başıma geçirdi. "Ben yemeğe başlayacağım."

Eşofmanlarımı çekiştirmek ve saçımı düzeltmeye çalışmak için banyoya girdim. Saçma sapan dalgalar halinde kurumuştı ve ehlileştirmek için elimden geleni yaptım.

Ben banyonun dışında beni bekliyordu. Bir öpücük için eğildim ve kışımı sertçe kavrayarak derinleştirdiğinde inledim. O çekildiğinde, ben

nefes nefese kalmıştım. Beni yatak odasının kapısından dışarı itmeden önce göz kırptı.

On İkinci Bölüm

Theo

I Josie ve Ben merdivenlerden inerken ofisimden çıktım.
Sikeyim.

Mutfaktan bir şeyler atıştırıp ofisime dönecek ve akşamın geri kalanında saklanacaktım. Bu sabah Josie'den ayrılmak beni kahretmişti ama İttifak'ın planlarından haberdar olmam gerekiyordu. Belki hükümetin yıkılmasına yardım edebilirim, omega'mı koruyamamamı telafi edebilirdim. En azından kendime böyle söyledim. İçten içe, hiçbir şeyin bunu telafi edemeyeceğini biliyordum.

Josie bir meleğe benziyordu, rahat kıyafetler içindeydi, saçları dağınık bir hale gibiydi. Beni görünce yüzüne tereddütlü bir gülümseme yayıldı. Hak etmediğim bir gülümsemeydi bu. Merdivenlerin dibine geldi ve tam bir şey söyleyecekti ki kapı çalındı.

Düşünmeden hareket ettim ve onu arkama aldım. Josie keskin bir nefes aldı, Ben de onu ön kapıdan engellemek için bana katıldı. Cam köşeden koştu.

"Kapı mı çalındı?" diye homurdandı alçak bir sesle.

Başımı salladım ve Josie'ye yaklaştım, onun yumuşak sıcaklığını sırtımda hissettim. Cam belinden bir silah çıkardı ve kapıya doğru ilerleyerek gözetleme deliğinden dışarı baktı.

"Teslimatçı arıyor," dedi. "Kocaman bir paket sipariş eden oldu mu?"

Başını iki yana sallayan Josie'ye baktım. Üçümüzün de omega'mızı strese sokacak kadar alfa feromonu yaydığımızdan emindim. Onu rahatlatmak istedim ama şu anda onun güvenliği her şeyden önce geliyordu.

Cam, "Ben cevap vermeden önce Josie'yi uzaklaştır," diye emretti.

Ben döndü ve kollarını ona doladı, o sızlanırken onu uzaklaştırdı.

"Bekle Cam," dedi ona doğru uzanarak.

"Şşşt, sorun yok, kıymetlim," diye mırıldandı Ben, kaçmamız gerekirse diye onu mutfaktan veranda kapılarına doğru çekerken.

"Tehlikede olabilir," diye tısladı.

"O iyi olacak. Eminim iyidir," dedim, kalbim küt küt atarken bile yatıştırıcı bir ses çıkarmaya çalışarak.

Üçümüz de Cam'i duyabilmek için gergin bir sessizlik içinde duruyorduk. Ben kulağına güvenceler mırıldanırken elimi Josie'nin sırtında gezdirdim. Vücudu benimkine karşı titriyordu. Birkaç dakika sonra ön kapı kapandı. Cam köşeden kafasını uzattı.

"Her yer temiz."

Josie Ben'in tutuşunu kırdı ve kendini Cam'e doğru fırlattı. Cam onu kolayca yakaladı ve kollarında salladı.

"Bunu bir daha yapma," dedi, sesinde DC öncesinden beri duymadığım bir ateş vardı.

"Ne yapmak?" Cam yüzünde hafif şaşkın bir ifadeyle sordu. "Tehlikeli olabilecek bir durumda bana uzak durmamı emret," dedi ona bakarak.

Aşağı.

Cam ağzını açtı ve tekrar kapattı, omega'mızı koruma ihtiyacı ona istediği her şeyi verme arzusuyla savaşıırken açıkça kelimeler bulamıyordu.

"Sadece seni güvende tutmak istiyorum," dedi sonunda.

"Ben sadece... kenara itilmek istemiyorum," diye yanıt verdi.

Cam onu göğsüne daha sıkı bastırmadan önce başını salladı ve yüzünü saçlarına gömdü.

"Ne teslim edildi?" Ben sessizliği bozarak sordu.

"Gel bak," dedi Cam huysuzca, Josie'yi kahverengi kâğıda sarılmış, muhtemelen bir metre boyunda devasa bir dikdörtgen paketin durduğu fuayeye götürürken.

"Umm... ne oldu?" diye sordu, burnunu kıvrırırken kendini Cam'in elinden kurtardı.

Cam dişlerini sıkarak, "Donovan Turro'dan sana," dedi.

Ne oluyor lan?

Neden *bizim* omega'ya bir şey gönderiyordu?

Alfa'm Josie'ye başka biri hediye verdiği için çok öfkeliydi. O da *bizim*, başkasının değil.

"Donovan?" Ben sordu, sesi sakindi ama bağın içinden bir endişe dalgası fırladı.

"Kokteyl partisine ev sahipliği yapan ünlü omega," dedim hırıltımı bastırarak.

"Neden bana bir şey göndersin ki?" Josie pakete dokunmak için elini uzattı ama yanmış gibi hemen geri çekti.

Ben ve Cam'e baktım; onların şaşkınlığı da benimkini yansıtıyordu. Omegaların özellikle hediyelere düşkün oldukları bilinirdi. Bazıları bunun onları sığ yaptığını söylerdi ama bu içgüdüsel bir dürtüydü, tıpkı alfaların omegalarına bir şeyler sağlama dürtüsü gibi. Josie'ye hediye verdiğimizde, kendisine bir şey verilmesine alışık olmayan birinin heyecanıla karşılık vermişti. Bunun çok sevimli olduğunu ve hayatında bu kadar az hediye almış olmasının büyük bir suç olduğunu düşünmüştüm.

Paketi hemen açmasını bekliyordum ama şimdi geri çekiliyordu.

"Açmak istemiyor musun?" Ben, Josie'nin saçlarını arkasına sıkıştırarak sordu Kulak.

Onun teninden kokusunu alabiliyordum ve kıskançlık içime işledi. O sırada Ben ofisimde kilitliydim, Ben de omega'mızla birlikteydi. Bağlantıyı tamamen açık bırakmıştı, böylece Cam ve ben yaptıkları *her şeyi* hissedebiliyorduk. Tabii ki suçlayabileceğim tek kişi kendimdim.

Eğer ondan uzak durursam, onu korumadığım için gözlerinde bulacağımdan emin olduğum hayal kırıklığını görmekten kaçınabilirdim.

Josie omuz silkti, umursamaz bir hava vermeye çalıştı. "Belki sonra bakarım." Ben'e doğru döndü. "Akşam yemeği mi?"

Ben yüzündeki şaşkın ifadeyi çabucak sildi, gülümseyerek onun elini tuttu ve mutfağa götürdü. Cam ve bana baktı, ama biz sadece omuz silktik, omega'mızın bir hediyeye neden karşı koyduğuna tamamen şaşırmıştık.

On Üçüncü Bölüm

Josie

D Onovan'ın hediyesi beni çağırıyordu. Neredeyse duyabiliyordum.

Josie, Josie, beni açmalısın.

Öfkeyle yatağında yuvarlandım. Aptal hediye sever omega. Omega'm alfalarımız tarafından şımartılmanın tadını almış ve tüm hediyelere ihtiyacı olduğunu düşünmüştü.

Hayal kırıklığı içime doldu ve ellerimi yumruk yaptım, tırnaklarım avuç içlerimi deldi. İçgüdülerimi bastırmam gerekiyordu. *Omega olmak sadece acı getirir.* Mantrayı tekrar tekrar söyledim.

Theo uykusunda dönüp bana baktı, kolu benimkine değdi. Memnun bir iç çekiş yaptı, yüzü hiç görmediğim kadar rahattı. İçgüdüsel olarak yumruklarımı açtım. Ben bana yaslanmıştı, göğsünün çıplak teni sırtımı ısıtıyordu. Hediyein gelişiyile yaşanan kaostan sonra Theo ya da Cam ile konuşma fırsatı bulamamıştım ama konuşmam gerektiğini biliyordum. Aramızdaki bu mesafeden nefret ediyordum, buna Glen'in neden olmasından nefret ediyordum.

Birkaç damla gözyaşı yüzümden aşağı süzülerek yumuşak yastık kılıfına damladı. Omega olmak bana muazzam bir acı getirmişti ama aynı zamanda en yoğun neşeyi de getirmişti. Buna değer miydi? Her zaman hor gördüğüm bu parçamı kabul edebilir miydim?

Aklıma gizemli paket geldi. Fuayede öylece duruyordu. Tek başına. Açmamı bekliyordu.

Omega'm kararlılığının sarsıldığını hissetmiş gibi canlandı.

Eğer bir omega olman gerekiyorsa, en azından hediyelerin tadını çıkarabilirsin. İtiraf etmeliyim ki kafamın içindeki ses oldukça ikna ediciydi.

Siktir et. Açmak zorundaydım.

Alfalarım fark etmeden yataktan gizlice çıkmayı hiç başaramamıştım ama her şeyin bir ilki vardı. Onları uyandırmam ve ne yaptığımı bilmelerini sağlamam gerektiğini biliyordum, böylece uyandıklarında beni kayıp bulurlarsa korkmazlardı. Ama bunu tek başıma yapma ihtiyacı hissettim... bu sadece bana ait bir deneyim gibi geldi.

Ben'in kucağından sıyrılıp Theo'nun üzerine tırmandım ve ayağım battaniyeye takılınca sakarlığım için kendime lanet ettim. Yumuşak bir gümbürtüyle yere indim ve onları uyandırıp uyandırmadığımı merak ederek hareketsiz kaldım. Başımı yatağın kenarından kaldırdığımda üçünün de hâlâ derin uykuda olduğunu gördüm.

Bakın, evren paketi açmanızı istiyor. Bu bir işaret.

Kapıyı arkamda aralık bırakarak usulca odadan çıktım.

Koridora çıktığımda koşmaya başladım. Artık kararımı vermiştim, bir dakika daha bekleyemezdim.

Antreden içeri süzıldüm, neredeyse kendimi paketin üzerine atacaktım. Büyük, tatmin edici parçalar halinde çıkan kahverengi kâğıdı yırttım.

Nefes kesen bir telaşın ardından hediye ortaya çıktı.

Fuayedeki lamba sadece hafif bir ışık yayıyordu ama neye baktığımı anlamak için daha fazla ışığa ihtiyacım yoktu.

Donovan'ın kokteylde bana gösterdiği tabloydu. Gençken ve atamasını kabullenmeye çalışırken çizdiği resim. Renkler hatırladığım kadar çağrışımlıydı. Tuvalin altındaki parlak kırmızı boya dalları nefesimi kesti. Bir yaradan sızan kan gibi tuvale agresif bir şekilde sızıyor gibiydiler, ta ki geniş maviler ve yeşillerle karşılaşana kadar. Renkler bir an için çatıştı ve savaştı, ta ki soğuk renkler kırmızı filizi neredeyse yatıştırıp çevreleyene kadar -ayrı ama bir şekilde doku ve boyanın dansında iç içe geçmişlerdi, öyle ki ona dokunmak için can atıyordum. Yakından bakınca renkler gergin bir karşıtlık dansı içinde göze çarpıyordu ama geri çekildiğimde tek bir renk haline geliyorlardı. Yeni ve güzel bir şey.

Boğazımda bir yumru oluştu ve bastırdığım tüm duygular üzerime çöktü. Acıdan paramparça oluyormuşum gibi hissettim ama acıyla karışık olarak yalnız olmadığımı hatırladım.

Gözyaşlarımı silerken içimden sulu, titrek bir kahkaha yükseldi.

Sanki bu görülme ve anlaşılma hissine daha da yaklaşabilecekmişim gibi burnum neredeyse yüzeye değene kadar resme yaklaştım. Bunu bana neden versin ki? Bir servet değerinde olmalı.

Donovan'ın hafif kokusunu aldım ve onun genç halinin bunu boyadığını, tüm öfkesini, kafa karışıklığını ve kabullenişini buna döktüğünü hayal edebiliyordum. Ellerimi parlak kırmızı çizgilerin üzerinde usulca gezdirmek için çömeldim. Donovan'ın kokusu burada daha güçlüydü... neredeyse şüphe uyandıracak kadar. Kendimi biraz gülünç hissederek tuvali koklamak için eğildim ve dengemi korumak için kenarından tuttum. Parmağım tuvalin kenarından çıkıntı yapan bir şeye takıldı ve onu çekiştirerek küçük bir zarf çıkardım. Kokusunun kaynağını bulduğumu biliyordum.

Zarfı ters çevirip adımı gördüğümde kalbim daha hızlı atmaya başladı. Lambaya yaklaştım ve zarftan küçük bir kart çıkardım.

Josie,
Biz aksini ispat edene kadar bizi hafife
alacaklar.
Donovan

I notu tekrar okudum, zihnim dönüyordu. "Onlar" derken kimi kastediyordu? Sadece alfalarımız olabilirdi... ama daha fazlası varmış gibi geldi.

Tuvaldeki kırmızı ve turuncu darbeler öfkeli bir ateşe dönüşene kadar resme baktım.

Geçtiğimiz hafta, tıpkı ilk cihazı aldığım gibi yaptığım gibi kendi içimde kaybolmuştum. Ama hiçbir şey o zamanki gibi değildi. Artık yalnız değildim. Alfalarım vardı. Arkadaşlarım vardı.

Glen ve Dr. Bishop beni yok etmek için ellerinden geleni yapmışlardı. Beni bir omega olmanın zayıf ve işe yaramaz olmakla aynı şey olduğuna ikna etmişlerdi. Alfa'ların istismar edeceği bir araç. Ama bu doğru değildi.

Ben hala buradaydım.

Göğsümde umut çiçekleri açtı ve bu mucizevi bir duyguydu.

Poppy, Westin ve Ellie'nin seçmedikleri bir hayata zorlandıklarını düşündüm. Hükümet tarafından acımasızca zarar verilen Jewel'i ve sadece kendileri olabilmek için taşınmak zorunda kalan Sam ve Gerald'ı düşündüm.

Daha iyisini hak ediyorduk. Ve hayatımda ilk kez, birlikte mücadele edersek daha iyi bir şey elde edebileceğimize inandım. Bizi hafife alıyorlardı ve belki de bunu kendi avantajımıza kullanabilirdik.

Yüzüme geniş bir gülümseme yayıldı, kaslarım artık nasıl ifade vereceklerini tam olarak bilmiyorlarmış gibi gerildi.

"Josie!" Cam'in kükremesi üst kattan geldi ve donakaldım.

Sikeyim.

Cam, Ben ve Theo gürültüyle merdivenlerden inerken suçluluk duygusuyla kıvrınarak, "Aşağıdayım," diye seslendim.

"Siktir, siktir!" Cam beni yerden kaldırırken haykırdı.

Bütün adamlarım etrafımda toplanmıştı. Kokuları stresliydi ama yine de aydınlanmamdan sonra başım dönüyordu.

"Kıymetlim, bunu bize yapamazsın," dedi Ben, hâlâ nefessizdi.

"Özür dilerim," dedim dudağımı ısırarak. "Ben sadece... hediye açmak istedim." Bunu gergin bir sessizlik izledi.

"Seni uyandırmak istemedim," diye topalca ekledim.

Theo yüzünü boynuma bastırdı ve titreyen bir nefes aldı. "Mutlu kokuyorsun, aşkım."

"Öyleyim," dedim ve Theo'ya bir öpücük verebilmek için başımı çevirdim. Onlara fark ettiğim şeyi anlatmak istiyordum ama belki de gecenin bir yarısı doğru zaman değildi.

"Donovan'ın hediyesini beğendin mi?" Theo sordu. Ses tonunda bir tuhaflık vardı ama ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum.

"Evet," diye cevap verdim. "Kokteyl partisinde bana gösterdiği resim."

Cam gerçekten iyi olduğuma kendini ikna etmek istercesine derin bir nefes daha aldı ve beni kollarına alarak yukarı çıktı.

"Sanırım yatağa dönüyoruz," dedim Cam'e sokularak.

"Ve eğer bize haber vermeden tekrar ayağa kalkarsan, seni ona bağlarım," diye hırladı ve tehdidini kışımını sıkarak noktaladı.

"Sen nasıl istersen, alfa." Omzuna doğru gülümsedim, haftalardır hissetmediğim kadar hafiflemiştim.

Bölüm On Dört

Josie

“W Kendini ne sanıyor bu?”

Cam'in yükselen sesi beni olduğum yerde durdurdu. Etrafımda dolandım başka bir şey duyup duyamayacağımı görmek için nefesimi tutuyordum.

Birlikte duş aldıktan sonra çocukları beni yalnız bırakmaya ikna etmek çok zamanımı almıştı ama sonunda başarmış, neredeyse onları banyodan dışarı itmiştim. Saçımı yapmak ve biraz makyaj yapmak kendimi biraz daha... normal hissetmemi sağladı. Dün gece Donovan'ın notunu okurken hissettiğim huzur ve dayanışma hâlâ üzerimi örtüyordu. Sonunda kendime gelmeye başlamıştım.

"Bir şey kastettiğini sanmıyorum. Sadece Josie'ye bir hediye göndermek istedi. Partide ikisinin de resim hakkında konuştuğunu söylemiştin, değil mi Theo?" Ben söyledi.

"Evet," diye cevap verdi Theo, sesi huysuzlaşmıştı.

"Ne, sen de mi?" Ben sordu. Sesinde bir kahkaha tonu duyduğumu sandım.

"Başka bir sürünün omega'sına hediye vermek kötü bir davranış," diye homurdandı Cam. "Bunu herkes bilir. Ve biz ona yeterince hediye almadık."

"Siz ikiniz, ona yeterince kur hediyesi almadığımız için bizi başka bir sürü için terk edeceğini mi düşünüyorsunuz?" Ben kuşkuyla sordu.

Sessizlik vardı ve kalbimin atışını kulaklarımda duyabiliyordum.

"Aman Tanrım. Bu konuda gerçekten üzgünsün," dedi Ben gülerek. "En azından ona bir sürü yemek yaptım. Bu bana puan kazandırmalı."

"Şu anda bir şeyler sipariş ediyorum," diye homurdandı Cam. Öfkeli bir şekilde yazdığını duydum ve dizüstü bilgisayarının başında kaşlarını çatmış bir şekilde durduğunu hayal ettim.

"Ben de," dedi Theo.

"Bekle Cam," dedi Ben. "O banyo bombalarına ihtiyacı var." "Eklendi."

"Sence orada iyi midir?" Theo sordu. "Belki birimiz onu kontrol etmeliyiz."

"Zamanlayıcı kurdum," dedi Cam. "Eğer..." hafif bir duraklama oldu. "Üç dakika, birimiz yukarı çıkacak."

"Bu sabah daha iyi görünüyordu," dedi Theo, sesi tereddütlüydü. "Biraz kahvaltı etti."

Geçen hafta alfalarımı ne kadar strese sokmuş olabileceğime dair suçluluk duygusu içimi kapladı. Her şeyi düzeltmek istediklerini biliyordum... *beni* düzeltmek.

Theo, "Belki de ona nasıl yardım edebileceğimize dair ipuçları bulmak için o filmi tekrar izlemeliyiz," diye ekledi. "Üzgün olduğunda hep o filmi izlediğini söyledi."

Hangi filmden bahsettiğinden emin olamayarak burnumu kırıştırdım. Elbette, demek istediği...

"*Yeni Ay* mı?" Ben homurdanarak sordu.

Kalbim sıkışmıştı. Analist Theo'm bana yardım etmek için o kadar çaresizdi ki bana yol göstermek için *New Moon*'u yeniden izlemeye hazırды. Bu gerçek aşk olmalı.

"Ama o filmdeki kız üzgündü çünkü o ışıltılı salak onu terk etmişti. Hiçbir yere gitmiyoruz. Asla," diye homurdandı Cam.

"Bir dakika bekle. Sanırım Theo film konusunda haklı. Sence aramız arazi motosikletleri için yeterince büyük mü?" Ben sordu. Gözlerinin muziplikle parladığını hayal edebiliyordum.

"Hayır!" Cam ve Theo hep bir ağızdan bağırdılar.

"Onu lanet bir bisikletin üzerinde hayal edebiliyor musun?"

Cam homurdandı. "Araba kullanması bile yeterince kötü," dedi Theo.

Arabayı sürerken alfalarımın ne kadar paniklediğini hatırlayarak kıkırdadım. Ses çıkardığımı fark ettiğimde gözlerim büyüdü ve ağzımı kapattım.

Çalışma odasında sessizlik vardı. Ve sonra ayak sesleri duyuldu.

Ben'in kafası köşeden fırladı. Gülümsedi, gözleri takdirle vücudumda gezindi. "Çok güzelsin."

Beni kollarıyla sardı ve ben de onun sıcaklığını ve sıcacık kokusunu içime çekerek rahatladım.

"Gelin şu alfaları hizaya sokun," diye fısıldadı. "Akıllarını kaybediyorlar."

Kıkırdadım, bedenimi onunkine bastırdım. "Bana bir motosiklet alacak mısın?"

Ben göz kırparak, "Yok artık," dedi. "Ama bunu bilmelerine gerek yok."

Homurdandım. "En azından tişörtünü çıkar ve benim için bir şeyler tamir ediyormuş gibi yap."

Ben'in hararetli bakışları benimkilerle buluştu ama çok fazla uzaklaşmadan onu çalışma odasına çektim. İç çamaşırım çoktan kayganlaşmıştı ve üç alfamla da seksi zaman geçirmeyi arzuluyordum. Ama önce bazı şeyleri konuşmamız gerekiyordu.

Cam ve Theo'nun arasına sıkışarak kanepeye çöktüm. Ben karşıımızdaki sandalyeye otururken ofladı.

Dizüstü bilgisayarlarına baktım. Theo'nunki hâlâ açıktı ve omega'm seçtiği hediyeleri görmek istiyordu. Bu düşünce aklıma geldiği anda kendimi çelikleştirdim, kendimden nefret etmenin üzerime gelmesini bekledim ama bu bir gelgit dalgasından çok hafif bir fısıltı gibiydi. Artık omega'mın içgüdülerini ezmek istemiyordum... belki onu bir parçam olarak kabul edebilirdim.

"Donovan'ın hediyesini kıskanıyor musun?" Cam'in bedenine yaslanarak sordum. "Hayır," dedi Cam, ambalajı açılmış tablonun bulunduğu fuayeye doğru bakarak.

Sat.

"İkna edici," dedi Ben öksürerek. Sonra bana bir mini Şarküteri tabağı.

"Bunu nasıl yapıyorsunuz?" Etrafıma bakınarak sordum. Onu nerede saklıyordu ki?

"Diğer alfaları bilmem ama en azından ben omegama bakma konusunda mükemmelim," dedi Ben, sandalyesinde arkasına yaslanarak. Ağzımda bir ahududu patlatırken bile ona ters ters baktım. Kasıtlı olarak Cam ve Theo'yu kızdırmaya çalışıyordu.

"Hediyeye ihtiyacım yok," dedim ama sözlerimin sahte olduğunu ben bile duyabiliyordum. Materyalist bir velet olduğum için omega'ma lanet olsun.

Theo'nun bakışı içimi gördüğünü açıkça ortaya koyuyordu.

"Sana yeterince kur hediyesi almadık," dedi elini saçlarında gezdirerek.

"Donovan'ın hediyesi bir kur hediyesi değil," dedim Theo'nun elini tutarak. "Olmasa iyi olur," diye mırıldandı Cam.

Cam'in hoşnutsuz ifadesini ve kollarını önünde kavuşturmuş halini inceledim.

"Surat mı asıyorsun?" Yüzümde kocaman bir gülümseme belirterek sordum.

"Ne?" Cam öfkeyle sordu. "Surat asmak yok amina koyayım," diye devam etti şüpheli bir şekilde surat asmaya benzeyen bir sesle.

"İşleri hızlandıracağız," dedi Theo. "Sen taşındığından beri çok şey oldu ama bu bir mazeret değil." Yüz ifadesi o kadar ciddiydi ki kıkırdamaktan kendimi alamadım. Omega'm resmen cha-cha yapıyordu. Alfalarımızdan gelen bu ilgi gösterisi onu çok heyecanlandırmıştı.

"İkinizin kışkandığına inanamıyorum," dedim kahkahalarımı bastırmaya çalışarak. "Donovan benim üç katım yaşında."

"Geçen gün şu yaş farkı kitaplarından birini okuyan kız söylüyor bunu," dedi Ben, kıkırdamasını engellemek için elinden geleni yaptığını belli eden bir bakışla.

Ona bıkkın bir bakış attım. Alay etmesini seviyordum ama Theo ve Cam'in gerçekten üzüleceğinden endişeliydim.

Sonra hiç beklemediğim bir şey oldu.

"Bu doğru. Yaş farkı ve baba aşkları şu sıralar çok moda," dedi Theo, gömleğinin yakasını düzelterip bilgisayar ekranında yeni bir sekme açarak.

Başımı çevirip ona baktım, ağzım açık kalmıştı. Theo göz kırptı. Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Theo'nun şakacı ve alaycı olması şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şey olabilirdi. Kendimi ona atmak ve vücudunun her yerini öpmek istiyordum.

"Ne?" Cam beni kirli fantezimden kopararak hırladı. Beni kendisine yaklaştırırken kalçalarımı kavradı. Şarküteri tepsisini kucağımda dengede tuttum.

"Ne ne?" İnandırıcı bir şekilde masum olduğunu umduğum bir sesle sordum.

Ben homurdandı ve Theo enseme bir öpücük kondurdu.

"Bundan kurtulmak için şirinlik yapma. Ne okuyordun sen?" Cam homurdandı.

Gülmemek için dudağımı ısırdım. "Kıskanacağını tahmin etmemiştim," dedim gözlerimi büyüterek. "Sana baba dememi ister misin?"

Cam bana baktı, yüzü şok içinde donup kalmıştı. "Ne?" diye kekeledi sonunda.

"Cam, istediğinin bu olduğunu fark etmemiştim," dedim eğilip onu öperek. "Bana söylemeliydin!"

Ben kahkahalarını daha fazla tutamadı ve onun kahkahaları benimkileri de etkiledi. Kapalı.

"Velet," dedi Cam, dudaklarını kulağıma indirip kolunu belime dolayarak. "Başın belada, bebeğim."

Kollarında kıpırdandım ve bir öpücük daha almak için eğildim. Birkaç gün önce, tekrar böyle hissedebileceğimi hayal bile edemezdim -mutlu, huzurlu, *sevilmiş*.

"Bekle, Cam'e baba demen konusunda nereye varmıştık?" Ben gözlerindeki yaşları silerek sordu.

Cam gözlerini devirdi ama yanaklarında belli belirsiz bir kızarma olduğuna yemin edebilirim.

"Bugün kendini çok daha iyi hissediyor gibisin meleşim," dedi Theo dikkatle, sanki büyüü bozmaktan korkuyormuş gibi.

"Açıyorum. Donovan'ın hediyesini açıyorum..." Cam'in hoşnutsuz homurtusu sözümü kesmeden önce başladım. Devam etmeden önce ona ters ters baktım. "Onun hediyesi bana bir omega olmanın o kadar da kötü bir şey olmadığını hatırlattı. Bu benim zayıf ya da işe yaramaz olduğum anlamına gelmiyor."

Theo elimi sıktı ve Cam kalçalarımı daha sıkı kavradı.

"Ayrıca hükümeti alaşağı etme zamanının geldiğine karar verdim. Beklemekten yoruldum. Eğer onları yeneceksek Omegalar daha fazla işin içinde olmalı. Filoyu bir araya getirmeliyiz!" Beklentiyle adamlarımın her birine baktım ama düşündüğüm coşkuyla tepki vermiyorlardı.

"Bir... savaş gemisi filosu mu?" Theo kaşları çatılmış bir halde sordu.

"Ne? Hayır, bir omega filosu. Artı Clementine. Luc ve sürüsü ve tabii ki siz üçünüz... Tamam, daha iyi bir slogana ihtiyacım var. Yarasa işareti yapacağım çünkü bu piçleri alt edeceğiz." Elim yumruğuma vurduğum ve yüzümün de hissettiğim kadar sert ve kararlı olmasını umdum.

"Tüm bunları bir tablodan mı öğrendin?" Ben sordu.

"Gizli bir not buldum," dedim ve onu almak için kendimi kanepeden ittim. Cam dün gece bana mağara adamı gibi davrandıktan sonra antrede yere düşürmüştüm. Çoraplı ayaklarım yerde kayarak çalışma odasına geri döndüm.

"İşte," dedim ve notu uzattım. Theo notu aldı ve yüksek sesle okudu.

"Bu ne anlama geliyor?" Ben sordu.

"Bence bu, çoğu insanın, özellikle de Glen ve hükümetin geri kalanının omegaları hafife aldığı anlamına geliyor, bu da bizim geldiğimizi görmeyecekleri anlamına geliyor."

"Okaaay," dedi Ben, derin düşüncelere dalmış gibi yavaşça başını sallayarak. Sonra yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Yani onları indiriyoruz."

Birlikte."

"Evet!" Ayaklarımın üzerinde zıplayarak söyledim.

Ben koltuktan fırladı ve kollarını bana dolayarak odanın içinde döndürmeye başladı. Güldüm ve ona sımsıkı sarıldım.

"Gemini savaşa kadar takip edeceğim," dedi, ayaklarımın yere düşmesine izin verdi ama bedenimi onunkine karşı sıkı tuttu.

"İşte aradığım coşku buydu," dedim.

Ben dudaklarını tam kulağımın dibine yerleştirerek beni tahrik etti ve mırıldandı: "O huysuzlarla işin çok zor. Sadece tamamen seninle olduğumu bil. Beni nereye götürürsen savaşta seni takip edeceğim."

Onu bir öpücük daha için kendime çektiğimde gülümsemekten yanaklarım acıdı. "Pekala, ben biraz fırıncılık yapmaya gidiyorum," dedi göz kırparak, elimi sıkarak

Beni iki çatık kaşlı alfamla bırakmadan önce.

Cam ve Theo'nun etrafında döndüm.

"Sorun nedir?" Tepkilerinin tamamen beni koruma ihtiyacıyla ilgili olduğunu bilerek sordum.

"Canının yanmasını istemiyorum," dedi Cam, beni kucağına çekerek. Theo ellerimi kendi ellerinin arasında kavradı.

"Biliyorum," dedim usulca.

Yüzümü Cam'in yanağına ve boynuna sürterek kokusuyla onu işaretledim. Vücudundaki gerginlik eridi ve mırıldandı. Omega olmanın en güzel yanı buydu; alfalarımın sevgi emmek ve karşılığında onları rahatlatmak. Theo'nun ellerini göğsüme bastırdım, böylece kendi mırıltımı hissedebiliyordu.

"Bana zarar gelmesini önlemenin en iyi yolu bu hükümeti durdurmaktır," dedim. "Ve benim de bunun bir parçası olmam gerekiyor."

Theo kendini toparlamaya çalışır gibi derin bir nefes aldı. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Amirah yeraltına çekildiğinden beri neler olduğundan ya da İttifak'ın şu anda ne yaptığından bile emin değilim. Hepimiz çok dağılmış durumdayız. En azından tüm İttifak dostlarımızı bir araya getirmeliyiz ki elimizdeki tüm bilgileri paylaşabilelim ve sonraki adımları birlikte belirleyebilelim. Hepimizin Jewel'in dükkanında buluşabileceğini düşünüyordum."

Nefesimi tuttum, tepkilerini ölçmek için Cam ve Theo'ya baktım. İkisi sanki sessiz bir konuşma yapıyorlarmış gibi göz göze geldiler. Sabırlı olmaya çalıştım ama hâlâ bir şey söylemediklerinde ya da bana bakmadıklarında sonunda bir iç çektim.

Tepkim karşısında ikisi de sırtıttı.

"Pekâlâ," dedi Cam. "Yarasa sinyali gönder... şey... yarasa sinyali."

"Gerçekten mi?" Nefes nefese kaldım. Fikirlerini değiştirmelerine fırsat vermeden kollarımı onlara doladım ve Cam'in kucağından inip telefonumu almak için üst kata koşmadan önce onları garip bir şekilde kucakladım. Planımı harekete geçirme zamanı gelmişti.

On Beşinci Bölüm

Josie

I yeni yakıcıyı aydınlatan kısa mesaj bildirimlerinin telaşına gülümsedi
Telefon Theo vardı kazanılmış Ben. Dün Ben olsam
mesaj attı Poppy,

Clementine ve Westin'i İttifak'ın çabalarına katılmaları konusunda ikna ettim. Beklediğim gibi plana tamamen katılmışlardı, ama beni şaşırtan şey bana duydukları sevgiydi. Uyuşmuş karanlığıma hapsoldüğümde, acılarımın dışında bir dünya olduğunu unutmuştum - arkadaşlarımın beni önemsedığı bir dünya.

Poppy bir gece önce kendisi ve alfalarının *aktiviteleri* hakkında inanılmaz derecede açık bir mesaj gönderdiğinde kızardım. Ben ne okuduğumu görmek için omzumun üzerinden belirdi ve ben de aceleyle mesajı kapattım.

"Bekle, bu çok ilginç görünüyordu," dedi telefonu elimden almaya çalışarak.

"Biz sadece hükümeti devirmek için plan yapıyoruz. Burada görülecek bir şey yok," dedim tiz bir sesle, telefonu onun ulaşamayacağı bir yerde tutarak.

"İstediğin zaman beni alaşağı etmeyi planlayabilirsin," diye mırıldandı, elini saçıma doladı ve hafifçe çekiştirdi.

"Bu hiç mantıklı değil," dedim nefes nefese.

Ben, bir düzine kekten oluşan bir tabağı süsleyerek önüme koyarken sırtıttı.

Theo ve Cam mutfağa girdiğinde kalbim mutlulukla çarptı ve tüm alfalarım bir arada olduğu için içimi bir rahatlama dalgası kapladı. Bu sabah uyandığımda hepsi benimle yataktaydı ama o an çok kısa sürmüştü. Birkaç dakikalığına bile olsa ayrı kaldığımızda kendimi strese girerken buluyordum.

Needy Omega.

Onlar sadece kahvaltı için buradalar, sen değil.

Karanlık sesi küçük bir kutuya tıkmaya çalıştım, Cam yanıma gelip beni öperken ona gülümsedim. İkisinin arasında hâlâ bir şeyler *varmış* gibi hissediyordum ama dün günün büyük bölümünü birlikte geçirip film izledikten ve sarıldıktan sonra kendimi daha rahatlamış hissediyordum.

Theo kapı aralığında durup kafasını telefonuna gömdüğünde gülümsemem neredeyse duracaktı. Takım elbise giymiş ve kravat takmıştı, dağınık saçları endişesinin tek göstergesiydi. Kravatını çözüp kıyafetini bozmak için içimde bir istek vardı.

Mutfağa girmediğinde nefes almak için kendimi zorladım ve beni reddetmediğine kendimi ikna etmeye çalıştım.

"Her şey yolunda mı?" Tereddütle sordum.

Theo telefonda başını kaldırdı ve sanki nerede olduğunu fark etmemiş gibi gözlerini kırıştırdı.

"Ha? Oh evet, her şey yolunda," dedi, bakışlarımı tam olarak karşılayamadan. Buna ne diyeceğimi bilemedim.

Dün o kadar şefkatliydi ki şimdi yüzüme bile bakamıyordu. Kendi içime kıvrıldım.

"Siktir," dedi, telefonunu tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra yanıma geldi ve beni kollarıyla sardı. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Bugün evden çıkacağımız için biraz gerginim."

Ben de aynı şeyi hissettiğim için başımı göğsüne doğru salladım ama hepimiz Jewel'de buluşmanın en iyi seçenek olduğu konusunda hemfikiridik. Merkezi bir konumdaydı, bir sürü güvenlik önlemi vardı ve alışveriş gezisinde omegalarına eşlik eden bir grup alfayı açıklamak kolay olacaktı.

"Belki de burada kalmalıyız," diye homurdandı Cam, elindeki kahve fincanını yanıma bırakırken.

"Gitmeliyiz," dedim, aralarına bakarak, olduğumdan daha emin görünmeye çalışarak.

"Belki de Amirah'ın doğru bir fikri vardı," diye mırıldandı Theo.

"Sence saklanmamız mı gerekiyor?" Dudağımı ısırarak sordum.

İçini çekti ve elini yüzümde gezdirdikten sonra geri çekildi.

"Hiç sanmıyorum," dedi. "Bizden istediklerini zaten aldılar."

Kolumu tutmaktan kendimi alıkoyamadım, ama sonra Ben yanımdaydı ve elimi çekiştirdi.

"Gidiyoruz," dedi Ben, sesi ondan duymaya alışık olmadığım bir otorite taşıyordu. "Her şey ayarlandı. Bunu birlikte yapacağız."

“**A** Tamam, bu kadar. Bu toplantıyı erteliyoruz. Çok yorgunsun," diye homurdandı Cam ben esnerken. Oyun planının üzerinden geçmeyi yeni bitirmiştik.

Jewel's için üçüncü kez.

"Ne? Hayır!" Ben de cevap verdim. "Sadece bir fincan kahveye daha ihtiyacım var."

"*Hem* kendi bardağını hem de benimkini içtin zaten," dedi beni kollarının arasına alarak.

"Sadece esnedim," dedim, Cam'in omzunun üzerinden kahkahasını bastıran Ben'e ve özlem dolu bir bakış atan Theo'ya bakarken suratımı astım. Yüzündeki ifadeyi çözemedim Cam beni mutfaktan çıkardı.

"Esniyorsan biraz kestirmen gerekiyor demektir," diye homurdandı.

Evden çıkmanın güvenlik risklerini *tekrar tekrar* anlatmasını dinlemek zorunda kalmanın sıkıntısıyla esnediğimi ona söylemek istemedim. Cam'in gergin olduğunu biliyordum, anlayışlı ve destekleyici olmak istiyordum ama beni yatağıma yatırdığında içimde bir hayal kırıklığı kabardı.

"Kestirmeye ihtiyacım yok." Sesim bir mızıltı gibi çıkınca irkildim.

"O zaman neden esniyorsun?" diye sordu kollarını kavuşturup bana sert bir bakış atarak.

"Sebebi yok," dedim, onun duruşunu taklit ederek ve kollarımı kavuşturarak. "Jewel'e gidiyorum." Sesimi olabildiğince sert çıkarmaya çalıştım.

"Değilsin," diye cevap verdi. Sesi sakindi ama vücudunu sert bir şekilde tutuyordu. "Orada güvende olacağınızı garanti edemem."

"Ama herkesi eve çağıramayız," dedim. "Bu çok şüpheli görünür. Omega'nı alışveriş gezisine çıkarman tamamen normal. Ve sen bana daha fazla hediye almak istediğini söylemiştin." Donovan'ın hediyesini kıskandığı için biraz çıkarıcı davranıyordum ama beni planladığım toplantıya katılmaktan alıkoymasına izin verecek değildim.

"Daha önce alışverişle hiç ilgilenmemiştin," dedi kaşlarını çatarak. "Sana internetten bir şeyler alabilirim. Ya da dışarı çıkıp senin için alırım. İhtiyacın olan bir şey var mı? İstedikğin?"

Dudağımı ısırđım, alfa içgüdülerini harekete geçirdiğimi biliyordum. Sesimi yumuşattım ve o odada volta atmaya başlamadan önce elini tutmak için uzandım.

"Bana bir şey getirmene ihtiyacım yok. Ama İttifak'ın planlarının bir parçası olmak istiyorum."

"Bunların hiçbirini yapmana gerek yok zaten! Biz seninle ilgilenebiliriz." Cam'in gözleri üzerime dikilirken vahşiydi. Yatakta oturmak beni küçük hissettiriyordu, bu yüzden ayağı kalktım ve şiltenin üzerinde dengede durdum. Artık ondan daha uzun boyluydum, artan boyum bana güven veriyordu.

"Benimle ilgilenebileceğınızı biliyorum ama ben de savaşmak istiyorum. Glen ve bu hükümetin zarar verdiği kişi benim ve buna bir son vermek istiyorum." Sesim daha da yükseldi ve kendimi alfamla göz teması kurmaya zorladım. Onu zorladığımı biliyordum ama bu konuşmayı yapmamız gerekiyordu. Adamlarım benimle ilgilenerek çok iyi bir iş çıkardılar ama benim bunu yapabileceğime inanmıyor gibiydiler. Ben de inandığımdan emin değildim ama bunu yapabileceğimi kendime kanıtlamam gerekiyordu. Karşı koyabilirdim. Donovan bana bunu hatırlatmıştı.

Cam'in gözleri büyüdü. "Beni zorlama, küçük omega."

Birbirimizden sadece birkaç santim uzaklaşana kadar birkaç adım attım. "Öyle mi? Bu konuda ne yapacaksınız?"

Cam, "Alfana itaatsizlik etmeye çalıştığın için sana şaplak atmalıyım," dedi.

İçimden bir heyecan geçti. Onu neden iğnelediğimi fark etmemiştim ama şimdi anlıyordum. Cam'in kontrolü ele almasını istiyordum. Hayır, buna *ihtiyacım vardı*. Bir yanım, kontrolüm elimden alındıktan sonra alfamın bana hükmetmesini istemenin yanlış olduğunu söylüyordu. Ama tam da bu yüzden buna ihtiyacım vardı. Cam'in hakimiyetini *seçtim*. Alfa'ma itaat etmekten başka hiçbir şeyin önemli olmadığı o boşluğa girmeye ihtiyacım vardı.

"Siktir," dedi Cam, elini uzun saçlarının arasında gezdirirken. Elimde olmadan kollarının ne kadar lezzetli göründüğünü fark ettim, pazuları hareketle birlikte esniyordu. "Bunu söylememeliydim. Özür dilerim, tatlım."

"Bence bana şaplak atmalısın," diye ağzımdan kaçırđım.

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda doğru olduğunu hissettim. İkimizin de buna ihtiyacı vardı. Cam'in tekrar kontrolde hissetmeye ihtiyacı vardı. Benim de kendimi bırakmaya, onun güvenliğine gömülmeye ihtiyacım vardı.

"Ne?" Cam'in gözleri büyüdü.

Kollarımı ona dolamaya çalıştım ama o geri çekildi. Omega'm bizden uzaklaştığı için öfkeliydi ama ben bunun gücünden zevk alıyordum. Bu anın kontrolü bendeydi ve bu çok iyi hissettiriyordu.

Yataktan zıpladım ve sırtı duvara dayanana kadar ona doğru ilerledim. Gözleri bir kaçış yolu bulmak istercesine bir o yana bir bu yana kayıyordu.

"Sana ihtiyacım var alfa," dedim sesime bir sızlanma katarak. "İhtiyacım var... Sorumluluğun bende olmamasına, beni güvende hissettirmene ihtiyacım var."

Cam kıpırdamadan duruyordu. Bir hata yapıp yapmadığımı merak ederek içten içe ürperdim. Tam geri çekilmek üzereyken kolları havalandı ve beni belimden yakaladı. Bir anda pozisyonlarımızı değiştirdi ve beni duvara yaptırdı.

"Alfa'nın dikkatini çekmek için mi böyle davranıyorsun, bebeğim?" diye hırladı.

Lezzetli bir zevk dalgası bedenimi sarstı. Tarçınlı rulo kokusu uyarılmayla yoğunlaştı ve beni inletti.

"Bunu asla yapmam, alfa. Bu çok ayıp olur," dedim nefes nefese.

Cam'in dudakları yüz hatlarını düzeltmeden önce bir gülümsemeye dönüştü.

"Sanırım küçük kızım şu anda çok yaramazlık yapıyor. Alfana sataşıyorsun, bana itaatsizlik ediyorsun, dikkat çekmek için rol yapıyorsun. Kendine ciddi bir ceza hak ettin."

Dişleri boynumu sıyırdı ve ben onun sert, kaslı vücuduna karşı eğilerek inledim.

"Bunu istediğine emin misin, tatlım?" diye mırıldandı.

"Evet," dedim güvenle. "Lütfen, Cam. Buna ihtiyacım var. Bence senin de ihtiyacın var."

Cam inledi ve beni şefkatle kucaklamak için kendine çekti. Bedenim onun kollarında uysallaşana kadar onunkine karşı gevşedi.

"Seni seviyorum. Sen benim için mükemmelsin. Ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum."

Sözleri karşısında mutlulukla kıpırdandım ve boynunun arkasını kavrayarak onu bir öpücük için kendime çektim. Birden Cam beni kaldırdı, elleri kıcıımı sıkıca kavradı.

"Ah ah, görünüşe göre birisi bu işin nasıl yürüdüğünü unutmuş. Yetki bende, küçük omega," dedi Cam sert bir şekilde.

"Sen ne dersin alfa," diye karşılık verdim arsızca. İsyanlılığımın nereden geldiğinden emin değildim ama Cam'i zorlamak için harekete geçmek istiyordum. *Belki de seni asla incitmeyeceğini bildiğin içindir.*

"Omega veletleriyle ne yapacağımı çok iyi biliyorum," dedi ve beni yatağa fırlattı.

Cam kıyafetlerimi çabucak çıkardı ve koluma şefkatli bir öpücük kondurdu. Tenini tenimde hissetme ihtiyacıyla gömleğini çekiştirdim. Gömleğini çıkardı ve ben de ona bakarak ellerimi karnının çıkıntılarında gezdirdim. Teni altın sarısıydı ve sadece koyu renkli dövmeleriyle tezat oluştuyordu.

Cam eğildi ve beni öptü, dudağımı ısırdı ve dilini ağzıma bastırdı. Teni benimkiyle aynı hizaya gelene kadar vücudunu alçalttığında inledim, sertliği göbeğime hapsoldü.

"Muhteşem amına koyayım," diye soludu derin, uyuşturucu öpücükler arasında. "Çok seksi. Seni orgazm etmek yerine cezalandırmak zorunda olmam çok kötü."

Suluk soluğa öpücüğünü bıraktım ve dudaklarımı büzerek dışarı çıktım. "Gelmeme izin vermeyecek misin?"

"Yaramaz omegalar ödül almaz. Bu yüzden, gelme şansı istiyorsan cezayı iyi bir kız gibi çeksen iyi edersin. Şimdi, alfana hediyeni ver."

Pozisyonumu alabilmem için üzerimden kalktı, ama ben sırtüstü yattım ve elimi yumuşak yatak örtüsünde yavaşça gezdirdim.

"Hmm, öyle hissedip hissetmediğimi bilmiyorum," dedim alaycı bir şekilde.

Cam homurdandı. Ben daha ne olduğunu anlamadan beni ters çevirdi ve popoma sert darbeler indirdi. Bu his karşısında inledim ve uyarılmışlığımın kokusu odayı doldurdu.

"Kahretsin, çok güzel kokuyorsun," dedi, yüzünü saçlarıma bastırıp derin nefes alarak. Boynumdaki hassas bir noktayı emdi, dişlerini tenime sürttü. Beni ısırması, beni işaretlemesi, beni kendisinin yapması için yalvarabilmeyi diledim. Sonsuza kadar ona ait olmak istediğimden hiç o anki kadar emin olmamıştım.

"Seni bağlamayacağım," dedi Cam, elini omurgamda usulca gezdirerek. "Ama bu sadece ekstra iyi olman ve seni koyduğum yerde kalman gerektiği anlamına geliyor."

Kısıtlama kullanmayacağı için rahatlama ve üzüntü karışımı bir duygu hissettim. Şu anda bağlanabileceğimi sanmıyordum ama Glen'in bunu benden sonsuza dek çalmasını da istemiyordum.

Arkamı döndüm ve Cam'i bileğinden kavradım. "Bugün değil ama gelecekte bir zaman?" Gözlerim yalvarırcasına sordum.

Yüz ifadesi yumuşadı ve beni kollarının arasına aldı. "Hazır olduğunda, tatlım. Seni iple bağlamak istiyorum. Buraya saracağım," dedi, göğüslerimin etrafında dolaşarak. "O zaman beline saracağım ve hatta buraya bir ip koyacağım." Elini yarığımdan aşağı doğru gezdirdi, kaygan

parmağıyla ağzına sokmadan önce. "İpe bir düğüm atacağım, böylece tam o sevimli küçük klitorisine sürtünecek, ama ben sana izin verene kadar boşalamayacaksın."

İçimden daha fazla kayganlık fışkırırken inledim. Tenim yanıyordu, yanaklarım kızarmıştı. Bunların hepsini istiyordum.

"Ama bugün değil. Bugün benim uslu kızım olacaksın ve cezana boyun eğeceksin, değil mi?"

Başımı salladım ve beni tekrar yatağa yatırdı. Beni bıraktığı anda kıkırdayarak yataktan fırladım. Şımarıklığım henüz bitmemişti ve alfamın beni kovalamasını istiyordum. Ben ondan uzaklaşırken Cam'in gözleri zevkle parlıyordu.

"Bebeğim, sadece cezayı artırıyorsun." "Sadece beni yakalarsan," dedim ve koşmaya başladım.

Cam'in kalçalarını demir gibi kavradığını hissetmeden önce üç adım atabilmişim. Her iki bileğimi arkamda toplamadan önce beni yüzüstü duvara bastırdı.

"Yakaladım seni," diye homurdanarak sikini arka tarafıma bastırdı. Yatağa geri dönerken beni kolayca kaldırdı ve battaniyelerin üzerine bıraktı.

"Haftanın geri kalanında gelmek istemiyorsanız, almanız için sunum yapmanızı öneririm."

Gözlerim açıldı. *Bir hafta mı?* Göz göze geldik ve sanki onu sınımam için bana meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı. Yenildiğimi anlayınca dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimi önüme uzatarak yüzümü ve omuzlarımı yatağa doğru eğdim.

"Aferin kızıma," dedi ve beni ürpertti. "Şimdi sana bir şaplak atacaktım ama daha fazla cezaya ihtiyacın olduğunu gösterdin."

Inledim, içimde bir heyecan vücuduma doğru ilerliyordu. Cam bir şeyin fermuarını açarken bir hışırtı duydum. Ne yaptığını görmek için döndüm. Onu göremeyince zevkim korkuya dönüştü.

"Cam?" İniltiyle seslendim.

Anında yanımdaydı, yüzünü görebilmem için çömelmişti, eli sırtımdaydı.

İçimi çekti, dokunuşuyla içim rahatladı. "Ne renk?"

diye sordu.

"Sarı," dedim.

Gözleri endişeyle doldu.

"Ben iyiyim. Sadece yakınımda kalmama ihtiyacım var," diye fısıldadım.
"Nerede olduğunu bilmiyordum."

Eğildi ve beni yanağımdan öptü, eliyle enseme kavradı. Bunun ağırlığı beni topraklıyordu ve yatağa geri döndüm.

"Elbette, bebeğim. Sadece dolaptan bir şey alıyordum.
Neye ihtiyacın olduğunu bana söylediğin için seninle gurur duyuyorum."

Övgüsü karşısında yanaklarım kızardı ve bedenim daha da yumuşadı. "Durmak ister misin?" diye sordu omurgamı okşayarak.

Başımı salladım.

Beni dikkatle inceledi ve sonra başını salladı. "Benim cesur kızım. Cezanın ilk kısmı için hazır mısınız?"

"Cezaya ihtiyacım yok, alfa," diye sızlandım, gülümsememi battaniyenin içine saklayarak.

"Tüm yaramaz omegalar böyle der. Ama benim işim kızımın alfalarını dinlemesini sağlamak. Ve senin kesinlikle hatırlatılmaya ihtiyacın var."

Bir kapak sesi duydum ve Cam'ın bir popo tıkacı almış olması gerektiğini anladım. Parmağı göt deliğimi yokladığında şüphelerim doğrulandı, soğuk kayganlaştırıcı beni ciyaklattı.

"Benim için rahatla, tatlım," dedi, iki kalın parmağını içime bastırarak. İnledim, dokunuşu her sinir ucumu yaktı. "İyi hissediyor musun?"

"Evet, alfa," diye nefes aldım, kendimi tekrar parmaklarının üzerine bastırdım. Birkaç dakika sonra parmaklarını geri çekti ve kıcıma bir şaplak attı.

Boşluk hissiyle inledim ama bu uzun sürmedi. Tıkacın ucunu deliğimde hissettim ve onu içeri iterken inledim. Ben'in kullandığından farklı bir his veriyordu.

"İşte bu çok özel bir popo tıkacı," dedi Cam, ses tonunda eğlence vardı.

Bir hava sesi duydum ve tıpa *şişerken* ciyakladım.

Bir kez daha pompaladığında kalçalarımın aşağı kayganlık fıskırdı. Dolgunluktan titriyordum. Her sinir ucuma baskı yapıyordu ve sırf bu yüzden boşalabileceğimi düşündüm. Cam tıkacın tabanını itti ve ben sırtımı kamburlaştırarak haykırdım.

"Ben izin verene kadar gelmek yok."

"Bu aptalca bir kural," diye sızlandım, nefes alış verişlerim hızlanmıştı.

Cam küstahlığım yüzünden popoma bir şaplak attı, sonra da vücuduma eğilip sırtımdan aşağı yumuşak öpücükler bıraktı. "Nasılsın bebeğim?"

"Güzel. Yeşil," dedim, Cam'in vücuduna sürtünerek biraz sürtünme kazanmaya çalışarak.

Umutsuzca ihtiyaç duyduğum zevki benden esirgeyerek uzaklaşırken kıkırdadı.

"Bir sonraki cezanın zamanı geldi," dedi. "Gerekirse güvenli kelimenizi kullanın."

Başımı sallayana kadar bekledi ve sonra bana şaplak atmaya başladı, eli sıcaktı ve kıcıma batıyordu. Rahatsızlık içinde nefes aldım, duyuma teslim oldum. Cam bir elini belimde tutarak beni sabitledi ve bana varlığını hatırlattı.

Vuruşlar daha zevkli bir şeye dönüşürken kıcımın her tarafı sıcak hissediyordu. Bir an durakladı ve fişi bir kez daha pompaladı. Yeni dolgunluğa alışmaya çalışarak ciyakladım.

Bana tekrar şaplak atmaya başladı ama bu sefer tokatlar daha sertti.

"Kendini tehlikeye atmayacaksın," dedi, hassas oturma noktama vurarak. "Seni korumama izin vereceksin."

Sesindeki çaresizlikle boğazımda bir yumru oluştu. Şimdi üst baldırlarıma şaplak atıyordu ve ben inledim. Gözlerimde yaşlar birikmeye başladı ama bunun fiziksel acıdan çok duygusal boşalmayla ilgili olduğunu biliyordum. Kaç dakika geçtiğini bilmiyordum. Vücudum yüzüyormuş gibi hissediyordum ve zihnim sessizdi, düşüncelerimin endişeli fırtınasından bana keyifli bir mola veriyordu.

Cam'in eli tekrar kıcıma gitti, ama vuruşları artık nazikti, neredeyse hiç acı vermiyordu.

"Seni seviyorum." Her kelimeyi bir tokatla noktaladı. "Seni kaybedemem," diye hıçkırıklara boğuldu. Bununla birlikte, taşan kapıları tutamadım. Son birkaç günün tüm ıstırapı serbest kaldığında içimde bir şeylerin koptuğunu hissettim ve gözyaşlarına boğuldum.

Cam hemen durdu ve yatağa uzanarak beni göğsünün üstüne çekti. İkimiz de çığlıklarımızla sarsıldık, birbirimize yapıştık. Yüzümü boynuna bastırdım, kokusu beni topraklıyordu.

"Gözlerimi her kapattığımda seni bizden uzaklaştırdıklarını görüyorum. Seni incittikten sonra bize geri getirdiklerini ve bizim de *hiçbir şey* yapmadan öylece durduğumuzu görüyorum." Cam'in sesi kederle ağırlaşmıştı.

Cevap vermeye çalıştım ama boğazım çok sıkılmıştı ve ağzımdan çıkan tek şey boğuk bir inilti oldu.

"Şşş, sorun yok bebeğim, sadece nefes al," diye ısrar etti, elini omurgamda bir aşağı bir yukarı gezdirerek.

"Sana geri dönmeyi başardım," dedim sonunda boğuk bir sesle. "O odadayken vazgeçemeyeceğimi biliyordum, beni beklediğini biliyordum."

"Siktir, tatlım. Siktir. Bu asla olmamalıydı. Asla."

Cam sanki bir şekilde bedenimi kendi bedenine çekebilecekmiş gibi beni daha sıkı kavradı. "Senin suçun değil," diye mırıldandım, bunun ağırlığını üzerimden atmak istiyordum.

ondan suçluluk duygusu. Boğazının arkasından benimle aynı fikirde değilmiş gibi bir ses çıkardı. Başımı göğsünden kaldırdım. "Kontrol edemediğin bir şeyin suçluluğunu üstlenmene ihtiyacım yok. Burada benimle olmana ve bunu sonsuza dek nasıl sona erdireceğimi bulmama yardım etmene ihtiyacım var."

"Kendinizi riske atmak zorunda değilsiniz. Alfalar olarak bizim görevimiz sizi korumaktır" dedi.

İçimde öfke yükseldi ve cevap vermeden önce bir an düşüncelerimi toparlamak zorunda kaldım. Cam'ın alfa içgüdüleri ve geçmişte yaşadığı travma nedeniyle zorlandığını biliyordum.

"Beni korumak istediğin için minnettarım. Beni koruduğun için," diye başladım.

Cam iç geçirdi ve elini yüzümün yan tarafında gezdirdi. "Ama?" diye sordu.

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme gördüğüme yemin edebilirdim. Ona soru sorarcasına kaşlarımı kaldırdım.

"Bu beni zorba bir alfa olduğum için azarladığın zaman, değil mi?" Ses tonunda göğsümdeki gergin düğümü hafifleten bir hafiflik vardı.

"Hemen hemen," diye yanıtladım, ona sokularak.

"Pekâlâ, bırak ben alayım."

Homurdandım, boynunu ısırdım. "Omega olmakla ilgili hiçbir şey risksiz değildir. Bunu uzun zaman önce kabul etmek zorunda kaldım."

Cam o kadar uzun süre hiçbir şey söylemedi ki cevap vereceğinden emin olamadım. "Entelektüel olarak bunu biliyorum. Ama bunu kabul etmek istemiyorum. Sanki

Yeterince güçlüyüm, yeterince iyiyim, seni koruyabilirim."

Parmaklarımı göğsüne vurdum. "Beni bundan koruyabilseydin bile, İttifak onları benim yardımım olmadan alt edebilseydi bile, yine de bu savaşta olmak isterdim. Çok zavallı olduğumu biliyorum ama istiyorum ki..."

Sözlerim Cam'ın hırlamasıyla kesildi. "Ne oluyor lan?"

Cam'in gözlerinin ardında yanan öfke karşısında dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

"Bir daha asla kendin hakkında böyle konuştuğunu duymak istemiyorum, anladın mı? Sen zavallı değilsin. Çok güçlüsün, tam bir savaşırsın. Bu şerefsizleri tek başına alt edebileceğinden hiç şüphem yok."

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için dudağımı ısırđım.

"Küçük kızım," dedi Cam, sesinde biraz sitem vardı. "Seni korumak istemiyorum çünkü yeteneksiz olduğunu düşünüyorum. Siktir, böyle mi düşünüyorsun?" Cevap vermediğimde, neredeyse tedirginlikten titriyordu. Gözlerimin içine bakabilmek için beni vücudundan yukarı çekti.

"Ne dediğimi duyduğundan emin olmak istiyorum. Seni korumak istemiyorum çünkü zayıf olduğunu düşünüyorum. Bu biyolojik bir içgüdü bile değil, gerçi biraz da öyle. Çünkü korunmayı hak ediyorsun. Seni incitmeye çalışan herkesle aranda duracak insanların senin yanında olmasını hak ediyorsun."

Onun tepkisi, taşıdığımı bilmediğim bir güvensizliği hafifletti. Sam'in bana inandığını anlayınca göğsümdede bir sıcaklık oluştu.

"Sahip olmayı hayal edebileceğim en iyi alfa sensin, biliyor musun? Üç kişiden biri," dedim onu göğsünden öperek.

"Seni seviyorum," dedi, sesi hırçındı.

Göğsüme bir sakinlik yerleşti. Tek bir konuşmayla her şeyi tam olarak çözemediğimizi biliyordum ama artık birbirimizi daha iyi anladığımızı düşünüyordum.

"Sana biraz losyon getirmem gerek," dedi Cam, elini hâlâ sıcak olan kıkımda gezdirirken. "Canını yaktım mı? Çok mu sertti?" diye sordu, sesinde bir kırılğanlık vardı.

"Hayır, alfa. Mükemmeldi," dedim boynunu öperek.

Eli yanaklarımdaki yarığa doğru ilerledi. "Kahretsin, bunu içeride bıraktığımı unutmuşum. Bir şey söylemeliydin," dedi sertçe, parmakları tıkaçın tabanını sıyırırken. Söndürdü ve yavaşça dışarı çekti.

"Anı mahvetmek istemedim," dedim yüzümü göğsüne sürterek. Onun kokusuna doyamıyordum.

Cam ayağa kalkacakmış gibi hareket etti ama ben onu tekrar yatağa bastırdım ve üzerine çıktım, göbeğimi sikiinin sert çizgisi boyunca sürtmeye karşı koyamadım.

"Tatlım, bunu yapmak zorunda değilsin..."

"Şşşt," diye karşılık verdim, onu sıkıca elime aldım ve girişime yerleştirdim. Kendimi alçaltırken inledim, horozu beni dolduruyor ve geriyordu.

Cam'in gözleri hiç görmediğim kadar ateşliydi. Onunla ilk kez üstte oluyordum. Kontrolü bana bırakmasının normal olmadığını biliyordum ve bu içimi kendi gücümün karıncalanma hissiyle doldurdu.

Öne doğru eğildim, klitorisimi tenine sürüyordum ama ona çaresiz olduğunu söyleyebileceğim sürtünmeyi vermiyordum. Düğümü çoktan şişmeye başlamıştı ve elleri kalçalarımı o kadar sert kavırıyordu ki küçük morluklarım olacağını biliyordum.

"Bebeğim, lütfen kımılda," diye inledi, alttan içime sokulurken. Ama ona istediğini vermedim. Henüz vermedim.

"Dikkatini çektiğimden emin olmak istiyorum," dedim, sert görünmeye çalışarak ama dudaklarımı çekiştiren gülümsemenin bana ihanet ettiğini bilerek.

"Hiçbir şey dikkatimi senden alamaz," dedi, hareketsiz kalmak için harcadığı çabayla göğsünden aşağı bir ter damlası süzülüyordu. İyi bir önlem için düğümüne bastırdım ve inledi.

Öne doğru eğildim ve ellerimle yüzünü kavradım.

"Sen benim koruyucumsun. Sana, Ben'e ve Theo'ya her şeyden çok güveniyorum. Kendimi hiç senin yanında olduğum kadar güvende hissetmedim, hiç bu kadar sevildiğimi ve değer verildiğimi hissetmedim."

Cam'in bakışları yumuşadı ve kalçalarımı güven verici bir şekilde sıktı.

"Ama gerçek şu ki dünya ne benim için ne de başka bir omega için güvenli değil. Uzun zamandır sunabileceğim hiçbir şey yokmuş, bir şeyleri değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi hissettim. Bu yüzden sadece saklandım. Sam bu konuda haklıydı." Kıpırdandım, göğsümün içine doğru bir utanç dalgası ilerliyordu.

Şimdi çenemi kavrama ve beni ona bakmaya zorlama sırası Cam'deydi.

"Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaptın ve seninle gurur duyuyorum. Bundan asla utanma." Sesi, daha fazla kayganlığın fışkırmasına neden olan şiddetli bir hırıltıydı. Tanrım, onun baskınlığı beni gerçekten etkiledi.

"Ama artık sadece hayatta kalmak istemiyorum," dedim ve göğsüne bir öpücük kondurdum. "Siz üçünüz varsınız ve içimdeki bu korkunç şeyle bile iyi olacağımı biliyorum. Ama çoğu omegada bu yok. Buna bir son vermeliyiz."

Cam bana sıkıca sarıldı ve birkaç derin nefes aldı.

"Seni duyuyorum, söz veriyorum ve seni desteklemek için daha iyisini yapacağım. Seni çok seviyorum, tatlım."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, ellerimi saçlarında gezdirebilmek için doğruldum ve dokunuşuma eğilmesini sevdim.

Pozisyonumdaki değişiklik onun sikini içime doğru kaydırınca Cam inledi. İçimde bir zevk kıvılcımı çaktı ve kalçalarımı yuvarladım. Onu yeterince kızdırmıştım. Şimdi onun parçalandığını görmek istiyordum.

Ellerimi göğsünde dengeledim, bir ritim bulana kadar kalçalarımı hareket ettirdim. Uzanıp meme uçlarımı hafifçe çimdikledi ve acı vücudumda bir elektrik şoku yaratırken inledim.

"Çok çekicisin," diye mırıldandı Cam. Aşağıdan içime girerken bana dünyanın en ısıltılı gülümsemesini hediye etti, her hareketi sevgisini hatırlatıyordu.

İçimde yeni bir noktaya ulaştığında dudaklarım aralandı, aldığım zevkin gücüyle bacaklarım titredi. Cam saçlarımı yüzümden çekerken gözlerimin içine baktı. İkimiz de ayrı düşene kadar öyle kaldık, gözlerimiz kilitlendi.

On Altıncı Bölüm

Josie

W Jewel'in dükkânının önüne park ettik ve Ben arabanın kapısını benim için açık tuttu. Kolunu belime doladı ve beni kendi tarafına çekti.

Ona sıkı bir gülümseme verdim. Yolculuk gergin geçmişti, Theo defalarca iyi olup olmadığımı kontrol etmişti. Bunu kastetmediğini biliyordum ama birkaç saat önce hissettiğim güveni sorgulamama neden oluyordu.

Dükkân karanlıktı ve perdeler çekiliydi ama Jewel içeri girmemiz için bize şifreyi vermişti. Eşikten geçerken nefesim kesildi. Buraya en son geldiğimde, kokteyl partisi için bana uyacak bir elbise bulma konusunda endişeliydim. Bu sanki bir ömür önceymiş gibi geldi.

Jewel, Luc ve Poppy'nin alfalarından biri olan Maximo dükkânın ön odasında, tezgâhın üzerinde duran bazı evraklara bakıyorlardı.

"Josie!" Luc haykırdı, yüzüne kocaman bir gülümseme yayılırken bana doğru yürüdü ve beni dünyanın en garip yan kucaklamasına çekti.

Bıraktı ve birbirimize baktık. Luc her zaman çekingen ve huysuz biriydi. Bu coşku karakterine hiç uymuyordu.

"Bu çok tuhaftı," dedi Luc.

"Evet, bunu bir daha yapmayalım," diye sırtarak karşılık verdim. "Seni görmek güzel."

Luc ensesini ovuşturarak, "Seni görmek güzel," dedi.

Theo kollarını arkamdan doladı ve Luc'e kaşlarını çatarken beni vücuduna doğru çekti. Gözlerimi devirerek karnına dirsek attım.

"Alfa saçmalığını azalt," diye tısladım. Ona karşı hüsrana uğramıştım. Çok tatlı olmaktan stresli ve zorba olmaya doğru gidip geliyordu ve ben bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim.

Theo ofladı ama beni tutuşunu gevşetti.

"Charlie de seninle geldi mi?" Luc'a sordum.

"Hayır, istedi ama bazı sağlık sorunları vardı ve bu çok riskli görünüyordu. Ama Amirah'la birlikte çalışıyor ve eminim Ben'le birlikte güvenlik ve hackleme işlerini koordine edecekler. Bunların hiçbirini gerçekten anlamıyorum," dedi omuz silkerek.

"Bekle, Charlie senin omega'n mı?" Ben yanımıza gelerek Luc'a sordu. "Bunu nasıl bir araya getiremedim?"

"Bekle, birlikte çalıştığın Charlie, Luc'un Charlie'si mi?" Luc ve Ben'in arasına baktım.

Luc sıırttı. "Bir araya getirmediğini fark etmemiştim."

"Bekle, bu çok havalı! Bir hacker omega," dedim Ben'e bakarak. Elimi sıkıttı.

"Josie, arkadaşların arkada," dedi Jewel, baktığı şeyden başını zorlukla kaldırarak.

Dudaklarım onun bu ani tavrı karşısında titredi.

"Emir de arkada," dedi Maximo. "Buluşmak için yerimiz olsun diye bir yol kazmaya çalışıyor."

Jewel homurdandı. "Arka oda bu haliyle gayet iyi." Maximo bana ona inanmamamı söyleyen bir bakış fırlattı.

"Sizinle orada buluşalım mı?" Alfalarıma sordum. Ben ve Cam başlarıyla onayladılar ama Theo elimi tuttu ve beni kenara çekti.

Konuşmak için ağzını açtı ve sonra tereddüt etti. "Ben sadece... kahretsin. Özür dilerim. Her şeyi berbat ediyorum."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatmışım. Yüzümün yan tarafını kavradı ve başparmağını alt dudağımda gezdirdi.

"Olayları iyi idare edemediğimi biliyorum ama sana güvendiğimi bilmeni istiyorum," diye mırıldandı. "Ve seninle çok gurur duyuyorum."

Sözleri karşısında biraz eridim, bedenim sıcaklıkla doldu taşıtı.

"Teşekkürler," diye fısıldadım. "Seni seviyorum." Aramızdaki bu garip mesafeden hoşlanmamışım ve ona neler olduğu hakkında daha uzun bir konuşma yapmamız gerektiğini biliyordum.

"Ben de seni seviyorum," dedi ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Orada buluşuruz."

Arka odaya girdiğimde kendimi hafiflemiş hissettim. Gözlerim loş ışığa alışınca gözlerimi kıstım ve sonra bir kez daha baktım. Oda tavandan tabana kutular, giysi yığınları ve aklınıza gelebilecek her türlü eşya ile doluydu. Tam bir kaostu.

Clementine'in kafası kutulardan birinin arkasından çıktı.

"Josie!" diye bağırdı, bana ulaşmak için yığınların üzerinden atladı. Kendini bana attı ve hemen gözyaşlarına boğuldu.

"Çok özür dilerim. Ne olacağını bilmiyordum. Özür dilerim," diye hıçkırdı.

Ona sıkıca sarıldım. "Biliyorum, sorun değil," diye mırıldandım, onu sıkıca kavrarken.

Clementine'i suçlamadım; o da hepimiz gibi karanlıkta kalmıştı. "Ama *Dave*," dedi, sesi kısılmıştı.

Dudağımı ısırarak başımı salladım. "Ne olduğunu bilmiyorum."

Onunla Dave'in tomurcuklanan aşkını ve ardından Dave'in ihanetine giden tuhaf davranışlarını düşündükçe kalbim acıdı.

Poppy ve Westin grup kucaklaşmamıza katıldılar ve ayrıldığımızda hepimiz hüngür hüngür ağlıyorduk.

Poppy'nin alfalarından biri olan Emir, daha iyi günler görmüş gibi görünen soluk pembe kadife bir kanepenin üzerindeki kutuları temizlediği odanın karşısından bana el salladı.

Poppy beni yanına çekerek, "Hadi, kanepeyi alabiliriz," dedi.

"Diğer alfalarınız nerede?" Ona sordum.

"Gelemedikleri için sızlanıyorlar," dedi gözlerini devirerek. "Dürüst olmak gerekirse, bunu gizli tutmamız gerekiyordu. Beşinin birden gelmesi mantıklı değildi. Maximo en çok Amirah'la yakın çalışıyordu, bu yüzden tüm gelişmeleri o biliyordu ve Emir içlerinde en soğukkanlı olanı, bu yüzden onun gelmesi gerekiyordu."

Emir bir başka kutuyu sallanan yığının üzerine kaldırırken kıkırdadı. "En güzel görünen ben olduğum için olduğunu söylediğini sanıyordum."

Poppy sırtarak, "O da var," diye karşılık verdi.

Emir çok güzeldi; tipik bir alfanın iri cüssesine sahipti ama uzun, isli kirpikleri ve altın sarısı teni vardı. Grubun geri kalanını toplamak için kapıya doğru yürürken yine güldü.

Clementine elimi sıkı ve Poppy diğer tarafıma yaslandı. Her şey boka sarmış olsa da, yeniden arkadaşlarımla birlikte olmanın verdiği hafiflikten kendimi alamıyordum. Luc'un spor salonunda birlikte geçirdiğimiz zaman şimdi kutsal geliyordu, sanki bir parçamız tam da bu dövüş için hazırlıklı olmamız gerektiğini biliyordu.

Ben odaya girdiğinde ılık çaldı. "Bu muhteşem mekânı bizden sakladığına inanamıyorum, Jewel."

"Siktir git," diye homurdandı.

Alfalarım kanepenin arkasında duruyordu ve ben de onlara bakmak için başımı arkaya eğdim.

Ben parmaklarını yanağımda gezdirdi. "İyi misin?" diye mırıldandı ve ben de başımı salladım.

Maximo, Amirah'ın yeraltına inmesinden bu yana hükümetin durumu hakkında bizi bilgilendirerek başladı. Haberler iyi değildi. Muhalefet partisi Glen'e karşı yıllarca diremişti, ancak son birkaç aydır daha fazla teslim oluyorlardı. Şimdi, Sol'daki İttifak ajanlarının elinde Atama Hükümeti'nin Sol'un yaklaşan seçimlerini etkilemek için çalıştığına dair kanıtlar vardı.

Tekrar Theo'ya baktım. Maximo sanki hiçbiri yeni bir bilgi değilmiş gibi konuşurken yüzü kayıtsızdı. Dudaklarımı büzerek tekrar öne doğru döndüm. Alfalarımın benden çok şey sakladığı açıktı. Yine de sanırım onları tamamen suçlayamazdım... Orada bir süre katatonik olmuştum.

Cam'in elleri omuzlarımda duruyordu ve arada bir o kadar doğal bir hareketle saçlarımla oynuyordu ki bunu yaptığının farkında olduğundan bile emin değildim.

"Tabii ki son odaklandıkları konu, hükümetin omega'ları Josie'ninki gibi bir cihaz almaya zorlamasına olanak tanıyan Gerçek Doğa Omega Pilot Programı ile omega'lara boyun eğdirmek," dedi Maximo, gözleri kısa bir acıma ifadesiyle bana kaydı. "Omegaların program için seçildiklerini bildiren mektuplar almaya başladıklarını duyduk."

Baş dönmesi ve mide bulantısı dik durmamı zorlaştırdı. Resmi bir program olduğunu fark etmemiştim. Kolumu tırmalama dürtüsü beni ele geçirmişti. Ben eğilip elimi tuttu ve güvende olduğumu söylemek istercesine yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Kokusunu içime çektim ve odanın içinde dönen çok sayıdaki kokunun arasından sıyrılmasına izin verdim.

"Bir mektup aldım," dedi Westin, sesi o kadar yumuşaktı ki onu zar zor duyabiliyordum. "Ne?" Poppy gözlerini kocaman açarak, "Ne?" dedi.

Öne doğru eğilip, üzgün ve yenilmiş bir ifadeyle battaniyeye sarılmış olan Westin'e baktım.

"Teyzemin alfalarına gönderilmişti çünkü onlar benim vasilerim." Dudağı titredi ve gözlerimde yaşlar birikti. Westin her zaman çok güçlü ve metanetli görünürdü. Onu bu kadar savunmasız görmek, yüzüne o bakışı yerleştiren herkesle savaşma isteği uyandırdı bende.

"Randevum iki hafta sonrası için planlandı," dedi ve yanağındaki bir damla gözyaşını hızla sildi.

"Bunu nasıl yapabilirler?" Poppy gözleri alev alev yanarak sordu.

"Çıkardıkları yasada pilot programın sadece belirli işaretli omegalar için olduğu yazıyordu, değil mi?" Clementine onay almak için etrafına bakınarak sordu.

Theo kaşlarını çatı. "Pilot program, davranış sorunları olduğu belgelenen ve bir sürüyle bağ kurmaya uygun olmayan omegalar içindir."

Westin sıkılı ellerine baktı. "Evet."

Westin her zaman içine kapanık biriydi. Ona neden bir sürüsü olmadığını hiç sormamıştım ve o da bu bilgiyi gönüllü olarak vermemiştir. Westin'in elini tutmak için Poppy'nin yanından uzandım. Teni benimkine karşı buz gibiydi.

"Eğer istemiyorsan bize hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Ne olursa olsun, bunun sana olmasına izin vermeyeceğiz," dedim.

Westin bana titrek bir gülümseme verdi. "Anlatacak pek bir şey yok. Savcılıktaki ilk birkaç ay içinde sürü yaşamı için uygun olmadığıma karar verdiler. Bir sürünün benimle bağ kurmak istemesini engelleyeceğini söyledikleri bazı tıbbi sorunlarım var. Bir sürüye katılmamı yasakladılar ve beni hizada tutabilecek alfa koruyuculara ihtiyacım olduğunu söylediler. Teyzem beni yanına aldı ve onun alfaları benim koruyucularım. Sanırım minnettar olmalıyım. Bu sayede savcılıkta daha fazla kalmak zorunda kalmadım."

Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti, ama ben sende bir sorun olduğunun söylenmesinin yükünü taşımanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

"Teyzen ve sürün İttifak'la birlikte mi? Sana yardım ediyorlar mı?" Ben sordum.

"Sanırım beni etraflarında görmekten sıkıldılar. Randevuya gitmem gerektiğini söylediler."

Cam hırslayarak kanepedeki dördümüzün de sıçramasına neden oldu.

"Korunduğunuzdan emin olacağız," dedi şiddetle, sanki kendini sabitlemesi gerekiyormuş gibi parmaklarını saçlarımin arasından geçirerek.

Emir bir mesaj gönderirken kaşlarını çatı. Westin'e bakarak, "Senin için güvenli bir ev ayarlıyorum," dedi. "Yarın yola çıkabilir misin? Hükümetin sana verdikleri randevu saatine kadar bekleyeceğine güvenmiyorum."

Westin dudağını çiğneyerek başını salladı. "Teşekkür ederim," dedi ve birkaç damla daha gözyaşı akıttı.

"Biz kızlar birbirimize destek olmalıyız," dedi Poppy, sesi titreyerek. Alfaları onu teselli etme dürtüsüyle savaşıyormuş gibi ona doğru eğildiler ama

kollarını Westin'e dolayıp onu kendine çekerken yerlerinde kaldılar.

Göğsümü bir huzursuzluk kapladı.

"İnsanların bunu nasıl anlamadığını anlamıyorum," dedim. "Alfalar sadece kötü mü? Savcılık yıllardır omegalara işkence ediyor ve kimsenin umurunda değil."

Arkadaşlarımın hepsi nasıl çözeceğimi bilmediğim bir bakış attı.

"Ne?" diye sordum. diye sordum.

Clementine yavaşça, "Nereye varmak istediğini çok iyi anlıyorum," dedi. "Ama savcılık bazı değişiklikler yaptı ve artık tüm öğrencilerine kötü davranmıyor."

"Onları mı savunuyorsun?" Yüzümü ona dönerek sordum.

"Hayır, demek istediğim bu değil." Destek bulmaya çalışır gibi etrafına bakındı.

Şok olmuşum ki Poppy konuştu. "Ben bile senin yaşadığın DA deneyimini yaşamadım. Beni yanlış anlama, berbattı. Orada olmak istemiyordum ve yine de tüm kurallarına uymak ve aptal derslere katılmak zorundaydık. Kendime olan saygımı ve bir omega olarak kendimi nasıl gördüğümü kesinlikle etkiledi."

"Çünkü işler kötüye gitmeden önce gittin," dedim.

"Ben de senden sonra savcılığa gittim," dedi Westin. "Ve Poppy ile aynı deneyimi yaşadım. Tüm dersler alfalarına itaat eden omegalar ve diğer saçmalıklar üzerine kurulu ama bana senin gibi davranılmadı. Bazı alfalar şikayet edince daha acımasız cezalardan çok çabuk kurtuldular."

Gerçekliğim etrafımda değişirken kalbim çarpmaya başladı.

Poppy, "Eğer çoğu omega senin DA'da yaşadığın deneyimi yaşasaydı, insanlar bunu bilirdi," dedi. "Çoğu alfa korumacıdır ve bence omega'larının böyle bir muameleye maruz kaldığını öğrenmeleri onlar için üzücü olurdu. En azından... Umarım öyle olur."

"Bence alfalara çok fazla kredi veriyorsun," diye tersledim. Kollarımı ortama doladım, Glen ve diğer DA'nın ellerinde yaşadığım deneyimde kendimi yalnız ve izole hissediyordum.

"Belki," diye cevap verdi Poppy basitçe. "Ama insanlar en azından bunu bilirdi. Bence programı küçük ve gizli tuttular. Glen perde arkasında programı genişletmek için çalışıyor, belli ki bu yeni yasa tasarıları da bu amaca hizmet ediyor. Bence hepsini bir kerede yapacaklar, böylece insanlar karşı koyamayacak."

Ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı.

Poppy şöyle devam etti. "DA'da gerçekleşen en önemli şeylerden biri sürü mülakatlarıdır. Ben oradayken, omegaların ayda altı görüşme yapması gerekiyordu, ben de adamlarımı bu şekilde buldum. Senden başka iki yıl boyunca orada olan kimseyi tanımıyorum çünkü amaç onları alfalarla eşleştirmek. Zaten yeterince omega yok - tüm uygun omegalar iki yıl boyunca toplumdaki ayrı tutulursa insanlar şikayet etmeye başlar."

Bir kamıştan nefes alıyormuşum gibi hissettim ve oda etrafımda dönmeye başladı. Tüm bunları şimdi nasıl bir araya getirebiliyordum? İki yılımın neredeyse tamamını izole bir şekilde geçirmiştım. Başkalarının da benimle aynı şeyleri yaşadığını varsaymışım.

"Ama neden ben? Neden beni seçtiler? Ben neyi yanlış yaptım?"

Cam'in kolları beni arkamdan sardı ve çenesini başıma yasladı. "Bu senin suçun değil. Senin yaptığın bir şey değildi."

Jewel bakışlarımı şefkate benzer bir şeyle karşıladı ama kaçıp saklanma dürtüsüyle savaşıarak gözlerimi kaçırdım.

"Savunmasız omegaları, ailesi olmayanları veya onlar hakkında soru soracak kişileri ve sizin gibi ebeveynleri Glen'in yakın çevresinin bir parçası olan bazı omegaları hedef aldıklarını düşünüyoruz. Babalarınız Atama Hükümeti başa geçmeden önce Glen'le birlikte çalışıyordu," dedi Jewel.

Cildim gerginleşmişti ve gözyaşlarıma karşı savaşıyordum. Herkesin önünde yıkılmak istemiyordum, zayıf görünmek istemiyordum.

Cam kollarını bana dolayarak beni destekledi. "Yanımdayım," diye mırıldandı kulağıma. Dağılmanın eşiğinde olduğumu biliyordu, bunu hissedebiliyordu ve hâlâ buradaydı, hâlâ yanımdaydı, gitmeme izin vermiyordu.

"O zaman tek ben miydim?" diye sordum.

"Hayır," dedi Clementine çabucak. "Senin yaşadığın programı yaşayan en az üç omega daha tanıyoruz, daha iyi bir kelime bulamıyorum."

"İşkence," diye tükürdü Theo. Clementine onun ses tonundaki sertlik karşısında şaşırılmış görünüyor. "Aradığın kelime bu," dedi.

Ona dokunmak için uzandım. Elimi yakaladı ve sıkıca tuttu. onun.

Westin kanepede kaykıldı. "Açıkçası, Josie'nin yaşadığı şey DA korkunçtu ve bu yeni program da saf kötülük. Ama *beş yıldır* bu baskıcı, omega karşıtı yasalara sahip olmamız yeterli değil mi? Araba kullanmak yok.

işler, toplum için tek değerimiz üremek. Bu insanların bunu anlaması için yeterince kötü değil mi?"

Maximo nazikçe, "Hükümet alfaları bu yasaların omegalar için en iyisi olduğuna ikna etmekte harika bir iş çıkardı," dedi. "Alfalar omegaları korumak için yaratılmışlar ve onları omegaları toplumdan ayrı tutmanın onlar için daha güvenli olduğuna ikna etmek zor değil."

Poppy alfasına kaşlarını çatı.

"Bunun doğru olmadığını biliyorum, sevgilim," dedi Maximo ellerini kaldırarak. "Ama özellikle de sadece kontrolcü piçler olmak için bir bahane arayan alfalar için daha kolay bir satış. Bu cihaz hükümet onaylı bir pilot programın parçası ve yasama organını bunu zorunlu hale getirmeye nasıl ikna edecekleri konusunda hiçbir fikrim yok. Hiç mantıklı değil."

Theo, "Glen ve Jericho'nun elinde diğer senatörlere karşı bir koz olmalı," dedi.

"Amirah bana her zaman omega haklarını destekleyen yasa koyuculardan biri olan Senatör Cole'un aniden taraf değiştirdiğini ve pilot program için oy kullandığını söyledi. Neden fikrini değiştirdiği sorulduğunda, belirsiz, saçma bir cevap vermiş. Amirah, Glen'in ona bir şekilde şantaj yaptığına ve muhtemelen aynı şeyi bir sürü senatöre de yaptığına inanıyor. Onlara karşı elinde ne tuttuğunu bilmiyoruz," dedi Clementine.

"Taraf değiştirmelerini sağlayacak kadar aşırı ne olabilir?" Poppy sordu.

"Ailelerini tehdit ediyorlar," dedi Jewel acı acı. Kokusu öfkeyle daha da güçlendi, doğal olmayan metalik kenar burnuma hapşıracaktım gibi hissedene kadar doldu. Odadaki tüm omegalar onun kokusu karşısında otomatik olarak kaskatı kesildi. Jewel yüzünü buruşturdu.

"Özür dilerim," dedi ve odadan çıkacakmış gibi ayağa kalktı. "Gitme," dedim hemen. "Sorun değil."

Bakışlarımla karşılaştı ve tereddüt ettikten sonra başını salladı.

"Merak ediyorum..." Theo'nun kaşları çatıldı. "Jericho'yu omegasını kaçırmakla suçlayan bir senatör vardı." "Ya omegaları çalışırlarsa?" diye eklemekten önce başparmağı avucumun içinde rahatlatıcı daireler çizdi.

Sessizlik odada elle tutulur bir şey gibi asılı duruyordu.

Eğer omega alıyorsa, düşündüğümde daha güçlülermiş.

Cihaz derimin altında kaşınıyor ve bunun ne kadar aşırı olabileceğini düşününce midem bulanıyordu. Ve yine de... mantıklı geliyordu.

"Yapmamız gereken de bu," dedi Poppy, gözleri parlayarak. "Omegaların alınıp alınmadığını ve onları nasıl geri getirebileceğimizi bulmalıyız ki senatörlerin Glen'e karşı durmasını sağlayabilelim."

Sözleri havada asılı kaldı.

Emir ellerini birbirine sürterek, "Pekâlâ, hoşuma gitti," dedi. "İlk adımımız ne olacak?"

"Eğer omegaları alıyorlarsa, kim olduklarına ve nerede tutulduklarına dair bir tür belge olmalı," dedi Ben. "Charlie ve ben bize bir cevap verebilecek iletişimleri (e-postalar, elektronik dosyalar, metinler) elde etmeye çalışabiliriz."

"Omegaların Akademi'de tutulacağını düşünüyor muyuz?" Maximo sordu.

"Bu pek m ü m k ü n görünmüyor," dedi Clementine. "Çok f a z l a insan girip çıkıyor ve senatörlerin ilk bakacakları yer orası gibi geliyor bana."

Theo, "Belki nerede olabilecekleri konusunda bize bir fikir verebilecek emlak kayıtları vardır," diye önerdi. "Ayrıca, kim olduğunu bulmak için bir yola ihtiyacımız var.

kayıp."

Clementine, "Bu konuda Amirah ile çalışabilirim," dedi. "Senato içinde pek çok bağlantısı var."

Herkes Glen'in ve Jericho'nun eylemlerini ortaya çıkarmak için atılacak sonraki adımlar hakkında fikirlerini sunarken konuşma lojistik bir hal aldı. Ama Glen'in beni ve sadece beni ne kadar hedef aldığı haberi hâlâ aklımı kurcalıyordu. Şimdi düşününce mantıklı geliyordu - elbette herkes benim yaşadığım şeyi yaşamamıştı. Cihazı olan başka biriyle hiç tanışmamıştım. Ama bu beni daha da yalnız hissettirdi.

"Hey." Cam'in dudakları kulağımın kabuğuyla buluştu. "Buraya gel, tatlım," diye mırıldandı.

Başımı kaldırdım ve önümde diz çökmüş olduğunu fark ettim. Beni nazikçe kollarının arasına aldı. Utancımdan yanıyordum -bu toplantı benim fikrimdi ve şimdi katkıda bulunacak hiçbir şeyim yoktu- ama kolları güçlü ve sabit bir şekilde etrafımdaydı ve kendimi çözecek gücü kendimde bulamadım.

Başımı göğsüne yasladım, tarçın kokusu etrafımda dönüyordu. Kalbinin kulağımdaki her atışı bana yalnız olmadığımı hatırlatıyordu. Diğerleri benimle aynı deneyimi yaşamamıştı ama şimdi hepsi burada benimle birlikteydi. Arkadaşlarım mesajıma yanıt verdiler ve alfalarım onları korkutsa da planıma uydular.

Jewel, Cam'in omzunun üzerinden bakışlarımı karşıladı ve bana başıyla onay verdi. Dişi bir alfa olarak neler yaşadığını bilmiyordum ama dışlanmanın nasıl bir şey olduğunu kesinlikle biliyordu. Ona gülümsedim. Önümüzdeki yolu bilmiyor olabilirdik ama bununla birlikte yüzleşecektik.

I butiğin tuvaletinden çıktım, toplantıdan sonra hâlâ kafam karışık. Jewel koridorda önümde belirdi ve beni irkiltti. zihinsel sarmal. Beni kenara çekti, gözleri alfalarımın Maximo, Emir ve Luc ile konuştukları yere kaydı.

"Angie ve Amirah size bir mesaj iletmemi istediler," dedi, sesi alçaktı. Kaşlarımı kaldırdım. Kaypak davranıyordu.

"Angie, Sol'daki ekibin cihazı çıkarmadan etkilerini etkisiz hale getirmek için geliştirdiği serumdan haberdar olduğunuzu söyledi."

Başımı salladım.

"Güzel. İlk parti hazır ve üzerinde test edecekleri bir omega lazım." Kaşını kaldırdı ve umut gibi bir şey sisimi yarıp geçti.

"Bunun gerçekten işe yarayacağını mı düşünüyorlar?" Ben sordum.

"Evet ve cihaz çıkarıldıktan sonra bile sizi bir alfanın havlamasına tamamen boyun eğmek zorunda kalmaktan koruyacaktır."

Bu olasılığı hayal ederken midem kelebeklerle doldu. Sırf ünvanım yüzünden asla tamamen çaresiz kalmayacaktım.

"Eğer istediğin buysa yaparım," diye ağzımdan kaçırdım. Jewel'in yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı.

"Onlara bunu söyleyeceğini söylemiştim. Alfa'larınızı da işin içine katmanız gerekecek." "Neden olmasınlar ki?" Burnumu kıvrarak sordum. "Onlar

onlara boyun eğmemi istiyorlar. Onlar öyle değil."

"Oh, bunu biliyorum. Ancak enjeksiyon görünüşe göre dayanılmaz derecede acı verici ve serum, onu yaratan omegalarından biri dışında kimse üzerinde test edilmedi."

Ona göz kırptım, kararlılığım bir anlığına sarsıldı. Omega'm acı konusunda tam bir bebektir ve ya serumun bazı tehlikeli yan etkileri varsa? Tereddüt etsem de bu fırsatı geri çevirmem mümkün olmadığını biliyordum. Kendimi çaresiz hissetmemek için her şeyi yapardım.

Jewel gözlerini devirerek, "Alfalar çok aşırı korumacı olabiliyor," diye devam etti. Gülümsemek için dudağımı ısırdım. Jewel'in sürüsünü bulduğunda sözlerini yiyeceğinden emindim.

"Onları ikna edeceğim," dedim alfalarımı bakarak. Sanki gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi Ben bana baktı. Onun yoğun bakışları altında kızarmaktan kendimi alamadım.

Siktir, çok ateşliydi.

Ben bize doğru ilerledi ve Jewel boğazını temizledi. Topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşmadan önce, "Temas halinde olacağım," dedi.

"Bu da neydi şimdi?" Ben sordu.

"Hiçbir şey," dedim, ona doğru eğildim ve kokusunun beni sakinleştirmesine izin verdim.

Jewel'in söylediklerini ona söylemek istedim ama belki de kesin bir şey olana kadar beklemek daha iyiydi. İşe yarayacağına dair çok fazla umutlanmak istemiyordum. Hayat bana hayal kırıklığına hazırlıklı olmanın daha iyi olduğunu öğretmişti.

"Akşam yemeği için Seb'in restoranına sipariş vereceğim," diyerek boynuma sokuldu ve beni koklayarak işaretledi.

"Dışarıda yemek mi?" diye sordum. Başkalarının yanında olma sınırına ulaşmıştım. "Evet," dedi boynuma hafifçe masaj yaparak.

"Bu sefer birden fazla pamuk şekerli martini sipariş etmelisin çünkü Cam ile paylaşmayacağım."

Ben güldü ve dükkânın önüne doğru yürürken beni yanına çekti.

On Yedinci Bölüm

Josie

“Josie, uyan,” dedi Theo, beni hafifçe sarsarak.
İnledim. "Saat kaç?"

"Günaydın," diye karşılık verdi Theo.

"Daha sabah değil. Dışarısı hâlâ karanlık," diye sızlanarak ondan uzaklaşmaya çalıştım. Ben'e doğru yuvarlandım, o da beni otomatik olarak kollarının arasına aldı.

"Poligona gidiyoruz. Ateş etmeyi öğrenmen gerek," dedi Theo, beni Ben'in elinden çekip almaya çalışarak.

"Harika bir fikir," diye mırıldandım. "Böylece beni sabah çok erken uyandırdığın için seni vurabilirim."

"Siktir demene bayılıyorum," diye mırıldandı Ben. "Çok ateşli. Daha çok yap."

"Ben ciddiylim," dedi Theo. Sesi sertti ama ses tonunda alttan alta bir endişe sezdiğimi de düşündüm. Uyku sersemi beynim neler olup bittiğini çözecek enerjiye sahip değildi, bu yüzden yüzümü Ben'in göğsüne bastırdım ve uykuya dalmaya başladım.

Theo'nun sesi beni yeniden uyandırdı. "Hadi meleğim," diye yalvardı.

Sesindeki aciliyet beni gözlerimi zorla açmaya zorladı ve yatağın kenarında dururken onu gözlerim kamaşarak içeri aldım. Theo antrenman kıyafetlerini giymişti ama saçları dağınıktı ve gözleri biraz... vahşiydi. Sonunda uyandığımı görünce endişeyle elini saçlarının arasında gezdirdi. Kokusundaki hafif burukluk ruh hali hakkında bana anlatmak istediğinden daha fazlasını söylüyordu.

"Sorun nedir?" Mırıldandım.

Theo'nun gözleri bir an için başka yöne kaydı, sonra kendini tutamamış gibi tekrar benimkileri buldu. "Yok bir şey, bu sadece önemli."

Ben'in belimdeki tutuşu sıkılaştı, mırıldanıp yanağımı öperken kalmam için beni cesaretlendirdi.

"Gerçekten poligona mı gidiyoruz? Ve bunu neden bu kadar erken yapmak zorundayız?" Sesime kasıtlı olarak bir omega sızısı katarak sordum.

Theo'nun elleri sanki uzanıp beni rahatlatmak istermiş gibi esnedi ama bunun yerine çenesini kapatıp derin bir nefes aldı. "Arkadaşlarımızdan biri poligonun sahibi ve poligonu normal saatlerden önce bize açıyor, böylece diğer alfaların etrafında olmakla uğraşmak zorunda kalmayacaksın."

Tekrar sızlandım, kollarımı ve bacaklarımı yatağa doğru salladım.

"Sen... öfke nöbeti mi geçiriyorsun?" Ben eğlenmiş ve çok daha uyanık bir sesle sordu. "Çünkü bu gerçekten çok şirin. Tekrar yapsana."

Kendimi oturur pozisyona getirmeden önce onu tersledim.

"Kusura bakma aşkım. Sabahları sevmediğini biliyorum," dedi Theo, gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi dudaklarını bükerek. Sonra sesi derinleşti. "Söz veriyorum bunu telafi edeceğim."

Onun sözleriyle içimde bir karıncalanma oldu ve iç çamaşırlarım kayganlaştı. Ben yatak boyunca kayarak yüzünü kalçama dayadı ve derin bir nefes aldı.

Başını bir kenara ittim ve hışımla yataktan kalktım. "İkiniz de benim bok listemdesiniz," dedim şifonyere doğru tepinerek.

"Ne?" Ben kekeledi. "Benim bununla hiçbir ilgim yok!"

"Peki ya Cam? Bunu o ayarladı!" Theo haykırarak yanıma geldi, ellerini kalçalarımın koymuş boynumdan aşağı nefes alıyordu.

"Cam beni uyandırmadı," diye homurdandım ve banyoya doğru ilerlerken onun elinden kurtuldum.

"Hiç adil değil," diye mırıldandı Theo.

Ben ve Theo öfkeyle tartışırken gülümsedim, tıpkı birkaç dakika önce benim yaptığım gibi mızızlanıyordum. Taytımı ve sweatshirt'ümü giydim ve saçlarımı dağınık bir şekilde uzay topuzu yaptım. Umarım bu kabul edilebilir bir çekim kıyafetidir.

"Sen gelmiyor musun?" Banyodan çıkarken Ben'e sordum. Yine battaniyenin altına kıvrılmış, kollarını yastığıma dolamıştı.

"Kesinlikle hayır," dedi.

Haksızlığa karşı hırladım, sesimin bir kedi yavrusu gibi çıkmasından nefret ediyordum. Neden düşmanlarımla ya da bu durumda zorba alfalarımla kalbine korku salan vahşi bir alfa hırıltısına sahip olamıyordum?

Theo kolunu omuzlarıma doladı ve beni Cam'in mutfakta elinde bir fincan kahveyle oturduğu alt kata götürdü.

"Ver bana," dedim, ellerimi fincanına doğru uzatarak.

"Kremamız bitmiş," dedi ve sade kahve fincanını uzattı.

"Siz ikiniz beni öldürmeye mi çalışıyorsunuz?" Çaresizlik içinde başımı mutfak tezgahının üzerine koyarak sızlandım.

Cam arkamdan geldi ve enseme yumuşak öpücükler kondurmadan önce omuzlarıma masaj yaptı. "Bir kahve dükkanına uğrayıp sana bol şekerli bir latte alacağız, tamam mı bebeğim?"

Homurdandım, sabahın erken saatlerinde uyanmayı bu kadar kolay affetmek istemiyordum.

Söz verdiğimiz gibi, her nedense bu saatte açık olan küçük, şirin bir kafenin arabalı servisinden geçtik. Eğer Ben ve ben bir pastane açsaydık, ikimiz de erken kalkmayacağımız için gün ortasında bir çeşit olurdu.

Balkabağı baharatlı lattemi yudumlarken nihayet uyanmaya başlamıştım. Theo bizi kasabaya doğru götürürken eli sıkıca kalçamın üzerinde duruyordu. Hayal gördüğümünden mi emin değildim ama eli, araba sürdükçe neredeyse fark edilmeyecek kadar yükseliyor gibiydi. Daha önce beni uyandırdığı için telafi edeceğine dair verdiği söz aklımdan geçti.

"Bana hâlâ kızgın mısın?" Theo, bademli kruvasanımın son parçasını suratıma tıktırırken bana bakarak sordu. *Çekici.*

Cevap vermeden önce kendimi çiğnemeye ve yutkunmaya zorladım. Latte'yi sallayarak, "Bu onu biraz telafi eder," dedim. "Artık uyandığıma göre, neden poligona gidiyoruz?"

Cam arkadaki yerinden orta konsola doğru eğilerek, "Kendini savunabilmeni istiyoruz," dedi. "Umarım bu nedenle hiçbir zaman silah kullanmak zorunda kalmazsın ama yine de bize ayak uydur, tamam mı?"

Başımı salladım. Silahlar beni biraz ürkütüyordu ama kullanmayı öğrenme fikrinden de nefret etmiyordum. Belki kendimi güçlü hissetmemi sağlardı ve alfalarımın kendimi koruyabilmemi istemesini takdir ediyordum.

"Muhtemelen bu konuda tam bir baş belası olacağım," dedim kendimden emin bir şekilde.

T Aslında atış konusunda pek de iyi değilmışım. Alfalarım her nasılsa kağıt hedefi ıskalamamın *tamamen normal* olduğunu söylediler.

tek atışta, ama bakmadığımı düşündüklerinde onları ağırlarken yakaladım. Silah ellerimde yanlışı bir his uyandırıyor. Ağır ve soğuktu ve atış poligonu antiseptik ve kauçuk gibi kokuyordu, bu kombinasyon beni g e r i y o r d u .

Şehrin kenarındaki büyük bir depoya yanaşmıştık. Birkaç kelimedenden oluşan iri yarı bir beta erkeği olan sahibi dışında boştu. Bizi serbest bırakmadan önce kısa bir dizi kuralın üzerinden geçmişti. Cam silahın tüm parçalarını, emniyetin nasıl açılıp kapatılacağını ve benim anlamadığım birkaç talimatı açıklayarak başlamıştı.

Theo duruşumda bana yardım etti, elleri yumuşak bir şekilde kalçalarımı sıyırdı, belki de gereğinden biraz daha fazla. Bu, gezinin şimdiye kadarki en sevdiğim kısmıydı. Cam şefkatle başıma kulak korumasını yerleştirdi ve ilk atışımı yapmam için beni teşvik etmeden önce yanağımı öptü. İçgüdüsel bir kabadayılık hissinin beni ele geçirmesini bekledim ama bunun yerine titrediğimi hissettim. Avuçlarım terlemişti ve silahı sabit tutamıyor ya da atışımı nasıl görselleştireceğimi bulamıyordum.

Cam hedef kağıdı almak için düğmeye bastığında, kağıdın delik deşik olduğunu ve bazılarının insan taslağının içine düştüğünü görmeyi bekliyordum. Ama kağıtta hiç delik yoktu.

"Bunun dolu olduğuna emin misin?" Silahı işaret ederek sordum.

"Sorun değil canım. Kimse ilk denemesinde bu işte iyi olamaz." Theo tabancayı benden alarak şöyle dedi. "Belki de kağıtla biraz daha yakından başlamalıyız."

Burnumu kırıştırdım. Kağıt zaten menzilin sonuna yaklaşmamıştı.

"Muhtemelen sana daha düşük kalibreli bir silah almamız gerekiyor. Bu benimkilerden biri ve senin ellerin için çok büyük," dedi Cam, kaşları çatılmış bir halde.

Kendi silahımı alma fikri göğsümde endişenin yükselmesine neden oldu. Birini incitecek... ya da *öldürecek*... güce sahip olduğumu düşünmek istemiyordum ama o zaman zayıf mı davranıyordum? Sakinleşmeye çalışarak bir ileri bir geri gidip geldim ama adamların kokumdan ne kadar gergin olduğumu anlayabileceklerini biliyordum.

Cam beni göğsüne çekti ve dudaklarını kulağıma indirdi. "Theo'yu temel eğitimin ilk gününde görmeliydin. Kesinlikle acınacak haldeydi," dedi komplocu bir ses tonuyla.

Canlandım. Cam ve Theo'nun ordudaki zamanları hakkında pek bir şey duymamıştım ama merak ediyordum. Özellikle de konusu olmadığım utanç verici bir hikâye duymak ilgimi çekiyordu.

"O kadar da kötü değildim," dedi Theo, yanakları kızarak.

Cam, "Memuru plastik bir saçmayla bacağından vurdun ve üç ay boyunca çöp görevine gönderildin," diye homurdandı.

"Utanç verici temel eğitim hikâyelerini anlatmaya başlamak ister misin bilmiyorum," dedi Theo, gözlerinde nadir görülen bir muziplik parıltısıyla. Yüzümü onunkine çevirdim ve "yap" diye mırıldandım. Alfalarım ile ilgili tüm pislikleri öğrenmek istiyordum.

Theo'nun yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Anlaşılan Cam'in midesi biraz hassasmış," diye başladı ama devam edemeden Cam bir hırıltıyla beni bıraktı ve Theo'yu yere itti. Bir an için gerçekten kavga ettiklerinden korktum ama Theo gülererek yerdeki kauçuk paspasların üzerine sıçradı.

"Sakın buna cüret etme," dedi Cam, onun üzerine çıkarak. Theo,

"Sen nasıl istersen, Harbiyeli Bok Pantolon," dedi.

Kıkırdadım ve Cam bana doğru döndü. "Bana mı gülüyorsun?"

Yüz hatlarımı hızla düzelttim. "Bunu asla yapmam," dedim gözlerim kocaman açılarak.

Cam performansımı inandırıcı bulmamış gibi homurdandı ve arkasını dönüp Theo'ya elini kaldırmasını teklif etti. Theo kollarını bana dolamadan önce iyi huylu bir şekilde kaburgalarına dirsek attı.

"Bu işte daha iyi olacaksın meleşim. Kendine bu kadar yüklenme," dedi. Ben de onu sıktım, bana karşı hissettiği duygunun tadını çıkarıyordum.

"Hadi seni eve götürelim," dedi Cam. İçimi çektim, sınıırıma ulaştığımı hissettikleri için rahatlamıştım. "Eminim Ben hâlâ yataktadır," diye devam etti gözlerini devirerek.

"Saat kaç?" diye sordum.

"Yedi," diye cevap verdi

Theo.

İnledim. "Hâlâ yatakta olmalıydım. Daha çok erken." Sesim huysuz bir çocuk gibi çıkıyordu ama umurumda değildi. Eğer alfalarım beni istiyorsa, bir sabah omegası olmadığımı kabul etmek zorundaydılar.

"Hadi gel. Eve gidip seni tekrar yatağına yatıralım," dedi Cam, kolunu omzuma doladı ve beni alnımdan öptü.

Binadan çıkarken ona doğru eğildim. Biz içerideyken güneş doğmuştu ve gökyüzünde hâlâ birkaç pembe çizgi vardı. Arabalarından inen taktik teçhizatlı birkaç adam vardı. Endişem arttı

Çoğunun alfa olduğunu ve üzerimde kabuklarını kullanırlarsa itaat etmek zorunda kalacağımı fark ettim. Sırtımdan aşağı ter akıyordu.

"Sorun yok bebeğim," dedi Cam usulca. O ve Theo beni aralarına alıp arabaya doğru götürdüler ve bize doğru bakan herkese ters ters baktılar. Bu kez Cam'le birlikte arkaya bindim ve Theo park yerinden çıkarken kollarını sıkıca bana doladı.

"İyi misin?" Cam, var olmayan yaraları kontrol ediyormuş gibi ellerini vücudumda gezdirerek sordu.

Ona doğru gevşedim ve iyi olduğumu fark ettim. O alfalardan biri kabuğunu üzerimde kullanmış olsa bile Theo ve Cam beni korurdu. Cihaz beni savunmasız bırakmıştı ama artık tek başıma değildim.

"Evet, ama oraya geri dönmek istediğimden emin değilim." Sesim kısık ve oturduğum yerde kıpırdandım, isteklerimi ve ihtiyaçlarımı dile getirme konusunda hala çok emin değildim.

"Tamam tatlım," diye karşılık verdi Cam, başımı eğerek bakışlarıyla buluşmamı sağladı. "Denediğin için teşekkürler. Evde kendini savunma üzerine çalışabilir ve sana bir şok tabancası alabiliriz."

Theo'ya baktım, direksiyonu sıkıca tutuşunu ve sıkılmış çenesini fark ettim. Bu sabah beni uyandırdığı zamanki gerginlik intikam duygusuyla geri dönmüştü. Dikiz aynasına baktı ve onu izlediğimi gördü.

"Sorun değil, elbette," dedi gözleriyle buluşmayan sıkı bir gülümsemeyle.

Onun hayal kırıklığı karşısında göğsümde iğrenç bir his oluştu. Bu kadar mızımızlanmamalıydım. Çoğunlukla, sadece hazırlıksız yakalanmıştım. Belki beni atış talimi konusunda uyarsalardı, zihinsel olarak daha hazırlıklı olurum.

Theo radyoyu açarak konuşmayı etkili bir şekilde sonlandırdı.

İçimi çektim, Cam'e doğru eğildim.

"Bunlar çok şirin," dedi uzay topuzlarımı okşayarak. "Sana daha sonra verebilirim," dedim saçlarına bakarak.

Cam suratını asmadı ama duygularımı incitmeden beni nasıl geri çevireceğini bulmaya çalıştığını duyar gibiydim. Gülümsememi onun göğsüne sakladım ve kendimi uykuya bıraktım, ancak tanıdık araba yolumuza girdiğimizde uyandım.

On Sekizinci Bölüm

Josie

I eve geldiğimizde kucaklaşmak için heyecanlıydı, ama kapıdan içeri girdiğimizde Theo işim var diye bir bahane mırıldandı ve kapalı. Cam ve beni antrede bırakıp giderken tenim gerilmişti, ardında sadece acı kahve kokusunu bırakmıştı.

Cam beni kucakladı. "Ona aldırma," dedi sıkı bir gülümsemeyle.

Çok güven verici.

Ben daha bir şey söyleyemeden Cam beni alnımdan öptü ve antrenmana gideceğini söyleyip kıcıma sert bir şaplak atarak beni üst kata gönderdi. Ona sahte bir öfkeyle kaşlarımı çatmıştım ama aslında beni takip etmesini ve başladığı işi bitirmesini diliyordum.

Çok mu muhtaçtım? Alfalarım bana o kadar çok zamanlarını ve ilgilerini vermişlerdi ki daha fazlasını istemek bencillik gibi geliyordu.

Kendimi biraz acınacak halde hissederek sessizce yatağa girdim. Ben bir şeyler mırıldandı, beni yanına yatırdı ve hemen uykuya daldı. Gözlerimi kırıştıtırıp Cam ve Theo'nun benimle yatağa gelmemesinin hiçbir anlamı olmadığını söylerken kendimi tam bir aptal gibi hissederek uyanık kaldım.

Duygularımı çözmeye çalışırken derin nefesler aldım. Dünkü konuşmamızdan sonra Cam'le her şey normale dönmüş gibi hissediyordum. Gözlerimi devirdim. Evet, bunu yapan konuşmaydı. Ama Cam her zaman sabahları çalışırdı ve eğer isteseydim benimle yatağa geleceğini biliyordum. Beni rahatsız eden aslında bu değildi... ama Theo? Aramızda kesinlikle bir şeyler vardı. Ofisinde saklanmaya devam ediyor, sanki yokluğunu fark etmeyecekmişim gibi davranıyordu.

Ben'in geçen günkü sözlerini -Theo'nun kendisini sürüden nasıl sorumlu gördüğünü- düşündüm. Olanlar için kendini suçladığını görmek zor değildi ama ona ihtiyacım olduğunu fark etmemiş miydi? İttifak için çalıştığını bahane edip duruyordu ama beni hiçbir şeye dahil etmiyordu. Ofisinde saklanmak *benden* saklanmak gibi geliyordu.

Son birkaç gündür onu birkaç kez, benim baktığımı dşnmediğı anlarda uzaklara bakarken yakalamıştım, yüzünde kaybolmuş, zgn bir ifade vardı. İkimiz de büyürken duygularımızı saklamanın daha güvenli olduğunu öğrenmiştik ve şu anda Theo kendi duygularında boğuluyormuş gibi hissediyordu.

Parmaklarımı bacağıma vurdum. Kendisi aynı şeyi yapmazken Theo beni duygularımı paylaşmaya nasıl zorlayabilirdi? Belki de onu paylaşmaya teşvik eden kişi ben olmalıydım. Omega'm kabul etti. Çoğunlukla barışmamızı ve sonra onun masasının üstünde ateşli bir seks yapmamızı istediğı için.

Hussy.

Gerçi kendime karşı dürüst olursam, beni rahatsız eden şeylerden biri de seks eksikliğiydi. Theo her zamanki gibi tatlı ve ilgiliydi ama Atama Merkezi'nden beri seks yapmamıştık. Göğsümü bir güvensizlik duygusu kapladı - ya artık beni istemiyorsa? Ama bu düşünce kk salmadı. Bir kez olsun bunun benimle değı, Theo'nun kendisini ve dünyadaki rolünü nasıl gördüğüyle ilgili olduğunu biliyordum.

Yatakta doğrulдум.

Sabah erken kalkışını telafi etmek için bir şeyler yapacağını söylemişti. Bu seks anlamına geliyor olmalıydı. Theo bir omegayı kızdırmaması gerektiğini bilmeliydi - sabrımızla tanınmazdık. Gecikmiş tatmin bizim doğamızda yoktu.

Yeter artık. Operasyon zamanı gelmişti: Theo'nun Kafasını Kıçından ıkarın.

Kendimi yataktan dışarı attım ve hızla uyuyan Ben'i yanağından öptükten sonra endişeli, korkmuş alfama biraz akıl vermek için aşağıya indim.

Theo'nun ofisiyle yüzleşirken kalbim kt küt atıyordu.

Kendini toparla. Theo'nun şu anda yardımına ihtiyacı var. Oraya git, onu canını sıkan şey hakkında konuşmaya zorla, sonra da sikiinin üstüne otur.

Kendimi toparlayıp kapıyı almadan önce gözlerimi devirmiştim.

On Dokuzuncu Bölüm

Theo

I Ofisimin duvarına boş boş bakıyor, omega'mı yatağa kadar takip edip ona her şeyi anlatmak yerine lanet bir korkak gibi burada saklandığım için kendime lanet ediyordum.

Ona yapmayı planladığım iğrenç şeyleri.

Bu sabah uyandığımda iyi bir gün geçirmeye kararlıyım. Josie'ye hak ettiği ve vermek için yanıp tutuştuğum tüm ilgiyi gösterecektim. Onu uyandırmaya hazırlanırken sırtıtmışım, tamamen onun sevimli huysuz tepkisini bekliyordum. Ama erken uyanma saatini telafi etmek için bacaklarının arasında saatler geçirmek yerine, kendimi bu lanet odaya kapatarak onu hayal kırıklığına uğrattım.

Bir iniltiyle başımı masama koydum. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Genelde özenle sakladığım duygularım içimden taşıyordu. Josie, bir eş için tam bir kanlı karmaşadan daha iyisini hak ediyordu. Bedenimi saran bu korkudan neden kurtulamıyordum? Her zaman istikrarlı olmakla övünürdüm... ya da en azından sakın *görünmekle*, ama şimdi dağılıyordum.

Josie'ye nasıl ateş edileceğini öğretmenin, onun güvenliği konusundaki sürekli korkumu biraz olsun hafifleteceğini düşünmüştüm ama daha da kötüleştirmişti. Silahı tuttuğunu görmek, onun kendini savunmak zorunda kalmasını asla istemediğimi doğruladı. Bunu yapacak kişi ben olmalıydım ve şu ana kadar acınası bir başarısızlık yaşadım. Ateş ederken çok rahatsız olmuştu ama beni mutlu etmek için elinden geleni yapmaya devam etmişti. Bu da beni kahrediyordu, benim yanımda asla rol yapmasını istemiyordum. Ben sadece... Birini bu kadar çok severken ve her an benden alınabileceğini bilirken nasıl davranacağımı bilemiyordum.

Kafamın içinde bastırmak için çok fazla enerji harcadığım karanlık ses fısıldadı: *Kimse senin kaybolduğunu fark etmedi bile. Sana gerçekten ihtiyacı yok.*

Hızır bir mizah anlayışı olan kozmik bir varlık tarafından çağrılmış gibi, ofisimin kapısı çalındı. Ses yumuşak ve tereddütlüydü ve kim olduğunu hemen anladım. Avuçlarım terlemeye başladı.

"İçeri gel," dedim sonunda boğuk bir sesle.

Hiçbir şey olmadı. Benden çoktan vazgeçti mi? Kapı yavaşça gıcırdayarak açıldı.

"İçeri gel mi dedin?" Josie endişeyle ofisime bakıp dudağını ısırarak sordu. "Duyamadım."

Kahretsin, muhteşemdi. Karmakarışık saçları yüzünü çerçeveleyiyor ve yeşil gözleri adeta parlıyordu. Tatlı kokusu bana doğru yol buldu ve onu içime çektim. Bütün gün aldığım ilk gerçek nefes gibiydi.

"Evet, tabii ki. Sormana gerek yok canım," dedim sesim kısık bir şekilde.

Josie'nin kapıyı arkasından kapatıp arkasına yaslanırken bu kadar tereddütlü görünmesinden nefret ediyordum. Sanki aramızda bir metre yerine bir uçurum varmış gibi hissediyordum. Ayağa kalkmalı, ona gitmeli, bir aşk kitabındaki sahne gibi onu kollarıma almalıydım. Ama donup kaldım.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesi eşitti ama kokusu gergindi.

"Kontrol etmem gereken bazı İttifak işleri vardı," diye cevap verdim. Bahanemin içi boştu, özellikle de önümdeki dizüstü bilgisayarımda açık olan boş belgeye bakarken. Kendimi ona bakmaya zorlayamıyordum. Eğer baksaydım, dizlerimin üzerine çöküp ondan af dilemekten kendimi alıkoyamazdım.

"Oh," dedi dudağını ısırarak. "Omegaları bulma konusunda herhangi bir gelişme oldu mu?"

"Hayır, henüz değil." Kafamı masama vurma dürtüsüyle savaşıyor ırkıldım.

"Oh," diye tekrarladı.

Gözlerimi ondan uzun süre ayıramayarak bir bakış attım. Biraz kaybolmuş bir ifadeyle odanın etrafına bakındı. Sonra derin bir nefes aldı, ellerini yumruk yaptı ve doğrudan bana baktı.

"Bu sabahki gidişatın seni hayal kırıklığına uğrattığını biliyorum. Eğer tekrar poligona gitmemi istersen, giderim." Sonra sesi yumuşadı ve dudağını ısırdı. "Sadece seni memnun etmek istiyorum."

Sertçe nefes aldım. "Angel, beni her zaman memnun ediyorsun."

"Belli ki öyle değil," dedi. "Burada saklanıyorsun. Bunun beni üzmeyeceğini mi sandın?"

Göğsüm o kadar gergindi ki patlayacak sandım. Masamın üzerindeki kalemi elime aldım ve farkına varmadan öfkeyle tıkladım.

"I..." Lanet olsun. Tam bir cümle bile kuramıyordum. Kalemim tıktığı çok hızlı kalp atışlarımı yankıladı, her tıkırtı *bunu düzelt bunu düzelt diye bağırdı*.

"DC'den beri çok mesafelisin. Bu da bana olanlardan sonra beni artık istemediğini düşündürüyor."

Josie'nin alev alev yanan bakışlarıyla karşılaştım, ağzım açık kalmıştı. "Ne?" Nefes nefese kaldım. "Seni artık istemediğimi mi sanıyorsun?"

"İstediğin gibi davranmıyorsun," dedi. Sesi hâlâ sertti ama gözlerinin ardındaki kırılma görebiliyordum.

"Sanırım ben olmasaydım daha mutlu olurdun," diye ağzımdan kaçırıp. "Neden böyle düşündün ki?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Açık olduğunu sanıyordum," diye ısırdım, kendime karşı hissettiğim tüm öfke ses tonuma sızıyordu. "Seni koruyamadım. Omega kılavuzunu incelemenin seni güvende tutmaya ve sürümümüzü bir arada tutmaya yeteceğini düşündüm. Kendi lanet prosedürlerini izleyeceklerini düşünen aptal bendim. Endişelerini daha fazla dinlemeliydim. Bunun olmasını engellemeliydim." Sesim daha da yükseldi ama sonunda Josie'ye baktığımda yüz ifadesi sakindi.

"Bunu nasıl durdurabilirdin?" diye sordu başını eğerek.

Hayal kırıklığı içimde kabardı. Tüm bunların benim hatam olduğunu nasıl görememişti?

"Bilmiyorum ama daha fazlasını yapmalıydım." "Nasıl? Ne yapardın?"
"Bilmiyorum!"

Sesimi yükselttiğimde irkildi ve bu kalbimi kırdı. Onu hak etmemiştim. Parmaklarımı saçlarıma doladım, dağınık telleri çekiştirdim.

"Eğer seni koruyamayacaksam, bu sürüyü koruyamayacaksam, burada olmamın ne anlamı var?" İçimdekileri dökmek için kendimi devam etmeye zorlayarak söyledim. "Cam seni fiziksel olarak koruyabilir. Ben eğlenceli biri ve seni güldürebilir. Gerekli olmayan kişi benim."

"Neden bahsediyorsun sen? Sana böyle mi hissettirdim?" Josie gözleri akmamış yaşlarla parlayarak sordu.

"Hayır, bu sadece gerçek. Tüm hayatım boyunca gereksiz biri oldum. Benim işim herkesi korumak ve bu sürüyü bir arada tutmak ve ben bunu bile yapamıyorum." Utanç göğsüme çökerken karşı duvara doğru döndüm. Eşimin yüzüne bakamazdım. Onun gözyaşı dolu bakışlarına dayanamadım.

Sessizlik aramızda ağır bir şekilde asılı kaldı ve düşüncelerimin geriye doğru, Josie'yi DC'nin ellerinden uzak tutmak için daha fazlasını... bir şey... *herhangi* bir şey yapabileceğim tüm anlara, günler öncesine dönmesine izin verdim.

"Paylaştığımız anların senin için önemli olduğunu düşünmüştüm," dedi usulca.

Hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı. Döndüm ve dostuma baktım.

"Tabii ki öyleydi. Seninle yaşadığım her anı hayatımın en önemli anısıdır," dedim, sesim duygusallıktan boğuklaşmıştı.

"Görünüşe göre öyle değil, çünkü burada saklanabileceğini ve benim bunu fark etmeyeceğimi ya da umursamayacağımı düşünüyorsun. Seni etrafımda istemediğimi düşünüyorsun. Bu da demek oluyor ki ya seninle iletişim kurma ve nasıl hissettiğimi söyleme konusunda kötü bir iş çıkarmışım ya da birlikte geçirdiğimiz zaman senin için o kadar da önemli değil." Josie'nin sesi şimdi daha yüksek çıkıyordu, gözlerinde alev alev yanan bir öfke vardı.

"Bu her şey demekti, her şey! Hayatımın bir hiç olduğunu sanıyordum. Sürümüz senden önce dağılıyordu. Sen bizim evrenimizin merkezisin. Hepimizin içindeki en iyiyi ortaya çıkarıyorsun. Ama bu senin için yeterince iyi bir alfa olmadığım gerçeğini değiştirmiyor!"

Josie kendini kapıdan dışarı attı ve bana doğru yürüdü. Neredeyse duygudan titriyordu ve bunun gelmekte olduğunu biliyordum - reddedilişinin. Sonunda söylediklerimin doğru olduğunu anlayacaktı.

Sonra ellerini göğsüme götürdü ve beni ofis koltuğuma geri itti. Bacaklarım altımda kaldı.

"Beni duymam için ne yapmam gerekiyor?" diye sordu, sesinde öfke mi vardı?

Ellerimin topuklarını gözlerime bastırarak yere baktım. "Sen daha iyi birini hak ediyorsun. Bu sürü daha iyi birini hak ediyor."

Josie hayal kırıklığıyla oflayıp pufladı. "Burada sana ihtiyaç var Theo. Hepimiz rehberlik için sana bakıyoruz. Yere yığıldıktan sonra hastanede uyandığımda, yıllar sonra ilk kez kendimi güvende hissettim çünkü senin kokun kapüşonumda vardı. Onu benden almalarına izin veremezdin. Günlerimi kıvrılıp yatarak geçirdim.

Çünkü beni sakinleştiren tek şey kokundu. Sana sırlarımı, aşkı, bedenimi, her şeyimi emanet ettim. Kendini geri tutan sensin!"

Ağzım şaşkınlıkla açıldı, zihnim bomboştu. Ağır ağır nefes alıyordu, tırnakları ellerine batıyordu. Otomatik olarak onlara uzandım, yumruklarını açtım ve avuçlarını ovuşturdum.

"Kendini tutman beni incitiyor," dedi usulca. "Seni seviyorum Theo. Sana bağlanmak istiyorum ve sen de bana bağlanmak istediğini söyledin ama beni istiyormuşsun gibi gelmiyor. Burada saklanmanın bana bir ceza gibi geldiği aklının ucundan bile geçti mi?"

"Ah, aşkım." Başımı eğdim, ellerini tutmaya devam ettim, ama onları elimden çekip aldı ve birkaç adım geri çekildi.

Hayır, şimdi çekip gitmesine izin veremezdim. Tüm bunların onun hatası olduğunu düşünmesine izin veremezdim.

Ayağa kalktım ve ona doğru birkaç adım attım. Josie geri çekildi, ama o duvara yaslanana ve ben de tam önünde durana kadar devam ettim, vücutlarımız kıl payı ayrılmıştı.

"Seni istemekten asla vazgeçemem," dedim şiddetle. "Seni cezalandırıyormuşum gibi hissettiğinin farkında değildim." Sesim dalgalandı. "Özür dilerim, çok özür dilerim." Sesim kesildi ve göğsümden bir hıçkırık kaçtı. Hemen Josie'nin kolları bana sarıldı ve yumuşak bedenini benimkine yasladı. Kollarımı ona sarıp yüzümü saçlarına bastırduğimde bir hıçkırık daha içimi titretti.

"Sorun yok," dedi usulca, ellerini sırtımda aşağı yukarı gezdirerek. "Hissedebilirsin. Bırak içini döksün. Ben buradayım."

Tanrım, onu teselli eden ben olmalıydım ama onun tesellisi çok iyi hissettirdi. En son ne zaman kendimle ilgilenilmesine izin vermişim?

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim ama gözyaşlarım yavaş yavaş durdu. Yüzüm kıpkırmızı olmuştu ama Josie bana sarılmakla yetindi.

Onu sessizce masaya doğru çektim ve o da beni takip etti. Onu kucağıma çekmeden önce yüzümü mendille sildim. Konuşmam için bana baskı yapmadı, ben düşüncelerimi toplarken o da kucağıma kıvrıldı.

"Beni reddedeceğinden korktum, bu yüzden kendimi korumak için geri çekildim. Kendime olan güvensizliğimden dolayı böyle davrandım ve kendimi cezalandırdığımı düşündüm ama bu sana haksızlıktı." Boğazım düğümlendi.

Josie ellerimi sıktı. "Ne hissettiğini bana söylemeliydin."

Başımı salladım. "Sana daha fazla yük olmak istemedim. Yeterince şey yaşadın zaten." Daha fazla gözyaşının dökülmesine engel olamadım. Josie'nin eli yüzümü okşadı ve ben de onun dokunuşuna doğru eğildim.

"Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun? Hayatımdan daha çok," dedim kalçalarını sıkıca kavrayarak.

"Benimle konuşmanı istiyorum. Bununla başa çıkabilirim," diye mırıldandı. "Olanlardan sonra gerçekten kendimde değildim, biliyorum. Ama artık o karanlık yerde değilim ve bunun büyük bir kısmı seninle ilgili. Bu ilişkinin tek taraflı olmasını istemiyorum."

Tek taraflı mı? Bunu nasıl söyleyebilir? İki elimle yüzünü kavradım. "Bana çok şey verdin. Bu asla tek taraflı olmadı. Keşke bu ilişkiye getirecek bu kadar çok yüküm olmasaydı."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Theo, dördümüzün de bu ilişkiye getirdiği yükü taşımak için dünyanın en büyük nakliye kamyonuna ihtiyacımız var."

Homurdandım. "Sanırım haklısın."

"Genelde öyle yaparım," dedi gülümseyerek.

Bir öpücük için eğildim, dudaklarının benimkilere karşı yumuşaklığı bir mucize gibi hissettirdi.

Josie geri çekildi, gözlerinde bir soru vardı. "Temel olmayan bir şey hissettiğini mi söyledin?" diye sordu, sesi emin değildi.

Oturduğum yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandım. "Sanırım çoğunlukla ailemden," diye mırıldandım.

Başka bir şey söylemediğimden bana sıkı bir gülümseme verdi. "Bu konuda konuşmak zorunda değilsin."

Yine aynı şeyi yaptığımı fark ettim; duygularımı gizlemeye çalışıyordum. Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken Josie'nin tatlı kokusuna odaklandım. Derin bir nefes aldım. "Hayır, istiyorum. Bilmeni istiyorum. Sadece konuşması zor." Cesaretimi kaybetmeden önce devam ettim.

"Ailem başlangıçta... Bilmiyorum, normal mi? Londra'da normal bir hayatım vardı, ta ki onlar Gelenekselci değerlere daha fazla bağlanmaya başlayana kadar. Dinledikleri bir radyo programı vardı ve sonra bu değerleri paylaşan daha fazla insanla takılmaya başladılar. North Woods'a taşındığımızda, hepsi bu işin içindeydi. Ablalarım zaten sürülerini birleştirmiş ve İngiltere'de kalmışlardı ama beni ve küçük kardeşlerimi buraya taşıdılar. Alfa oğullara sahip olmak saçma bir nedenden dolayı statünüzü yükseltiyor ve beni her zaman onların değerlerine uymaya zorluyorlardı.

Kavgaları kazanmak, sık sık sevişmek ve babalarım gibi agresif bir pislik olmak için uygun bir alfa imajı.

"Bana sevgilerini kazanmak zorundaymışım gibi davrandılar ve asla yeterli olmadım. Kardeşlerim alfa olarak ortaya çıkınca beni bıraktılar. Sanki kendi evimde bir hayalet gibiydim. Hiçbir zaman beklentilerini karşılayamadım, bu da beni onlar için işe yaramaz hale getirdi."

"Oh, Theo." Arkadaşım bana daha sıkı sarıldı. "Benimle hiçbir şey kazanmak zorunda değilsin. Sadece burada ol."

Başımı salladım, sözlerinin içimde derinlere işlemesine, çocukluğumdan beri taşıdığım yarayı sarmasına ve iyileştirmesine izin vermeye çalıştım. Boynunun arkasını kavradım ve alnımız birbirine değene kadar onu kendime çektim.

"Sanırım duygularımız hakkında konuşmak işleri daha iyi hale getiriyor," dedi kuru bir sesle. "Düşünsene," diye karşılık verdim. "Berbat bir şey."

"Tam bir çöp," diye kabul etti. Ama yüzünde geniş bir gülümseme vardı ve kokusu parlaktı. Göğsümdeki korku dolu düğüm onun varlığı ve sözleriyle yatıştı.

"Peki, son birkaç gündür burada gerçekten bir iş yapıyor musun yoksa sadece duvara mı bakıyorsun?" diye sordu korkutucu bir doğrulukla. Ben cevap veremeden gözleri masamın arkasına sakladığım kitap yığınının takıldı. "Ya da okuyordum," dedi.

Kahretsin. Bunları kimsenin görmemesi gerekiyordu. Gerildim, tepkisine hazırlandım.

Birkaç uzun dakika boyunca sessiz kaldı.

"Koleksiyonunuzu genişletmişsiniz," dedi.

Başlıkları daha iyi görebilmek için başını eğdi. "*İçimdeki Kabus: Kişiler Arası Şiddetten İyileşme. Travma Vurduğunda: Bir Alfa'nın Duygusal İyileşme Rehberi.*" Sonra durakladı ve tekrar konuştuğunda kahkahalarını tutuyormuş gibi bir hali vardı. "Ve hepsinden iyisi... *Omega'nızı Cinsel Olarak Tatmin Etmenin Yedi Sırrı.*"

Kaşlarını kaldırarak bana döndü. Tıkandım, diğerlerinin yanında olduğunu fark etmediğim kitabı saklamak için hamle yaptım ama o sadece güldü ve bedenime sarıldı.

"O benim değil," diye ağzımdan kaçırdım. Yanaklarım yanıyormuş gibi hissediyordum. "Öyle mi? Sahtekâr bir kütüphaneci onu senin yığınının içine mi soktu?"

Yüzümü boynunun kıvrımlarına bastırarak inledim. "Bunu çok çok uzaklara sakladığımı sanıyordum."

"Neden?" diye sordu kıkırdayarak ve yüzümün yan tarafına küçük öpücükler kondurdu.

"Çünkü bu çok utanç verici," diye mırıldandım.

"Omega'nı memnun etmek istemek utanç verici mi? Çünkü bence beni zevkten çılgılık attırman utanç verici olmanın tam tersi" dedi, dudakları kulağıma değerken sesi boğucuydu.

İnledim. Şimdi onun altında kaya gibi sertleşmişim. Kıpırdandı, kıcını ereksiyonuma doğru fırçaladı ve bir hırıltıyla belindeki tutuşumu sıkılaştırmamı sağlayan bir hareket yaptı.

"Sanırım bu kitabın içinde ne olduğunu görmem gerekiyor," dedi ve ben onu durduramadan kitabı yerden almak için eğildi. Önce ben almaya çalıştım ama o kitabı açmaya başlamıştı bile ve kitabı elinden almaya cesaret edemedim.

Kitap doğruca "Dilin Gücü" başlıklı, kulak arkası edilmiş bir bölüme düştü. Üzerinde bir sürü kendi vurgularımın ve notlarımın olduğu bir bölüm.

"Bu umut verici görünüyor," dedi okumaya başlarken sırtarak. "Bu kitabı yazarken yüzden fazla omegayı inceledik ve bir şey netleşti: horozun ve düğümün güçleri düzenli olarak övülürken, dilin kudretli gücünü unutmamalıyız."

"Şimdi gökten bir örsün düşüp beni ezmesi için gerçekten uygun bir zaman olurdu," diye mırıldandım. Josie beni görmezden gelerek yüksek sesle okumaya devam etti.

"Cunnilingus sanatı sonuna kadar ustalaşıldığında, dahil olan herkes için aşkın bir deneyim olabilir. Büyükbabamın bana söylediği gibi, 'Şüpheye düştüğünde, sikini değil yala.' Kadın homurdandı. "Büyükbabası mı derdi? İğrenç."

"İşe yaradı," diye mırıldandım, kitabı kaptığım gibi odanın öbür ucuna fırlattım.

Josie kıkırdadı ve bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi. Gülümsüyordu ve gözleri uyarılmışlıkla parlıyordu. Dudaklarını yaladı, kıcını sikime daha sıkı bastırdı.

Başparmağımı öpülmek için yalvaran alt dudağında gezdirdim. "Bu kitabın ne kadar doğru olduğundan emin değilim," dedi nefes nefese.

"Belki de

Emin olmak için bir gösteriye ihtiyacım var."

Yirminci Bölüm

Theo

I Josie'yi kalçalarından kavradım ve üzerime oturması için kaldırdım.

Duygularım hakkında konuşmak buna yol açıtıysa, belki de o kadar kötü değildi.

"Yeteneklerimden emin değil misin?" Meme uçlarını çimdiklemek için kazağının altına uzanarak alay ettim.

Omuz silkti, benim için parfüm sıkarken bile etkilenmemiş görünmeye çalıştı. "Bilmiyorum. Çok uzun zaman oldu."

"Seni ihmal mi ettim meleşim?"

"Evet," dedi dudaklarını bükerek. "Çok ihmal edilmiş." Amını kasıklarına doğru bastırdı ve sikim dikkatimi çekerken inledim.

"O zaman kendimi kanıtlamam gerekiyor gibi görünüyor."

Saçlarını sıkıca kavradım ve boynuna doğru uzun bir çizgi yaladım. Kahretsin, tadı çok güzeldi. Kokusu duyularıma doldu ve onun içinde sırlıslıklam olmak istedim.

"Seni tatmalıyım," dedim yüzünün yan tarafına öpücükler kondurarak.

Josie inleyerek beni öpmek için kendine çekti. Öpücüğü derinleştirdim, kıcını kavrayıp ayağa kalkarken dilimi ağzına soktum. Masaya doğru yürüdüm ve en büyük fantezilerimden birini yaşamaya hazırlanırken titriyordum. Onu masanın kenarına yatırdım ve eşofmanını çıkardım. Altında çıplaktı, pembe meme uçları sert ve baştan çıkarıcıydı.

"Bunu mu istiyorsun, aşkım? Yüzümün kalçalarının arasında olmasını, masamda seni yememi ister misin?"

"Lütfen," diye nefes nefese kaldı.

Ofis eşyalarımı bir kenara ittim, bir kez olsun düzeni umursamadım ve onu ahşap yüzeyin üzerine yatırdım.

Daha rahat etsin diye eşofmanını başının altına soktum. Sıcak, ağzı açık öpücüklerimi karnından aşağı ve kalçalarından yukarı doğru yerleştirdim, kokusunu içime çektim ama ağzımı gerçekten istediği yere koymayı reddettim. Onun yalvaran, kıvranan bir karmaşa olmasını istiyordum.

Josie inledi ve parmaklarını saçlarıma geçirdi. Ellerimi beline doğru götürdüm, geri çekilmediğinde ya da kendini saklamaya çalışmadığında memnun oldum.

"Ne kadar güzel olduğuna, sana dokunduğum için ne kadar şanslı olduğuma inanmıyorum. Yumuşak tenin, güzel küçük meme uçların. Benim için ıslandın mı?"

"Evet," diye inledi, kalçaları sürtünme bulmaya çalışıyormuş gibi hareket ediyordu. "Merak etme aşkım, seninle ilgileneceğim. Ben yapacağım "Artık yapamayacağını düşünene kadar dilime boşalacaksın."

Eşofmanını ve iç çamaşırını hızla çıkardım, sırlıslıkla olmuş külotunu elbise pantolonumun cebine yerleştirdim.

"Lütfen, Theo. Lütfen," diye bağırdı, sesi hıçkırık sınırındaydı. "Bu kadar kaba olmayı bırak."

Onun dramatizmine kıkırdadım. "Omega'm, çok sabırsızsın," dedim, tümseğini soluyarak. Ağzım sulanıyordu ve kararlılığım neredeyse kırılıyordu, ama onu biraz daha kızdırmak, *benim* için çaresiz olmasını istedim.

"Theo," diye sızlandı, ağzımı tatlılığına değdirmek için kalçalarını itti. "Eğer yakında bir şey yapmazsan, sana oral seks yok," diye ısırdı.

"Çok acele etmeyelim," dedim ve kalçalarına şakacı bir çimdik attım. "Şu güzel pembe amcığa bak, çok ıslak ve benim için hazır. Dilimi klitorisinin üzerinde ister misin? Seni tatmamı ister misin?"

"Evet, evet," diye bağırdı.

Kalçalarını kavradım, her iki ayağımı da masanın iki yanına düz bir şekilde yerleştirdim.

Onu.

"Kımıldama, meleğim. Bırak alfan senin tatlılığını yutsun." Yaladım girişinden klitorisine kadar uzun bir çizgi çiziyor, dilimin üzerindeki lezzet patlamasının tadını çıkarıyordum.

Tam bir cennet.

"Tadın çok güzel meleğim. Çok tatlı," diye inledim onu tüketmeden önce.

Girişini dilledim ve klitorisini daire içine aldım ve adımı haykırırken yeni kaygan patlamalarla ödüllendirildim. Bir parmağımı dar geçidine soktum ve çığlık attı, kalçaları masadan kalktı. Yalvardığında

Daha fazla, bir parmak daha ekleyerek ve onu zevk noktasına vurmak için kıvrarak mecbur olmaktan çok mutluydum.

Bir iniltiyle boşaldı, çekirdeği parmaklarımın etrafında titreşiyordu. Sikim pantolonuma baskı yapıyordu ve onun içinde olmak için yanıp tutuşuyordum. Ama bugün odak noktamın onun zevki olmasını isteyerek direndim. Ona dokunmam için bana güvenmesine, yaşadığı onca şeyden sonra dokunmam için yalvarmasına hayranlık duyuyordum.

Durakladım, gerçekler yüzüme çarpınca duygularımın üstesinden geldim: onun sevgisi ve güveni bir hediye idi. Bunu hak etmem gerekmiyordu. Tek yapmam gereken karşılığında onu sevmekti ve bu benden istenebilecek en kolay şeydi.

Onu bir orgazm daha boyunca yaladım, ancak başımı ittiğinde durdum. Masanın üzerine uzandı, kolunu yüzüne attı ve teni pembe pembe parlıyordu. Küçük sevimli klitorisinin üstüne son bir öpücük kondurmaktan kendimi alamadım.

"Bir kitap eleştirisi yazmam gerekiyor," diye fısıldadı, ellerini bana doğru uzatarak. Oturmasına yardım ettim ve bana yaslandı, kolları gövdeyi çevreliyordu.

Kıkırdadım. "Umarım iyi bir eleştiridir?" "En iyisi," dedi.

"Boşaldığını görmekten daha iyi bir şey yok," diye mırıldandım saçlarıyla oynarken.

Birkaç sessiz dakikadan sonra sıkıntılı bir çığlık attı. Sarsıldım ve odada bir tehdit var mı diye etrafıma bakındım. Hiçbir şey bulamayınca bakışlarını takip ettim ve masamın üzerinde, onun altında birikmiş olan kaygan su birikintisini gördüm.

"Özür dilerim," dedi, parlayan gözleri benimkilerle buluştu.

Homurdandım. "Hiç de bile. Buradaki her yüzeyde senin kokunu istiyorum."

Yüzü kıpkırmızı oldu ve öfkeli bir iç çekti ama gözlerindeki zevk parıltısını gördüm.

"Şimdi ne istiyorsun, omega?" diye sordum. "Emrinizdeyim."

Ağzı hınzır bir gülümsemeye dönüştü. "Şimdi sıra bende," dedi. Masadan kaydı ve göğüslerinin zıplaması bir anlığına dikkatimi dağıttı. Beni ofis koltuğuma itti ve önümde dizlerinin üzerine çöktü. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki kalp krizi geçirdiğimden hafifçe endişelendim. Ama eğer omega'm önümde diz çökmüşken böyle öleceksem, her şeye değdi.

"Yapmak zorunda değilsin..." İçimdeki her Şey bana çenemi kapamam için bağırıyor olsa da boğuk bir ses çıkardım.

"İstiyorum," diye cevap verdi Josie, benim pre-cum'umdan ve onun kayganlığından zaten nemli bir noktaya sahip olan pantolonumun fermuarını açmak için uzandı. "Evde elbise pantolonu giydiğine inanamıyorum," dedi gülümseyerek ve başını salladı. "Ve düğmeli bir gömlek."

"Ne giymem gerekiyor?" Parmakları boxer'ımın içinden sikimi sıyrıp geçerken, yükümü boŐaltmaktan kendimi alıkoymaya çalışarak sordum.

"Tercihen hiçbir Şey," dedi alaycı bir Şekilde. "Ama kıyafet Őartsa, gri eşofman altı her zaman hit olur."

Yanaklarım kızardı ve dudağımı ısırđım, sikimi serbest bırakırken bir inilti tuttum. ArkadaŐımı memnun etmek için hemen gri bir eşofman altı almayı aklıma not ettim. Kıyafetlerimi çıkarabilmesi için kalçalarımı kaldırdım. Josie dilini aletimin üzerinde gezdirmeden önce ellerini kalçalarımda gezdirdi.

Lanet olsun. Beynim bunun geekleŐtiėini hesaplayamıyordu.

Ucunu ağzına götürdü, dili piercingimle oynuyordu. Sıcaklık tüm vücuduma yayıldı.

"Bu benim en büyük fantezilerimden biri," diye inledim.

"Hangi kısmı?" diye sordu, uzunluğumu yalayıp öperek. "Senin önünde dizlerimin üzerinde olmam mı? Yoksa ofisinde olmak mı?"

Nefes nefese kalmıştım, beni daha derine çekerken ona tutarlı bir yanıt veremiyordum. Elim kalın, dalgalı saçlarının arasından geçirmekten kendimi alamadım. Ağzına doğru iterken kalçalarım sarsıldı. Durmamı söyleyip söylemeyeceğini görmek için donup kaldım ama o sadece zevkle inledi. Titreşim doğrudan içimden geçti ve neredeyse o anda boŐalıyordum, ama dişlerimi sıktım ve bu fantezinin çabucak bitmesine izin vermeyi reddederek kendimi tuttum.

"Hepsi," dedim nefes nefese.

Ağzını sikimden çekti, eliyle beni çalıştırmaya başlarken tabanını kavradı.

"Sen toplantıdayken beni masanın altında böyle mi hayal ettin?" diye sordu, gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Keskin bir nefes aldım, çizdiği imge beni tüketti. Beni gizlice emerken onu bacaklarımın arasına sıkıŐtırdıėımı hayal ettim. Ağzına boŐalıdıktan sonra bile onu yumuŐamakta olan sikimin üzerinde tutuyor, tekrar sertleŐene kadar beni emmesini sağlıyordum.

"Siktir. Seni, sikimin etrafındaki dudaklarını, kayganlığının tadını düşünmeden asla masamda oturamayacağım. Bu mu yani?"

ne istiyorsun? Toplantılarda sikim kalkmış halde oturmamı mı?"

Gülümsedi, dudakları etrafımda gerildi. Şansımı denedim ve ağzına daha sert girdim. Boğazının arkasına vurdum ve öğürdü, ama uzaklaşmaya gittiğimde bacaklarımı daha sıkı kavradı ve beni tekrar derinlere aldı.

İşte bu kadar.

Josie dölümün her damlasını yutarken ve sonra sikime son bir yalama verirken, ağzım sessiz bir coşkuyla açıldı.

Bana baktı, gözleri geniş ve parlaktı, sanki onayımı bekliyordu.

Eğildim, ellerimle yüzünü kavradım ve ağzında hala benim tadımın olduğunu umursamadan onu sert bir öpücüğe çektim. Sonunda hava almak için ayrıldığımızda Josie'nin yüzünde çok tatlı bir gülümseme vardı.

"Fantezini gerçekleştirdi mi?"

"Yok artık," dedim elimi enkaz halindeki saçlarımda gezdirirken. "Her şekilde aştım."

Bana sırtıttı ve ben de onu kucağıma çekerek göğsüme sarıldım.

"Seni seviyorum meleğim. Sanırım seni mağazada takip ettiğim andan beri seviyorum."

"Seni tatlı dilli," dedi, yüzünü boğazıma sürterek, kokusuyla beni işaretledi.

Ona sarıldığımda ve parlak kokusunu derin derin içime çektiğimde vücudumdaki tüm gerilim boşaldı. Ruh hali bulaşıcıydı ve bağlandıktan sonra onun duygularıyla düz bir çizgiye sahip olmak için sabırsızlanıyordum.

Josie'nin göğsü nefes alıp verdikçe inip kalkıyordu. Tam anlamıyla mükemmeldi. Ve o benimdi.

Gitmiyordu. Beni terk etmeyecekti.

Bu farkındalığın beni neden birdenbire bu kadar etkilediğinden emin değildim ama sanki kendimi reddedilmekten korumak için diktiğim son koruyucu bariyer de onun tatlı gülümsemesinin ağırlığı altında parçalanmıştı.

Her şey mükemmeldi ama... daha önce söyledikleri aklıma geldi. Ona bağlanmak istediğimi açıkça belirtmemiş miydim?

"Beni nerede işaretlemen istediğime karar veremiyorum," dedim, sesimi sakın tutmaya çalışarak ama içten içe çıldırarak.

Gözlerime bakarak geri çekildi. "Öyle mi?" diye sordu, yüzünde yavaşça yayılan bir gülümsemeyle.

"Kesinlikle görünür bir yerde," dedim, güçlü bir vanilya kokusu yayarken derin bir nefes alarak. "Ama ben zaten senin nereni işaretlemek istediğimi biliyorum."

"Nerede?" diye sordu nefes nefese.

"Tam burada," dedim parmaklarımı avucunun içinde gezdirerek.

Nefesi kesildi ve tekrar ağlamasını istemediğim için panikledim.

"Tabii bunu istemiyorsan," dedim hemen.

"Hayır, bayıldım," diye burnunu çekerek kollarını boynuma doladı.

"Ağlamıyorsun, değil mi?" Elimi sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirerek sordum.

Gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken "Hayır," dedi.

Tek kaşımı kaldırdım ve o da bir kahkaha attı. "Peki, tamam.

Öyleyim ama bu kadar tatlı olmak senin suçun."

"Geçen haftayı telafi etmek için sana verecek çok tatlılığım var."

Bağdan gelen sert bir çekiş beni ürküttü.

"Sorun nedir?" Josie sordu.

Gözlerimi devirdim. "Sadece Ben sabırsız davranıyor ve dikkatimi çekmeye çalışıyor." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. Onu diğerleriyle paylaşmak zorunda kalsam da en azından kokumla sıırılsıklam olmuştu.

"Sanırım uyandı o zaman?" diye sordu gülümseyerek.

"Öyle görünüyor," dedim gözlerimi devirerek.

"O zaman çok huysuzlanmadan ona katılsak iyi olur."

İkimiz de giyindik ve o kıyafetlerini geri çekerken kaşlarımı çatmaktan kendimi alamadım. Mükemmel, yumuşak kıvrımlarını neden örtme ihtiyacı duyduğunu anlamıyordum.

Yüz ifademi görünce kıkırdadı ve elimi tutup beni ofisten dışarı çekmeden önce bir öpücük için beni kendine çekti. Omzunun üzerinden bana baktı ve elimi sıktı. Hayatım boyunca değerimi kazanmak zorunda kaldıktan sonra beni olduğum gibi kabul etmişti. Elimde olmadan onu bir kez daha öpmek için kendime çektim, tadına baktım ve asla doyamayacağımı biliyordum.

Bölüm Yirmi Bir

Josie

MÜCEVHER

Konuştüğümüz ürün hazır. Almak için dükkana gel.

M Kalp atışlarım hızlandı. Umutlanmamak için Jewel'le olan konuşmamı aklımdan çıkarmıştım ama şimdi kalbimin atışını durduramıyordum. Göğsümde en ufak bir umut kıvılcımı bile çakmadı. Cihazı çıkarmak istiyordum, kolumdaki yumruyu hissetmekten nefret ediyordum. Ama eğer çıkaramazsam, bu bir sonraki en iyi şeydi. Belki bazı açılardan daha da iyiydi çünkü ileride alfa havlamalarından korunmak anlamına gelecekti... eğer işe yararsa.

JOSIE

Ne
zaman?

MÜCEVHER

Öğlede
n sonra
1

Theo'nun önerdiği son aşk kitabımı bıraktım ve kanepede doğruldum. Ben'le birlikte kütüphanedeydim. Çıtırdayan bir ateş ve pikapta hafif bir müzik vardı. Tam bir film sahnesiydi, Ben'in karşımda oturması ve dizüstü bilgisayarına eğilmiş yoğun bir odaklanma ifadesi takınması dışında. O ve Charlie hükümet kayıtlarını hackliyorlardı ve bunu en hızlı kimin yapabileceğini görmek için bir yarışma yapıyorlardı.

Saate bakarken dudağımı ısırdım. Saat 11'de. Alfalarım serumdan bahsetmek ve bunun iyi bir fikir olduğuna onları ikna etmek için iki saatten az zamanım vardı,

ve Jewel'e gitmeliyim. Belki de Ben'le başlamalıydım çünkü genelde en soğukkanlı olan oydu.

Ona bir göz attım. Koyu renk bukleleri yüzüne düşüyordu ve dudakları yumuşak ve öpülebilir görünüyordu. İçimden dizüstü bilgisayarını kenara itmek, üzerine çıkmak ve parmaklarımı saçlarında gezdirmek geldi.

Bir inilti tuttum. Azgın bir omega olmak bazen çok yorucuydu. Bir nefes aldım ve ağzımı açtıktan sonra hemen tekrar kapattım. Beklemem gerekiyordu. İşini bölmek istemedim.

Korkak.

"Evet," diye bağırdı Ben, beni düşüncelerimden uyandırarak.

Kollarını zaferle havaya kaldırdı ve bana heyecanla baktı. Baharatlı tatlı kokusu odayı doldurdu ve ben de onun gülümsemesini yansıtmaktan kendimi alamadım.

"Sen mi yaptın?"

"Evet, öyle yaptım," dedi ve telefonunu eline aldı. "Belki Charlie'nin yardıma ihtiyacı vardır, çünkü çok ağır davranıyor-"

Sözleri kesildi. "Ne? Hayır. Beni nasıl dövmüş olabilir ki?"

Öfkeyle yazmaya devam etti ve ben sırtışıımı elimin arkasına sakladım. Rekabetçi Ben eşit derecede sevimli ve seksiydi.

Öfkeyle sandalyesine çöktü ve "bir dahaki sefere kadar bekleyin" gibi bir şeyler mırıldandı.

Ben bakışlarımı karşıladı ve kollarını bana doğru uzattı. "Çok uzaktasın," diye dudak büktü.

Ben cevap veremeden Theo ve Cam kütüphaneye girdiler. *Kahretsin.* Önce Ben'i gemiye almak için açtığım pencere kapanmıştı.

Theo paketleri sehpanın üzerine bıraktı ve beni öpmek için eğildi. Tadı o kadar güzeldi ki açgözlü ellerim onu yakalamak için uzandı ve yanıma çekti. Alışılmadık bir şekilde tişört ve eşofman giymişti ve bunun dün eşofman sevdiğimi söylediğim için olup olmadığını merak ettim. Özellikle elimi göğsünde gezdirdiğimde sikinin dış hatları görünüyordu. Theo homurdandı, koltuğunda kıpırdandı ama beni durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

Cam, Ben'in sandalyesinin üzerine eğilmiş, dizüstü bilgisayar ekranına bakıyordu. Gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş olmalı ki külotunu eriten bir gülümsemeyle başını kaldırdı. Saçları dün duştan sonra gösterdiğim gibi yarım topuz yapılmıştı. Ben'e doğru dönmeden önce göz kırptı, gözleri için için yanıyordu.

"Anladın mı?" Cam elini Ben'in omzuna koyarak sordu.

"Sanırım aradığımız her şeyi bulduk," dedi Ben. "Teyit etmek için Charlie ile daha sonra konuşacağım ama on bine yakın e-posta yakaladım."

"Kahretsin," dedi Cam. "Harika bir iş. Umarım oradaki bir şey bize kaçırılan omegalar hakkında bilgi verir."

Cam'in onayının onu ne kadar mutlu ettiğini saklamaya çalışırken Ben'in yanakları pembeleşti.

Cam çantadan yiyecek kaplarını çıkarmaya başladı ve waffle, krep ve mücver yığınları karşısında ağızını sulandı.

"Yemek yedikten sonra jakuziye girebileceğimizi düşündüm," dedi, gözleri karanlık ve hararetti.

Evet, lütfen.

Bekle,

hayır.

"Bugün saat 1'de Jewel's'e gitmem gerekiyor," diye ağızından kaçırdım.

Cam kaşlarını kaldırdı, kaplamakta olduğu waffle havada asılı duruyordu.

"Nedenmiş o?" Theo beni yanına çekerek sordu.

Derin bir nefes aldım. *Sadece yara bandını sök.*

"Umm, tamam. Toplantı için oradayken Jewel bana cihazı devre dışı bırakacak serumun hazır olduğunu söyledi. Cihaz çıkarıldıktan sonra bile uzun vadede omegaların alfa havlamalarına karşı hassas olmamasını sağlayabileceğini düşünüyorlar. İttifak serumu aldı ve Angie bugün serumu bana vermek üzere Jewel'in evinde olacak."

Alfalarım açıklamamı değerlendirirken odaya bir sessizlik çöktü.

"Ne?" Theo kaşlarını çatı. "Neden bize söylemedin?"

"Fazla umutlanmak istemedim," dedim. "İşe yarayıp yaramayacağından emin değiller. Henüz çok fazla kişi almadı."

"Kaç kişi çok değil?" Cam sordu, çenesi alfasını zorladığını belli edecek şekilde sertleşmişti.

"Tam sayıdan emin değilim," diye çekindim.

Yardım için Ben'e baktım ama kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatmıştı.

"Tamam, sanırım ben ikinci kişi gibi olabilirim. Ama birinci kişi serumu yapan omega idi ve o iyi." Dudağımı ısırdım, Jewel'in omega'nın serumdan sonra iyi olduğunu özellikle söylemediğini fark ettim. Belki de daha fazla soru sormalıyım.

"Serumun içinde ne var? Yan etkileri nelerdir?" Theo saçlarımla oynarken sordu.

"Eminim oraya vardığımızda bize söyleyeceklerdir," dedim. Yüzüm ne kadar az şey bildiğimin utancıyla kızardı. Aptalca mı davranıyordum? Daha fazla bilgi almadan bunu nasıl kabul etmişim?

"Hey," dedi Theo, beni kendine çekerek. "Neyin var?"

Şu anda neden bu kadar utandığımı, neden kendimi Theo'nun kollarından itip kaçma ve yuvaya saklanma isteği duyduğumu anlamıyordum.

Aptal küçük omega.

Asla bir işe yaramayacaksın.

Sürü babalarım benzeyen zalim ses karşısında irkildim.

"Çok fazla soru sorma şansım olmadı," dedim.

"Sorun değil canım," dedi Theo, beni yatıştırmaya çalışırken yüzünde sevimli bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Belki de aptalca bir fikirdir. Muhtemelen işe bile yaramayacak," dedim ellerime bakarak.

"Bunu tek başına çözmek zorunda değilsin," diye mırıldandı Ben tatlı tatlı, yanıma oturmak için hareket ederek. "Oraya vardığımızda Theo Angie ile konuşabilir."

"Bana bunu yapmamamı söylemeyecek misin?" Cam'in bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırarak sordum.

Çılgına dönmelerini ve bana güvenli olmadığını söylemelerini bekliyordum. Şimdi çok *makul davranıyorlardı* ve bununla ne yapacağımdan emin değildim.

Cam karşımdaki sehpaye oturdu ve eliyle kalçamı kavradı. "Eğer bu güvenliyse ve işe yarıyorsa, bu iyi haber."

"Sence..." Tereddüt etmeden önce başladım, sorumu dile getirmekten bile korkuyordum.

"Hmm?" Theo sordu.

"Eğer serum işe yararsa, bu bağ kurabileceğimiz anlamına mı geliyor?"

Üç adamım, ateşli bakışları benimkilerle buluşmadan önce donup kaldılar.

"Siktir," dedi Cam. "Bunu hiç düşünmemiştim." Theo'ya baktı.

"Eğer cihazın etkisini nötralize ediyorsa, neden olmasın," dedi Theo, yüzüne yayılan yavaş bir gülümsemeyle.

Ben ayağa kalktı. "O halde hemen gitmeliyiz."

Kıkırdadım. "Angie'nin henüz orada olmadığına eminim."

Ben oflayıp puflayarak tekrar yanıma oturdu.

"Waffle'a ihtiyacın var," dedi Cam, bana bir tabak yemek uzatarak, tekrar sinirlenmeyeceğimden emin olmak için gözlerini benden ayırmadan.

Tabağı aldım, yemek yerken kalbimdeki o küçük umut filizini besledim.

[Odamdan çıkarken Theo'nun göğsüne doğru tökezledim ve bir gıcırtı çıkardım. Kolları beni sararak kendimi kaybetmemi engelledi.

Denge.

"Özür dilerim aşkım. Seni korkutmak istememiştim," dedi kıkırdayarak. Vücudu beni sardı ve göğsümü sıkın endişenin bir kısmını yatıştırdı. Jakuzide geçirdiğimiz kısa sürenin ardından ayrılmak için hazırlanmayı yeni bitirmiştim.

Theo çenemi kavradı ve başparmağını dudaklarımda gezdirdi. "Çok güzelsin."

Dokunuşuna doğru eğildim ve gözlerimi kapattım.

"Gitmeden önce sana bir şey vereceğim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve kıkırdadı.

Theo cebinden kahverengi kâğıda sarılı küçük bir paket çıkardı. Parmaklarım kâğıdı yırtmak için kaşınıyordu ama sakın davranarak dikkatlice açtım. Kutuyu açtım ve içinden boncuklarla süslenmiş silikon bir bileklik çıkardım. Mücevherlere göre oldukça çirkindi.

"Um, teşekkürler?"

Theo sırıttı. "Bu boncukların her biri bir alfa sekmesi içeriyor. Bu sayede her zaman yanınızda olacaklar. Ve bilekliğin tamamı su geçirmez."

Gözlerim büyüdü. "Ciddi misin? Bu inanılmaz." Kollarımı ona doladım ve öpmek için başını aşağı çektim. Bana bu güvenlik hediyesini, kendimi diğer alfalara karşı savunabileceğimi bilmeyi vermişti. Bu bana verilmiş en güzel hediye idi.

"Sadece güvende olmanı istiyorum meleğim," diye mırıldandı öpücükler arasında.

Kendimi onun vücuduyla aynı hizaya getirdim ve sırtı duvara dayanana kadar onu ittim. İnledi, kıcımlı avuçladı ve büyüyen ereksiyonuyla göbeğimi aynı hizaya çekti.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Ben merdivenlerden çıkarken sordu. "Aha, burada neyiz varmış?" dedi keskin bir nefes alarak. Ne olduğunu anlayamadan sırtıma bastırdı.

Theo'yu öpmeye devam ederken Ben'e doğru eğilerek inledim. Ben'in eli kalçamı sıkıca kavradı ve diğeri göğsümü avuçladı. Meme ucumu çimdiklediğinde inledim ve kaygan iç çamaşırlarımı ıslattı.

"Aramızda ne kadar seksi olduğuna bak, kıymetlim. Bizim için çok tatlısın," diye mırıldandı Ben, eli aşağıya inip tümseğimi okşadı. Eline karşı sallanırken tüm düşünceler benden kaçtı. Theo saçlarını kavradı ve başını arkaya yatırdı.

boynumdaki hassas deriyi ısırırken. Ben klitorisime baskı uyguladı ve orgazmım arttıkça ihtiyacım olan her şey oldu. Duyguya teslim oldum, zevk beni ezerken bir çığlıkla geldim.

"Aferin kızıma," dedi Ben, sert aletini kıcıma bastırarak.

"Tanrı aşkına. Arabada bekliyordum. Saat neredeyse bir oldu." Cam'in sesi merdivenleri çıkarken bana ulaştı, hırıltısı vücuduma bir ürperti daha gönderdi.

Kendimi Cam'in kollarında bulana kadar itilip kakıldım, bacaklarım ona dolandı.

"Stresliydi," dedi Theo, Cam'in omzunun üzerinden bana göz kırparak. "Rahatlamasına yardımcı olmak zorundaydım."

Sırtışı Cam'in boynuna bastırdım. Theo'nun planı işe yaramıştı. Vücudum kemiksiz hissetti, dakikalar önce hissettiğim endişe uzak bir anı oldu.

"Öyle miydin?" Cam beni göğsüne daha sıkı sararak tatlı tatlı sordu. "Bunu yapmak zorunda değiliz."

"Gitmek istiyorum," dedim burnumu Cam'in boynunda gezdirerek. Tatlı kokusu ağzımı sulandırıyor, dişlerimi tenine geçirme isteği uyandırıyor.

"O zaman iç çamaşırını değiştirelim, bebeğim. Onları berbat ettin."

Yanaklarım kızardı, ama Cam beni odaya geri getirip iç çamaşırımı ve taytımı değiştirirken ve merdivenlerden inerken kıcımla tokatlarken bile utanacak bir şey bulamadım.

Yirmi İkinci Bölüm

Cam

“N buz gibi bir hava var. Mevsim normallerinin dışında sıcak.”

Josie, Jewel ve ben Angie'nin alfalarından biri olan Logan'a baktık. O da boğazını beceriksizce temizledi ve kollarını ileri geri salladı.

"Bu dükkân... gerçekten güzel," diye devam etti, arka odadaki tehlikeli bir şekilde istiflenmiş kutuları hayranlıkla seyrediyormuş gibi etrafına bakınarak.

"Onun nesi var?" Jewel kaşları çatılmış bir halde sordu.

Josie Logan'a dönmeden önce ona dirsek attı. "Güzel bir dükkân, değil mi? Sahibi de çok çekici biri."

Logan Josie'ye belli belirsiz bir gülümseme verdi.

Sırtını göğsüme yaslaması için onu kendime çektim ve Theo ile Ben'in Angie ile konuştukları yere baktım. Josie'ye dokunduğum sürece endişemi uzak tutabilirdim.

Kollarını benimkilere doladı ve başını kaldırıp bana baktı. "İyi misin?"

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefes verdim ve yanağından öptüm. Serumunu almasını istiyordum. Şu anda diğer alfaların yanında bu kadar savunmasız olması beni dehşete düşürüyordu. Şimdiye kadar tanıdığım en beceriksiz, en utangaç alfa gibi görünen Logan bile bir tehdit olarak algılanıyordu. Serumunu deneyen ikinci kişinin neden o olması gerektiğini anlamıyordum. Güvenli olduğundan emin olmak için ondan önce deneyebilecek başkaları da vardı elbette.

Ben bana el sallayarak gelmemizi işaret etti.

Jewel sırtıtarak, "Ben *güzel* dükkânımı işletmek için ön tarafa gidiyorum," dedi. "Biraz kış tekmele, Josie."

Arkadaşım gülümsedi ve Jewel'a küçük bir el salladı.

"Theo güvenli olduğuna karar verdi," dedi Ben göz devirerek ve Josie'yi öpmek için kendine çekti.

Theo başını araştırma ekibinin kâğıtlarından kaldırdı.

"Araştırma iyi yapılmış," dedi neredeyse isteksizce.

"Madem bu kadar güvenli, neden almıyorsun?" Angie'ye, sesimde suçlayıcı bir ton tutmaya çalışarak sordum.

Angie kızardı ve arka duvara yaslanmış iki alfasına baktı. "Yapardım, ama hamileyim."

Josie heyecanla çığlık atarak kollarını Angie'ye doladı.

"Tebrikler," diye mırıldandım ensemin ovuşturarak. Josie'ye karşı korumacı hissetmek götlük yapmam gerektiği anlamına gelmiyordu, özellikle de bize yardım etmek için bu kadar çok şeyi riske atan başka bir omega'ya karşı.

Angie ile hamilelik hakkında konuşurken Josie'nin kocaman gülümsemesine baktım ve çocuk sahibi olmak isteyip istemediğini merak ettim. Doğum kontrol hâpı kullandığı için bu konu henüz gündeme gelmemişti. Üçümüz de hiç çocuk istememiştik ama ya Josie isterse? Theo da Josie'yi dikkatle izliyordu ve onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyordum.

Şimdi bunu düşünmenin zamanı değildi.

"Pekâlâ," dedi Angie, tıbbi malzemelerle dolu metal bir tepsinin bulunduğu masaya oturarak. "Bunun için hazır mısınız?"

"Evet," diye cevap verdi Josie, onun karşısına oturarak. Sadece kokusunun asidik tarafı endişesini ele veriyordu ve ben de yardım edemedim ama yanına bir sandalye çektim.

"Bu serum alfa tabletlerine benzer bir formülasyon kullanıyor. Bildiğiniz gibi, hükümeti alarma geçirmeden cihazınızı çıkaramayız. Umudumuz serumun cihazı devre dışı bırakması. Bu sizin için işe yararsa, cihaz çıkarıldıktan sonra bile alfa havlamalarına karşı o kadar duyarlı olmayacaksınız. Omega'ların itaat etme dürtüsünü azaltarak, omega'ların toplumda işlev görebilmesi, çalışabilmesi ve kendi kararlarımızı verebilmesi söz konusu olduğunda oyun alanını eşitleyeceğini umuyoruz."

"İşe yarayıp yaramadığını öğrenmem ne kadar sürer?" Josie sordu.

Angie, "Diğer omega kırk sekiz saat sonra bir fark fark etti, ama tabii ki bu sadece bir örneklem büyüklüğü," dedi. "Enjeksiyon sırasında birkaç dakika sürebilecek bir yanma hissedebilirsiniz." Ben, Theo ve bana bakmak için özel bir özen gösterdi. Muhtemelen omega'mızın acı çekmesi karşısında kendimizi kaybetmeyeceğimizden emin olmak istiyordu.

"Başka bir yan etkisi var mı?" Josie sordu.

Angie, "Diğer omega, birkaç saat sonra bazı öforik etkiler bildirdi," dedi.

"Bu ne anlama geliyor?" Josie sordu.

Angie boğazını temizledi. "Biraz sersem gibiydi, sanki kafası iyiydi."

Josie dudağını ısırarak, "Kulağa hiç de fena gelmiyor," dedi.

Angie başını sallayarak, "Güzel," dedi. "O zaman başlayalım."

Tıbbi tepsie doğru döndü. Theo onun arkasında durdu, böylece sıvıyı çekişini izleyebildi.

"Emin değilsen bunu yapmak zorunda değilsin," diye mırıldandım, arkadaşşıma yaklaşarak.

"Ben de istiyorum," diye fısıldadı Josie.

Ben, Josie'nin sandalyesinin arkasında durdu ve hafifçe omuzlarına dokundu. Josie gülümseyerek ona baktı.

Angie, Josie'nin kolundaki lekeyi alkollü mendille temizlerken, "Yanacak ama on saniye boyunca kıpırdamadan durmalısın," diye uyardı.

Josie başını salladı, yüzünde soğukkanlı bir ifade vardı. Ben stresten kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissederken o çok cesurdu.

"Elini tutmamı ister misin?" Sandalyemi yaklaştıracak mırıldandım. Evet demesini umuyordum, çünkü bu beni daha az işe yaramaz hissettirecekti ve bencilce sakın kalmak için onun dokunuşuna ihtiyacım vardı.

Başını salladı, ben de elini tuttum ve tırnaklarının avucunda bıraktığı izleri fark ettim.

"Pekâlâ. Bir, iki, üç," dedi Angie.

Elimi sıkıca kavrayan Josie'nin gözleri kapanmıştı. Vücudundaki her kas gerildi ve nefesini tuttu.

"Her şey hazır," dedi Angie sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından iğneyi çıkarıp omega'mın koluna hızla bir yara bandı yerleştirirken.

Josie tuttuğu nefesi bıraktı ama gözleri hâlâ kapalıydı.

"Tatlım? Sen iyi misin?" diye sordum. Elim kolunda gezdirdim ve titrediğini fark ettim.

"Josie," dedi Theo, sesi keskindi.

Dudaklarından bir mızıltı döküldü ve ben de onu kollarımın arasına alarak kıpırdandım. Küçük titremeler vücudunu sarstı. Ben kollarını ikimize doladı ve yüzünü Josie'ninkine bastırdı.

Sanki acısını bizden saklamaya çalışıyormuş ama tam olarak tutamıyormuş gibi sıkılı çenesinin arasından yumuşak bir inilti süzüldü. Bu ses neredeyse vahşileşmem için yeterliydi.

Theo kısık bir hırıltı çıkardı ve Josie'ye dokunabilmek için kendini yanıma bastırdı.

"Yanma önümüzdeki birkaç dakika içinde geçecektir," dedi Angie, sesi sinir bozucu derecede sakindi. "Onun için yapabileceğin en iyi şey rahat olmak." Ona kızmamak için kendimi zor tuttum. Alfa'm, eşimin acı çekmesinin onun suçu olduğunu söylemişti ama ben mantığıma tutunmayı başardım ve

Omega'ma odaklan.

Ben, Josie'nin yüzünü okşadı ve mırıldandı. Hemen vücudundaki gerginliğin bir kısmının gittiğini hissettim. Theo ve ben de mırlamaya başladık, ona elimizden geldiğince dokunuyorduk. Nefesleri daha kolay geliyordu ve sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra gözlerini açtı.

"Hâlâ acıyor mu, bebeğim?" diye sordum.

"Sadece birazcık," dedi yüzünü göğsüme yaslayarak.

Angie, "Hayati değerlerini almam gerekiyor," dedi.

Sürümüzün dışından birinin Josie'ye dokunmasına izin vermek istemediğim için gerildim.

"Onu tutmaya devam edebilirsin. Sadece benim için şu sandalyeye otur," dedi Angie sabırla.

Josie beni rahatlatmak istercesine göğsümü okşadı. Derin bir nefes aldım ve oturdum, Angie Josie'ye tansiyon aleti ve kalp atış hızı monitörü takarken hırlamamak için dudağımı ısırdım.

Angie rahatlayarak, "Her şey yolunda görünüyor," dedi ve Josie'nin kolundaki tansiyon manşetini çıkarmak için harekete geçti.

Josie kolunu Angie'den çekerek, "O benim," dedi. "Ne?" diye sordu Angie kaşlarını kaldırarak.

"Hediyemi alma," dedi Josie, burnunu onaylamaz bir ifadeyle kırıştırarak.

"Ne hediyesi, tatlım?" Ben sordum.

"Bu," dedi omega'm, manşeti işaret ederken ses tonu öfkeliydi. "Bu senin değil mi?" Şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak "Bu senin değil mi?" dedim.

"Benim hediyem." Josie kollarını kavuşturdu ve bana doğru yaklaştı.

"Aman Tanrım. Tamamen uçmuş," dedi Ben kıkırdayarak ve Josie'yi yanağından öpmek için eğildi.

"Merhaba!" dedi neşeyle, ellerini Ben'in yüzünün iki yanına bastırarak yanaklarını sıktı.

"O tansiyon aletini geri alma ihtimalim nedir?" Angie gülümseyerek sordu.

Josie kaşlarını çatarak Angie'ye baktı ve koruyucu elini kelepçenin üzerine koydu. Theo kıkırdayarak, "Sana sonra geri veririz," dedi ve elini Josie'nin saçlarında gezdirdi.

Rahatlama, bağın içinden geçen ezici bir duyguydu. Şu anda onun istediği bir şeyi kesinlikle elinden alacak değildik.

Josie Theo'ya bakabilmek için başını geriye doğru eğdi.

"Artık h o m u r d a n m a k yok," dedi sertçe onu işaret ederek. Dudakları kıkırdadı ama ifadesini kontrol etmeyi başardı.

"Grumpies?" Ben sordu, sesinde kahkaha vardı.

"Theo geçen hafta huysuzluk yaptı," dedi. "Pekâlâ meleşim. Söz veriyorum, artık huysuzluk yok."

Josie başını salladı Zorbaca önce dönüyor üzerinde Ben. O kaşlarını çatı ve burnunu o sevimli haliyle yukarı kaldırdı.

"Sana bir şey için kızgın mıyım?" diye sordu.

Yap. Yapma. Gülün.

"Hayır, hiç de değil," dedim elimden geldiğince içtenlikle.

Ben'e dönmeden önce gözleri kısıldı. Ben hemen ellerini kaldırdı. "Ben hiçbir şey yapmadım. Burada homurdanan yok."

"Pastam nerede?" diye sordu etrafına bakınarak.

"Umm," dedim.

Alfaları malzemelerini toplamasına yardım ederken Angie gülmek için ağzını kapattı.

Josie'nin alt dudağı titredi. "Pastamı getirmedi mi?"

"Cam unutmuş. Buna inanabiliyor musun?" Ben sırtarak bana baktı. "İyi ki evde senin için biraz var."

Josie kendini kucağımdan itti ve Ben'e öfkelenerek isteksizce gitmesine izin verdim.

"Bir dahaki sefere pastayı unutmamalıyım," diye mırıldandı Josie, dükkânın önüne doğru ilerlerken sesi alçak ve huysuzdu.

"Ben!" Josie dükkânın içinde dönerek haykırdı. "Ne kıymetlisi?" diye sordu, onu kucaklamak için kendine çekerek. "Jewel'a bir sürü bulmalıyız. Sanırım yalnızlık çekiyor."

Gerildim ve Jewel'e baktım. Alfa bazen öngörülemez olabiliyordu ve Josie'yi üzecek bir şey yapmasına izin veremezdim. Ama Jewel sadece usulca gülümsedi.

Josie, Ben'e o güne kadar duyduğum en yüksek fısıltıyla, "Sert davranıyor ama tam bir lokum," dedi.

Jewel kıkırdadı. "Teşekkürler, tatlım."

Josie heyecanla etrafta koşturup istediği her şeyi işaret ederken birkaç dakika dükkânda kaldık. İğnenin etkisi geçince utanacağını biliyordum ama üçümüz de onu böyle sınır tanımaz görmekten hoşlandık.

Sonunda dükkândan çıktık, kollarım battaniye, kitap ve sevimli ev eşyalarıyla doluydu. Ben ve Theo, arabaya binip eve dönerken kaçmaması için Josie'nin ellerini tuttular.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Cam

“W Bana örgü örmeyi öğretir misin?” Josie sordu. Parmakları ellerimde geziniyor, dokunuşu sikime kan hücum etmesine neden oluyordu.

Eve geldiğimizde tam bir kaos içindeydi; kek yerken, evin içinde koştururken ve bizi havuza itmeye çalışırken kıkır kıkır gülüyordu. Sonunda sakinleşmişti ve şimdi çok rahat bir ruh hali içindeydi. Şikayet ettiğimden değil. Onu bu kadar mutlu görmek, iğneden dolayı acı çektiğini gördüğümde hissettiğim paniğin bir kısmını hafifletti, ancak iyi olduğuna dair bana güvence vermek için ona dokunmaya devam ettim.

Kardeşlerimin de aynı şeyi hissettiğini biliyordum. Hepimiz çalışma odasındaydık ve ona olabildiğince yakın duruyorduk. Ben onun diğer tarafında uyukluyordu ve Theo yere oturmuş, Josie'nin bacaklarını omuzlarına atmış, ayaklarına masaj yapıyordu.

"Elbette," dedim huysuzca, ereksiyonumu gizlemek için yer değiştirdim.

Ona bir iğne seti ve bir top yumuşak pembe iplik aldım, nasıl örüleceğini gösterdim. Kararlılıkla dudağını ısırды ve bu o kadar sevimliydi ki elimde olmadan onu öpmek için kendime çektim. Bana gülümsedi ve yanıma doğru eğildi. Bir süre sonra nasıl olduğunu görmek için ona baktım ve mükemmel bir şekilde oluşturulmuş birkaç inçlik sıralar gördüm.

"Ne?" Onun örgüsünü kavrayarak tükürdüm. "Bunu nasıl yaptın?"

Josie şaşkınlıkla bana baktı. "Sadece talimatlarını takip ettim."

Theo arkasını döndü ve Josie'nin çalışmasına baktı. "Vay canına, meleşim. Bu Cam'in şimdiye kadar yaptığı her şeyden daha güzel." Bektan bir sırıtışla bana baktı ve kafasına vurma dürtüsüne direnmek zorunda kaldım.

Josie dudaklarında bir gülümsemeyle, "Cam'in örgüleri harika," dedi.

Ben homurdandı, görünüşe göre uykusundan uyanmıştı. Bir iniltiyle gerindi.

"Açlıktan ölüyorum," dedi karnını okşayarak. "Bize biraz makarna yapabilir miyim?"

"Mmm, evet, lütfen," dedi Josie, onu yanağından öperek.

Ben akşam yemeğini hazırlamaya gitti ve Josie örgüsüne odaklanırken ben de haberlerden uzak durmaya dikkat ederek televizyon kanalları arasında gezindim. Hükümet şüphe uyandıracak kadar sessizdi ve bir sonraki hamlelerini görmek için kendimi hazırlıyordum. Josie'ye daha sıkı sarıldım, umutsuzca serumun işe yaramasını ve ona biraz koruma sağlamasını umuyordum.

Ve bağ kurmamıza izin ver.

Serumu aldığımda Josie'nin iyi olduğundan emin olmaya o kadar odaklanmıştım ki sonrasını düşünmeme izin vermemiştim. Ama bu işe yararsa, onu bağlayabilirdik. Isırığım üzerindeyken nasıl görüneceğini düşünürken iniltimi tuttum. Boynunda mı yoksa başka bir yerinde mi olmasını isterdim?

"Ah, şu," dedi Josie beni dürterek. Bir İngiliz TV şovuna benzeyen şeyi kaydırmayı bıraktım ve sesi açtım.

"Bu iyi bir dizi," diye düşündü Theo. "Bence kitaptan bile daha iyi."

"Ne? Bunu nasıl söylersin?" Josie ona bakarak sordu. "Bu çok kötü bir yaklaşım."

"Kitap çok yavaş," diye cevap verdi Theo, Josie'nin karşısında yere diz çökecek şekilde kayarak. "Dizinin temposu ve diyalogları daha güçlü."

"Duyduklarıma inanamıyorum!" Josie haykırdı. Öfkeli bir ifadeyle bana baktı.

"Şok edici," dedim saçlarıyla oynarken.

Öfkeyle Theo'ya döndü. "Böyle berbat fikirlerin varken sana güvenebilir miyim bilmiyorum."

Theo ellerini Josie'nin kalçalarında gezdirip sertçe sıktı. O parfüm sıkarken ben inledim.

"Bu bir çeşit inek ön sevişmesi mi?" Ben kapı çerçevesine yaslandığı yerden gözleri parlayarak sordu. "Eğer öyleyse, bunun için buradayım."

"Korkunç kitap görüşleri ön sevişme değildir," dedi Josie, Theo'yu gönülsüzce kendisinden uzaklaştırarak.

Uzaklaşmak yerine daha da yaklaşarak onu kollarıyla kanepeye hapsetti.

"O zaman neden bu kadar tahrik oldun, aşkım?" diye sordu, kızın alt kısmını ısırarak dudak.

İkisini izlerken sikim taş gibi olmuştu. Onu birlikte götürmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve şimdi başka bir şey düşünemiyordum.

Ben, "Her ne kadar bu işin içinde olsam da, akşam yemeği hazır," dedi.

"Devam edecek," dedi Theo, Josie'den gözlerini ayırmadan ayağa kalktı ve onu kanepeden çekerek kıç yanağına sıkı bir sıkışma verdi. Sikimin seğirmesine neden olan küçük bir nefes verdi.

Mutfığa girerken Josie omzunun üzerinden bana bakıp göz kırptı ve bu akşamın nereye gittiği konusunda hepimizin hemfikir olduğunu biliyordum.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Josie

I Theo'ya sarıldım, kaslı göğsünü ve kollarının kalçalarımı kavrarken nasıl esnediğini seyrettim. Onu biraz kızdırmaktan zevk aldım, yarığımı ovuşturdum

İkimiz de nefes nefese kalana kadar sikinin uzunluğuna karşı. Sonunda üzerine çöktüğümde başını geriye attı, dudakları sessiz bir solukla aralandı. Bir an için içime çekip karnımdaki kıvrımları gizleme isteği duydum. Bu pozisyon pek de gurur verici değildi. Ama sonra gözlerini açtı ve orada gördüğüm tek şey sıcaklık ve arzuydu.

"Çok seksi," diye soludu, alttan içime girerken aksanı kalınlaşıyordu.

Ellerimi göğsünde gezdirdim, ellerimi başının iki yanında dengelemeden önce meme uçlarını cımbızlarken titremesinin tadını çıkardım.

Kayganlaştırıcı şişesinin tıkırtısı beni gerdi ve arkamı dönmeye çalıştım.

Theo çenemi hafifçe kavrayarak, "Sadece bana odaklan, aşkım," dedi. "Biz seninle ilgilenecek."

Beni bir öpücük için aşağı çekti, ağzı iniltilerimi yakalarken dili benimkine karşı sıcaktı. Üstünde sallandım, boşalmaya yakın olana kadar klitorisimi onun düğümüne sürtündüm. Cam yatağa doğru kayarak yanımda diz çöktü. Saçlarımı avucunun içine aldı ve beni başımı ona doğru eğmeye zorladı. Sert siki yüzümden birkaç santim ötede sallanıyordu ve ağzım sulandı. Dudaklarımı yaladım, alfamı tatmak istiyordum.

"Henüz gelmek yok," diye homurdandı Cam, gözlerinde hınzır bir parıltıyla.

Adaletsizlik karşısında miyavladım, klitorisime karşı daha fazla sürtünme yaratmaya çalıştım, ama Cam'ın beni tutuşu çok güvenliydi.

"Yaramaz omega," dedi, meme ucuma sert bir çimdik atmak için uzandı. İçimdeki uyarılma ateşiyle haykırdım, o da aynısını yapınca nefes nefese kaldım.

diğer meme ucumu. Gözlerimden yaşlar süzölüyordu ama durmasını istemiyordum.

"Ben dar kışına tam olarak oturana ve sikim boğazına tıklılana kadar bekleyeceksin. Bizim için iyi bir kız olacaksın, değil mi?"

Theo sertçe içime girdiğinde haykırdım ve Ben iki parmağını kışma soktu.

"Sana bir soru sorduğumda cevap bekliyorum," dedi Cam, saçımı tekrar çekıştırerek.

"Evet, evet, senin için iyi olacağım. Söz veriyorum."

Cam'in yüzü yumuşadı ve beni öpmek için eğildi. "Biliyorum bebeğim. Bize karşı her zaman çok iyisiniz."

Övgüsüyle parladım, sıcaklığı vücuduma işledi.

"Hazır mısın, kıymetlim?" Ben sikiinin ucunu dar arka deliğime bastırarak sordu. Otomatik olarak irkildim ve sonra kendimi derin bir nefes almaya zorladım.

Poppy'den omegaların *orada* daha esnek olduğunu biliyordum, ama yine de midemde gergin kelekler hissettim.

Ben'in elleri omurgamı okşadı. "Acırsa ya da herhangi bir nedenle durmak istersen bana söylemen yeterli, güzelim. Ama bence bundan hoşlanacaksın."

Kendime karşı dürüst olursam, en büyük risk çok fazla hoşuma gitmesiydi. Devam etmesi için başımı salladım. Cam saçlarımdaki tutuşunu gevşetti, Ben içime girerken enseml rahatlatıcı bir şekilde kavramaya devam etti.

Acı veren gerginlikle sertçe nefes aldım ve vücudumdaki her kas otomatik olarak gerildi. Sanki yarılıyormuşum gibi hissediyordum. Alfa sikleri neden bu kadar büyüktü? Ama sonra Theo'nun parmakları klitorisimi çevreledi ve Cam saçlarımı okşayarak cesaretlendirici sözler mırıldandı. Titreyen bir nefes verdim ve düğümü kış yanaklarıma değene kadar hafifçe içeri girerken vücudum Ben'in dokunuşuna karşı yumuşadı.

"Aman Tanrım," diye inledim.

Ben ve Theo'nun sikleri her zevk noktasını ateşe verdiğiinde acı zevke dönüştü. Bu his beni bunalıttı ve tenim hassaslaştı ama omega'm açgözlüydü ve hâlâ daha fazlasını istiyordu.

"Bu çok mu fazla? Durman mı gerekiyor?" Ben'in endişesi sesinden belli oluyordu ve çekilecekmiş gibi hareket etti. Kalçalarımı ona doğru geri ittim.

"Durma," diye bağırdım.

"Tanrım, kıymetlim. Çok iyi, çok sıkı." Ben sırtıma doğru eğildi, göğüs kolları tenime sürtünüyordu. Kolunu göğüslerimin altına dolamıştı.

omurgama sıcak öpücükler kondurdu. "Sen bir tanrıçasın. Bunu asla unutma," diye fısıldadı.

Theo başparmağıyla meme ucumu okşadı. "Hareket etmeye hazır mısın, aşkım?"

"Evet, evet," diye nefes nefese kaldım. Tutarlı düşünceler beni aşıyordu.

Ve sonra Ben içime girdi. Beni Theo'nun sikiyle sikerken haykırdım.

Tamamen onların merhametine kalmıştım, alfalarımın beni yeni zirvelere çıkarmasına izin veriyordum. "Şu tatlı kayganlığıyla beni sıırılsıklam edişine bak," dedi Theo. "Yalın

Aşağı in de o güzel memelerini emebileyim."

Cam öne eğilmeme yardım ederek kollarım titrerken beni destekledi. Bu hareket klitorisimin Theo'nun düğümüne tekrar sürtünmesine neden oldu ve bu, tutmaya çalıştığım orgazmı serbest bırakmaya yetti. Orgazm içimden geçerken bir çığlıkla boşaldım. Sonsuz gibiydi, zevk dalgaları nefesimi kesiyordu. Theo meme ucumu çekiştirdi, ben tekrar boşalırken sertçe emdi.

"Yaramaz küçük omega," diye homurdandı Cam, beni Theo'nun göğsüne yığılmaktan alıkoyan tek şey onun tutuşuydu. "İzinsiz geliyorsun."

İnledim, hırıltısı doğrudan klitorisime vuruyordu. Cam yüzümü kavradı ve sıcak bir öpücük için beni kendine çekti. Açık tam olarak doğru değildi ama umurumda değildi. Tüm alfalarımın bana dokunmasına, ne isterlerse almalarına ihtiyacım vardı çünkü beni güvende tutacaklarına güvenebilirdim.

Ben kolunu belime doladı ve beni mırıltılarla titreşen göğsüne doğru çekti. Pozisyon değişikliği içime elektrik gönderdi ve başım ileri geri sallandı.

"Şşşt," dedi boğazımın önünü avuçlayarak. "O tatlı küçük ağzında Cam'in siki olmadan gelerek yaramazlık yaptın. Tüm alfalarını alacaksın, bizimle dolacaksın. Çünkü sen bizim için yaratılmışsın. Sonsuza kadar bizimsin." Sözleri kulağıma karşı sıcaktı ve benden başka bir kaygan fışkırma patladı.

"Aç kapıyı bebeğim," diye emretti Cam. Elleri çenemi kavradı, dokunuşu sert komutuyla yumuşak bir tezat oluşturuyordu.

Eğildim ve siki ağzıma girdi. Dilimi ucunun etrafında döndürürken, prekumu emerken zevkle inledim. Tadı çok güzeldi ve daha fazlasını istiyordum. Kalçaları esneyip onu daha derine iterken küfür etti.

Ben yüzünü saçlarıma bastırarak inledi. "Daha fazla dayanamayacağım."

"Ben de," diye nefes nefese kaldı Theo.

Kokuları etrafımda dönüyordu, yoğun ve tahrik edici bir şekilde ağırdı. Kendimi yüksek hissettim.

-Daha önce içinde bulunduğum kıkırdayan, değişmiş durum değil, sadece bize ait olan başka bir varoluş düzlemine geçiş yapmış gibiydim.

"Benim için bir kez daha gel, güzelim," dedi Ben klitorisimle oynarken. Amımın zevkten kasılması çok uzun sürmedi. Theo kükreyerek sıcak dölünü içime boşalttı, hemen ardından Ben geldi, Theo beni düğümünün üzerine çekerken Ben de kıcımdan kaydı. Ben'in sperminin sıcak spreyini kıcımın yanaklarında hissettim ve saniyeler sonra Cam ağzıma boşaldı, spermi göğsümden aşağı döküldü. Theo'nun göğsüne yığıldım, düğümü beni tekrar orgazma ulaştırırken bile hareket edemiyor ya da konuşmıyordum.

"Bu hayatımın en iyi deneyimiydi," dedi Ben, sesi sadece şaşkınlık olarak tanımlanabilecek bir şeyle doluydu. Elleri kıcımı kavradı ve döllerini tenime sürdüğünü fark ettim. Enerjim olsaydı şikayet ederdim ama şimdilik gülünç derecede sahiplenici olmasına izin verdim.

Cam ve Ben iki yanımıza uzanırken sıcaklık etrafımı sardı. "Bu..."

Kelimeler oluşturmaya çalıştım ama hiçbir gelmedi.

Göğsüm sevgiyle doluydu ve beynim mutlulukla düşüncelerden arınmıştı. Bunun yerine, yeterince ifade ettiğini umarak küçük, mutlu bir kahkaha attım. Önce Theo'nun, sonra Cam'in göğsünü okşadım, ardından Ben'in bacağına kendi bacağımın arasından geçirdim, böylece göğsüne daha da sokulabildim.

Sıcak bedenleri etrafımda bir duvar oluşturdu, beni korudu, güvende tuttu ve bir an için dokunulmaz olduğuma inandım.

Yirmi Beşinci Bölüm

Ben

I Yarınki kahvaltı için kakuleli çörekleri fırından çıkarırken mırıldandım, hâlâ dün gecenin etkisindeydim. Saat sekizi biraz geçiyordu.

Akşam ve bu gece bir tekrar şansı olup olmadığını merak ettim. Bunun hayatımın en ateşli deneyimi olduğunu söylerken abartmıyordum. Dürüst olmak gerekirse, en ateşli on deneyimimin hepsi Josie ile yaşadıklarımdaydı.

Ellerimi tezgâha dayayarak inledim. Onun içine kaymanın nasıl bir his olduğunu, etrafımda nasıl kenetlendiğini, çıkardığı yumuşak iniltileri hatırladıkça sertleşiyordum. Tam bir bölgesel alfa olup dölleriimi tenine sürdüğümde bile şikâyet etmemişti - daha önce hiç yapmak istemediğim bir şeydi, ama o anda çok doğru gelmişti. Cam ve Theo dün gece onu yıkamakta ısrar edince gerilmiştim. Onu tekrar kokumla kaplamak istiyordum.

Sıcak kollar belime sarıldı ve Josie'nin kek kokusunu içime çekerek arkama yaslandım. Dünyada bundan daha güzel bir şey yoktu. Sırtıma sokuldu ve beni daha sıkı sıktı. Ellerini ekiştirdim, böylece dönüp ona bakabildim. Josie'nin yanakları güzelce kızarmıştı ve ellerim sırtındaki çıplak tene gitti. Spor sütyeni ve tayt giymişti ve vücudunu etrafımızda ne kadar rahat gösterdiğini görünce içimi bir mutluluk heyecanı kapladı.

Haftalar önce yaptığımız konuşma aklımdan çıkmadı. Antrenmanları azaltmaya karar vermiştim, bu zamanı mutfakta yeni tarifler yaratmak için kullanıyordum. Vücudum daha önce sahip olduğu belirginliği biraz kaybetmişti - muhtemelen henüz başkalarının fark edeceği kadar değil, ama yine de. Bu konuda kendimi bilinçli hissetmeye başladığımda, Josie'ye odaklanıyordum - onun sevgisine, güvenine, her şeyine. Eğer

daha yumuşak olmamı umursamazdı, belki de sorun olmazdı. Belki de sadece *bana* yetti.

"Cam'le kendini savunman nasıldı?" O kıkırdayana kadar yüzünü öpücüklerle boğarak sordum.

"Kırılacakmışım gibi davranıyor," dedi hışımınla gözlerini devirerek. "Ve kazanmama izin verip durdu."

Cam'in ordu subayıyken ne kadar sert bir adam olduğunu hatırlayarak sırttım. Şimdi ona bir bakın - tamamen omega'mızın parmağına dolanmış.

"Theo da bir o kadar kötüydü. İnternette bulduğu, daha büyük bir rakibi etkisiz hale getirmekle ilgili bazı makaleleri yüksek sesle okumaya devam etti ama bu bizi sadece strese sokuyordu." Daha fazla bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra tereddüt etti. Elimi yüzünde gezdirdim ve kaşlarımı soru sorar gibi kaldırdım.

"Kendimi savunma dersini özledim. En çok da arkadaşlarımla vakit geçirmeyi özleyorum," diye itiraf etti, gözlerime tam olarak bakmadan.

Kalbim sıkışmıştı. Cam onunla kendini savunma pratiği yapmak istiyordu ve hepimiz bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorduk. Ama bu onun arkadaşlarıyla yaşadıklarının yerini tutamazdı. Şu anda ona ihtiyacı olan her şeyi verememekten nefret ediyordum.

"Özür dilerim, kıymetlim. Yakında her şey daha güvenli olacak." Yarım yamalak basmakalıp sözlerime içten içe gözlerimi deviriyordum.

Mırıldandı, belli ki sözlerimdeki boşluğu hissetmişti. Hiçbirimiz bunu garanti edemezdik ve ben bundan nefret ederdim. Onu daha sıkı sıktım ve boğazımı temizledim, konuyu onu gülümsetecek bir şeye çevirmek istiyordum.

"Fırın isimleri düşünmeye çalışıyordum," dedim, nefesimi tutarak onun bir şey söylemesini beklerken.

"Fırın isimleri mi? Fırınımız için mi?" diye sordu, yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı.

"Evet." Kıçını avuçladım ve onu vücuduma doğru çektim. Kendimi savunmasız hissediyordum -bir işi yürütebileceğime hâlâ ikna olmamıştım- ve onu bana karşı hissetmeye ihtiyacım vardı.

Kalçaları seğirdi ve uyarılmışlığının kokusu havada çiçek açtı. "Ne buldun?"

"Hepimizin isminin harflerinden oluşan bir şeyin havalı olacağını düşündüm. JBCT gibi."

"Dilden dile dolaşıyor," diye kuru bir şekilde yanıt verdi.

"Evet, neden isimlerimizden biri sesli harfle başlamıyor ki? Ama sonra aklıma mükemmel bir fikir geldi. Sadece baş harflerimizi birleştirip BJ diyebilirdik." Göz kırpım, sertleşmiş aletimi onun yumuşaklığına doğru ittim.

Josie homurdandı. "Kesinlikle hayır."

"Bence mükemmel," diye takıldım. Dudaklarım çenesinde gezindi ve ürperdi. "Ama madem seçici olacaksın, Josie'ninkine ne dersin?"

"Birinin adı verilecekse bu sen olmalısın," diye cevap verdi, sesi biraz nefes nefese çıkmıştı. "Ben'in Fırını. Aliterasyon ve her şey var."

Omuz silktim, çenesine ve boynuna sıcak öpücükler yerleştirdim, dişlerimi hassas tenine sürttüm ve ısırma dürtüsüne direndim. Fırın benim olduğu kadar onun da olacaktı. Yıllarca en temel şeylerden bile mahrum bırakıldıktan sonra, kendisine ait olan bir şeyi hak ediyordu.

"Bunun gerçekten olacağını mı düşünüyorsun? Bu fırının?" diye sordu dudağını ısırarak.

"Öyle olduğunu biliyorum," diye karşılık verdim, başını kaldırıp bakışlarımı karşıladı. "Sen aklına koyduğun her şeyi yapabilecek bir baş belasısın ve dünya her zaman bu kadar acımasız olmayacak. Birlikte daha iyi bir dünya yaratacağız."

Dudaklarımız arasındaki boşluğu kapattı ve beni hızla derinleşerek daha da ötesine geçen şefkatli bir öpücüğe çekti. Bir elimi sıkıca kışına koyarak onu kendime çektim, diğer elimi de boynuna koydum. Tadı o kadar tatlı, o kadar mükemmeldi ki beni daha da yakınlaştırmak için gömleğimi yumrukladı. Sanki ikimiz de birbirimizin içinde erimek istiyorduk.

Josie, doğrudan sikime giden küçük bir iniltiyle öpücüğümüzden uzaklaştı.

"Henüz kırk sekiz saat geçmediğini biliyorum," dedi parmaklarını kirli sakallarında gezdirerek. "Ama bana havlamayı dener misin?"

Gerginliği çok açıldı ve göğsümde bir sıkışma hissettim. Günün büyük bir kısmını Charlie ve benim elde ettiğimiz e-postaları tarayarak, omegaların şantaj olarak kullanıldığını kanıtlayacak bir şey bulmaya çalışarak geçirmiştik. İkimiz de bir şey bulamamıştık. Ya kanıtı hiç bulamazsak? Ya serum işe yaramadıysa?

Josie'nin yüzünü kavrayıp yanaklarından öperken kendi endişemle nefes aldım. Elbette onun isteğini geri çeviremezdim. Kabuğumu onun üzerinde kullanma, seçimlerini elinden alma fikrinden nefret ediyordum. Ama o bunu yapmamı istiyordu.

Bir deneyebileceğimizi söylemeye başlamıştım ki, bunu hissettim - bağın içinden geçen acı verici panik patlaması o kadar yoğundu ki, sanki yumruk yemiş gibiydim

mide.

Cam, spor salonunun bodrumundan bile bize ulaşan ilkel bir kükreme çıkardı. Josie'nin elini tuttum ve koştum.

Yirmi Altıncı Bölüm

Josie

T Paniğim beni boğmakla tehdit ederken dünya dönüyordu. Ben'in yanık kokusu o kadar yoğundu ki boğazımın arkasını kaplıyor gibiydi. Yapmam gereken alfalarımın ulaşmam, Cam'in böyle bağırmasına neden olan her neyse, *her kimse* onu yok etmem gerekiyordu. Bu bir daha asla duymak istemediğim bir sestti; tüm o korkunç öfke, kızgınlık ve acı.

Spor salonuna doğru koştuğumuzu sanıyordum ama sonra Ben garaja doğru keskin bir dönüş yaptı. Kolunu çekiştirerek inledim.

"Seni çıkarmak zorundayım," diye fısıldadı, kolumu o kadar sıkı kavramıştı ki moraracağını biliyordum.

Gözyaşları yüzümden aşağı aktı. "Hayır," diye nefes nefese ona doğru çekildim. Theo ve Cam'i bırakamazdım. Biz bir sürüyüydük; birlikte kalmalıydık.

Ben kollarını belime doladı ve beni garaja açılan kapıya doğru sürükledi. Öne doğru eğildi, kapıdaki küçük pencereden içeri baktı ve bir küfür savurarak kendini geriye attı. Bir silah sesi havayı deldi ve bir mermi kapının tam ortasına isabet etti.

Ağzımı kapattım ve çığlığımı bastırdım. İçimden öfke ve korku akıyordu. Birileri sürüme zarar vermeye çalışıyordu. Savaşmak, davetsiz misafirleri ezmek ve onlara acı çektirmek istedim. Ama avluya açılan Fransız kapılarına doğru koşan Ben'e yetişmek için tek yapabildiğim buydu.

Güvenlik alarmı çalmaya başladı, tiz sesi şaşkınlığımı daha da arttırdı. Aklımın bir köşesinde neden daha önce çalmadığını merak ediyordum.

Ben beni soğuk gecenin içine sürükledi. Havuzun etrafından dolaştık, adımlarımız avlu boyunca uzanan karanlık gölgeler tarafından rahatsız edildi. Ve sonra

Ben'in elinden kurtuldum. ılık atarak saldırganımı tekmeledim ve kendimi Ben'e doğru atmaya çalıştım ama o çoktan sürüklenmeye başlamıştı.

Askerlerden oluşan bir duvar gölgelerin arasından çıkıp tüfeklerle etrafımı sardı. Acımasız bir el ağzımı kapatarak ılıklarımı kesti.

Büyük bir gürültü koptu ve arkamı döndüğümde Fransız kapılarının yerde paramparça yattığını gördüm. Loş ışıkta askerlerin Cam ve Theo'yu kırık camın üzerinden sürükleyerek dışarı çıkardıklarını gördüm. Aramızdaki mesafe havuzun uzunluğu kadardı ama binlerce kilometre de olabilirdi. Cam'in vahşi gözleri benimkileri buldu ve onu sıkıştırmaya çalışan beş muhafıza karşı savaşmadan önce bir kükreme daha çıkardı. Vücudunu onların elinden kurtarıırken sesi vahşi bir hayvan gibi çıkıyordu. Askerlerden gelen küfürler ve acı çığlıkları bana birkaç kemiğini kırdığını söyledi.

"Alfaları emniyete alın!" Bağırış, şimdiye kadar gördüğüm en büyük alfalardan birinden geldi. Yüzü gölgeler içindeydi ama bana doğru yürürken her hareketi hesaplanmış gibiydi.

Beni tutan muhafızlara, "Biz bu n hallederken omega srtğn n tarafa götürün," dedi.

Ağzımı kapatan parmaklarımı ısırdım, yeniden sert bir şekilde savaştım. Askerler beni zapt ederken ellerim kollarıma ve kalçalarıma saplandı. Onların dokunuşları ve kokuları tenimi rpertiyordu. Beni havuzun etrafından evin önüne doğru sürüklerken iri bedenleri alfalarımı görmemi engelliyordu.

Theo adımı haykırdı, onu Ben izledi. Ve sonra silah sesleri havayı deldi.

Gürültülü bir su sıçraması duydum, sonra hiçbir şey olmadı. Kafamı çevirip çılgınca alfalarımı aradım ama artık havuzun kenarında durmuyorlardı. Karanlıkta seebildiğim tek şey suyun içindeki glgemsi şekillerdi.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Kalbim yarılıyor, kırılıyordu. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir acıydı bu, o kadar acı veriyordu ki göğsümden kan fışkıracakmış gibi hissediyordum. Bir ılık geceyi deldi, acı ve ıstırapla sırsıklam olmuş bir sest.

ılığın benden geldiğini anlamam bir saniye sürdü.

Muhafızlardan biri bana öyle sert bir tokat attı ki kulaklarım çınladı ve kanın metalik tadı ağzımı doldurdu. Elllerinde iki büklüm oldum, umutsuzca hayattan çok sevdiğim adamlara bir kez daha bakmaya çalıştım ama gözyaşlarımın bulanık perdesinden hiçbir şey göremiyordum. Beni sürükleyerek götürdüler,

Alfalarımla aramdaki her bir adım, kalbimin olduğu göğsümde bir bıçak darbesi daha gibi.

Aniden durdular ve beni yere fırlattılar. Yüzümün araba yoluna çarpmasını engellemek için ellerimi zar zor önüme aldım. Çakıllar ellerimi ve dizlerimi oymuştu ama hissetmiyordum.

Kafamı kaldırdım ve Glen orada durmuş gülüyordu.

Dünyam yıkılırken *kahkahalarla gülüyordum*.

Eğildi, eliyle çenemi kavradı.

"Merhaba, benim küçük kuşum." Çürük meyve kokusu dalga dalga yayılıyordu ve ben bu kokuşmuş tatlılıktan öğürüyordum. Bana havladığında ellerimi kaldırıp onu tutmaya çalıştım.

"Present, omega."

Düşünecek yer yoktu, direnecek alan yoktu. Otomatik olarak pozisyonumu aldım; başım yerde, kığım havadaydı.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor, burnumdan ve çenemden aşağı damlıyordu, donmuş bir şekilde yatarken onları silemiyordum bile.

Serum işe yaramamıştı. Savunmasızdım.

"Ne kadar iyi bir küçük kuş, alfan için çok iyi," dedi ve bir köpekmişim gibi saçlarımı okşadı. Sonra hırladı ve saçlarımı öyle sert kavradı ki acı içinde haykırdım. Çömeldi, başımı acı verici bir açıyla geriye yatırdı, böylece ona bakmak zorunda kaldım.

"Ayrı geçirdiğimiz tüm bu yıllar benim küçük kuşumu mahvetti. Başka erkekler ona dokundu, onu kirletti. O bana ait!" Şimdi çığlık atıyordu, yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Gözleri donuklaşmıştı ve artık beni gördüğünden bile emin değildim. Beni de mi öldürecekti?

Birden saçımı bıraktı.

"Onları canlı ele geçirmek istiyordum," dedi, avluya doğru başını sallarken sesi normal tonuna dönüyordu. "Ama böylesi daha iyi. Artık bana ait olduğuna hiç şüphe yok. Benim kanatları kırılmış küçük kuşum." Parmaklarını sırtımda gezdirdi, çıplak tenimde durdu.

Buz damarlarımı

doldurdu. Alfalarım

ölmüştü. Gitmişlerdi.

Gardiyanlar bir cipin arkasını açtılar ve beni küçük bir metal kafesin içine soktular, bagajı kapattılar ve beni karanlıkta bıraktılar.

Tamamen ve yapayalnızdım.

Yirmi Yedinci Bölüm

Josie

T Kafesin açıkta kalan tel tabanı dizlerime batıyor, yoldaki her tümsek ve dönemeç beni keskin metale karşı acıyla itiyordu. Kafes Camlar kapalıydı ve arabanın arkası karanlıkta kalmıştı. Kalbimin ritmik atışları benimle alay ediyordu - hayatta olduğumu ve alfalarımı hatırlatıyordu...

Kafesin kenarlarını kavradım ve bir şeyin beni bu kâbustan uyandırmasını bekledim.

Araba keskin bir dönüş yaptı ve ben kafesin yan tarafına doğru savruldu, bileziğim parmaklıklara takıldı.

Bilezik.

Kendime lanet ettim, kusmamak için kendimi zor tutarken midemde bir çukur oluştu. O karmaşada bileziği ve kapalı alfa sekmelerini tamamen unutmuştum. Bileğimdeki ağırlığı benimle alay ediyordu. Daha hızlı hareket etseydim, *daha* akıllı olsaydım, *daha iyi* olsaydım, onu askerleri etkisiz hale getirmek için kullanabilirdim, böylece kaçabilirdik. Alfalarımın ölmesi benim suçumdur.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve tek bir damla gözyaşının bile düşmesine izin vermedim. Ağlamayı hak etmiyordum.

Günlerimin çoğunu geçirdiğim o karanlık, uyuşuk yere düştüğümü hissettim. Neredeyse alfalarımın bana sekmeleri kullanıp kaçmam için bağırdıklarını duyuyordum ama sesleri çok uzaktı. Benimle konuştuklarını bir daha asla duyamayacaktım.

Benim

hatam.

Benim

hatam.

Benim

hatam.

Hayatım kurtarılmaya değer miydi? Glen kazanmıştı ve geleceğimde görebildiğim tek şey karanlıktı; ona ya da bir başkasına zorla bağlanan bir mahkûmdum.

Parmağımı bileklikteki silikon çıkıntılarda gezdirdim ve Theo'nun bilekliği bileğime takarken gözlerindeki şefkati hatırladım. Daha önce Cam ile antrenman yapıyor, Ben ile bir gelecek planlıyordum ve... ve...

Uyuşukluğumun içinden sızmakla tehdit eden duygularımı bastırdım ama yine de acı gerçekler zihnime doğru ilerlemeye başladı. Kurtarılmaya değer olduğuma inanmıyor olabilirdim ama bu vazgeçme hakkım olduğu anlamına gelmiyordu. Donovan'ın tablolarını, Angie'nin tıbbi bakım sağlama konusundaki cesaretini, Jewel'ın hükümetin kendisine yaptıklarından kurtulma konusundaki kararlılığını ve Luc'un spor salonunda antrenman yapmak isteyen bir grup omega için güvenliğini tehlikeye attığını düşündüm. Hepsi savaşıyordu, Glen ve hükümetiyle savaşmak için her şeyi riske atıyorlardı. Artık gerçekten umudumu yitirebilir miydim? Eğer vazgeçersem alfalarım benim hakkımda ne düşünürdü?

Bileklikten bir sekme çıkarıp kapı açılır açılmaz kullanıma hazır hale getirebilirdim ama beni nereye götürüyorlarsa oranın iyi korunduğundan emindim. Her bir sekmenin kaç alfayı etkisiz hale getirebileceğinden emin değildim ama bende sadece beş tane vardı.

Araba döndü ve bu sefer kafes titreyerek derime derin oluklar açtı. Sanki çakılların üzerindeymişiz gibi geliyordu.

Kahretsin. Bu bir araba yolu muydu? Çoktan varmış mıydık? Eğer bir şey yapacaksam, planıma karar vermeliydim.

Zihnim metal levhanın üzerinde çaresiz ve çıplak yattığım tüm o zamanlara geri döndüğünde boğazım doldu ve giydiğim her şeyin muhtemelen çıkarılacağını fark ettim. Nereye saklayacaktım?

Ellerim vücudumda geziniyor, çılgınca düşünüyor ve aklıma bir fikir gelene kadar hiçbir şey bulamıyordum. Glen vücudumdan bir şeyler *çıkarmalarını* isteyebilirdi ama ya...?

Kendimi sorgulamadan önce bileziği çıkardım, elimi taytımın önünden içeri soktum ve vajinamın içine soktum. Sağlam olduğundan emin olmak için bacaklarımı birbirine kenetledim. Glen'i tanıdığım kadarıyla, şimdi kaçmaya çalışmam için hazırlıklı olacaktı. Belki de zamanımı beklemek daha iyiydi. Çok büyük bir hata yapmadığımı umuyordum. Ve eğer biri bileziği bulursa.

Bu düşünceyi kapattım. Bir seferde sadece bir kabusla başa çıkabilirdim.

Bagaj açılmadan önce araba durdu ve sesler duyuldu. Sert eller beni kafesten çıkardı. Gözlerimi bağlamadan önceki bir saniyede Glen'in malikanesinin tanıdık cephesini gördüm.

Aman Tanrım.

Damarlarıma buz doldu ve sekmeleri kullanmak için bekleme kararımın pişmanlık duydum. Büyürken pek çok akşamı burada geçirmek zorunda kalmıştım ama içeride beni bir akşam yemeği partisinden çok daha kötü bir şeyin beklediğini biliyordum. Tek tesellim bu evi biliyor olmamdı; Sam'le birlikte sıkıcı partilerden kaçarken koridorlarda koşmuş, gizli oda ve geçitleri keşfetmiştik.

Kalbim hızla çarpıyordu. *Mutfağın yanındaki gizli çıkış.*

Harekete geçmeden ya da yıllar önce bulduğumuz gizli kapıya ulaşmanın bir yolunu düşünmeden, birden fazla el beni yakaladı. Paniğimin beni boğmasını engellemeye çalıştım ama göz bağının yarattığı yönelim bozukluğu, alfa kokuları ve üzerimdeki elleriyle birleşince nefes nefese kaldım. Beni asırlar gibi gelen bir süre boyunca sürüklediler. Göz bağını çıkardıklarında, ortaçağ filmlerinden fırlamış gibi görünen küçük, karanlık, penceresiz bir hücredeydim.

Hücrenin kapısı gıcırdayarak kapandı ve bir canavarla birlikte kapana kısıldım.

Glen'in kokusu etrafımı sarmıştı, yoğun ve tahrik edici bir kokuydu. Yığılmamak için dizlerimi kilitledim.

"Yeni evine hoş geldin küçük kuş," dedi bir pansiyon sahibi edasıyla. "Bu odayı sadece senin için hazırladım."

"Neden?" diye sordum. Sesimdeki acınası sızlanmadan nefret ederek sordum.

"Çünkü sen benimsin," dedi Glen basitçe, sanki bu bana yıllarca çektiirdiği eziyeti açıklıyormuş gibi.

"Değilim," dedim ellerimi yumruk yaparak. "Asla da olmayacağım."

Glen'in kolu dışarı fırladı, boğazımı sıkıca kavradı ve nefesimi kesti.

"Bana yalan söyleme, küçük kuş. Sen her zaman benim oldun," diye hırladı.

Gözlerinde çılgın bir parıltı. "Yıllar önce evime parfüm sıkıdığından beri. Hepsinin benim için olduğunu biliyorum. O koku, hepsi benim içindi." Beni kendine çekti ve burnunu boynuma bastırdı.

Görüşüm bulanıklaştı ve parmaklarını boğazımdan çekmeye çalıştım.

Ciğerlerim çığlık atarken hareketlerim daha düzensiz hale geldi.

"O zamanlar babalarınıza sizin bana ait olduğunuzu söyledim, ama sıra size sahip çıkmaya geldiğinde beni reddettiler. Kim olduklarını sanıyorlar!" Bağırışı hücrede yankılandı ve beni yere fırlattı. Bedenim

Sert betona arptığımda acı içinde çığlık attım, ama her nefes alışımda morarmış boğazım yanarken soluk soluğa hava emdiğimde ciğerlerime rahatlama doldu.

"Bir planım vardı. Sana acı çektirirken onları izlemeye zorlayarak cezalandıracaktım. Ama işe yaramadı!"

Glen hücrenin içinde volta atıyordu ve ben de sırtım duvara değene kadar yavaşça ondan uzaklaşıyordum.

"Anlaşılan onlar da benim kadar senin acı çektiğini görmek istemişler. İlk cihazı yerleştirmek için derini kestiğimde ne kadar sertleştiklerini görmeliydin." Manyaka bir kahkaha attı.

Durdu, kendi içine doğru kamburlaşırken tavrı bir anda değişti. "Hayır, hayır," diye mırıldandı. "Beklemek zorundayım, iyi oynamak zorundayım." Hırlayarak kasıklarınını avuçladı. "Kazandıklarınını düşünmelerini sağla."

Başını bana doğru çevirdi. "Sizi Pack Madden'a satanlar babalarınızdı. Kendilerine ait olmayan bir şeyi satamayacaklarını bilmiyorlar mı? Benim! Küçük kuş benim!" Ağzından tükürükler saçıldı ve saçlarını yoldu. "Benim küçük kuşumu hak etmiyorlar."

meldi ve elini yanağımda gezdirdi. İçimden ığlık atıyordum ama tepki vermeyi reddettim. Kıpırdamadan oturdum, zihnimi bedenimden ayırdım. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve korkunç bir an için beni peceğini düşündüm. Ama sonra hücrenin kapısı açıldı ve onu durdurdu.

Glen ayağa kalktı, vücudu girişi kapatıyordu. Kenara çekildiğinde, bir daha görebileceğimi hiç düşünmediğim birini gördüm.

Genevieve.

Gözlerimi, en iyi arkadaşımken hain olan omega'dan ayıramıyordum. Savcılıktaki tecrit günlerimde onu öldürmeyi defalarca hayal etmiştim. Ama bu kişiye gözümün önünde öldürmenin hiçbir tatmin edici yanı olamazdı. Zayıftı, yara bere içindeydi ve gözlerinin arkasında belirgin bir *hiçlik* vardı.

"Ahh, benim küçük tayaprağım," dedi Glen, elini ona doğru uzatarak.

Sabit adımlarla ona doğru yürüdü, elini tutarken yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu. Ama kokusunu gizleyemiyordu. Her zaman kır çiçekleri gibi kokardı ama şimdi kokusu çürümeyle karışmıştı.

Glen bana döndü, yüzünde sadist bir gülümseme vardı. "Ne mutlu bir kavuşma bu! Kuşum ve tayaprağım yeniden bir arada."

Gözlerimi kaçırdım ve zehirli koku karışımında boğulmamak için ağzımdan nefes aldım.

"Misafirimizin giyinmesine yardım et, taçyaprağım," dedi kolunu sıkıca kavrayarak.

Genevieve irkildi ve Glen elini hareket ettirdiğinde teninde sayısız yara izi gördüm. Benimkiler gibi yaralar.

"Soyun," diye bağırdı Glen bana, gözleri parlıyordu. "Kuşumu denetlemeyeli çok uzun zaman oldu."

Vücudum bana ihanet etti, tereddüt etmeden emrine itaat etmek için hareket etti. Giysilerimi karıştırırken havlaması ellerimin titremesine engel olamadı. Karşısında çırılçıplak durdum ve bileziğin yere düşmesini engellemek için vajinamı sıktım.

Glen, avını inceleyen bir avcı gibi etrafımda dönüyordu. Buradan başka bir yerde olduğumu hayal ettim.

Zaman yavaşladı ve bulanıklaştı, ama sonra Genevieve önümdeydi, kısa, yırtık pırtık bir geceliği başımdan geçiriyordu.

Glen bir şeyler söyledi ama ben duyamayacak kadar dalmıştım.

Hücrenin kapısı çarptı ve beni bir kez daha karanlıkta yalnız bıraktı. Yere çöktüm, kollarımı bacaklarıma doladım ve hıçkıra hıçkıra ağladım.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Josie

I gerçeğe olan bağılıgımı kaybetmişim.

Hücrenin karanlık köşesine uzandım ve renkli ışık parıltılarının izini sürdüm, Gözlerimin önünde nasıl dans ettiklerini kıkırdarak izledim. Zaman geçtiyse bile ben farkında değildim. Her an aynı hissediyordum ve umursamak için kendimde bir güç bulamıyordum. Bazen aklımın bir köşesinde, umursamam gerektiğini, kaçmam gerektiğini, *bir şeyler* yapmam gerektiğini haykıran panik dolu bir fısıltı belirliyordu. Ama bu ses geldiği gibi hızla kayboluyordu.

Alfalarım rüyalarımaya girdi. Bana bağırdılar, ne kadar kusurlu bir omega olduğumu ve beni hiçbir zaman gerçekten sevmediklerini söylediler. Gözlerim yaşararak uyandım ama bu rüyalardan nefret edecek gücü kendimde bulamadım çünkü birkaç dakikalığına alfalarımın hayatta olduğunu hayal edebildim. Benden nefret etmeleri önemli değildi. Sadece onları geri istiyordum.

Sonra puslu uyanık saatlerimde bana gelmeye başladılar. Hayalet benlikleri tıpkı onları hatırladığım gibiydi. Theo yanıma oturdu ve saçlarımı okşayarak ne kadar üzgün olduğunu fısıldadı. Ben kalacak yer seçimimle ilgili alaycı yorumlar yaptı. Cam hiçbir şey söylemedi. Sadece sert kollarıyla bana sarıldı, dondurucu hücrede bana sıcaklığını ödünç verdi. Hayaletlerin bu kadar gerçek hissedebileceğini hiç bilmezdim.

Sonunda uykuya daldığım zamanlar dışında hücre tamamen karanlıkta tutuluyordu. Sonra ışıklar yanıyor, beni panik içinde uyandırıyor, kalbim küt küt atıyordu. Alfalarım oradaydı, sessiz sözler ve yumuşak dokunuşlarla beni yatıştırıyorlardı.

Genevieve hücreme girip çıkıyor, düzensiz aralıklarla su ve yiyecek bırakıyordu, bu yüzden günleri takip edemiyordum, önemli olduğundan değil.

Susuzluk boğazımı tırmalıyordu. Bana su getirdiği ilk birkaç seferde saniyeler içinde kana kana içmişim. Şimdi tadı güzel olsa da tadını çıkarmayı biliyordum.

Komik. Ne zaman daha fazla alacağımı asla bilemezdim.

Hayalet Ben elimdeki fincanı koklayarak, "Muhtemelen uyuşturulmuştur," dedi. Tanıdık gelen ağır bir metalik koku taşıyordu ama tam olarak çıkaramıyordum.

"Umurumda değil," dedim başımı omzuna yaslayarak. "Seninle birlikte olduğum sürece bunun bir önemi yok."

Dakikalar, saatler ya da günler sonra Genevieve geri döndü. Hücreye giren ışığa karşı gözlerimi kısıtım, gözlerim yanıyordu. Köşedeki yerimden kıpırdamadım. Cam'in göğsü arkamda bir hırıltıyla gümbürdedi ve bacağına okşadım. Bana yaptıkları yüzünden alfalarım onu sevmiyordu.

Genevieve su bardağımı karıştırdı ve yere döküldü.

"Kana benziyor," diye düşündüm yayılan su birikintisini izlerken.

Hayalet Theo, "Bu biraz ürkütücü, aşkım," dedi. Omuz silktim.

Bir gardiyanın gelip Genevieve'in yüzüne sertçe vurmasını izlerken uyuşmuştum. Başı yana kaydı ama çığlık atmadı. Acaba gerçekten burada mıydı yoksa benim hayalimde miydi?

"Sen gerçek misin?" Ona sordum. Belki de bir hayaletti, tıpkı yaşarken olduğu gibi ölürken de bana musallat olmak için buradaydı.

Beni tanımadı, sadece hücreden kaçtı ve birkaç dakika sonra yeni bir bardak suyla geri döndü.

İçimi çektim. "Beynimin neden hoşlandığım biri yerine seni halüsinasyon gördüğünü merak ediyorum."

Hücrenin kapısı kapandı ve beni tekrar karanlığa kilitledi.

"Yemek yemelisin, kıymetlim," dedi Ben. Cam saçımı okşadı. "İstemiyorum," diye dudak büktüm.

Ama sonunda açlık ve can sıkıntısı beni kirli zeminde sürünmeye zorladı. Elim su bardağına çarpana kadar kör edici karanlıkta etrafı yokladım. Kokladım, her zamanki metalik kokuyu alamayınca şaşırdım. Tabağımı köşeye sürüklemeyi önce açgözlülükle içtim.

Bana bıraktıkları ekmekten küçük bir ısırık alarak Ben'e, "Senin yemeklerin çok daha iyi," dedim.

"Ne iltifat ama," dedi hayalet Ben kuru bir sesle. Güldüm ve yemeğimden bir ısırık daha aldım.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Josie

T metal sesi beni uykumdan uyandırdı. Başım çarpıyor ve mide bulantısı boş mideme yayılıyordu. Uyuşturulduğum açıktı. Ne zamandır buradaydım ve uyuşturucular artık sistemimi terk ediyordu. Bütün gece yoksunluktan titredim ve birkaç saat sonra Ben, Theo ve Cam ortadan kayboldular. Onları tekrar kaybetmiş gibi hissederek acı içinde feryat etmiştim.

Kalbim parçalanmış gibi hissediyordum.

En kötü yoksunluk hissi geçtikten sonra alfa tabletlerini hatırladım. Aşağıya uzandım ve hâlâ bir şekilde içimde olduklarını görünce rahatladım. Bir kaçış girişimi için onları kullanmam gerekiyordu. Muhafızları etkisiz hale getirip gizli çıkışa doğru koşabilirdim ama malikânenin neresinde olduğumu ya da kaçarsam beni kaç muhafızın beklediğini bilmiyordum. Hâlâ bulanık olan beynim ve kararsızlığım yüzünden hüsrana uğramıştım. Theo'nun bir plan oluşturmama yardım etmesine ihtiyacım vardı ama o beni terk etmişti.

Kapı yavaşça açılıp beton zemine sürtünürken bir ışık şeridi uzun parmaklarını hücrenin içine uzattı. Kendimi ayakta durmaya zorlamak için duvarı kullandım, ayaklarımın beni tutacağına güvenmiyordum. Stresten ve gıdasızlıktan titriyordum ve vücudumun her parçası sert, nemli zeminde uyumak zorunda kaldığım için acı içinde çığlık atıyordu. Kendimi odanın köşesine sıkıştırdım ve ne kadar kolay bir hedef olduğumu düşünüp ürperdim. Benimle ilgili her şey *av* olduğumu haykırıyordu. Bu durumdan kurtulduğumda her şey çok daha kolay olmuştu. Şimdi durumumun gerçekliğiyle yüzleşmek zorundaydım.

Odaya iki muhafız girdi. Birinin bıyığı o kadar büyüktü ki, bir an için bedenimi saran dehşetten uzaklaştım. Kafamın içinde Ben'in kahkahasını duydum ve sesi şöyle diyordu: "Bu salak kendini

Çekici mi? O şeyin içine ne kadar jel koyuyor?" Neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım. Artık hayalet versiyonu değildi ama onu hâlâ duyabiliyordum.

"Şunu giy," dedi ikinci gardiyan, tekir saçlı tıknaz bir alfa, ipek bir geceliğe benzeyen bir şeyi bana fırlatarak. Yere düştü ve iğrenç betonun üzerinden almak için onlara doğru adım atmam gerektiğini fark ettim.

"Acele et, omega," dedi Bıyıklı Muhafız, silahının tetiğiyle oynarken sesi sertleşmişti. Atış poligonunda kullandığım modele benziyordu. Umarım kazara kendini vurmuştur.

Elbiseyi almak için eğildim, bir yandan da üzerimdeki kirli geceliğin yukarı çıkmasını engellemeye çalışıyordum. Koşarak köşeye geri döndüm ve elimdeki elbiseye endişeyle baktım. Bunun beni örtmesine imkân yoktu.

"Neden bunu giymek zorundayım? Beni nereye götürüyorsun?" Çaresizce kaçınılmaz olanı ertelemeye çalışarak sordum.

"Sana bunu açıklayacak birine benziyor muyum, omega orospusu? Giy şunu, hemen!" Mullet muhafızı havladı.

İrkildim, kabuğun kontrolü ele geçirmesini bekledim ama olmadı. Mullet'in dediğini yapma zorunluluğu hissettim ama yapmamayı da seçebilirdim.

Vay anasını.

Serumun işe yaradığını fark ettiğimde kalbim hızlandı.

Son birkaç günün dehşet verici sersemliğini bir umut ipliği kesti. Bedenim artık benimle savaşıyordu. Cihaz devre dışı bırakılmıştı. Vahyin içime işlemesine izin vermeden önce, bunu bilmelerine izin veremeyeceğimi anladım. Bu onlara karşı sahip olduğum birkaç avantajdan biriydi ve bu konuda akıllı davranmalıydım. Kendimi muhafızın havlamasına bırakarak sendeledim. İtaat etmekte gecikmem şüphe uyandırdıysa da muhafızlardan hiçbiri bir şey söylemedi. Arkamı döndüm, kaba geceliğimi çıkarırken biraz mahremiyet bulmaya çalıştım.

"Yüzünü bize dön," diye havladı Bıyık. İnledim, muhafızların şehvet dolu bakışlarıyla yüzleşmek için döndüğümde uzuvlarım kurşun gibi oldu. Elbiseyi olabildiğince çabuk giymeye çalıştım ama ellerim o kadar titriyordu ki beceremeyip duruyordum. Mullet büyüyen ereksiyonunu avuçladı. Kusmak istedim.

Sonunda elbiseyi başımın üzerine geçirmeyi başardım. Tahmin ettiğim gibi, göğüslerimi ve popomu zar zor örtüyordu. Elbiseden çok ipek bir slip gibiydi. Sanki daha fazla malzeme görünecekmiş gibi çekıştirdim.

"Gitme zamanı," dedi Mullet, beni kendine doğru çekip kolumu acıyla kavrayarak. Bir sızlanmanın ağzından kaçmasına engel olamadım.

Muhafızlar beni odadan çıkarırken yanımda durdular ve bir asansöre gelene kadar beni labirent gibi kıvrılan koridorlarda yarı sürüklediler. Sam ve ben gençken akşam yemeği partilerinde malikânenin etrafında koşarken, ayaklarımızın altında cehennemden gelen bu gizli labirentin olduğunu bilmiyorduk. Her dönüşü ezberlemeye çalıştım ama yön bulma konusunda her zaman berbat olmuşumdur ve şimdi ne kadar şaşırdığımı düşününce daha da umutsuz hissediyordum. Muhafızların kokuları asansörü dolduruyor, beni ürkütüyordu. Sürekli bana sürtünüyorlardı ve her dokunuşta tenim yanıyordu.

Beni asansörden çıkarıp yerlerde pelüş halılar ve duvarlarda altın renkli resim çerçeveleri olan aydınlık bir koridora sürüklediler. Burası malikânenin aşına olduğum kısmıydı. Köşeyi dönünce büyük yemek salonuna geldik. Odanın ortasında süslü şamdanlar, çiçek aranjmanları ve şarap kadehleriyle kaplı uzun bir masa duruyordu. Masanın etrafında Glen ve Pack Madden oturuyordu.

Hale, Duke, Pierce ve Henderson'la göz göze geldiğimde nefesim kesildi. Hepsi de kendini beğenmiş, memnun ifadelerle karşımda dururken iğrenç kokuları üzerime saldırdı.

Boğazımda bir yumru oluştu ve ağlamamak için ellerimi sıkıca yumruk yaptım. Bu sefer, yan görüşme odasında beni bekleyen alfalarım yoktu. Onlar beni kurtaramazdı.

Glen Jacoby ellerini çırpı, yüzüne bir sırtıma yayıldı. "Heyecan verici değil mi? Omega'larından ayrılan bir sürü tekrar bir araya geliyor. Ne aşk hikâyesi ama."

Glen'e baktım, şaka yapmaya çalışıp çalışmadığından emin değildim. Sanki cehennemden gelen bir sirkin törenini kontrol eden bir ring şefi gibi vahşi bir enerjisi vardı. Pack Madden'in etkilenmemiş ifadeleri Glen'in kimseyi kandırmadığını gösteriyordu. Hepimiz bunun bir aşk hikâyesinden çok uzak olduğunu biliyorduk. Pack Madden'in statü için bana ihtiyacı vardı çünkü alfaların yönettiği bir dünyada bile, toplumun gözünde tamamlanmış olarak görülmek için hala bir omega ile bağ kurmaları gerekiyordu.

Dinamikleri anlamaya çalışırken gözlerim Glen ve Pack Madden arasında gidip geldi. Glen benim ona ait olduğumu düşünüyorsa neden Pack Madden'ı buraya getirmişti? Keşke daha akıllı, daha stratejik olsaydım. O zaman burada tam bir aptal gibi donup kalmak yerine onları birbirlerine düşürebilirdim.

Hale ve Duke bana doğru yaklaştılar ve yerimde durmak için her şeyimi harcadım.

"Sana bir kur hediyesi aldık," dedi Hale, dudakları küçümsemeyle kıvrılmıştı. "Teşekkür etmeyecek misin, sürtük?" Duke hırladı, beni kavradı

Kol.

Ondan uzaklaşarak inledim. *Onları kızdırma.*

"Elbette, çok teşekkür ederim," dedim, titremesini engellemek için dudağımı ısırarak.

Pierce beni Duke'un elinden çekiştirerek odanın köşesine sürükledi, orada büyük, dikdörtgen bir şeyin üzerine bir çarşaf örtülmüştü.

"Bu şerefe nail ol, omega," diye alay etti.

Titreyen elimi kaldırdım ve çarşafı çekiştirerek siyah metal bir kafesi ortaya çıkardım. Büyük bir köpek için uygun boyutta görünüyordu, belime kadar geliyordu. Bir insanın ayağa kalkması ya da uzanması için yeterli yer yoktu. Mide bulantısı içime doldu ve kusmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Ne olacağını biliyordum.

Pierce yüzünü benimkine yaklaştırmak için eğildi. "Bunun yeni oyuncağımız için mükemmel bir hediye olduğunu düşündük, sence de öyle değil mi?"

Çığlık atmak istedim, ona siktir olup gitmesini söylemek ve iyi bir önlem için taşaklarını tekmelemek istedim. Ama sadece başımı salladım ve bunun için kendimden nefret ettim.

"En iyi kısmı unutma," dedi Hale cebinden bir şey çıkararak. Üzerinden metal bir etiket sarkan kalın bir deri tasma.

"Lütfen yapma," diye yalvardım, bu kâbustan kaçmak için herhangi bir açık, herhangi bir yol arıyordum.

Hale çenemi öyle sert kavradı ki gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. "Beni sana sert davranmaya zorlama. Ya da yap. Sanırım bu hoşuma giderdi." Gözlerindeki sadist parıltıdan ürperdim. Sıkı tutuşunu boğazıma doğru kaydırarak nefes almamı engelledi ve ben de otomatik olarak ellerini pençelemek için uzandım.

"Eller aşağı," diye bağırdı Hale. İçimdeki her şey karşı çıktı ama kendimi itaat etmeye zorladım ve kollarımı yana indirdim.

Durduğum yerde sallandım, görüşüm oksijensizlik ve panik yüzünden giderek kararıyordu. Şimdi beni öldürecek miydi? Tam bir aptaldım. Şansım varken kaçmaya çalışmalıydım. Şu anda sekmeleri kullanmamın hiçbir yolu yoktu, özellikle de her kapının önünde bir nöbetçi varken.

Benden en ufak bir sızlanma sesi kaçtı ve Pierce boğazını temizlediğinde bilincimi kaybetmeme ramak kalmıştı. Gözlerini deviren Hale, tasmayı boynuma takıp sıkıca bağlamadan önce boğazımı son bir kez sertçe sıktı.

Nefes nefese kaldım, derin nefesler almaya çalışırken gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Boğazım acıyordu ve sanki bir pipetten nefes alıyormuşum gibi hissediyordum.

Henderson kafesin kapısını açtı. "Gir içeri," diye bağırdı.

Havlamasına direnmek için tüm içgüdülerimle savaştım ve dizlerimin üzerine çöktüm, mermer zemine sertçe temas ettiklerinde yüzüm buruştu. Neredeyse cihazın hâlâ çalışıyor olmasını dileyecektim çünkü kendi irademle kafese girmek milyonlarca kez daha zordu. Karşı koymayarak kendime ihanet ediyormuşum gibi hissediyordum. Elbisem yukarı kalkmıştı ve iç çamaşırı giymeme izin verilmediği için onları teşhir ettiğimden emindim. Bileziğin düşmemesini umarak vajinamı sıktım.

"Siktir. Sanırım böyle tatlı bir amcığı varken şişman ve çirkin olmasının bir önemi yok," dedi Pierce arkamdan.

Kafesin en uzak köşesine kıvrılıp kollarımı bacaklarıma dolayarak kendimi olabildiğince kapalı tutmaya çalışırken yüzüm aşağılanmışlıktan yanıyordu. Bunun olacağını biliyordum. Bana tecavüz edeceklerdi, hem de sadece bir kez değil. Benden nefret eden bu alfalar tarafından bir oyuncak olarak kullanılmak hayatımı bu hale getirecekti.

Pack Madden ve Glen, böylesine küçük bir parti için fazla büyük görünen masanın etrafındaki yerlerini aldılar. Glen parmaklarını şıklattı ve Genevieve elinde bir tepsi yemekle odaya girdi.

Odanın içinde bir hayalet gibi süzülerek alfalara hizmet ediyordu. Onu ilk kez ilaç kullanmadan gözlemleyebildim. Her zaman tipik minyon omega yapısına sahipti ama şimdi acı verecek kadar zayıftı. Dekolte elbisesinin içinde köprücük kemikleri çıkıntı yapıyordu. Ne zaman bir tabak koysa, masadaki alfalardan biri onu elliyordu. Yüz ifadesi hiç değişmiyordu. Sanki kırılmıştı ve ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Son birkaç yılını ondan nefret ederek ve çektiğim acılar için onu suçlayarak geçirmiştım. Kendimi benzer bir ihanetten korumak için başkalarına karşı kendimi kapatmıştım. DA'da geçirdiğim süre boyunca ona duyduğum öfke sürekli bir yoldaşım olmuştu ama artık onu içimde bulamıyordum. Tek hissettiğim üzüntü oldu. Eskiden arkadaşım olan bu omega'nın başına gelenler için üzüntü. Bana olanlara üzülüyordum.

Çılgılık atmamak için dudağımı ısırarak parmağımı kafes parmaklıklarından birinin üzerinde gezdirdim. Alfalarımı istiyordum. Onlara burada, yanımda *ihtiyacım* vardı ama sonunda kafama dank ediyordu: onlar gerçekten, gerçekten gitmişlerdi. Çünkü hâlâ hayatta olsalardı, benim için gelmenin bir yolunu bulurlardı. Beni burada asla yalnız bırakmazlar, beni asla unutmazlardı. Beni herkesten çok sevmişlerdi ve sevgileri beni hayata döndürmüştü. Şimdi beni bekleyen tek şey ölümdü.

Glen bir şeye tiz bir kahkaha attı ve içimi saf nefret kapladı. Belki ölmeden önce Glen'i alaşağı edebilirdim. Bu en azından anlamsız hayatıma şiirsel bir son olurdu.

Alfalar yemeklerini bitirirken Genevieve son tabakları da kaldırdı. Karnımı tuttum, açlık sancıları zengin yemek kokularıyla birlikte daha da keskinleşti.

"Sanırım tatlı zamanı geldi," dedi Hale, koltuğunda arkasına yaslanıp bana bakarak. "Tatmak için biraz omega tatlımız var."

Kanım dondu.

"Oh, tut tut. Birileri sebzelerini tatlıdan önce yeme konusunda dersini almamış," dedi Glen şarkı söyler gibi bir sesle ama gözlerinde karanlık bir parıltı vardı. Genevieve'e biraz daha şarap koyması için parmaklarını şıklattı.

Pack Madden şaşkın bakışlar attı.

Glen, "Teslimat tamamlanana kadar küçük kuştan örnek almak yok," dedi ve uzun bir içki aldı. Zehirli olmasını diledim.

"Neredeyse bitti," diye tükürdü Duke. "Son... kargo iki gün içinde teslim edilecek." Bana doğru baktı.

Söylediklerini anlamaya çalışırken zihnim allak bullak oldu.

"Bulunduğum yere *neredeyse* tamamlanmış görevlere güvenerek gelmediğimi anlıyorsunuzdur. Teslimat tamamlandıktan sonra evrak işlerini tamamlayacağız ve küçük kuş uçup gitmeden önce onun mülkiyetini sana vereceğiz," dedi Glen, tedirgin edici, geniş bir sırıtışla. Tanıdığım Glen her zaman kötüydü ama bu yeni versiyonunda daha önce görmediğim bir değişkenlik vardı.

Madden sürüsü kükredi, öfke dolu kokuları bana doğru süzüldü. Ayağa kalkıp Glen'in kafasını omuzlarından kopardıklarını hayal ettim. Omega'm göğsümün içini pençeledi, sanki kurtulmaya ve tüm acımasızlığını odaya salmaya çalışıyordu. Ama sonra, Glen

Görünüşe göre bu yemek odasında tecavüze uğramakla aramda duran tek kişi sensin.

Hale'in gözleri duvarları kaplayan silahlı muhafızlara kaydı. Boğazını temizledi ve Duke ile göz göze geldi. Bir an için Duke'ün Glen'le dövüşeceğini sandım ama sonra vücudundaki gerginlik kayboldu ve yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Elbette," dedi Duke Glen'e, sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Somut güvencelere ihtiyaç duymanızı anlıyoruz. Nakil planlandı ve her şey sorunsuz ilerleyecek."

"Yeni mevzuat ne zaman yürürlüğe girecek?" Henderson sordu. "Jericho altı yeni yasa tasarısını onaylatmaya hazır. Gönderiler," diye yanıtladı Pierce.

Glen'in geniş gülümsemesi dehşet verici bir yüz buruşturmaya dönüştü ama nedenini anlamadım. Görünüşe göre Pack Madden da anlamamıştı.

Pierce yavaşça, "Bunlardan biri tartıştığımız Alpha Choice tasarısı," dedi.

"Sürü seçimi söz konusu olduğunda Omegalar asla alfalardan daha fazla güce sahip olmamalı," dedi Hale, gözleri üzerimde gezinirken.

Glen'in yüz ifadesi tekrar gülümsemeye dönüştü. "Haklısın," dedi ve ellerini sessiz bir senfoniye yönetiyormuş gibi havada salladı.

"Omega sürtüğünü buldun mu, Amirah?" Pierce sordu, eli viski bardağının etrafında kenetlenmişti.

Glen cevap vermedi ve bunun yerine şarabından uzun bir yudum daha aldı. Yüzündeki buruşuk ifadeye bakılırsa Amirah hâlâ saklanıyordu ve bulunduğu yerden ortalığı kasıp kavurmak için elinden geleni yaptığını tahmin ediyordum.

Hale, Glen'e bakarak, "Bu pozisyonda bu kadar uzun süre kalmasına izin verilmesi inanılmaz," diye mırıldandı.

Belli ki Glen'i yüzüne karşı eleştirecek kadar cesur hissediyorlardı. Kendi partisi üzerindeki kontrolünü mü kaybediyordu?

Alfalar konuşmaya devam etti, ama zihnim hafızamın kenarlarını çekiştirmeye devam etti, ne hakkında konuştuklarını bir araya getirmeye çalıştım. Hangi sevkiyatları bekliyorlardı?

Aman Tanrım.

Farkına varmak beni şimşek gibi çarptı. Kaçırılan omegalar hakkında konuşuyor olmalıydılar. Eğer yeni bir yasa çıkarmak için "sevkiyatların" gerçekleşmesini bekliyorlarsa, bu senatörlere şantaj yapıldığı anlamına geliyordu.

Hayvani ve vahşı bir şey beni kavradı. Çenemi sıktım ve gözlerimi masadan kaçırdım, kendimi kontrol altına almam gerekiyordu.

"Sol'un genişlemesi iyi gidiyor," dedi Duke bacaklarını açarak. "Valilik için desteklediğimiz adayın, Sol'u yönetme şansı çok yüksek. kazanıyor," diye ekledi Pierce yumuşak bir şekilde.

Atama Hükümeti'nin diğer vilayetleri ele geçirdiği bir dünya hayal edemiyordum. Sol her zaman çok dokunulmaz görünmüştü.

Savaşma arzum kederimle savaşıyordu. Kaçma şansım hızla azalıyordu. Ve eğer Pack Madden benimle bağ kurduysa.

Tırnaklarımı avuç içlerime bastırarak panik atağımı engellemeye çalıştım. Glen'in zindanının düzenine aşina olmasam da, ana katta nasıl dolaşacağımı biliyordum. Bu gece gardiyanlar beni hücreme geri götürdüğünde harekete geçmem gerekiyordu.

Akşam uzadıkça kafeste kıvrılıp yatıyor, kafamda planımı gözden geçiriyordum. Eğer Bıyık ve Kefal beni asansöre yalnız götürürlerse, üzerlerindeki fişlerden birini kullanabilir, onları asansöre tıkabilir ve sonra da kaçabilirdim. Planım -bunun için cömert bir terim- aptalca ve aptalcaydı ve umutsuzca bu omega tesisleri hakkında yanımda götürebileceğim daha fazla bilgi edinmenin bir yolu olmasını diledim, ama sadece dışarı çıkmaya öncelik vermeliydim.

Yemek nihayet sona erdi ve tüm alfalar ayağa kalktı. Pierce bana doğru yürüdü ve kafesimi tıkırdatmak için eğildi.

"Umarım bu gece yeni yatağını seversin," diyerek kafesin önüne bir asma kilit taktı ve anahtarı cebine attı. "Alışmanın senin için iyi olacağını düşündük. Yarın akşam görüşürüz, omega. Çiftleşme törenimiz için sabırsızlanıyoruz."

Muhafızlar bana yaklaşıp kafesi kaldırırken damarlarımda buz dolaşıyordu. Tehlikeli bir şekilde sallanırken haykırdım.

"Lanet olası şişko omega," diye homurdandı Bıyık.

Beni zindana geri götürdüler, kafesi bir köşeye vurduklarında savrulmamı ve sarsılmamı önlemek için hiçbir özen göstermediler.

Beni hücreme koydular. Elleri kayınca beni yere çarptılar, kafesin metal telleri dizlerimi kesip kanamasına neden oldu. Hücreden çekilirken arkalarından çığlık attım, beni bırakmaları için yalvardım ama kapıyı çarparak kapatırken yalvarışlarımı duymazdan geldiler.

Beni umutsuz çaresizliğimle baş başa bırakarak.

Otuzuncu Bölüm

Josie

T Hücrenin kapısı açıldı ve annemin içeri girdiğini, Genevieve'in de arkasından geldiğini görünce kalbim durdu. Hücrenin köşesinde ayağa kalktım.

Hücre, karşı duvardaki kafesten olabildiğince uzaktaydım. Gardiyanlar bu sabah kahvaltım için tek bir parça ekmek bıraktıklarında kilidi açtılar.

Annem kaşlarını çatarak odaya baktı. Bir kalp atışının en kısa fısıltısı için, beni kurtarmak için burada olduğunu düşündüm. Ama sonra gardiyana döndü.

"Onu burada nasıl hazırlayacağız?" diye sordu kibar bir ses tonuyla, istediği olmadığında ortaya çıkan hırçınlığını gizleyerek.

Bıyık ve Kefal sadece omuz silkti.

"O zaman başka nereye gidebileceğimizi bul," diye tersledi. Gözleri geceyi geçirdiğim köşedeki kafese takılmış gibiydi. "Oturacak bir yere, bir aynaya ve iyi bir aydınlatmaya ihtiyacımız var."

Gardiyanlar onun yerinden kımıldamayacağını anlayınca, Bıyık odadan çıkmadan önce bir telefon görüşmesi yapmakla ilgili bir şeyler mırıldandı.

Garip bir sessizlik çöktü. Kollarımı kavuşturdum, bu küçük geceliğin içinde ne kadar savunmasız olduğumdan nefret ediyordum. Annem mükemmel şekillendirilmiş saçlarını düzeltti ve hafif bir yanık çikolata kokusu bana doğru yayıldı. Bu onun kokusuydu. Onu koklamayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki hafızamdan silinip gitmişti. Sanki beni seven annem de kokusuyla birlikte kaybolup gitmişti. De-scenter'ın hafif kimyasal kenarını yakalayamadım ve ilk kez merak etmedim, acaba o mu sürüyordu yoksa parfümünün kaybolmasının başka bir açıklaması mı vardı?

"Neden bunu yapmalarına izin veriyorsun?" Çaresizlik ve ıstırap sesinden okunuyordu.

"Huysuz davranışlarıyla bunu kendi başına sen açtın. Sana bundan daha iyisini öğrettim." Sesi soğuktu ama gözlerinde bir sıkıntı parıltısı gördüğümü sandım. Muhtemelen hayal görmüştüm.

Gözlerim yaşardı. Onun önünde ağlamak istemiyordum, zayıflık göstermek istemiyordum ama gözyaşlarım dökülürken artık bunun bir önemi olmadığını fark ettim. Beni hep istediği gibi kilit altında tutuyordu, kontrol ediyordu. Peki ya sözlerinin beni ne kadar etkilediğini gördüyse?

"Dün gece beni bunun içinde uyuttular. Bunun benim yeni yatağım olduğunu söylediler," dedim kafesi göstererek.

Elindeki elbisenin kenarlarıyla oynarken annemin yüzü bomboştu. Bu saçma çiftleşme töreni için giymem gereken şeyin bu olduğunu düşündüm.

"Pack Madden benden nefret ediyor. Beni sadece konumlarını güçlendirmek için kullanıyorlar. Bana tecavüz edecekler, canımı yakacaklar, beni kilit altında tutacaklar. Buna nasıl izin verirsin? Beni hiç mi sevmiyorsun?" Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu ve onları silme zahmetine girmedim.

Mullet muhafızı rahatsız olmuş gibi ağırlığını kaydırdı. Ona ters ters baktım. Eğer omegaların hapsedilmesine ve işkence görmesine katılacaksa, yaptığı şeyin gerçekliğiyle doğrudan yüzleşebilirdi.

"Bir sürüye katılmak her zaman zordur," dedi annem, sesi robotikti. "Alfalarınızı nasıl memnun edeceğinizi öğrenmelisiniz. Bunu yaptığında, işler senin için daha iyi olacak."

Hayatım boyunca bana söylediği şey buydu ama artık bunun doğru olmadığını biliyordum. Alfalarımı sevmek *kolaydı*. Onları memnun etmek için kendimi değiştirmem gerektiğini bana hiç hissettirmediler. Her zaman güvenliğime, arzularıma ve zevkime kendilerinininkinden daha fazla öncelik vermişlerdi. Ve şimdi gitmişlerdi.

"Bir sürüm vardı," diye boğuldum. "Beni herkesten daha çok seven üç alfam vardı. Onlarla acı çekmiyordum. Ama benden alındılar." Hiperventilasyonun eşiğindeydim. "Başına gelenler seni bu hale getirdiği için üzgünüm, sana çöp gibi davranan alfaların olduğu için üzgünüm. Bunu benim için neden isteyesin ki? Lütfen anne, lütfen bana yardım et." Küçüklüğümden beri ona böyle seslenmemiştim ama içimden bir ses umutsuzca bugün benim için ortaya çıkmasını ve annem olmasını umuyordu.

"Aşk acı ve ıstırapdır. Başka bir şey değildir," diye ısırdı. "Artık çocuk değilsin. Bu romantik fantezileri bırak ve hayatın sana verdiklerini kabul et. Hayatta kalmanın tek yolu bu."

Kısa bir an için gözlerinde çektiği acının derinliğini gördüm ve bu nefesimi kesti. Bu bana söylediği en dürüst şey olabilirdi. Her zaman hiçbir sürünün beni bu halimle istemeyeceğini söylerdi. Bunu bir hakaret, kusurlu bir omega olmanın kınanması olarak duymuştum. Ama belki de bir kısmı bir uyarıydı. Her omega'nın en kötü kabusunu yaşıyordu - onu istemeyen alfalara bağlanmak - ve belki de kendi çarpık yöntemiyle, aynı kaderden kaçınabilmem için umutsuzca bana kendimi değiştirmemi söylemeye çalışıyordu.

Bıyıklı muhafız geri döndü ve homurdanarak onu takip etmemizi istedi. Bizi asansöre götürdü ve kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Eğer bizi ana katlardan birinde bir odaya götürüyorlarsa, kaçmayı deneyebilirdim.

Asansörden çıktık ve ben tökezledim, bütün gece kafeste kapalı kaldığım için bacaklarım kaskatı kesilmişti. Genevieve kolumu yakaladı ve beni sıkıca kavrayarak gardiyanın hızlı adımlarını takip ederken bana destek oldu. Bir yanım onu kenara itmek istiyordu -beni bu yola ihaneti sokmuştu- ama dokunuşu nazik ve rahatlatıcıydı ve bunu reddedecek gücü kendimde bulamadım. Koridorun köşesini döndüğümüzde elini aşağıya doğru uzatarak benimkini tuttu ve üç kez hızlıca sıktı.

İfademi boş tuttum ama kalbimin patlayacağından emindim.

Bu, DA'nın ilk günlerinde kullandığımız bir işaretti. Üç kez sıkmanın genellikle "Seni seviyorum" anlamına geldiğine dair şaka yapardık ama bizim için bu "Hepsinin canı cehenneme" demekti. Gardiyanın dikkatini çekmek istemediğim için hızla ona baktım. Genevieve'in çenesi sabit, yüzü ifadesizdi. Ama jestine karşılık verdim -elini üç kez sıktım- ve o da bana neredeyse belli belirsiz bir baş selamı verdi.

Genevieve hala oradaydı.

Glen onun üzerinde düşündüğü gibi tam bir kontrole sahip değildi.

Bu bilgiyle ne yapacağımı bulmaya çalışırken aklım karıştı.

Bıyıklı gardiyan bizi ikinci kattaki küçük, sade bir odaya götürdü. Bu odanın penceresi olmadığını fark ettiğimde kalbim sıkıştı. Temizdi, yerde pelüş bir halı ve köşede küçük bir makyaj masası vardı.

"Bir saatin var," dedi Mullet. Bakışlarımla kısa bir süre buluştu ve sonra utanmış gibi görünerek göz temasını kesti. Belki de bir süredir

daha önce söylediklerimden dolayı üzgündü.

"Hemen dışarıda olacağız," diye ekledi, Bıyık'la birlikte odadan çıktı ve kapıyı arkalarından kapattı.

Silah olarak işe yarayacak bir şey bulup bulamayacağımı görmek için hızla etrafıma bakındım ama bir şey bulamadım. Annemi bayıltıp kaçmaya çalışmalı mıyım?

"Otur da yüzünü düzeltmeye çalışayım," dedi annem, beni köşedeki sandalyeye doğru iterek.

Hiç düşünmeden dediğini yaptım, beynim uykusuzluk, yemek ve ezici korkum arasında çok yavaş çalışıyordu. Kırmızı, lekeli yüzüm aynadan bana bakıyordu.

Annem ve Genevieve makyajım üzerinde çalışmaya başladılar. Alfalarımın burada olsalardı ne yapacaklarını hayal ettim. Cam, Theo'nun tüm dikkatli planlamasını ve araştırmasını görmezden gelerek silahlarını ateşleyerek içeri daldı. Ben muhtemelen kaçarken bir çeşit şarküteri ürünü çıkarır ve beni beslemeye çalışırdı. Theo tüm bunlar olurken elimi tutardı.

Görüntü o kadar gülünçtü ki neredeyse kahkahalarla gülecektim.

Aklımı kaçıırıyordum ama bu, alfalarımın hayatta olduğu ve benim için geldiği fantezisine tutunabileceğim anlamına geliyorsa umurumda değildi.

Annem karmakarışık saçlarımı taradı, düğümleri çözerken dokunuşu şaşırtıcı derecede nazikti.

"Her zaman güzel saçların vardı," diye mırıldandı. "Küçükken senin için tarardım."

Kaşlarını çatarak bakışlarını kaçırmadan önce aynada gözlerimiz kısa bir süre buluştu. Yüzündeki ifadenin suçluluk duygusu olduğuna yemin edebilirdim, ama ben daha iyi biliyordum - annemde kurtarıcı nitelikler aramayı çoktan bırakmışım.

Saçım ve makyajım bittiğinde bana giymem gereken elbiseyi uzattı. Etrafıma bakındım ve onun önünde soyunmak zorunda kalacağımı fark ettim. Dişlerimi sıktım ve içinde uyumam için verilen küçük çuvalı çıkarıp parlak, beyaz saten elbiseyi giydim. Annemin vücudum hakkında yorum yapmasını bekledim - muhtemelen hala çok şişman olduğuma dair bir şeyler. Belki de dizlerimdeki, ellerimdeki ve kollarımdaki morluklara ve kesiklere bakıp bu kadar sakar olmamın benim suçum olduğunu söyleyecekti.

Ama o hiçbir şey söylemedi, görünüşe göre düşünceleri içinde kaybolmuştu. Genevieve'e bakma riskini göze aldım, o da anneme bakarken bana omuz silkti.

Annem keskin bir nefes alıp başını sallayarak benimle göz göze geldi. "Omegalar beceriklidir, Josie. "Omegalar beceriklidir Josie.

bize verilen fırsatlar."

Bana son bir kez baktı, kapıyı açıp dışarı çıkmadan önce bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Kilidin yerine oturma sesini bekledim ama o ses hiç gelmedi. "İşimiz bitti," dedi annem, sesini emredici bir şekilde yükselterek. koridordaki muhafızlar. "Kapıyı çoktan kilitledim. Sürüme nasıl geri döneceğimi bana göstermen gerek. Bu korkunç ev her zaman kafamı karıştırıyor."

Kilitli olmayan kapıya ve benim şaşkınlığımı yansıtan Genevieve'e baktım. Ne yapacaktı ki? Bana yine ihanet eder miydi?

Kusacakmışım gibi hissederek omuzlarımı dikleştirdim. "İçeride hâlâ sen mi varsın?" Gardiyanların duymasını engellemek için sesim kısıktı ama sesimin bu kadar güçlü çıkmasından gurur duyuyordum.

"Benim bir versiyonum," dedi Genevieve, sert ifadesi geçen hafta yüzünde gördüğüm uysal, yenilmiş ifadeyle tam bir tezat oluşturunuyordu. "Sence bunu bilerek mi yaptı?" diye sordu kilitli olmayan kapıya doğru başını sallayarak.

"Bilmiyorum. Bir tuzak olabilir."

"Olabilir."

Eski arkadaşımın gözlerinin içine baktım. "Ben kaçacağım. Beni durduracak mısınız?"

Hızlı hareket edersem, muhtemelen öz savunma becerilerimi kullanarak onu etkisiz hale getirebilir, bu odaya kilitleyebilir ve kaçmak için alfa sekmelerini kullanabilirdim. Gizli çıkışı kendi başıma bulabileceğimden oldukça emindim.

"Seninle geliyorum," dedi, gözleri parlıyordu. Sonra dudağını ısırды, bu onda gördüğüm ilk belirsizlik işaretiydi. "Lütfen." Son kelime savunmasız bir fısıltı olarak çıktı.

Bir zamanlar tanıdığım Genevieve'in gölgesine bakarken, onu Glen'in işkencelerine daha fazla katlanması için burada bırakamayacağımı fark ettim. Kimse bunu hak etmiyordu. Lanet olsun, benim yumuşak kalbime.

"Suyunu değiştirdim," diye ağzından kaçırdı. "Böylece artık uyuşturulmayacaktın."

Kahretsin. Suyu bu yüzden dökmüş olmalıydı. Gardiyanın verdiği morluk hâlâ yüzünün yan tarafını gölgeliyordu. Onu şimdi bırakmamın imkânı yoktu.

Bundan sonra ne yapacağımı bulmaya çalışırken zihnimin kaplumbağa hızında hareket ettiğini hissediyordum, geçen her saniyenin burada sonsuza kadar mahsur kalma şansımızı artırdığını biliyordum.

"Omegaları mı çalıyorlardı?" Direkt konuya girerek sordum. "Sanırım bu Jericho'nun fikriydi ama Glen bunun onu yeniden kazanmasına yardımcı olabileceğini umuyor.

partisini kontrol ediyor. O biraz..."

"Deli mi? Şaka yapmıyorum. Omegalar hakkında bilgi almadan buradan ayrılamam."

Alfalarım zihnimde bana hırlayarak dışarı çıkmamı söylediler. Gülümsedim, hayalet benliklerinin ne kadar koruyucu olduğunu sevdim. Ama sonra ayıldım.

Ölmüşlerdi.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve acıyla nefes aldım. Onlar olmadan artık yaşamak istediğimden emin değildim ama nasıl olsa öleceksem en azından hayatımda işe yarar bir şeyler yapmaya çalışabilirdim. Bu bilgiyi elde etme şansı bir daha ele geçmezdi. Glen'in kaç tane omegayı esir tuttuğunu ve siyasi piyon olarak kullandığını kim bilebilirdi?

"Evraklar onun ofisinde. Yakalanmadan oraya gitmemizin imkânı yok," dedi Genevieve.

Omuz silktim. "Denemek zorundayım. Gelmek zorunda değilsin."

"Peki herhangi bir muhafızla karşılaşmadan oraya nasıl gitmeyi planlıyorsunuz?"

Tereddüt ettim, ne kadarını açıklamam gerektiğini merak ediyordum. Eğer benimle kaçacaksa, bunu bilmesi gerekiyordu.

"Bana ihanet etmesen iyi edersin," dedim ve elbisemin altına uzanıp parmaklarımı vajinama sokarak alfa sekmelerinin bileziğini çıkardım.

"Umm..." Genevieve elimdeki sırlıslıkla silikon parçasına bakarak şöyle dedi. Bunu su geçirmez yaptığı için Theo'ya şükürler olsun.

Onları silmek için atılmış uyku tişörtümü kullandım.

"Bu da bir şeydir," dedim. Beş tırnağın hepsi sağlamdı ve boncuklarının içine güvenle yerleştirilmişti.

"Bunlar alfa sekmeleri," dedim. "Birini ısıırırsanız, yakındaki tüm alfaları etkisiz hale getirir ve komutlarınıza duyarlı hale getirir. Tersine çalışan bir cihaz gibi."

Genevieve'in gözleri büyüdü. "Bunlar bunca zamandır sende miydi?"

"Onları kullanmak için doğru fırsata ihtiyacım vardı," dedim. Sonra baktım Genevieve'in kolu. Kolunun üst kısmında, birden fazla cihaz yerleştirdiklerini gösteren sivri uçlu yara izleri vardı.

"Havlamalara karşı duyarlı mısınız?" diye sordum.

"Evet. En yenisi beni sürekli duyarlı hale getiriyor," dedi, sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi.

"Ondan bende de vardı. Benimki etkisiz hale getirildi."

Genevieve'in gözleri büyüdü. "Bunca zamandır rol mü yapıyordun?"

"Belki de bir sonraki kariyerim oyunculuktur," diye cevap verdim kapıya doğru yönelirken, silikon boncuğun tırnaklarından birini kırdım.

"Şaka yapmıyorum," diye cevap verdi.

"Glen'in ofisinin nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum. Başını salladı.

"Tamam. Oraya gitmeli, bulabildiğimiz kanıtları toplamalı ve sonra da çıkışa yönelmeliyiz. Mutfağın yanında gizli bir çıkış var."

"Kahretsin, bunu nereden biliyorsun?" Genevieve gözlerini kocaman açarak sordu.

"Çocukken buraya gelirdim," dedim. Ona iki fiş uzatmadan önce dudağımı ısırđım. "İlkini dışarıdaki korumaları yakalamak için kullanacağım, sonra oradan devam ederiz."

Derin bir nefes aldım, kendimi çalıyordum. Bir an için Theo'nun bana odaklanmamı ve dikkatli olmamı söyleyen sesini duyar gibi oldum. Kapıyı açarken ve tırnağı ısırırken onun gücünden, kararlılığından yararlandım.

Bölüm Otuz Bir

Josie

Genevieve ve ben Glen'in zifiri karanlık ofisine girdik. Kapı arkamızdan tıkırdayarak kapandı ve rahat bir nefes aldım. Fazla zamanımız kalmamıştı.

ilaçların etkisi geçmeden ve gardiyanlar bizi aramaya gelmeden önce.

Karşılaştığımız muhafızların kendilerini dolaplara ya da malikânedeki rastgele odalara kilitlemelerini sağlamak için aramızda dört sekme kullanmıştık. Genevieve onları birbirlerini yumruklamaya zorlamamızı önermişti ama onları zarar vermeye zorlama düşüncesi midemi bulandırıyordu. Sekmeleri kullanmak bile beni rahatsız ediyordu, her biri bana rızam olmadan yapılanları hatırlatıyordu. Saçma ve yufka yürekli davranıyordum ve belki de pişman olacaktım ama kendimi onların seviyesine inmeye zorlayamazdım.

Gardiyanlardan birinden aldığım kredi kartını ve tokayı elime aldım, çocukluğumdaki kilit açma becerilerime şükrettim.

Genevieve duvarda bir ışık düğmesi aradı. Glen'in ofisine doğru gizlice ilerlerken korkmuş ve güçsüz olmasını bekliyordum, ama ona bir şiddet gelmişti, onu koridorlarda bana ilk tanıştığımız zamanı hatırlatan bir güvenle ilerletiyordu. Ama bu Genevieve farklıydı... daha çaresiz, daha tehlikeliydi.

"İşte burada," diye mırıldandı ışığı açıp odayı aydınlatırken.

Yavaş alkış sesleri gözlerimi köşeye çekti. "Vay, vay," dedi

Glen. "Cezalandırılması gereken iki omega."

Orada şeytanın vücut bulmuş hali gibi duruyordu, yüzünde manyakça bir gülümseme vardı, sonra bilgisayar monitörünü yavaşça bize doğru çevirdi ve malikanenin güvenlik kamerası görüntülerini gösterdi. Bizi izliyormuş.

Çılgılığımı tuttum. *Neden ben? Hayat neden bu kadar acımasızdı?*

Kaçabilirdik ama o bizi kovalarken fazla uzağa gidemezdik. Parmağımı son sekmenin üzerinde gezdirdim. Eğer onu şimdi kullanırsam, kaçış yolumuz olmayacaktı. Theo'nun sesi kafamın içinde süzüldü. *Ona yalan söyle meleğim. Zayıflığını ona karşı kullan.*

"Kaçmaya çalışmıyorum," dedim çabucak. "İstedim... Seni bulmam gerekiyordu, alfa." Sesime o l a b i l d i ğ i n c e omega sızısı kattım.

Glen başını eğdi. Bunu devam etmem gerektiğine dair bir işaret olarak aldım.

"Haklıydın alfa," dedim, ona böyle hitap etmek zorunda kalarak içimde yavaş yavaş ölüyordum. "Her zaman sendin. Her parfümlediğimde, hepsi senin içindi. Asıl rol, diğer alfaların yanında olmak zorunda kaldığım kişi oldu. Pack Madden'ın beni senden sonsuza dek uzaklaştıracağını fark ettiğimde bir şeyler yapmalıydım." Kendimi ona doğru bir adım daha atmaya zorladım ve dudağımı üzgün bir şekilde büktüm. "Kaçmanın yaramazlık olduğunu biliyorum," dedim, sözlerimi olabildiğince baştan çıkarıcı hale getirmeye çalışarak. "Ama beni omega olarak alman için sana yalvarabilmek için seni görmem gerekiyordu. Çünkü ben seninim."

Glen'in çenesi seğirdi ve kasıklarındaki sert şişkinliği gördüğümde neredeyse kusacaktım.

"Seni Pack Madden'a vermem gerektiğini söylediler," diye mırıldandı, sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi.

"Ama sen tüm eyaletteki en güçlü alfasın. Sana hiçbir şey yaptıramazlar... değil mi?" Son kelimenin bir köpekbalığının önündeki sulu bir yem parçası gibi havada asılı kalmasına izin verdim.

"Doğru, doğru," diye mırıldandı Glen, volta atarak. "Ben en güçlü, en kudretli olanım. Onlar kim olduklarını sanıyorlar?" Sesi daha da yükselmişti. Genevieve bana bir bakış fırlattı; birileri neler olduğunu görmek için içeri dalmadan önce onu susturmamız gerekiyordu.

"Bu doğru, alfa. Senin olanı alamazlar," dedim dudaklarımı yavaşça yalayarak. Gözleri açlıkla bu hareketi izledi. Kokumun sıkıntıdan acılaştığını biliyordum ama o fark etmemiş gibiydi. Ya da belki de fark etti ve hoşuna gitti.

Gözleri vücudumda yavaşça gezinirken dizlerimi kilitledim ve titreyen bacaklarımı beni dik tutmaya zorladım.

Yüzüne çarpık bir gülümseme yayıldı. "Bu doğru, hepsi benim, omega'm."

Bana doğru sinsice ilerledi, duvara çarpına kadar beni destekledi. Vücudunu benimkine bastırdı ve ben korkuyla inledim, ama onun itme şekliyle

muhtemelen bunu uyarılma olarak algıladı.

"Onca yıl bekledim. Emirlerine uyan iyi bir çocuk olduğum için seni becermediğimi düşündüler, ama aslında bu anı beklediğim içindi. Benim olduğumu tam olarak bilmen için."

Elimi tuttu ve aletini kavrayacak şekilde aşağıya doğru yönlendirdi. Nefeslerim daha hızlı ve daha çaresiz hale gelirken karanlık görüş alanıma giriyordu.

Sonra Glen mide bulandırıcı bir çıtırtıyla yere yığıldı. Genevieve elinde sıkıca kavradığı bir sopayla onun başında durdu.

İkimiz de donmuş bir halde cesede bakıyorduk. Kafasının arkasındaki yarıktan kan sızıyordu, göğsünün yavaşça inip kalkması ölmediğinin tek göstergesiydi.

"Sanırım ona yeterince sert vurmadım. Hâlâ nefes alıyor," dedi ve ayakkabısıyla Glen'in yüzünü dörterken dudaklarını büzdü.

Eğilip vücudunun her tarafına kusarken oda hâlâ etrafımda dönüyordu.

"Bu hoş bir dokunuş," dedi. "Şimdi, onu sen mi öldürmek istersin, yoksa ben mi?"

Ses tonundaki duygusuzluk karşısında irkildim. Bunca yıldır Glen'in ölmesini istemiştım ve şimdi bunu yapma fırsatım vardı ama birini öldürme düşüncesi, özellikle de soğukkanlılıkla, midemi bulandırıyordu.

Genevieve sıkıntımı fark etti. "Onu öldürmek istemiyor musun?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"Yapabileceğimi sanmıyorum," diye itiraf ettim, zayıflığımdan garip bir şekilde utandım ve onun rahatlığından da aynı derecede rahatsız oldum. "Yapmalı mıyız bilmiyorum," diye ekledim sessizce.

Bir an için bunu yapacağını düşündüm. Sopayı sıkıca kavradı ve ben onunla mücadele mi edeceğimi yoksa ona tezahürat mı edeceğimi bilemedim. Ama sonra gözlerini kapadı ve bir nefes aldı. Gözlerini açtığında geçilmez maske bir kez daha yüzündeydi.

Omuz silkti. "Patron sensin. Sen kanıt ararken ben de onu bağlayacak bir şeyler bulacağım."

Doğru. Kanıt. Buraya gelmemiz için aptalca ısrar etmemin sebebi.

Panik içinde odayı zar zor görebiliştım. Etrafıma bakındım ve buranın yetmişli yıllardan kalma ahşap kaplamaları ve turuncu tüylü halısıyla sıradan bir ofis olduğunu gördüm. Burnumu kırıştırdım ve Glen'in çürük meyve kokusundan öğürmemek için kendimi zor tuttum.

her yüzeyi. *Sanırım şeytani sığınığın iç tasarımını iyileştirmek öncelik listesinde üst sıralarda değildi.*

Kendimi cezalandırmak için değil ama odaklanmama yardımcı olması için tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim. Önümde bir masa ve sağımda bir dosya dolabı vardı. Elimdeki malzemelerle dolabın kilidini açmaya ve bitmek bilmeyen dosya sıralarını anlamaya çalışarak oraya koştum. Akli dengesi yerinde olmayan bir deliye göre Glen'in organizasyon sistemi gerçekten çok iyiydi ve "Çok Gizli Omega Tesisleri" etiketli sıra sıra dosyaları bulmak sadece birkaç dakikamı aldı. Şaşkınlıkla yüzümü buruşturdum ve Glen'le işi bitmiş olan ve omzumun üzerinden bana bakan Genevieve'e doğru döndüm.

"Ortaokulda mı?" diye homurdandı. "Sanırım bunlar onlar. Onları bu çantaya koyalım."

Çantayı açtı ve tüm dosyaları içine doldurduktan sonra çantayı kapatıp kapıya yöneldik, yolda Glen'in bağlı halini tekmeledik.

Genevieve elini kapı koluna dayayarak, "Pekâlâ, buraya kadar," dedi. "Ölüm ya da kaçış."

"Bir hesabım daha var," dedim.

"Bunu değerlendiresek iyi olur."

Başımı salladım, kendimi olacaklara hazırladım.

Otuz İkinci Bölüm

Josie

W Koridorda koşabildiğimiz kadar hızlı k o ř a r a k bizi mutfağa götürecek merdiven boşluğuna ulaştık. Ağır çantayı tuttum.

Evrak çantası ve Genevieve, Glen'in ofisinden aldığı sopayı bir kılıç gibi tutuyordu.

Merdiven boşluğunun kapısını yavaşça açtı ve ikimizin de nefesimizi tutup birinin üzerimize atlamasını beklediğimizi biliyordum. Ama kimse çıkmadı. Garip bir şekilde sessizdi.

Merdivenlerin dibinde tekrar durduk. Biz çıkmak için kapıyı açamadan kapı çarparak açıldı. Genevieve bir çığlıkla geri sıçradı, metal kapının yüzüne çarpmasını engelleyecek kadar hızlı hareket edemiyordu.

"Onları buldum!" Bıyıklı muhafız bağırdı, yüzü efordan kıpkırmızıydı ve göğsü kabarmıştı.

Hiç düşünmeden son dilimi ağzıma attım ve sertçe ısırđım. Hemen gözleri kamaştı. Mullet ve tanımadığım başka bir gardiyan koşarak içeri girdi ve hemen tabletin etkisi altına girdi.

Genevieve, "Gidin kendinizi malzeme dolabına kilitleyin," dedi. Buz.

Muhafızların hepsi ona itaat ederek merdiven boşluğundan tek sıra halinde ıktılar. Hizmet dolabına ulaştılar ve içeri girip kapıyı arkalarından kilitlediler.

"Bu son sekmeydi," diye mırıldandım.

"Sanırım artık eski moda bir yöntem," diye karşılık verdi, poker çubuğunu sıkıca kavrayarak. Ellerim kayganlaşmıştı ve çantayı tutmaktan kollarım ağrıyordu.

Koridorda koşmaya başladık ve mutfağa giden köşeyi dönerken koridorun karşı ucundan bir gardiyan fırladı. Biz daha ne yapacağımızı bilemeden

silahının tetiğini çekti. Ateş bacağıma yaktı ve çığlık atarak yere düştüm. Acı beni tüketirken tüm sesler kesildi ve görüşüm bulanıklaştı. Bir silah sesi daha duydum ve Genevieve'i vurduğundan emin olarak kendi üzerime kıvrıldım.

Ellerimi üzerimde hissedip kollarımı yüzümden çektiğimde inledim.

"Josie," dedi Genevieve yüzüme bir tokat atarak. "Ayağ a kalk. Gitmemiz gerek."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Genevieve yanımda diz çökmüştü, saçları dağınıktı, silahını sırtına asmıştı. Lanet bir suikastçı gibi görünüyordu.

"Kurşun sadece bacağına sıyırmış. İçeri girmedi," dedi ve beni şaşırtıcı bir güçle ayağ a kald ırd ı. şaşkınlık içinde hareket ediyordum ve aklımın bir köşesinde şokta olduğumu biliyordum.

"Çıkış nerede?" diye sordu, kolunu bana dolayarak. Koridorun aşağısını, mutfağı işaret ettim, yerde kan gölünün içinde yatan ölü muhafıza bakmamaya özen gösterdim. Yaralı bacağıma ağırlık vermeyi denedim. Acıyordu ama bacağıım çökmedi, yani bu da bir şeydi.

Tam o sırada mutfaktan bir gardiyan çıktı ve diğ er gardiyanın cesedine takılıp düştü. Silahı yere düştü ve hiç düşünmeden ona doğru hamle yaptım. Silahın yanına düştüğümde bacağımdaki yara protesto çığlıkları attı. Titreyen ellerim silahın kabzasına sarılmış halde yerde yatarken görüşüm bulanıktı ve başım dönüyordu. Silahı kurcalarken Cam'in sözleri aklıma geliyordu ama düşüncelerim acı ve panikten bulanıklaşmıştı. Sonra Genevieve'in elleri üzerimdeydi ve beni ayağ a kalkmaya teşvik etti.

Muhafız ayağ a kalkıp kendini bize doğru atarken dudaklarımdan bir inilti döküldü.

"Kıpırdama!" diye bağırdı ve Genevieve dondu kald ı, parmağı elindeki silahın tetiğinden kıl payı uzaktaydı. "At silahını."

Genevieve'in silahı yere düştüğünde büyük bir gümbürtü duyuldu.

Muhafız yaklaştı, dudak büktü ama hâlâ hareket ettiğimi fark edince yüz ifadesi düştü. Genevieve'i tuttum, donmuş bedenini sürüklemeye çalıştım ama bedenim boyun eğmiyordu. Titreyen ellerimle silahı kald ırd ım ve gardiyana geri çekilmesi için bağırdım. Bana tekrar havlamaya çalıştı ama komutu duymazdan geldim. Sonra bana saldırdı ve yere düştük. Karmaşa içinde silahı ateşledim ve onu tam böğründen vurdum. Yanımda yere yığıldı, yarasından kan fişkırıyordu.

Dehşet içinde inledim. Bunu ben yapmıştım. Birine zarar vermiştim.

"Hadi Josie," diye tısladı Genevieve, artık donmamıştı. Beni koridora doğru çektiğini fark ettim. "İyi iş çıkardın," diye devam etti. "Onun için endişelenme."

Hâlâ sızlandığımı fark ettim. "Onu ben mi öldürdüm?" Cevaptan korkarak fısıltıyla sordum.

"Hayır," diye cevap verdi Genevieve. "Onu sadece yan tarafından yaraladın. İyileşecektir ama gitmemiz gerek."

İçimdeki omega, sözleri yalan gibi gelse de sesindeki otoriteye tutundu. Onu destek olarak kullandım, yaralı bacağım işe yaramaz bir şekilde arkamda sürükleniyordu.

Gizli kapının olduğunu bildiğim köşeyi döndük. Karanlık beton koridor, Sam'le birlikte ellerimizde ikramlar ve şampanyalarla koştığımız zamanlardan çok daha tehditkâr görünüyordu. Tavandan sarkan tekli floresan ampuller karanlıkta titrek bir parıltı yayıyordu.

"Bu bir korku filmi olsaydı, seyirci şu anda bize bağıırırdı," diye mırıldandım. Artık bacağımı hissedemiyordum ve düşüncelerim karmakarışık. Başım omuzlarıma düştü ve Genevieve belimi sıkıca kavradı.

"Bu bir korku filmi," diye karşılık verdi Genevieve. "Ama biz ilk beş dakikada öldürülen o aptal yan karakter kızlardan değiliz."

"En azından on dakika hayatta kalırdık," dedim sayıklayarak. Gözlerimi açık tutmak için mücadele ettim, Genevieve'i aşağıya sürüklememek için sağlam bacağımın üzerinde durmaya çalıştım.

"Kapı nerede?"

"Biraz daha ileride," diye cevap verdim, gözlerimi odaklamaya ve duvardaki gizli çıkışı işaret eden çukuru bulmaya çalışıyordum.

"İşte orada!" Nefes nefese kaldım, elimle işaret ettim. Genevieve hızını artırarak beni duvardaki noktaya doğru sürükledi.

Ve sonra kalbim durdu.

Koridorun karşı ucunda Dave duruyordu.

Bedenim onu en son beni cehenneme giden benzer bir koridorda yürürken gördüğüm zamanı hatırladıkça mide bulantısı üzerime çöktü.

Birbirimize bakarken gözleri şok içinde açıldı.

Elimde tuttuğum silahı aradım ama ellerim boştu. Düşürmüş olmalıyım.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye tısladı, omzunun üzerinden bakarak.

Öfke içime doldu, bedenimin yaşadığı acı ve şokun bulanıklığını temizledi. Ona güvenmişim. Clementine ona güvenmişti. Ve o bana ihanet etti.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben de karşılık verdim.

Genevieve kolumu öyle sıktı ki moraracağını biliyordum.

"Artık Glen için çalışacağını bilmeliydim. Sen bir pisliksin," dedim ve sesimin ne kadar yüksek çıktığını fark ettiğimde irkildim.

"Başka seçeneğim yoktu," dedi bize doğru birkaç adım atarak.

Panik içindeydim. Koridordan geri çekilemezdik; kaçmamızın tek yolu bu kapıdan geçmekti. Her kalp atışı zamanın tükenmekte olduğunu hatırlatıyordu.

"Her zaman bir seçenek vardır," dedim ve Genevieve'in tişörtünü çekiştirerek bizi çıkışa yaklaştırmasını işaret ettim. O da buna uyararak bizi dikkatlice kapıya doğru itti. "Sen bize ihanet etmeyi, bana ihanet etmeyi seçtin."

"Glen'in kız kardeşlerim var," dedi Dave. "Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok!" Gözlerimi saf, vahşi bir öfkeden oluşan kırmızı bir sis kapladı.

"*Nasıl* bir şey olduğunu bilmiyor muyum? İşkence gördüm ve istismar edildim. Alfalarım öldü!" Sesim kesildi ve kendimi toparlamak için elimi göğsümün üzerinde sıktım. "Sen acınası ve zayıf birisin. Clementine'e söylediğin saçmalıkları biliyorum. Glen için çalışmaya başladığında ne olacağını sanıyordun - o ve yandaşları seni büyük, güçlü bir alfa olarak hak ettiğin güce yaklaştıracak mıydı? Kız kardeşlerin senden utanırdı."

Dave silahını kavradı, asitli kokusu bana saldırıyordu ama öfkesine derin, ekşi bir utanç karışmıştı.

"Eğer kız kardeşlerini önemsiyorsan, gitmemize izin verirsin," diye devam ettim, ona cevap verme şansı tanımadan. "Bana borçlusun. DC'de ne yapacakları konusunda bizi uyarabilirdin ama yapmadın. Beni o koridora sürükledin."

"Sana zarar vermeyeceklerine söz verdiler, sadece özel bir görüşme için alfalarından uzakta olmanı istediler," dedi Dave, bakışlarımla buluşmadan.

"O zaman sen lanet olası bir aptalsın," diye hırladım.

Genevieve keskin bir nefes aldı. Dikkatsiz davrandığımı biliyordum ama duramıyordum. Dave'in silahını kaldırmasını ya da en azından bize doğru koşmasını bekliyordum. Ama onun yerine, yenilmiş bir halde kendi içine kıvrılmış gibiydi.

"Haklısın. Haklıyım. Geri dönüp değiştirebilseydim, değiştirirdim." "O zaman şimdi daha iyisini yap," diye tersledi Genevieve. "Ve gitmemize izin ver."

"Sizi yakalayacak," dedi Dave.

"Bize bir avans ver," dedim.

Dave ağırlığını kaydırđı, rahatsız görünüyordu.

"Ya yaptığın şey için üzgünsün ve bunu düzelteceksin ya da tam olarak düşündüğüm gibi bir pisliksin," dedim.

"Eğer gitmene izin verirsem, Glen kız kardeşlerimi öldürür," diye hırladı. "Önce onları kurtarırsak öldürmez," dedim.

Genevieve bana paniklemiş bir bakış fırlattı. Dave şimdi Glen'e ne yapmayı planladığımızı söyleyebilirdi ama ben Dave'in kız kardeşlerine olan sevgisinin çenesini kapalı tutmasına yetecek kadar güçlü olduğu umuduna sarıldım. Ya Dave gitmemize izin verecekti ya da beni öldürecek kadar onunla alay edecektim. Alfalarım ölürken vahşî bir sürünün omega kölesi olarak yaşamak ölümden daha kötü bir kaderdi.

"Kız kardeşlerinin isimleri ne?" Onu konuşturmak için çaresizce sordum.

Bana dönmeden önce omzunun üzerinden tekrar baktı. "Onlara yardım edeceğine neden güveneyim?"

"Çünkü senin aksine, ben omurgasız bir çuval değilim..."

Genevieve yan tarafıma dirsek atarak beni dengede durmak için ağırlığımı değiştirmeye zorladı. Acıdan inledim, bacağımdan aşağı kan damlıyordu.

"Kahretsin, özür dilerim," dedi.

Dave sakatlığımdan dolayı üzgün görünüyordu ve Pack Madden mülakat gününde bileğimi incittiğinde ne kadar nazik davrandığını hatırladım.

"Bir omega olarak kapana kısılmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Kız kardeşlerin daha iyisini hak ediyor. Hepimiz daha iyisini hak ediyoruz. Bunu yap ve onlara layık ol."

Genevieve'in eli küçük, gizli mandala takıldı. Sertçe çekerken beni duvara yasladı. Duvar gürültüyle yerinden oynadı ve betondan mükemmel bir şekilde kesilmiş bir açıklık ortaya çıktı. Yardım etmek istedim ama kendimi zorlukla dik tutabiliyordum. Bacağımdan aşağı akan kanı hissedebiliyordum.

"Fazla uzağı gidemezsin," dedi Dave. "Yaralısın ve Glen seni avlamaktan vazgeçmeyecek."

"Bırakın denesin," diye tükürdü Genevieve, Dave ve beni korkutarak.

Genevieve bizi kapıdan dışarı sürüklerken Dave, "Margaret ve Jennifer," diye seslendi, soğuk hava şoku tenime çarptı.

Dönüp bakışlarına karşılık verdim ve kapıyı arkamdan sertçe kapatmadan önce başımı salladım.

Genevieve beni daha sıkı tutarak evden uzaklaştırdı. Ormana doğru ilerlerken hiç durmadı. "Biraz daha uzaklaştığımızda,

Bacağını bağlayacağım."

Açık havanın kokusu uyuşturucu gibiydi ve derin nefeslerle içime çekmeye devam ettim. Yaprakların yeşilliği etrafımda dönüyordu ve neredeyse kıkırdama isteği duyuyordum.

"Dünya bulanık."

"Kendine hakim ol," diye tısladı Genevieve.

Sonunda durdu ve ikimiz de ormanın zeminine yuvarlandık. Yere sırt üstü uzandım, nemli çam iğneleri yatağım gibi davranıyordu.

Zihnim dolaştı. Ağaç dallarının arasından karanlık gökyüzünün ipuçları görünüyordu. Bir şimşek çakması çevremizi bir anlığına aydınlattı. Bir damla yağmur yüzüme düştü. Sanki gökyüzüne dokunabileceğim gibi elimi kaldırdım.

"Yağmur kokularımızı örtmeli," dedi Genevieve. Eteğini şeritler halinde yırttığını fark ettim. "Josie, konuş benimle."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama ağzımdan çıkan tek şey bir s ı z l a n m a y d ı .

"Orada harikaydın," dedi. "Keşke dinlenebilsen ama yola devam etmeliyiz. Gidebileceğimiz bir yer biliyor musun? Şehrin neresinde olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok."

Sözleri bana sanki bir sisin içinden geliyormuş gibi geldi. Bir diş gıcırtısı duydum ve sesin benden geldiğini fark ettim.

"Sanırım şoktasın," dedi Genevieve, kalçamın etrafına sıkıca bir bez şeridi bağlayarak. "Seni çok iyi anlıyorum ama şu anda çok da uygunsuz bir durum."

Bir kahkaha attım. "Kurşun yaramla rahatsızlık verdiğim için özür dilerim."

Başı görüş alanımda belirdi. "Her zaman biraz dramatiktin."

"Siktir git."

Genevieve sırtıttı. "Ne zamandan beri yemin ediyorsun?"

"Savcılıktan ayrıldığımdan beri. Ayrıca alfalarım bunun seksi olduğunu düşünüyor."

Gülümsemesi düştü. "Onlardan memnun muydun?" diye fısıldadı.

"Çok mutluyum," diye fısıldadım, boğazımdaki yumru başka bir şey söylememi engelledi.

Genevieve, "Çok üzgünüm," diye karşılık verdi.

Söylenecek başka söz kalmamıştı. Hayatımın aşkı, ruh eşim gitmişti. Ve onlarla birlikte, sonsuza dek mutlu olma umutlarım da.

Bacağımı bağlamayı bitirdi ve oturur pozisyona geçmeme yardım etti. Elleriyle yüzümü çerçeveleyerek beni ona bakmaya zorladı.

"Onların ölümünün intikamını almak istiyorsun, öyle mi?" diye sordu, gözlerinde karanlık bir parıltıyla.

"Evet."

"Güzel. İlk adım bizi buradan çıkarmak. Şimdi, nerede olduğumuzu biliyor musun?" Sözleri keskindi, beni odaklanmaya zorluyordu.

Genevieve'in şehrin yaklaşık bir saat dışında büyüdüğünü hatırladım. Güvenli bir yere gitmek tamamen benim sorumluluğumdaydı. Boku yemiştik.

"Forestside'dayız," dedim etrafımdaki ormana bakarak.

Başımı çevirdiğimde başım dönmeye başladı. Bacağıma baktım, bağın arasından sızmaya başlayan kanı görünce bakışlarımı kaçırdım. Derim kabarmış ve yanmış gibiydi.

Genevieve kuru bir sesle, "Uygun bir isim," diye karşılık verdi.

"Ailem buradan çok uzakta yaşamıyor," dedim, tekrar uzanma dürtümle savaşıarak.

"Bu pek yardımcı olmadı," dedi.

Yağmur şimdi daha sert yağıyor, çam ağaçlarının ve nemli orman zemininin kokusu havaya siniyordu.

"Josie, odaklan!" Genevieve yüzümü iki elinin arasında tutarak fısıltıyla bağırdı. "Eğer şimdi harekete geçmezsek, bizi geri götürecekler."

Sözleri sis perdesini araladı ve bana bir anlık netlik sundu. Bir ömür boyu uzakta gibi hissettiren bir araba yolculuğu anısı. Bir elbise ve etrafımı saran alfalarımın kokusu ve nasıl görüldüğümle ilgili hissettiğim aptalca endişe. Tekrar o kız olmak için her şeyimi verirdim.

"Pack Turro. Bu bölgede yaşıyorlar." Aklım Donovan'ın resmine, onun notunu okurken hissettiğim o dayanışma duygusuna gitti. "Bize yardım edecektir," dedim daha bir güvenle.

"Kim olduğunu bilmiyorum ama bana uyar. Hadi gidelim."

Genevieve beni ayağa kalkmaya zorladı ve ağırlığımı desteklemek için kolunu omzumun altına attı.

"Evrak çantası mı?" Bir ara düşürdüğümü fark edince etrafıma bakınarak sordum.

"Buldum," dedi, elinde tutarak. İçimden rahatlama ve minnettarlık aktı.

"Burada olmana sevindim," dedim ona daha sıkı sarılarak.

"Hangi yöne?" diye sordu, dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle.

"Emin değilim," dedim, bulundukları yer hakkında hatırlayabildiğim herhangi bir ayrıntı için beynimi zorlamaya çalışarak. "Evlerine giderken Glen'in evinin önünden geçtik," dedim, umutsuzca kokteyl partisinden ayrıntıları hatırlamaya çalışarak. Oraya giderken hatırladığım en önemli şey Cam'in ellerimi tutuşu ve bana planın üzerinden gememi sağlarkenki korumacılığıydı. "Yolun sağ tarafındaydı."

"Yani bu yöne mi gitmemiz gerekiyor?" Genevieve solumuzu işaret ederek sordu.

"Belki mi?" Dudaklarım titreyerek cevap verdim. "Hiç yoktan iyidir," dedi.

Ormanda acı verici bir yavaşlıkla ilerliyorduk, çamur çıplak tenime soğuk geliyordu.

"Özür dilerim," diye homurdandım milyonuncu kez tökezlerken. Yağmur şiddetle yağıyor, ayaklarımın üzerinde durmamı neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Genevieve'in kolları efordan titriyordu.

"Bacaklarımızı birbirine bağlayacağım," dedi. "Sanki üç bacaklı bir yarış yapıyormuşuz gibi."

Beni bir ağaca yasladı ve elbisesinden daha fazla kumaş şeridi yırttı. Cildi soğuktan maviye dönüyordu. Kötü durumdaki bacağımı kendi bacağına bağladı ve kolunu omzuma doladı. "Aynı anda adım atacağız. Böylece bacağını daha iyi destekleyebilirim."

Saatler gibi gelen bir süre boyunca ayaklarımızı sürüyerek ilerledik, gittikçe soğuduk ve ıslandık, sonunda yere yığıldım.

"Özür dilerim, özür dilerim," diye hıçkırarak Genevieve'e seslendim; Genevieve mırıldandığı bir küfürle yere düşmeden önce bizi tekrar ayağa kaldırmaya çalıştı.

Titreyerek ve Genevieve'in beni sürüklediğini belli belirsiz fark ederek bilincim gidip geldi. Acı ve soğuğun yoğun sisi arasından bağırışlar duydum ve karanlığa yenik düşmeden önce üzerimde eller hissettim.

Otuz Üçüncü Bölüm

Josie

I bilmediğim bir odada uyandım. Başım çarpıyor, ağzım kuruyor ve bacağıma acı içinde bağıırıyordu. Bir an için, tekrar

Glen'in zindanı, ama sonra yumuşak bir yatakta olduğumu fark ettim.

Kıpırdamadan durdum ve gözlerimi kapalı tuttum, odada benimle birlikte birinin olup olmadığından emin değildim. Kimseyi duyamıyor ya da kokusunu alamıyordum ama emin olana kadar hareket etmeye cesaret edemedim. Birkaç dakika öylece yattım ve kalp atışlarımı saydım. Hâlâ bir şey duymadığımda, gözlerimi yavaşça kırpıştırarak açtım.

Oda karanlıktı ve herhangi bir saat göremiyordum. Sağımda bir pencere vardı ama ağır perdeler çekiliydi. Günün herhangi bir saati olabilirdi.

Kendimi oturur pozisyona ittim, acı çığlığımı tutmak için dudağımı ısırdım. Mide bulantısı içimi sararken yatak başlığına yaslandım ve kendimi derin, sakın nefesler almaya zorladım. Ne kadar süre yalnız kalacağımı kim bilebilirdi? Ne olduğunu anlamam gerekiyordu.

Geçmişî düşündüm ve Genevieve'in beni ormanda sürüklediği anılar gözümün önünden geçti. Bilincim gidip geliyordu. Bir noktada, çöp tenekelerinin arkasına sıkıştığımızda kendime geldim, koku beni uyandıracak kadar güçlüydü. Hafızama geri dönmeye çalıştım... Bağrısmalar vardı.

Hayır, hayır, hayır.

Glen bizi bulmuş olmalı.

Battaniyeleri üzerimden attım ve hâlâ giyinik olduğumu görünce rahatladım. Pis ve kokan elbisemin eteğini sıyırdım ve uyluğumdaki yaranın temizlenip bağlandığını gördüm.

Tüm bunlar Glen'in akıl oyunlarından biri miydi? Beni neden bu odaya koymuştu? Nefes alışım panikle hızlandı ve düşüncelerim sakarlaştı,

Sanki yoğun bir sisin içinden onlara ulaşmaya çalışıyormuşum gibi.

Çık dışarı. Kaçmak zorundasın.

Şimdi gözlerim alıştığına göre, en azından büyük, kabarık yastıkları ve çamurlu giysilerimle kirlettiğim yatak örtüsü olan kral boy bir yatak olduğunu görebiliyordum. Glen'in bunun için beni suçlayacağından emindim ve bu beni yataktan kaldırmak için yeterli bir motivasyondur.

Ağırlığımı sakat bacağıma verdiğimde neredeyse yere yığılıyordum, kendimi dik tutmak için yatağın kenarına tutunmayı başardım. Umutsuzluk beni sardı ve ağlamak istedim. Zar zor ayakta durabiliyorken nasıl kaçabilirdim ki?

Acı verecek kadar yavaş adımlarla kapıya doğru ilerledim. Elim kapı kolunun üzerinde geziniyordu ama açmadan önce kendimi tuttum. Kilitli olmalıydı, ama kilitli olmama ihtimaline karşı, diğer tarafta muhafızlar olduğu kesindi. Eğer kapıyı açarsam, sürpriz yapma şansımı kaybedecektim.

Kararsızlıktan felç olmuş bir halde tökezleyerek geri çekildim. Düşüncelerim aynı anda hem çok hızlı hem de çok yavaş geliyordu. Neden ne yapacağıma karar veremiyordum?

Genevieve ve ben yakalandığımızda tam olarak ne olduğunu bilmek isterdim. Ama onu bulup bizi buradan çıkarmayı ona borçluydum.

Gözyaşlarımı tekrar kırıpştırmak zorunda kaldım. Şimdi dağılma zamanı değildi. Güçlü kalmalı ve bizi buradan çıkarmalıydım. Eğer kapıdan çıkamazsam, pencereden tırmanmak zorunda kalacaktım. Evden çıktıktan sonra Genevieve'in nerede olduğunu öğrenebilirdim.

Topallayarak büyük pencereye gittim ve perdeleri çektim. Sabah olmuş gibi görünüyordu ama gökyüzü karanlıktı ve yağmur çiseliyordu. Avlunun ışıkları Genevieve ve benim kaçtığımız ormanın kenarını aydınlatıyordu. Malikânenin arka tarafında olmalıydım, ikinci, hatta muhtemelen üçüncü katta olduğumu fark edince kalbim sıkıştı.

Glen'in ofisinden aldığım belgeleri hatırlayınca keskin bir nefes aldım. Evrak çantası hiçbir yerde yoktu. Onca emek boşa gitmişti ve şimdi Glen'in beni cezalandırmak için daha fazla nedeni olacaktı.

Tanrım... Neden bu odada olduğumu anladığımda dudağım titredi. Burası Pack Madden'a teslim edileceğim yerdi. Biri gelip beni hazırlayacak mıydı yoksa bu kapıdan girecek bir sonraki kişi bana tecavüz etmek ve bağlamak için gelen Pack Madden mı olacaktı? Vücudum şiddetli sarsıntılarla sarsıldı ve aynı anda hem sıcak hem de soğuk hissettim.

Çık dışarı. Çık dışarı. Çık dışarı.

Pencerenin kilidiyle oynadım, kilit birden açılarak beni şok etti. Glen bu şekilde kaçacak kadar aptal olmayacağımı düşünmüş olmalıydı. Belli ki hayatımın geri kalanını esir olarak yaşamaktansa ölümü seçeceğimi fark etmemişti.

Pencereyi iterek açtığımda ellerim terlemişti, serin hava yüzüme çarpıyordu. Çam ağaçlarının hafif kokusu çarptı burnuma ve bir an için elma baharatının kokusunu bile aldığımı sandım. Bu sefer gözyaşlarıma engel olamadım. Alfalarımı bir daha asla göremeyecek, onlar tarafından asla kucaklanamayacak, sevgilerini ve korumalarını asla hissedemeyecektim.

Sessiz hıçkırıklarımla göğsüm sarsıldı. Bunu şimdi bitirmek daha mı iyi olurdu? Pencereden dışarı eğildim ve aşağıdaki tuğla avluyu seçebildim. Atlarsam ölür müydüm? Alfalarımın bana hırladığını ve hayatta kalmam gerektiğini söylediğini duyabiliyordum. Ama içime derin bir yorgunluk çökmüştü. Hayatım bir işkenceden diğerine geçerek böyle mi geçecekti?

Ne yapacağıma karar veremedenden kapının kolu döndü. Kötü durumdaki bacağımı pencereden dışarı savururken korkudan başım dönerek bağırdım.

"Güzel, uyanmışsın!" dedi davetsiz misafir, sesi garip bir şekilde neşeliydi.

Koyu kahverengi gözleriyle göz göze geldim ve onu hemen tanıdım. Yaşlıydı, koyu kahverengi saçlarının arasına biraz gümüş rengi serpiştirilmişti ve bir muhafız gibi değil, rahat giyinmişti. Yine de bu bir şey ifade etmiyordu. Yıllar boyunca Glen'in oyunlarına alışmıştım. Bir keresinde savcılıkta bana taburcu edileceğimi ve eve gideceğimi söylemişti. İmzalamam gereken evraklar ve giymem gereken kıyafetlerle ayrıntılı bir oyun kurmuştu. Bir hemşire toplanmama yardım etmişti. Ön kapıdan tek bir adım atmama izin verecek kadar ileri gitmişlerdi. Ama ailem beni almak için orada olmak yerine, Glen neşeli bir gülümsemeyle oradaydı. Havlamasını üzerimde kullandı, eski cihaz beni bilinçsiz bir duruma soktu. Kendime geldiğimde metal bir masaya bağlanmıştım, Glen ve Dr. Bishop başımda dikiliyorlardı.

"Bekle, ne yapıyorsun?" diye sordu davetsiz misafir, gözleri irileşerek. Ellerini yalvarırcasına uzatmış, bana doğru bir adım atarken hafif lavanta kokusu üzerime sinmişti. Kokusunu algıladığımda donakaldım; o bir betaydı. Glen asla beta kullanmazdı.

"Daha fazla yaklaşma!" diye bağırdım. Pencere pervazını sıkıca kavradığım için parmak eklemlerim çıgılık atıyordu.

"Tamam, Josie. Ben burada kalacağım. Ben Jackson Turro, Donovan'ın bağ arkadaşlarından biriyim. Burada güvendesin."

Ne dediğini anlayamadım. Bu da başka bir akıl oyunu muydu? Yoksa Genevieve bizi gerçekten Turro'nun evine mi götürmüştü?

"Tutsak olmayacağım." Sesimi sert çıkarmaya çalıştım ama kelimelerim hüznle sırlıslıktı.

"Biliyorum tatlım," dedi Jackson yumuşak bir sesle. "Çok şey yaşadın. Tutsak değilsin, söz veriyorum. İçeri girmeden önce Donovan'ı beklemeliydim." Arkasındaki açık kapıya bakarken Theo benzeri bir hareketle saçlarını karıştırdı. "Her an burada olabilir. Donovan'ı hatırlıyorsun, değil mi? Kokteyl partisi için şehir dışındaydım ama onunla orada tanışmıştın."

Gardımı indirmeyi reddederek boş gözlerle ona baktım.

"İçeri gelebilir misin, tatlım?"

Pencereden dışarı baktım ve başım döndü. Yer daha da mı uzaklaşmıştı? Bacağım hâlâ pencereden dışarı sarkıyordu. Devrilmem için fazla bir şey gerekmezdi. Soğuk bir esinti tenimde tüylerimi diken diken etti ve ürperdim.

Tam o sırada Donovan odaya girdi. Manzarayı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Tamam, sana beni beklemeni söylemiştim," dedi Jackson'a, sesi sakindi.

Jackson, "Evet, sıçtım batırdım," diye cevap verdi.

"Merhaba Josie," dedi Donovan bana doğru birkaç dikkatli adım atarak. "Dur orada," diye bağırdım.

"Tamam, daha fazla yaklaşmayacağım. Sadece düşmeni istemiyorum. Eğer gitmek istersen, sana ön kapının yerini göstereceğim. Söz veriyorum," dedi ve sakın, ölçülü bir şekilde konuşmaya devam etti. "Beni hatırlıyorsun, değil mi? Kokteyl partisi için alfalarınla birlikte evime gelmiştin. Sana tabloyu ben göndermiştim?"

Ona hafifçe başımı salladım ve o da rahatlayarak nefes verdi.

"Genevieve size yardım edeceğimizi düşündüğünüzü söyledi ve haklıydınız. Biz İttifak'ın bir parçasıyız. Sen kaçırıldığından beri herkesin ödü kopuyor. Jacoby'nin evinde olabileceğini düşündük ama içeri girmenin bir yolunu bulamadık."

Beynim bunu nasıl hesaplayacağını bilemedi... İyi haber miydi? Gerçekten bir şeyler yolunda gitmiş miydi?

"Neden pencereden aşağı inmiyorsun? Dengeni kaybetmenden korkuyorum," dedi Donovan.

Başımı salladım ama uzuvlarımı hareket ettirmeye çalıştığımda donmuş gibi hissettim. "Yardıma ihtiyacın var mı, sevgilim?"

Dudağım titredi. Cevap veremedim. Pencereyi tutuşumun kaydığını hissettim.

İki el kollarımı kavrayıp beni odanın içine çektiğinde çılgılık attım. Yere yığıldım ve sürünerek Donovan ve Jackson'dan uzaklaştım.

"Bir şeyin yok. Sana bir daha dokunmayacağım," dedi Donovan, çömelip benim hizama geldi ama birkaç metre uzakta durdu.

"Genevieve nerede?" diye sordum. Sırtım yatak odasının duvarına çarptı ve bu pozisyonun yaram üzerinde yarattığı gerginliği görmezden gelerek sıkıca kıvrıldım.

"Uyuyor," dedi Jackson. "O... gerçekten bitkin düşmüştü."

Çenesini sıkıştırdığına bakılırsa, sözlerinin yetersiz olduğunu tahmin ettim. Ne kadar zayıf olsa da bizi buraya getirdiği için Genevieve'e sessizce teşekkürlerimi gönderdim. Hayatımı ona borçluydum.

"O iyi olacak mı?"

"Öyle olmasını sağlayacağız," dedi Donovan yumuşak bir gülümsemeyle. "Omegalar birbirlerine destek olmalı, değil mi?"

Ona küçük bir baş selamı vermeden önce tereddüt ettim.

Jackson, "Yaranızı temizledik ve sardık ama bir doktorun bakması gerekiyor," dedi.

"Doktor yok," diye fısıldadım.

"Angie'yi tanıyorsun, değil mi?" Donovan sordu. "Sana göz kulak olsa sorun olur mu?"

"Burada olduğumu nereden biliyor?" Kalbim hızla çarparak sordum.

"Bu ev İttifak için bir tür karargâh görevi görüyor. Bu Tanrı'nın unuttuğu hükümeti dağıtmaya yaklaşıyoruz. Angie ve sürüsü burada kalıyor ve Amirah da yakında bize katılacak. Merak etmeyin, alfalarınızı hapisten çıkaracağız. Bu duruşma bir düzmece."

Etrafımdaki dünya durdu. Her şey durdu. "Ne?"

Boğuldum.

"Duruşmadan haberin yok muydu?" Donovan Jackson'a bakarak sordu. "Glen'in sana söyleyeceğini sanıyordum. Alfalarınız birkaç saçma suçlamayla karşı karşıya kaldı ve hükümet onları halka açık bir duruşmaya çıkarıyor. Televizyonda yayınlanacak. Hepsi lanet bir düzmece. Ama merak etmeyin, onları çıkarmak için çalışıyoruz."

"Yaşıyorlar mı?" İnledim. Titreme bedenimi ele geçirdi.

"Tatlım, öyle olmadıklarını mı sanıyordun?" Donovan tereddütlü bir şekilde elini uzatıp benimkine dokundu. Bu kez dokunmaktan çekinmedim. Bana rüya görmediğimi söyleyecek somut bir şeye ihtiyacım vardı.

"Hayattalar, söz veriyorum. Ve onları size geri getireceğiz."

Otuz Dördüncü Bölüm

Theo

A Askeri eğitimimin bir parçası olarak, her türlü işkenceye karşı nasıl güçlü kalacağımı öğrenmiştim, ancak bu kitapların hiçbirisi şunları dikkate almamıştı

Eşimden ayrı kalmanın ruhumu sızlatan acısı.

Zamanın bir anlamı kalmamıştı. Hücrem karanlık ve penceresizdi, ışıklar rastgele aralıklarla yanıp sönüyordu. Küf ve sidik kokusu tek yoldaşlarımdı. Çoğunlukla, sadece uzaktaki kapıların çınlaması, ayak seslerinin yankısı ve ara sıra gelen çığlıklarla bozulan bir sessizlik vardı.

Hücreme giren herhangi birine karşı kendimi savunmasız bırakmak istemediğim için uykuyla savaştım. Başımı pis duvara yaslayıp zar zor dik dururken, artık gardiyanlarla savaşmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum.

Beni bu Allah'ın belasını hücreye attıklarında, dostumdan ve sürü kardeşlerimden ayrı kaldığım için paniğe kapılmışım. Bir avukat, bir telefon, bir şey için bağırıyordum. Görmezden gelindim. Yatak, yemek ve yerdeki bu bok dolu delik yerine gerçek bir tuvalet talep ettiğimde, gardiyanlar yüzüme güldü. Bu tür bir güçsüzlüğü daha önce hiç yaşamamışım - North Woods'ta bir gençken bile, bir alfa olarak bir otorite seviyesine sahiptim. Şimdi bana bir omega gibi davranıyorlardı.

Bunun farkına varmak göğsümü ezdi ve nefes almamı zorlaştırdı. Birkaç gündür bu hücredeydim. Josie *iki yıl* boyunca savcılıkta tutuklu kalmıştı. Ve ben, haklarımın elimden alınmasını bir kez bile yaşamadığım için, hükümetin nasıl bir şey olduğunu bildiğimi sanıyordum,

Her şeyi doğru yaparsam durumu kontrol edebileceğimi ve sürümü koruyabileceğimi düşünmüştüm.

Gözyaşlarım sonunda kaçtı, isteğim dışında yanaklarımdan aşağı yavaşça süzüldü. Tek istediğim Josie kollarımdayken buradan uzakta olmaktı. Uykunun beni ele geçirdiği puslu anlarda, onu kurtarmam için bana yalvardı, sesi dehşetle sırılsıklamdı. Sarsılarak uyanırdım, boğuluyormuşum gibi hissederdim. Eğer buradan çıkabilirsem, tüm hayatımı bunu tekrar düzeltmeye çalışarak geçirecektim.

Yemeklerimi getiren gardiyanlar insanlarla kurduğum tek iletişim biçimiydi. Eğer şanslıysam, gitmeden önce çürümüş yemek tepsisini yere atarlardı. Şanssızsam, beni kum torbası olarak kullanırlardı. En son iki gardiyan içeri girdiğinde, ben izlemekten başka bir şey yapamazken omega'na ne yapacaklarını söyleyerek benimle alay etmişlerdi. Gardiyanlara doğru hamle yaparken öfke ve korku beni ele geçirmişti. Josie ellerinde miydi? Bu cehennem çukurunda sıkışıp kalmış mıydı?

Zayıflamış halime rağmen, diğer gardiyanlar odaya dalıp beni üzerlerinden çekerek bayıltmadan önce onları öldüresiye dövmüştüm. Uyandığımda bileklerim duvardaki zincirlere bağlı sıkı kelepçeler içindeydi. Bu günler önceydi ve vücudumun her parçası hala acıyla çığlık atıyordu - derim morluklarla kaplıydı ve kaslarımda ve kemiklerimde derin bir ağrı vardı.

Daha rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak yer değiştirdim ama her hareket içimde keskin acı patlamalarına neden oluyordu. Dışlerimi sıktım. Bu nasıl olabilirdi? Hayatım boyunca kontrolümü kaybetmemek için savaşmış, duygularıma ve çevreme hâkim olmaya çalışmışım ki hiçbir şey beni hazırlıksız yakalayamasın. Ama Josie kalkanlarımı kırmış ve ruhumun derinliklerine inmişti.

Beni deliliğe sürüklenmekten alıkoyan tek şey kardeşlerimi bağ aracılığıyla hissetmekti. Duyguları sürekli bir acı ve ıstırap akışı olsa da, onlar benim çapalarımdı, yalnız olmadığımı hatırlatıyorlardı. Josie'ye bağ aracılığıyla ulaşabilmeyi diliyor, yalnız olmasından nefret ediyordum. Yine de... eğer sonunda bizi öldürürlerse, bunu bağ aracılığıyla hissetmemesi onun için daha iyi olurdu.

Hücre kapımın kilit açma sesi beni kendimi küçümseme sarmalımdan çıkardı. Kapıdan içeri süzülen ışık beni parlaklığa karşı gözlerimi kısmaya zorladı. Tam taktik teçhizatlı dört silahlı alfa açıklıkta duruyordu. Alarm sesleri bağda yankılandı ve kardeşlerimin de şu anda aynı şeyi yaşayıp yaşamadıklarını merak ettim. Bu son muydu?

Bu hücrenin köşesinde yığılmış bir şekilde ölmeyi hayal etmek gururumu incitse de, ayakta durma yeteneğimden emin olamayarak yerde kaldım. Gözlerim gardiyanların üzerinde geziniyor, alaycı tavırlarını ve silahlarını sıkıca tutuşlarını fark ediyordum. Zayıf halimde bile benden korktukları için içimde küçük bir tatmin duygusu oluştu.

Gardiyanlardan biri elindeki tepsiyi yere fırlattı ve üzerindeki iğrenç sandviç hücrenin bir ucundan diğer ucuna uçarak, büyük bir *gürültüyle* kaldırım taşlarına çarptı.

Gardiyanlara boş boş baktım, onlara bir tepki vermeyi reddettim.

"Şu çirkin, ibne kışlı orospu çocuğuna bakın. Ayakta duramayacak kadar zayıf," diye alay etti muhafızlardan biri.

"Büyük silahınla cesur olmak kolay. Bir şeyi mi telafi ediyorsun?" Hiç düşünmeden sordum. Ben ve Josie'nin sataşmalarım karşısındaki dehşete düşmüş yüz ifadelerini hayal edebiliyordum. Cam, eminim, daha da kötü bir şey söylerdi.

Muhafızlardan biri hırladı ve bana doğru hamle yaptı ama bir diğeri onu geri çekti.

"Artık ona dokunamayız," diye homurdandı gardiyan. "Mahkeme için güzel görünmek zorunda."

Kalbim daha hızlı atıyordu. Mahkeme, beni gizlice öldürüp cesedimi atmayacakları anlamına geliyordu. Bu da bir şeydir.

"Eğer mahkemeye gideceksem, bir avukatla konuşma hakkım var."

Gardiyanlardan biri sözlerimi alaycı bir bebek sesiyle tekrarladı. Öfke sersemliği içinde bile kaşlarımı çatmıştım. Bunun iyi bir karşılık olduğunu mu düşünüyordu?

Kapıya en yakın gardiyan, "Tam olarak hak ettiğin adaleti bulacaksın," dedi. "Gidelim," dedi diğerlerine ve hücreden dışarı çıktılar. Hakaret ettiğim gardiyan diğerlerini takip etmeden önce tereddüt etti.

Beni yine yalnız bıraktılar, tam olarak kimin adaletiyle karşılaşacağımızı merak ediyordum.

Bölüm Otuz Beş

Josie

I geçen haftanın gazetesinin ön sayfasına baktım; manşet bana ters ters bakıyordu: *Ashwood Alfaları Tutuklandı*.

Cam, Ben ve Theo'nun sabıka fotoğrafları sayfaya yansıtılmıştı ve parmaklarımı yüzlerinde gezdirirken duygularımın ağırlığıyla göğsüm ağrıyordu. Öfkeleri bulanık siyah-beyaz görüntülerden bile anlaşılıyordu.

Yaşıyorlardı.

Başımı yatağın başlığına yasladım, gözlerimi kapattım ve titreyerek nefes aldım. Rahatlamam o kadar yoğundu ki başım dönüyordu.

O ana kadar Donovan'ın sözlerine inanmamıştım. Ağlamamak için dudağımı ısırdım, makaleyi okuyacak kadar kendimi tutmam gerekiyordu.

Kağıdı sabit tutmaya çalışırken ellerim titredi.

Cameron, Theodore ve Benjamin Ashwood dün akşam Old City'deki evlerinde tutuklandılar ve vatana ihanet, hükümete karşı komplo kurmak ve omega tehlikesiyle suçlandılar. Ashwood sürüsü, altı hafta önce Josephine Porter ile eşleşmeden önce on beş yıldır omegasızdı. Bayan Porter, Atama Hükümeti'nin senato lideri Jericho Porter'ın sürü kızıdır. Bu sabahki basın toplantısında Bölge Savcısı Graham Leslie, Pack Ashwood'un Bayan Porter ile Senatör Porter'a karşı koz olarak kullanmak amacıyla eşleştiğini ve sızdırılan bir Belirleme Merkezi raporunun Bayan Porter'ın Pack Ashwood'a yönelik taciz iddialarını ortaya koyduğunu iddia etti. Bölge Savcısı Leslie davanın hızlandırılması çağrısında bulunarak şunları söyledi: "Omegalar aramızdaki en zayıf kişilerdir ve onların güvenliğini ve korunmasını sağlamak hükümetin görevidir. Uzun zamandır bu atama karşıtı radikallerin hükümetimizi devirmek için omegaları kullanıp istismar edeceğinden endişe ediyorduk ve şimdi bu gerçekleşti."

Gözyaşları o kadar yoğun aktı ki makalenin geri kalanı tanınmayacak kadar bulanıklaştı.

Kapı açıldı ve Donovan elinde krep, sosis ve yumurta dolu bir tepsiyle içeri girdi. Yatağın yanındaki sandalyeye oturmadan önce tepsiyi yere bıraktı. Bayıldığımdan beri benimle uğraşıyordu.

"Neden onu almıyorum?" dedi, gazeteyi göstererek. "Zaten hepsi çöp."

Gazeteyi hâlâ titreyen ellerimden çekip almasına izin verdim. "Bunların hiçbiri doğru değil," dedim hıçkırıklar içinde.

"Biliyorum tatlım," dedi. "Senin alfalarını tanıyan herkes bunların hiçbirinin doğru olmadığını bilir. İstediklerini elde etmek için yalanlar uyduruyorlar."

"Onlara bunun doğru olmadığını söylemem gerek." "Yapamazsın, Josie."

"Yapmak zorundayım! Bunun Glen'in beni tekrar yakalaması anlamına gelmesi umurumda değil. Yalanlar üzerine hapse girmelerine izin veremem."

Donovan boğazını temizledi. "Geçen hafta Jericho bir sürü yeni yasa önerdi. Bunlardan biri de omegaların mahkemede ifade vermesini engelleyen bir yasa tasarısıydı. Dün kabul ettiler."

Ne diyeceğimi bilemez bir halde Donovan'a baktım.

"Biliyorum," dedi, gözleri gergin. "Görünüşe göre, tanıklık etmek için fazla kırılgan ve duygusalız. Doktorun biri tanıklık etmenin yarattığı stresin bir omega'nın kısır kalmasına neden olabileceğine dair bir makale yazmış."

Beynim ağır ağır Donovan'ın bana ne söylediğini hesaplamaya çalıştı.

"O zaman iddiaların doğru olmadığını nasıl anlayacaklar?" Cevabı zaten bildiğim halde kısık sesle fısıldadım.

Yapmazlar.

Sahte bir duruşmada alfalarımın karşı hiç söylemediğim sözleri kullanacaklardı.

Alfalarımın hayatta olmasının verdiği rahatlamanın yerini kısa sürede onlardan ayrı kalmanın acısı ve bundan sonra ne olacağının belirsizliği almıştı.

Donovan sandalyesini yaklaştırdı ve kolunu omzuma doladı. Ona doğru eğildim ve gömleğinin içine hıçkırarak ağladım. Kokusu hoştu ama istediğim tek koku alfalarımınkiydi.

"Onları geri almalıyım," dedim gözyaşlarımı silerken.

"Seni ya da sürünü terk etmeyeceğiz. Aldığınız istihbarat her şeyi değiştirecek. Sonunda bu hükümeti sonsuza dek alaşağı edebileceğiz."

"Bekle, ne?"

Donovan nazik bir gülümsemeyle, "Çaldığınız kâğıtlar," dedi. "Onları aldın mı?" Nefesim kesilerek söyledim.

"Evet, şu anda hepsini inceliyoruz ve Amirah'ı çoktan uyardık. Ama bu tam da beklediğimiz şeydi; Atama Hükümeti'nin omegaları kaçırıp rakiplerine karşı şantaj olarak kullandığına dair somut bir kanıt. Alfalarınız yıllar boyunca İttifak için çok şey yaptı ve siz daha da fazlasını başardınız."

Daha fazla soru sormak istiyordum ama kapı çalındı. Angie her zamanki eşofmanını giymiş, elinde tıbbi malzemelerle dolu bir çanta taşıyarak içeri girdi.

Sonraki dakikalar bir bulanıklık içinde geçti. Angie yarayı dezenfekte etti ve dikmeden önce bana bir antibiyotik iğnesi yaptı. Kurşun derimi yakmıştı, bu da çok acımasının nedenlerinden biriydi. Tüm bunlar olurken Donovan'ın elini sıktım ve omegaların acıya daha dayanıklı olmasını diledim.

Donovan'ın telefonu bipledi ve ona baktı. "Terrance için bir şeyi kontrol etmem gerekiyor. Burada iyi olacak mısınız?"

"İyi olacağım," dedim, Angie bacağımı bağlamayı bitirirken iniltimi bastırarak. Dikişler için uyuşturmuştu ama yine de acıyordu.

Donovan bana şüpheyle baktı. Belli ki düşündüğüm kadar iyi bir aktör değilmişim.

"Ben kalırım-" dedi telefonu tekrar biplediğinde. "Kahretsin, gitmem gerek. Aşağı inmeye hazır olduğunda bana mesaj at." Komodinin üzerine koyduğu kullan-at telefonu işaret etti. "Sonra alfalarınızı almak için bir plan yapmaya başlayabiliriz."

"Teşekkür ederim," dedim, sesim yumuşaktı.

Donovan omzumu sıktı, sanki beni korkutacağından endişeleniyormuş gibi yavaşça hareket etti. Dürüst olmak gerekirse, beni bulduğunda pencerenin yarısından dışarı çıkmıştım. Yine de onun yanında şaşırtıcı derecede rahat hissediyordum.

"Nasıl hissediyorsun?" Angie malzemelerini toplamaya başlarken sordu.

"Sürekli böyle karşılaştığımız için hayal kırıklığına uğradım," dedim küçük bir gülümsemeyle. "Ama geldiğin için minnettarım," diye ekledim, nankör gibi görünmek istemeyerek.

"Bu iş bittikten sonra alfalarınızın sizi uzun bir tatile götürmesini sağlayın."

"Ya onları geri alamazsam ne olacak?" Angie'ye en büyük korkumu kelimelere dökecek kadar güvenerek fısıldadım.

Yatağa oturdu ve elimi avuçlarının içine aldı. "Bunu söylemenin benim için yararlı olmadığını biliyorum ama bunun olmayacağından eminim."

Her nasılsa, bunu ondan duymak gerçekten de güven vericiydi.

Dudağını ısırды, şimdi biraz emin görünmüyordu. "Seninle bir şey hakkında konuşmak istiyordum. Donovan alfalarınızın öldürüldüğünü düşündüğünüzü söyledi?"

Başımı salladım ve bakışlarımı kaçırdım, boğazım düğümlendi. Elimi sıktı.

"Omega Ferality'yi duydun mu?"

Başımı öne eğdim. Bu terim biraz tanıdık geliyordu ama ne olduğunu çıkaramıyordum. "Belki mi?"

"İsmini sevmiyorum ama bu, omegalar alfalarından ayrıldığında ya da alfaları zarar gördüğünde ortaya çıkabilen bir fenomen. Bağlı sürüler arasında daha güçlüdür, ancak siz eş olduğunuz için, henüz bağlı olmasanız bile sizi etkileyebilir."

"Eşlik bağına hâlâ hissetmedim," diye itiraf ettim.

"Tamamen normal," diye beni rahatlattı. "Muhtemelen birkaç ay daha almayacaksın. Tabii daha fazla baskılayıcı almamayı tercih edersen. Her iki durumda da Omega Feralitesi, iç omeganın kontrolü ele almaya başladığı zamandır. Yemek yemede ve uyumada zorluklara neden olabilir ve normalden daha içgüdüsel tepkiler verebilirsiniz. Bu, omega'nın alfalarını koruma ihtiyacına bir yanıttır. Kendinizi normalden farklı davranırken bulursanız diye bundan bahsetmek istedim."

Angie'nin sözlerinin doğruluğunu hissettim. Omega'm zaten yüzeye her zamankinden daha yakındı, ama ondan kurtulmak istemek, varlığına içerlemek yerine, onunla her zamankinden daha fazla bütünleştiğimi hissettim.

Angie ayağa kalkmadan önce elimi okşadı.

"Önümüzdeki birkaç gün boyunca buralarda olmayı planlıyorum, bu yüzden yaranı kontrol edebileceğim. Acımaya başlarsa ya da kızarıklık veya şişlik fark edersen bana haber ver."

"Teşekkürler," dedim, göz kapaklarım aniden ağırlaşmıştı.

Üzerime yumuşak bir battaniye çekti ve ben uyuklarken saçlarımı yüzümünden şefkatle taradı.

Otuz Altıncı Bölüm

Josie

T Kapımın çalınmasıyla irkildim, muhtemelen Donovan'ın bana öğle yemeği getirdiğini bilsem de kalbim hızla çarpıyordu. Arabadan inmiştim. Birkaç dakika önce duş aldım, Glen'i nihayet tenimden temizlediğim için rahatlamıştım. Keşke anılarım da bu kadar kolay temizlenebilseydi.

"İçeri gel," diye seslendim penceredeki yerimden. Dışarı bakmaya devam ettim, artık kapana kısılmadığıma dair güvenceye ihtiyacım vardı.

Genevieve odaya girerken dudağımı ısırdım. Üzerinde siyah bir eşofman altı ve zeytin yeşili bir sweatshirt vardı, nemli saçlarını geriye doğru örmüştü. Her zaman iyi bir poker suratına sahipti ama kokusu stresini ele veriyordu.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

Başımı salladım, yatağa doğru ilerledim ve yanımdaki yeri okşayarak oturdum.

Sessizce yan yana oturduk, ortak geçmişimiz aramızda ağırlaşıyordu.

"Bacağın nasıl?"

"Biraz acıyor," dedim omuz silkerek. "Angie yara izi dışında tamamen iyileşebileceğimi söyledi. Ama bu noktada bir tane daha olsa ne olur, değil mi?"

Genevieve'in eli otomatik olarak kolunun üst kısmına gitti. "O geceden sonra her şey boka sardı," dedi sesi kısık bir şekilde.

Ona baktım, tam olarak hangi geceden bahsettiğini biliyordum; savcılıktan kaçmayı planladığımız ve hayatımı değiştiren geceden. Yıllarca bana ihanet ettiği için onunla yüzleşmenin hayalini kurmuştum. Ona bağıırıp öfkelenmeyi, bana yaşattığı acının bir kısmını bile ona yaşatmayı hayal etmişim. Ama şimdi o yanımdayken, sadece yorgun olduğumu fark ettim.

"Buluşma noktamıza çok yaklaşmışım," dedi, kelimeleri sanki bunca yıldır biriktirmiş gibi hızla geliyordu. "Her şey planlandığı gibi gidiyordu ama sonra beni yakaladılar. Glen ve Dr. Bishop bir ton korumayla birlikte oradaydı. Dr. Bishop elinde bir neşter ve cihaz tutuyordu. Glen cihazın ne olduğunu anlattı ve kiminle buluşacağımı söylemezsem cihazı bana takacaklarını söyledi. Ben de onlara söyledim."

Sesi titriyordu ve göğsüm o kadar sıkışmıştı ki zar zor nefes alabiliyordum. Sahneyi mükemmel bir şekilde hayal edebiliyordum.

"Sana ihanet ettiğimi biliyordum ve bunu yapmak beni hasta ediyordu. Kendimi korumayı seçtim." Genevieve soluk soluğa kalmıştı, sıkıntısı yüzünden öyle şiddetli bir şekilde yayılıyordu ki neredeyse elini tutmak için uzanacaktım. "Yanlış seçim yaptım. Onlara senin adını verdikten sonra Glen bana teşekkür etti ve bana itaatkâr omega dedi. Sonra beni tuttular ve cihazı yine de yerleştirdiler. Bunca yıldır bu suçluluk duygusuyla yaşamak zorundayım."

Karmakarışık duygu ve düşüncelerimi anlamlandırmaya çalışarak dönüp pencereden dışarı baktım. Güneşli bir gündü ve ben esaret altındayken yapraklar tamamen renk değiştirmişti. Ağaçlar parlak turuncu ve kırmızı yapraklarıyla ısıltı ısıldı.

Konumlarımız ters olsaydı ne yapardım diye merak ettim.

-Glen'in yakaladığı kişi ben olsaydım. Ona ihanet etmeyeceğime inanmak istiyordum ama bundan asla emin olamayacaktım. Yaptığı şey bana çok pahalıya mal olmuştu ama sonuçta ben kurtulmuştum. Bunca zamandır bir canavarla kapana kısılmış olan oydu.

Genevieve yumuşak bir sesle, "Affını hak etmediğimi biliyorum ama bunca yıldır yaptıklarından pişmanlık duyduğumu bilmeni istedim," dedi.

Üzerime sarılı battaniyenin kenarındaki püskülleri topladım.

"Dünyanın son yıllarda öylece devam etmesi çok adaletsiz görünüyor - güneş parlıyor, yapraklar değişiyor ve biz karanlıktayız," dedim, gözlerim ağacın dalından kopup havada uçuşan kırmızı bir yaprağa sabitlenmişti, kıvrılan, dans eden bir desenle rüzgâra rehberlik ediyordu. "Sana olan öfkemi bir kalkan gibi tuttum. Beni korudu, kimseye güvenmemem gerektiğini öğretti. Ya da en azından güvende kalmak için buna ihtiyacım olduğunu düşündüm. Seni özlediğim, nerede olduğunu ve iyi olup olmadığını merak ettiğim için kendimden nefret ettim."

Takip ettiğim yaprak sonunda aşağıdaki çimenlik alana düştü. Devam etmeden önce gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

"İçten içe, bana bir hiç uğruna ihanet etmeyeceğini hep biliyordum. O gece bir seçim yapman gerekiyordu ve keşke farklı bir seçim yapsaydın. Ama dün de bir seçeneğin vardı ve sensiz asla kaçamazdım."

Genevieve'e baktım. Çenesi çökmüş, omuzları gerilmişti. Ağlamasını beklememek gerektiğini bilsem de, gözlerinde bir parça gümüş rengi gördüğümü sandım. Genevieve bir omega için her zaman alışılmadık derecede metanetli olmuştu. "Sanırım bu öfkeden kurtulmaya hazırım. Seni affediyorum," dedim, yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. "İmkânsız bir durumdaydın ve eminim cihazı bana vermek için er ya da geç bir bahane bulacaklardı.

sonra."

Bu sözleri yüksek sesle söylediğimde, doğru olduklarını biliyordum. Glen bana cihazı duygusal açıdan mümkün olan en acı verici şekilde vermişti; bir arkadaşımın ihanetini bahane olarak kullanmıştı. Ama bana işkence etmek ya da kontrol etmek için bir bahaneye ihtiyacı yoktu. Bu her zaman olacaktı.

Genevieve sarsak bir hareketle başını salladı. Risk alarak uzandım ve elini kendi elimle kavradım. Elimi sertçe sıktı ve sanki söyleyemediğimiz tüm kelimeler bu dokunuşa döküldü.

Başka tarafa baktım ve elini bıraktım.

"Tekrar arkadaş olabileceğimi sanmıyorum," dedim boğazım düğümlenerek. Ciddiydim, onu affetmişim ama onun yanında olmak bana en derin travmamı hatırlatıyordu. Bu çok fazla, çok acı vericiydi.

Genevieve düzenli bir nefes aldı, duruşu gevşedi ve ben de onun için aynı hatırlatıcı olup olmadığını merak ettim.

"Geri dönüş yok," dedi, sesi teslim olmuş gibiydi. "Bunca yıldır ölümü bekliyordum. Sanırım tekrar nasıl yaşayacağımı bulmam gerekecek. Yine de harika kaçış görevi şakalarımız oldu," dedi, sesinde bir hafiflik vardı.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Çok doğru. Çoğunu hatırlamıyorum çünkü, bilirsin, tam bir baş belası gibi kurşun yarası almıştım," dedim burnumu çekerek. "Ama çok esprili olduğuma eminim."

"Sadece iyiydin. Onu kesinlikle ben taşıdım."

Birbirimize sırtttık. Kısa bir an için, cihazlardan, tacizden, Glen Jacoby ve planlarından önceki bir zamana geri dönmüş gibi hissettik. Geldiği gibi hızla geçti o an.

Genevieve yataktan kalkarak, "Yarın beni güvenli bir eve nakledecekler," dedi. "Onlara elimden geldiğince çok bilgi vereceğim."

Son birkaç yılda çok şey gördüm. Umarım bunların bir kısmı bu şerefsizleri alaşağı etmeye yardımcı olur."

Kapıya doğru yürüdü ve elini kapının koluna koyarak durakladı. "Umarım o alfalar sana iyi davranıyordur," dedi, göz ucuyla bana bakarak. omuz. "Her iyi şeyi hak ediyorsun."

"Senin de var Genevieve. Umarım bulursun," dedim, her kelimesinde ciddiymdim. Gözyaşları yüzümden serbestçe döküldü ve odadan çıkmadan önce başıyla onayladı.

Kapı kesin bir şekilde kapandı ve az önce son kez vedalaştığımızı biliyordum. Peri masalı gibi bir kavuşma değildi ama bir kapanıştı ve kalbimde taşıdığım yaralardan birini dikmişti. Gözyaşlarımı sildim ve battaniyeyi üzerime daha sıkı çektim.

Kararlılık içimi doldurdu. Glen hakkında ihtiyacımız olan istihbaratı almıştık. İttifak onu alt etmeye hazırdı ve ben de alfalarımı geri alacaktım.

Otuz Yedinci Bölüm

Josie

I Pack Turro'nun evine doğru yürüdüm. Personelin ve parti müdavimlerinin odaları doldurduğu son ziyaretimden çok farklı görünüyordu. Bugün Sessizliği sadece dışarıdaki kuşların cıvıltısı bozuyordu. Öğleden sonra güneşi birçok pencereden içeri giriyor, koyu renkli ahşap lambri ve salondaki mavi gök temalı duvar kağıdından yansıyor. Sanki ev bana sarılıyormuş gibi hissediyordum.

Aşağı inerken tahta tırabzanı kavradım ve ağırlığımı yaralı bacağımdan uzak tutmaya çalıştım. Angie üzerinde yürümemde bir sakınca olmadığını, sadece dikişlere dikkat etmem gerektiğini söyledi. Attığım her adım yarayı çekiştiriyor, derimi yakıyordu.

Merdivenlerin dibinde durdum ve duvara yaslandım. Geçen haftaki yiyecek eksikliği ve üzücü kaçışımız beni güçsüz bırakmıştı. Genevieve bunca zaman Glen'den nasıl kurtulmuştu?

Yaklaşık bir saat önce çakıllı garaj yolundan bir arabanın çıktığını duymuştum ve onun güvenli bir eve doğru gittiğini biliyordum. Kendimde ona karşı kalan bir öfke olup olmadığını araştırdım, ama sonunda kalbimdeki karanlık noktadan çıkmış gibi görünüyordu. Mutluluğu bulmasını gerçekten umuyordum. Hepimizin bulmasını umuyordum. Bunu hak etmiştik.

Duvarı ittim ve yemek odasındaki seslerin mırıltısını takip ederek yürümeye devam ettim.

Kapı aralığında durdum. Donovan odanın ortasındaki büyük ahşap masanın üzerine eğilmiş, tabandan tavana pencerelerden içeri süzülen güneş ışığı başının arkasında bir hale oluşturuyordu. Alfalarından biri yanında durmuş, ensesini hafifçe kavramıştı. Bu alfayı partiden hatırladım, Terrance. Hatırladığım kadar iriydi,

Kısa, kırpılmış saçları gümüşle tozlanmıştı. Jackson masanın ucunda oturmuş, dizüstü bilgisayarında bir şeylere bakıyordu. Beni görünce başını kaldırıp gülümsedi ve bana küçük bir el salladı.

"Josie! Aşağı inmek için yardım istemeliydin. Lütfen otur," diyerek ayağa fırladı ve benim için bir sandalye tuttu.

Sandalyeye baktım, ayakta durabileceğim konusunda ısrar etmeye hazırdım ki içimi bir yorgunluk dalgası daha kapladı. Topallayarak sandalyeye gittim ve ağır ağır oturdum. Eğer alfalarımı serbest bırakacaksam onlara güvenmeli ve sırtımı onlara dayamalıyım.

"Teşekkürler," dedim, sesim neredeyse fısıltıyla çıkıyordu. Boğazımı temizledim.

"Sana içecek ve yiyecek bir şeyler getireyim. Kahve ister misiniz? Çay?" Jackson sordu.

"Çay harika olur," diye karşılık verdim ve o da koşarak gitti. Bana Ben'i hatırlattı ve göğsüm sıkıştı.

"Alfalarımın haber var mı?" Ben sordum.

Terrance beni daha rahat ettirmek için cüssesini gizlemek istercesine kısmen Donovan'ın arkasına geçmişti. Ailem ve savcılık dışında alfalarla ne kadar çok zaman geçirirsem, omegaları mutlu ve rahat ettirmek için ne kadar kablolu olduklarını o kadar çok fark ettim.

"Aslında evet," dedi Donovan nazikçe. "Bölge Savcısı Graham Leslie az önce duruşmalarının yarından sonraki gün başlayacağını duyurdu."

Boğazım düğümlendi ve nefes nefese kaldım, boğuluyormuş gibi hissediyordum. Terrance bana doğru hamle yapınca mızımızlandığımı fark ettim. Donovan ona uyarıcı bir bakış fırlattı, ama Terrance masanın etrafından dolanıp bana doğru geldi, yavaşça yürüyor ve ellerini gevşekçe yanında tutuyordu. Kendimi kapana kısılmış hissetmemem için aramızda yeterince mesafe bırakarak önümde diz çöktü. Bu bana Cam'in ilk karşılaşmamızda aynı pozisyonda olduğunu hatırlattı ve yüzümden birkaç damla yaş süzüldü.

"Sadece benim için nefes al, tatlı omega. Bu iyi haber. Halkın gözü alfalarınızın üzerinde olacak, yani şimdilik yeterince güvendeler. Onları size geri getirmek için bir plan yapacağız."

Enerjisi alfalarım kadar sakinleştirici ya da güçlü değildi ama yine de omega'mı yatıştırdı.

"Nasıl?" Boğazım düğümlendi. Adliyeden sadece birkaç mil uzaktaydık ve adamlarımın orada olması ama onlara ulaşamama fikri beni öldürdü. Keşke çoktan bağlanmış olsaydık da en azından birbirimizi hissedebilseydik. Birbirimizi

Bana döndükleri anda onları ısıırıyordum. Tereddüt yok, soru yok.

Donovan ellerini birbirine sürterek ve geniş bir gülümseme takınarak, "Lanet olası Atama Hükümeti'nin tamamını alaşağı edeceğiz," dedi. "Ve bunu İttifak'ın en belalı süper casusundan topladığımız istihbaratla yapacağız."

Aralarına bakarken Terrance'ın dudakları kıpırdadı.

"Ne?"

"Bu sensin," dedi Donovan. "Ya da en azından seni bulduğumuzda kendine böyle diyordun. Biraz sayıklıyordun."

Yanaklarım yandı.

"Harika bir isim," dedi Terrance, sesi yumuşaktı. "Çünkü doğru."

Koyu kahverengi gözlerine baktım ve sadece samimiyet buldum. Donovan'ın notundaki sözler tekrar aklıma geldi. Turro sürüsü beni kesinlikle hafife almamıştı. Nezaketlerinin sıcaklığının içime sızdığını ve beni desteklediğini hissetmeme izin verdim.

"Hükümetin omegaları çaldığından şüpheleniyorduk, ama şimdiye kadar tesisler hakkında herhangi bir bilgi edinemedik," dedi Terrance, masanın üzerine yayılmış kâğıtları işaret ederek ve başıyla beni onaylayarak. Glen'in bugün nasıl bir baş ağrısı çekiyor olabileceğini düşününce dudaklarım titredi. Omega'm özellikle kana susamış hissediyordu.

Terrance, "Bunlar tüm tesislerin yerlerini ve kaçırdıkları her omega ile ilgili kâğıt dosyaları gösteriyor," diye devam etti. "Bunu omegaları serbest bırakmak ve bu tesislerdeki dehşeti ortaya çıkarmak için kullanabiliriz. Omegaları tehlikede olduğu için Glen ve diğerleriyle birlikte hareket eden tüm senatörler ve diğer hükümet yetkilileri bizim tarafımıza geçecek ve medya yaptıklarını öğrendiğinde diğerleri de onları takip etmek zorunda kalacak."

Donovan, "Ve Atama Hükümeti dışarı çıktığında, alfalarınızı hapisten çıkaracağız," diye ekledi.

Kağıt denizine daha yakından baktım ve birçoğunda küçük, grenli siyah-beyaz kadın fotoğrafları olduğunu fark ettim. *Omegalar*. Bulduğum şeyin büyüklüğü beni hayrete düşürdü.

Jackson başka bir alfayla birlikte odaya geri döndü. Bu, içlerinde en uzun boylu olanıydı ve koyu renk dalgaları ve güçlü çene hattıyla İtalyan olabilmış gibi görünüyordu.

"Bu Nico," dedi Jackson, önüne büyük bir fincan çay ve birkaç tabak yemek koyarken alfayı başıyla selamlayarak. "Ne sevdiğinden emin olamadım, o yüzden biraz ev yapımı pizza, salata ve meyve var. Ama farklı bir şey istersen bana söylemen yeterli."

"Bu mükemmel, teşekkür ederim," dedim. "Çantanda kaç tane var?"

Nico onu yanına çekerken Donovan gülümseyerek, "Bu hepimizin," dedi. Bu yaşlı sürüyü bir arada görmek büyüleyiciydi. Büyürken gördüğüm tüm sürüler birbirlerine karşı çok soğuktu. Jericho ya da Richard anneme asla böyle rahat bir şekilde dokunmazdı.

Annemin ne yaptığını düşünerek dudağımı ısırdım. Kapıyı bilerek mi açık bırakmıştı? Kaçtığım için mutlu muydu? Bunu bilerek yapacak kadar beni önemseydiğine inanmak istedim. Belki de bu hüsnükuruntu idi.

"Memnun oldum Josie," dedi Nico masanın karşısından.

Jackson, Nico'ya doğru eğilirken ağzının kenarından "Onun adı Badass Superspy," diye fısıldadı.

Terrance bana göz kırparak, "Alay etmek yok," dedi.

Kendime böyle hitap ettiğime inanamayarak ellerimle kızarmış yanaklarımı kapattım. Erkek arkadaşlarımla bunu öğrendiklerinde benimle nasıl dalga geçeceklerini hayal edebiliyordum. Bir parça pizza alıp gönülsüzce ısıırken tekrar gözyaşlarının eşğine geldiğimi hissettim. Onlarla tekrar birlikte olmak anlamına geliyorsa, hayatımın geri kalanında alay edilmeyi seve seve kabul ederdim.

"Neden tüm bunları kâğıt üzerinde tutuyorlar ki?" Dikkatimi dağıtacak bir şey ararken sordum. Glen'in bu belgeleri ofisinde bulundurması aptalca bir seçim gibi görünüyordu.

Donovan, Nico'dan bir fincan çay alırken, "Yaklaşık bir buçuk yıl önce, İttifak hackerlarımızdan Charlie, Glen'in ev sunucusuna girdi," dedi.

"Charlie Jang?" Ben sordum.

"Evet," dedi Terrance. "Onu tanıyor musun?"

"O işler ile Ben ve I Biliyorum Luc," I dedi ile a Luc'ün omega'sından her bahsettiğinde sesindeki saygıyı hatırlayarak gülümsedi. "Glen'in kişisel bilgisayarında hükümetten saklamak istediği belgeleri sakladığından şüpheleniyorduk," diye devam etti Donovan. "Bir ton istihbarat elde ettik ama Glen ne olduğunu anladı ve bu onu paranoyak yaptı. O sıralarda tüm kâğıt dosyalara geçmiş olmalı çünkü bilgisayarından işe yarar başka bir şey alamıyorduk. Her zaman

Haberlere çıkıp insanların onun peşinde olduğunu söyleyip durdu ve çılgın komplolar ortaya attı. Bu olaydan sonra röportajları ve medyada görünmesi oldukça yavaşladı, ancak ne zaman görülse gerçeklikle bağlantısı giderek azalıyor gibiydi."

Başımı salladım. Savcılıkta geçirdiğim zamanın sonlarına doğru Glen daha gergin görünüyordu ama geçen hafta onun evinde bambaşka bir şey olmuştu. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Terrance, "Babalarınızın valilik görevinden alınması gerektiğine o sıralarda karar verdiğini düşünüyoruz," dedi.

"Gerçekten mi?" Ben sordum.

"Evet. Zaten onu neden ön-alfa olarak seçtiklerinden hiçbir zaman emin olamadık," dedi Jackson, yüzü şaşkınlıkla buruşmuştu. "Muhtemelen biraz aptal olduğu için ve Jericho onu kontrol etmenin daha kolay olacağını düşündü. Ve öyle olmayana kadar da öyleydi."

"Doğru," dedi Donovan. "Okulda da hep böyle olurdu."

"Okulda mı?" diye sordum.

"Hepimiz üniversitede onlarla birlikteydik," diye devam etti. "Bu üçünün *bir geçmişi* var. Onları neyin ayırdığını asla çözemedik ama üniversitenin sonunda Jericho ve Richard bir sürü olmuşlardı ve Glen tek başınaydı. O zamanlar bile gösteriyi Jericho'nun yönettiği, Richard ve Glen'in de o ne derse onu yaptıkları açıktı."

"Bekle... ayrılmak derken?"

Jackson, "Oh, kesinlikle romantik bir ilişki içindeydiler," dedi.

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. Sürü babalarımın Glen ile yakın olduklarını biliyordum ama *böyle* bir geçmişleri olduğunu hiç düşünmemiştim. Ben büyürken birlikte yaptıkları tüm toplantıları düşündüm. *Aman Tanrım*. O toplantılarda hayal ettiğimden daha fazlası mı vardı?

"Ama büyürken erkeklerin birlikte olmasının ne kadar iğrenç olduğunu anlatıp durdular..." Jackson'ın sırtışını gördüğümde sözümü yarıda kestim.

Jackson homurdanarak, "Biliyor musunuz, toplumun tüm bu alfaların sürüler halinde bir araya gelip, kılıçlar çekilmeden omegalarla seks yapıyormuş gibi davranmayı kabul etmesi şaşırtıcı," dedi.

Sam'in Gerald'la birlikte olmak için eyaleti terk etmek zorunda kaldığını düşündükçe içimde öfke kabarıyordu, çünkü babaları onun eşcinsel olduğunu öğrenmişti. Bu hiç adil değildi.

Donovan sanki çıldıracağımdan korkuyormuş gibi nazıkçe, "Glen'in sana olan takıntısının ne olduğundan emin değiliz," dedi.

"Glen benim ona ait olduğumu düşünüyor. Omega olduğumu açıkladığım gece Glen'in evinde bir akşam yemeğindeydik. Arkadaşım Sam-"

"Sam Larsson?" Terrance araya girdi.

"Evet. Neden?" Göğsüm sıkıştı. Ona bir şey mi olmuştu? "Panik içinde bizimle temasa geçti. Amirah'tan duyduğuna göre ama mesajlarına cevap vermedik. Nerede olduğunuzu bilmesini isteyip istemediğinizden emin olamadık." Terrance söyledi.

"Evet, lütfen ona iyi olduğumu söyle," dedim dudağımı ısırarak. Buraya geldiğim anda Sam'e haber vermeyi düşünmeliydim.

Terrance başını salladı ve telefonunu çıkardı.

"Sam ne dedi?" Donovan sordu ve hikâyeme devam etmem için beni teşvik etti.

"Glen'in ailemle konuşmasına ve bir tür anlaşma yapmasına kulak misafiri olmuş. Glen bana o andan itibaren ona ait olduğumu bildiğini söyledi."

Donovan'ın tüm alfaları sertleşti ve Nico bir hırıltı çıkardı. İrkildim ve yüzü yumuşadı. "Özür dilerim," dedi mahcup bir ifadeyle. "Omegalar kimseye verilemez," diye mırıldandı.

"Glen'in omega'sı olacağına dair bir anlaşma olduğunu mu düşünüyorsun?" Donovan hasta görünerek sordu.

"Öyle görünüyordu. Ama sonra neden geri döndüklerinden emin değilim." Odada bir sessizlik oldu.

Terrance yavaşça, "Şey," dedi. "Belki de Glen'in gittiğine karar verdiler ve bu yüzden senin artık... ona verilmen mantıklı değildi."

"Bunun zamanlaması mantıklı," diye yavaşça cevap verdim. "Muhtemelen her şey bir yıl kadar önce savcılıktan ayrıldığımda oldu."

Jackson'ın yüzünde anlayış belirdi. "Glen'in çözülmeye başlaması yaklaşık bir yıl önceydi. Jericho anlaşmasından döndüğünde her şeyin daha da kötüye gitmiş olması mantıklı-" Jackson hırladı, sonraki kelimeleri ısırarak söyledi, "-seni Glen'e vereceğim. Madden sürüsü daha iyi bir seçim olurdu o zaman. Hükümetteki en yeni ve gelecek vaat eden sürü onlar ve babalarınız yıllardır onları yetiştiriyor. Bir omega istemiyorlar ama Pierce valiliğe aday olacaksa sürüsünün bağlanması gerekecek. İnsanlar böyle bir güç pozisyonunda başka bir bağısız alfayı kabul etmeyecektir. Bu çok alışılmadık olur."

Zihnim onları işleyebildiğimden daha hızlı bağlantılar kuruyordu. Glen ve Pack arasında bu kadar gerginlik olmasının sebebi bu olmalıydı.

Madden ve Glen'in neden Pack Madden'ın beni sahiplenmesini geciktirmeye çalıştığını. Belki de hâlâ bir şeyleri değiştirebileceğini ve beni kendine alabileceğini umuyordu.

"İyi misin Josie?" Donovan usulca sordu. Titrediğimi fark ettim. Madden sürüsüyle bağ kurmaya ne kadar yakın olduğum gerçeği nihayet yüzüme çarpıyordu.

Nico önümde belirdi, elinde pelüş, soluk yeşil bir battaniye vardı. "Neden bunu etrafına sarmıyorsun, omega?" diye nazikçe önerdi. "Hiçbiri seni buraya getiremez."

Battaniyeyi ondan aldım ve birkaç denemeden sonra üzerime çektim. Çoğunlukla çamaşır deterjanı gibi kokuyordu, ki bunu takdir ettim. Bu alfaları sevdim ama kokularını üzerimde istemedim.

"Burada güvende olduğumuzu nereden biliyorsun? Glen burada olduğumdan şüphelenmez mi?" Nico'ya bakarak sordum.

"Muhtemelen biliyordur," dedi Donovan. "Ama buraya gelmeye cesaret edemez. Üniversiteden başlayarak Glen hakkında suçlayıcı malzeme toplamayı bir oyun haline getirdik diyelim. Sizce Amirah DC'deki pozisyonunu nasıl koruyabildi? Ressam olmadan önce oldukça iyi bir fotoğrafçıydım. Belgesel fotoğrafçılığı özel bir yetenektir." Sırıttı ve ben sadece o fotoğrafların neler içerdiğini hayal edebildim.

Jackson gözlerini devirerek, "Üniversitede bile bu gelenekçi atama saçmalığını sürdürüyorlardı," dedi. "Bir kulüp kurdular. Tişörtleri ve her şeyleri vardı."

Kaşlarımı kaldırdım ve beni taciz eden alfaların genç versiyonlarının kulüpleri için uyumlu tişörtler giydiklerini hayal etmeye çalıştım. Gülünç görünüyordu ve bu onları biraz daha az korkutucu yapıyordu.

"Ayrıca," diye ekledi Terrance, "Donovan sadece burada değil, Sol ve diğer eyaletlerde de ünlü. Hükümet, Designation Magazine'in *Yılın Omega'sının* evine baskın yapamazdı."

Sesindeki gurur çok açıldı ve kalbimi sızlattı. Birlikte geçirdikleri onlarca yıldan sonra bile omega'sından büyük bir sevgi ve hayranlıkla bahsediyordu. Donovan'ın yanaklarında hafif bir kızarıklık gördüğümü sandım ve parfümünün kokusunu aldım. Benim alfalarım benden bahsederken böyle mi konuşuyorlardı?

Donovan, "Bunun çok da önemli olmadığına eminim," diye mırıldandı.

Nico omegasını içeri çekti ve onu alnından öptü. "Kendini küçümseme." Bana döndü. "Siz omegalar bu hükümeti devirmek için hepimizin toplamından daha fazlasını yaptınız. Biz olsaydık

Amirah, Donovan, Lilah, Angie, Charlie, sen ve daha niceleri olmadan hiçbir yerde."

"Gerçekten bir şey yaptığımdan emin değilim," dedim battaniyemin içinde daha fazla kıvrılarak. Ama giderek bu sözler kulaklarıma bile yanlış geliyordu.

Nico kaşlarını çatı ve bir şey bana Cam'i hatırlattı. "Kendini hafife alma. Senin cihazın olmasaydı alfa sekmeleri elimizde olmazdı. Sen olmasaydın bu istihbarata sahip olamazdık. Hükümeti alaşağı ettiğimizde, bu senin sayende olacak Josie."

"Doğru," dedi Terrance bana sıcak bir gülümsemeyle. "Önümüzdeki birkaç gün içinde bize katılacak pek çok insan olacak, böylece bu tesisleri nasıl yok edeceğimize dair strateji geliştirebileceğiz. Amirah ve sürüsü geliyor. Lilah yolda olduklarını haber verdi."

"Lilah kim?"

Donovan'ın yüzü aydınlandı. "Bilmiyor musunuz? Dürüst olmak gerekirse, bağlantıyı kendimiz kurduk. Lilah, Ben'in kız kardeşi ve tabletler ile serumun arkasındaki bilim insanı."

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Ben bana söylemedi mi?"

"Kimliği şimdiye kadar çok gizli tutuldu, ancak bu omegaların çoğuna cihaz yerleştirildiğini varsaydığımız için burada olmakta ısrar etti," dedi Donovan, kağıtları göstererek, "içlerine cihaz yerleştirilmiş."

"Ama herkesin buraya gelmesinin güvenli olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?" Ben'in kız kardeşinin başına bir şey gelebileceği düşüncesi beni endişelendirirken sordum.

"Eyalete giden ve çok fazla denetlenmeyen arka yollar var ve sınır devriye ajanlarının çoğu bizim tarafımızda. Ama nihayetinde mesele, Atama Hükümeti'nin gözlerimizin önünde dağılmakta olduğu gerçeğine dayanıyor. Glen, Jericho, Richard ve diğer tüm bok kafalılar kontrolü kaybediyor. Artık çok fazla insan karşı koyuyor ve hata yapıyorlar. Onlardan sonsuza dek kurtulmamızı mümkün kılacak olan da bu," dedi Donovan.

Jackson ellerini birbirine sürterek, "Artık oyunun sonundayız," dedi.

Nico ve Terrance inlediler.

"Hâlâ Marvel maratonu yapmıyoruz," dedi Nico, parmağını sadece kıkırdayan Jackson'a sallayarak.

Onlarla birlikte güldüm, bacağımdaki acıyı ve yorgunluğumu görmezden gelerek bir dilim daha pizza için uzandım. Pelüş battaniyeye geri sokuldum ve Turro sürüsünün şakalaşmasını, kavgasını, öpüşmesini ve

sarıldık, eğer şansımız olsaydı sürümü bekleyen şeyin bu olabileceğine dair mutlu bir özlem duyduk.

Eyalet bir kırılma noktasına yaklaşıyordu ve ben de bunun bir parçası olacak, hükümetin düşürülmesinde önemli bir rol oynayacaktım.

Öne doğru oturduğumda kokum parladı. Sürü Turroları bir sonraki hamlelerini planlamaya devam ederken bana gülümsüyorlardı ve bölgelerin her birinden tanıdık isimler dikkatimi çekiyordu. İçimi bir şiddet kapladı. Bunu yapacaktık. Adamlarımı yakalayacak, Glen'i ve tüm o lanet Tanımlama Hükümeti'ni alaşağı edecektik. Alfalarım beni kasvetli hayatımdan kurtarmıştı. Beni iyileştirmişler, sevmişler, korumuşlardı. Şimdi sıra bendeydi. Onları kurtaracaktım.

Omega'm memnuniyetle mırıldandı. Bu arkasında durabileceğimiz bir plandı, yaşamak ve alfalarımız için savaşmak için tek bir motivasyondur.

Otuz Sekizinci Bölüm

Josie

I Zifiri karanlıkta yatağımın kenarına çömelmişim, bir şeyin beni uyandırmış olması gerektiğini fark etmeden önce kalbim hızla çarpıyordu. Korku seli Yere kıvrıldığımda karanlık her yanımdan bastırıyordu. Nefesimi tuttum, vücudum bir tehdide karşı hazırlanırken tamamen hareketsiz kaldım. Kapının yumuşak bir şekilde çalınması beni sarstı. Donovan'dan bana bir silah getirmesini istemediğime lanet ederek etrafıma bakındım.

"Josie, benim," diye fısıldadı kapıdan bir ses. Titreyen bir nefes beni terk etti ve gözlerimden yaşlar süzülürken neredeyse yatağa yığılacaktım.

Sam.

Kapıya doğru tökezledim ve açmadan önce dizimi komodine çarptım. Sam beni hemen göğsüne çekti ve kollarıyla sardı. Onun tanıdık kokusunu içime çekerken hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

"İyisin, şşşt," diye mırıldandı, gözyaşlarım eşofmanını ıslatırken beni ileri geri salladı.

Nazik bir el omzuma dokundu. "Merhaba Josie," diye fısıldadı Gerald.

"Buraya nasıl geldiniz?" İkisine de bakmak için geri çekilerek sordum, yumuşak salon ışığı yüzlerini aydınlatıyordu.

Sam koridorda kaşlarını çatarak, "Pack Turro bana daha çabuk cevap verseydi daha erken burada olurdu," dedi.

Gerald onaylamaz bir tavırla boğazını temizledi. "Kim olduğumuzu bilmiyorlardı," dedi Sam'in omzunu sıkarak. "Sadece Josie'yi korumaya çalışıyorlardı."

"İçeri nasıl girdin ki?" Bir esnemeyi bastırmaya çalışırken yüzümdeki yaşları silerek sordum.

"Nico," diye karşılık verdi Sam.

Gerald sırtarak, "Seni uyandırmak için daha makul bir saate kadar beklememizi önerdim," dedi. "Ama bu saçma alfalar ne isterlerse onu yapıyorlar."

"Gerald, *sen* bir alfasın," dedim kıkırdayarak.

"Evet, ama en azından biraz sağduyulu olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor." "Pekâlâ, bu kadar yeter," diye homurdandı Sam. "Josie, bize her şeyi anlat. "Josie, bize her şeyi anlat.

Son duyduğumda Glen seni kaçırmıştı. Sonra biz sana ulaşamadan kaçtığını ve kendini kurtardığını öğrendim. Peki ne oldu?"

Dudağımı ısırdım, geçen haftaki her şeyi yeniden anlatma fikrinden bunalmıştım. Ama Sam ve Gerald bunca yolu gelmişlerdi ve bilmeyi hak ediyorlardı.

"İçeri gel," dedim Sam'i odama çekerek. Gerald da onu izledi ve kapıyı arkasından dikkatle kapattı.

Yatağa zıpladım ve sırtımı yatak başlığına yasladım. Sam yanıma oturdu, Gerald da onun diğer yanına. Sam'in omzuna yaslandım, Glen ve Pack Madden'in muamelesinin en kötü ve en aşağılayıcı kısımlarını atlayarak geçen haftanın uçurum notları versiyonuna başlamadan önce kendimi topraklamak için bir an ayırdım. Bunları yeniden yaşamak istemiyordum ve Sam'in de bunları duymasına gerek yoktu.

"O dosyaları almak için kendini riske attığına inanamıyorum," diye homurdandı Sam. "Kilit açma becerilerim bir noktada işe yaramalıydı."

Yapamadım

Onun tepkisine gülümsememe ve sonunda yeniden bir araya geldiğimizde alfalarımın da aynı şekilde tepki verdiğini hayal etmeme yardımcı oldu. Bu düşünce göğsümü endişeyle kapladı.

"Ya ben onlara ulaşamadan alfalarımın başına bir şey gelirse?" Ben sordum.

Sam beni yanına çekti ve Gerald elimi sıkmak için uzandı.

"Bence Pack Turro haklı," dedi Gerald. "Halka açık duruşma, onlara çok ciddi bir şey yapamayacakları anlamına geliyor. Bu, hükümetin kötü görünmesine neden olur."

"Ama duruşmadan sonra?" Fısıldadım.

"O zamana kadar onları dışarı çıkardığımızdan emin olmamız gerekecek," dedi Sam. Sesi hissetmediğim bir güvenle doluydu ama beni rahatlatı.

"Her şeyden önce biraz dinlenmemiz gerekiyor. Yarın - sanırım zaten yarın - ama bu sabah daha sonra plan yapmaya başlayacağız," dedi Gerald.

"Nico yandaki odanın boş olduğunu söyledi," dedi Sam. "Bize ihtiyacın olursa çok uzakta olmayız."

"Bekle, gitme." Kolunu kavradım. Bana eşlik edecek endişeli düşüncelerimden başka bir şey olmadan tekrar yalnız kalma fikrine dayanamıyordum.

Sam'in gözleri bakışlarımla buluştuğunda yumuşaktı.

"Özür dilerim," dedim, yanaklarım utançtan kızarmıştı. "Ben sadece... yalnız kalmak istemiyorum."

"Kalacağım," dedi elimi sıkarak.

"Gitmemi istiyor musun?" Gerald sordu.

"Hayır, kal." Gerald'a gülümseyerek baktım. Onu Sam kadar iyi tanımıyor olabilirdim ama bir alfadan çok bir omega gibi hissettiren yatıştırıcı, rahatlatıcı bir enerjisi vardı. Sam'in yoğunluğu ve benim endişem için mükemmel bir dengeydi.

İkisi de üstlerini değiştirip yatmaya hazırlanmak için banyoya girdiler. Bir an için bunun çok garip olup olmadığını düşündüm - erkek arkadaşı bizimle yataktayken en iyi arkadaşımınla kucaklaşmak. Ama bunu umursayacak gücü kendimde bulamadım. Dünyada tamamen yalnız olmadığımı hissettirecek bir şeye ihtiyacım vardı.

Sam tekrar yatağa yerleşerek yanıma uzandı ve Gerald da onun diğer tarafına uzandı.

Sam kollarını uzatarak, "Buraya gel," diye mırıldandı.

Göğsüne yaslanana kadar hareket ettim. Ben omega olduğumu açıkladıktan sonra pek çok geceyi böyle geçirmiştik. İkimizin de rahatlamaya ihtiyacı vardı ve benim omega'm özellikle dokunulmayı arzuluyordu. Sam'in kolları benim için her zaman güvenli bir yer olmuştu.

"Burada olduğun için çok mutluyum," dedi. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

Gömleğini avucumun içinde sıktım. "Geldiğiniz için teşekkürler." Kelimeler yeterli değildi ama anladığımı biliyordum.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Josie

I Pack Turro'nun oturma odasında oturmuş, gergin enerjim uzuvlarımda dolaşıyordu. Etrafta dolaşmak isterdim ama bacağıma ağrıyordu. Sabah.

Herkes bugün gelecekti -Amirah, Lilah ve tüm alfaları- böylece hükümeti devirmek için hamlelerimizi planlayabilecektik. Kendimi umutsuzca yersiz hissediyordum. Hayatımın son bir yılını dairemde saklanarak, haberlerden kaçarak... *her şeyden* kaçarak geçirmiştım. Lilah'la tanışacağım için özellikle gergindim. Ya benden hoşlanmazsa? O bir bilim insanıydı ve İttifak için tabletler ve serumla inanılmaz işler yapmıştı ve ben buradaydım, liseyi zar zor bitirmiştım ve şu anda sürüm olmadan yalnızdım.

Odamda saklanma isteğimle savaşıyordum ki fuayede insanların konuştuğunu duydum. Kim olduğunu görmek için ayağa kalktım ama ben daha hareket edemeden odaya bir omega girdi. Etrafını beş adam sarmıştı ama gözlerimi ondan alamıyordum. Koyu renk, dağınık bukleleri ve parlak mavi gözleri Ben'inkilere o kadar benziyordu ki kalbim acıdı. Beni gördüğünde sıkıntılı bir inilti çıkardı. Kollarını bana doladığında kendimi tuttum.

"Sizinle tanıştığırna çok sevindim, size ve alfalarınıza olanlar için üzgünüm ve bir kız kardeşim olduğu için çok heyecanlıyım." Kardeşiyle aynı hızlı coşkuyla konuşuyordu. Sarılmasına karşılık verdim ve bedenimin onunkine yaslanarak rahatlamasına izin verdim.

Lilah'ın alfalarından biri "Dikkatli ol bebeğim," dedi. Yaklaştığında kaskatı kesildim, alfaların yanında hâlâ ürkek hissediyordum. Ama sonra içime çektim ve onun belli belirsiz orman kokusunu aldım. O bir betaydı. Kalbimi yavaşlatmaya çalışarak derin bir nefes aldım.

"Ben Noah," dedi birkaç adım ötede durarak. Artık alfaların normalde olduğundan daha kısa olduğu belliydi. Kahverengi saçları daha uzundu, kulaklarının arkasına doğru kıvrılıyordu ve yüzünde açık, çocuksu bir ifade vardı.

"Ah, pardon! Sizi sürümle tanıştırmama izin verin," dedi Lilah, geri çekilerek. "Oturman gerek," diye hırladı alfalardan biri aniden, gözleri bacağımdaydı. Kısa kesilmiş saçları ve çatık kaşlarıyla iri yarı biriydi, otomatik olarak geri adım atmama neden oldu.

"Yaralandın mı?" Lilah gözleri endişeyle açılarak sordu.

"Ben iyiyim," dedim. Şimdi bacağımanın gerçekten acıdığını hissedebiliyordum. Kızgın bakışlı alfa bana onaylamayan bir bakış attı ve ben daha da endişelendim. Lilah omzunun üzerinden baktı. "Grayson, tatlı kekler, sesinizi alçaltmalısınız. Onu endişelendiriyorsun."

Alfa-Grayson- göz kırptı ve birkaç adım geri çekildi. Lilah tekrar kanepeye uzanmama yardım etti.

"O tam bir yumuşak başlı," dedi. "Sadece omegalar yaralandığında çok koruyucu hissediyor. O tipleri bilirsiniz," dedi göz kırparak. "Huysuz alfa Grayson ve tabii ki Noah," dedi betayı işaret ederek. "Sonra Raph ve Matteo var," diyerek kapıda duran iki alfayı işaret etti. "Ve... Orion nereye gitti?" diye sordu.

Matteo gözlerini devirerek, "Görünüşe göre atıştırmalıklara ihtiyacı varmış," dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum Josie," dedi sıcak bir sesle.

Ona küçük bir baş selamı verdim. Bana bu kadar endişeli hissetmem için bir sebep vermemişlerdi ama Turro sürüsünün etrafında olmaya daha yeni alışmıştım. Eve bir düzine alfanın daha eklenmesi beni germişti.

Lilah nasıl hissettiğimi anlamış gibiydi ve sürüsüne döndü. "Neden Josie ve ben birbirimizi tanırken siz de Amirah'ın yanına gitmiyorsunuz?"

Neredeyse tartışmalarını bekliyordum ama başlarını salladılar ve odadan çıktılar.

Bana geri döndü. "Nasıl hissediyorsun?" Omuz silktim, nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum.

Bana nazik bir gülümseme verdi. "Bu aptalca bir soru, değil mi? Alfalarınız hapiste. Onlar dönene kadar hiçbir şey yolunda gitmeyecek."

Ağlamamak için hızla gözlerimi kırptım.

"Ben'i çok özlüyorum," dedi. "İttifak'ın bir parçası olduğunu bir yıl önce öğrendim ve onunla konuşmama izin verilmesi için yalvarıyordum ama alfa tabletleri ve serumu geliştireliyordum ve Amirah bunun çok riskli olduğunu söyledi. Benim

Paket onu destekledi ve o kadar kızgındım ki bir hafta boyunca onlarla konuşmadım. Onları hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Ama sanırım İttifak'ın neden gizliliğe ihtiyaç duyduğunu anlıyorum," dedi gözlerini devirerek.

"Tabletleri ve serumu yaptığınız için teşekkür ederim. Hayatımı kurtardınız" dedim, boğazımda bir yumru oluşmuştu.

Lilah'nın gözleri yaşardı ve çok geçmeden ikimiz de burnumuzu çekmeye başladık.

"Laboratuvarımdaki tüm o uzun günler ve geceler boyunca, dışarı çıkamayan omegaları düşünüp durdum. Her şey umutsuz hissettirdiğinde bile devam etmemi sağladı," dedi Lilah yanaklarındaki gözyaşlarını silerek.

Uzanıp elini tuttum, teninin sıcaklığı beni sakinleştirdi. Keşke daha fazlasını söyleyebilseydim, minnettarlığımı daha anlamlı bir şekilde ifade edebilseydim ama o beni anlıyor gibiydi.

"Kimse Ben'e nerede olduğunu söylemedi," dedim sessizliği bozarak. "O seni aradı."

Lilah gülümsedi. "Ben her zaman en iyi kardeşti. Cam ve Theo da benim kardeşlerim gibiydi. Süper otoriter, ciddi kardeşler. Bu beni ve Ellie'yi çıldırttı."

Dudağımı ısırdım, göğsümü bir özlem acısı kapladı.

"Üzgünüm, eğer çok acı vericiyse onlar hakkında konuşmak zorunda değiliz," dedi sesini yumuşatarak ve elimi sıkarak.

"Hayır, istiyorum. Sadece... Öldüklerini sanıyordum ve şimdi hala onlara ulaşamıyorum." Sözümü kestim, gözyaşlarımı tutma çabasıyla boğazım yanıyordu.

Lilah bana yaklaştı ve kolunu omzuma doladı. "Tanrım, hayal bile edemiyorum. Senin yerinde olsaydım yataktan kalkabilir miydin, onu bile bilmiyorum. Çok güçlüsün."

Kendimi güçlü hissetmiyordum ama tamamen zavallı olduğumu düşünmemesi güzeldi.

"Ben'in sürgün edilmesine izin verdikleri için aileme çok kızgındım," dedi, kolları hâlâ bana sarılıydı. "Bunu istemediklerini söyleyebilirdim - hiçbir zaman diğer aileler kadar gelenekçi atama saçmalığına inanmadılar, ama diğer ailelere karşı tavır alamayacak kadar zayıflardı." Sesi acıydı. "O gittikten kısa bir süre sonra sürümle tanıştım ve hepimiz eyaleti terk etmeye karar verdik. Ben'den bu kadar uzağa taşınmaktan nefret ediyordum ama kötü anılardan kaçmam gerekiyordu," dedi ve sesi kesildi.

"Sürünüzle nasıl tanıştınız?" Ben sordum.

Yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. "Ben sürgüne gönderildikten sonra isyankâr bir çizgiye girmiş olabilirim. Gizlice dışarı çıkmaya ve şehirdeki kulüplere gitmeye başladım. Atama Hükümeti henüz iktidarda değildi elbette ve en güvenli yer olmasa da omegaların kulüplere girmesine izin veriliyordu."

Bu yüzyılın en hafif deyimiydi. Alfa'larla dolu bir kulübe gitmeyi hayal bile edemezdin.

"Grayson kulüplerden birinde fedaiydi ve orada yalnız olduğumu görünce beni kenara çekip 'sağduyu ve güvenlik' hakkında ders verdi." Sesini alçaltarak alfasını çok iyi taklit etti. "Orada öylece durup deli gibi parfüm sıktım çünkü o çok ateşliydi. Sonunda bir nefes aldı ve ne düşündüğünü tamamen kaybetti."

"Ne oldu?" Atama Hükümeti'nden önce her şeyin nasıl olduğuna dair bu pencereden büyülenmiş bir şekilde sordum.

"Banyoda seviştik," dedi hülyalı bir şekilde.

Grayson, Matteo'yla birlikte tekrar oturma odasına girerken, "Tam olarak böyle olmadı," diye homurdandı. Bu kez ikisi de mesafelerini korudular.

"Oh, eteğimi nasıl kaldırdığım ve senin-" gibi daha fazla ayrıntı vermemi istiyorsun.

"Hayır, hayır," dedi Grayson telaşla, yanakları pembeleşmişti. Lilah bana göz kırptı.

Kıkırdadım. "Arkadaşım Poppy ile çok iyi anlaşırdınız." Gerçi ikisi birlikte alfalarına kalp krizi geçirebilirdi.

"Gerisi tarih oldu. Zaten Matteo, Raph ve Orion ile sürü arkadaşıydı. Kısa bir süre sonra Noah'ı buldum ve onu da koleksiyona ekledim."

"Noah beta mı?" Merakla sordum. Turro sürüsü şimdiye kadar beta sürüsüyle tanıştığım tek sürüydü.

"Evet, Orion da, Tanrı'ya şükür. Beş alfayı hayal edebiliyor musunuz? Bu ikisi hepimizi sakın tutmaya yardımcı oluyor."

Burnumu kıvırdım ve Grayson ile Matteo'nun omega'larını dikkatle izlemelerine baktım.

"Umm..." Bariz olanı belirtmek istemediğimi söyledim.

"Alfalar için sakın ol," dedi kıkırdarak ve Grayson'a baktı. "Tatlım, memelerini sakınleştirmelisin," diye bağırdı odanın öbür ucundan. Grayson'ın kaşlarını çatması derinleşti ve omurgamda endişeli bir ürperti yarattı. Ama Lilah gülümseyerek bana döndü.

"Eminim Cam ve Theo'nun alfalarınız olmasına alışmışsınızdır. Hiç yumuşadılar mı?"

Homurdandım.

"Ha, ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

Grayson bize doğru yürürken, "Toplantı birazdan başlayacak kedicik," dedi. Yaklaştığında üzerime çıkmamak için çömeldi.

"Kütüphaneye gitmek için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu usulca.

"Sanırım yapabilirim," dedim, başka bir alfanın bana dokunmasına hazır değildim. "Bana yaslanabilirsin," dedi Lilah kolayca, ayağa kalkmama yardım ederek.

Kırkıncı Bölüm

Josie

W Donovan'ın kokteyl partisinde bana gösterdiği gizli kütüphaneye girdik.

Bugün, ortada büyük bir ahşap masa vardı.
üzerine dağılmış haritalar ve belgeler.

Lilah'nın yanına oturdum ve Gerald da benim yanımdaki koltuğa oturdu. Bir an için odadaki kokulardan bunalmıştım; o kadar çok omega ve alfa bir aradaydı ve kimse merkezsizleştirici kullanmıyordu. Yüzümü eşofmanımın içine bastırarak kendimi topraklamaya çalıştım.

Sam gelip sandalyemin arkasında durdu ve onun ve Gerald'ın tanıdık kokularıyla çevrili olmak yardımcı oldu.

Amirah'ın alfaları masanın başında onun etrafında bir sıra halinde duruyordu. Kendilerini tanıttılar -Gabriel, Adam, Jacob ve Elias- ve hepsinin Amirah gibi ellili yaşlarda olduğunu tahmin ettim. Sürü dinamikleri hakkında bir fikir edinmeye çalıştım ama hepsi o kadar ciddiydi ki birlikte nasıl hareket ettiklerini anlamak zordu. Haberlerde sürekli onlarla alay ediliyor ve Amirah'ın bunca yıldır DC'de Müdür Yardımcısı olmasına izin verdikleri için zayıf oldukları söyleniyordu ama karşımdaki alfalar güç saçıyordu.

"Hepiniz hoş geldiniz," dedi Amirah ve odaya bir sessizlik çöktü. "Bu toplantının amacı, bu zalim Atama Hükümetini sonsuza dek sona erdirme planımızı oluşturmaya devam etmektir. Josie ve Genevieve sayesinde beklediğimiz istihbarata ulaştık. Şüphelendiğimiz gibi, hükümet muhalif senatörlere ve diğer yetkililere omegalarını kaçırarak şantaj yapıyor. Bu planı Jericho Porter'ın yönettiğini düşünüyoruz."

Jericho'nun davranışları yüzünden yargılanacağımdan endişelenerek yerimde kıpırdandım. Ama kimse bana yargılayarak bakmadı. Sam sert bir elini

Gerald elimi tuttu ve rahatlatıcı bir şekilde sıktı.

"Bu harita dört omega tesisini gösteriyor, hepsi de kasabanın en az bir saat dışında, uzak bölgelerde. Josie'nin kulak misafiri olduğu konuşmaya göre bu dördüncü tesis yeni," dedi ve haritada kasabanın güneyindeki bir noktayı işaret etti.

Amirah'ın alfası Elias öne çıktı. "Bu senatörlerin çoğuyla gizlice konuşabildik ve eğer omegalarını güvene alabilirsek, Jericho, Richard, Marshall ve geçtiğimiz yıllarda Glen ve Jericho'yu destekleyen bir dizi diğer parti lideriyle birlikte valiyi suçlamak için hızla hareket edeceklerine dair yazılı bir anlaşma yaptık."

"O senatörlere inanamıyorum," diye mırıldandı Lilah. Kaşımını kaldırdım ve Grayson onun sıkıntısını açıkça hissederek onu yanına çekti.

Devam etti, sesi şimdi daha yüksek ve öfkeliydi. "Karşı koymadılar. Sadece Jericho ve Glen'in söylediklerine uydular, böylece eyaletteki tüm omegalar acı çekerken kendi omegalarını koruyabildiler."

Ben de aynı şekilde hissediyordum. O alfalar korkaktı. Uzun zaman önce karşı koymanın bir yolunu bulabilir ve bu kadar acıyı önleyebilirlerdi.

Odadaki tüm alfalar rahatsız bir şekilde yer değiştirdi.

Grayson Lilah'nın ensesini okşayarak, "Alfalar kendilerine bağlı olanları korumak için hemen her şeyi yaparlar," dedi.

"Benim için yüzlerce omeganın hayatını asla feda etmesen iyi edersin," dedi şiddetle. Grayson başını salladı ama iş o noktaya gelirse bu sözü tutamayacağını söyleyebilirdim.

Amirah boğazını temizleyerek bizi tekrar yola soktu. "Tüm omegaları aynı anda serbest bırakarak sürpriz unsurunu korumamız gerekiyor. Bu lojistik bir zorluk teşkil ediyor çünkü dört tesiste aynı anda yeterli sayıda ekibe ihtiyacımız var ve yalnızca tamamen güvенеbileceğimiz ekipleri kullanabiliriz. Eğer bu planın herhangi bir parçası ortaya çıkarsa, her şey biter."

Gabriel bir adım öne çıktı. Lilah'ın sürüsünü işaret ederek, "Şu anki ekiplerimiz Vahşi Sürü'den Grayson, Matteo ve Raph, doğu tesisinde onlara üç alfa daha katılacak," dedi. "Jang Sürüsü'nün iki üyesi kuzeydeki tesiste bize katılacak ve Roan Sürüsü de güneydeki tesisi idare edecek."

"Bu Poppy'nin paketi mi?" diye sordum. Soyadı tanıdık gelmişti.

"Öyle," diye onayladı Amirah.

Donovan kızardı ve Jackson ona sırıttı.

"Ne?" diye sordum. Aralarına bakarken merakımı uyandırarak sordum.

"Hiçbir şey," diye ağzından kaçırdı Donovan. Nico kıkırdayarak omegasını kendine yaklaştırdı.

"Birkaç hafta önce Poppy ile tanışma şerefine nail olduk," dedi Jackson, sesi gülmekten titrerken. "Sanırım Donovan'a aynen şöyle dedi: 'Vay be, tam bir babasın. Başka bir omega ile seks yapmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.'"

Poppy'nin alfalarının kızgın ve sevgi dolu ifadelerini hayal ederek homurdandım.

"Aman Tanrım," dedi Lilah bana doğru dönerek. "Bu senin arkadaşın mı? Çünkü onunla tanışmam gerek."

Grayson homurdanarak kızın omzundaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Evet, öyle. O en iyisi."

"Tam bir karakter," dedi Terrance sırtarak. "Bana Donovan'ın o yaşlardaki halini hatırlatıyor."

Donovan, "Ben asla o kadar kötü olmadım," diye itiraz etti.

"Yani o üniversite barında sarhoşken bir kadın alfaya evlenme teklif etmedin mi?" Jackson söyledi.

"Tavlama cümlesi neydi? Dişi bir alfanın kilidiyle düğümleri karşılaştırmakla ilgili bir şey mi?" Terrance sordu.

"Sanırım kilidinin anahtarını buldum," diye patladı Jackson, gözyaşları yüzünden süzülüyordu. "Ama asıl önemlisi, evinin anahtarını bir dekor olarak kullanmasıydı."

Lilah ve ben birbirimize baktık ve bir kahkaha patlattık.

Donovan yüzünü kapattı. "On dokuz yaşındaydım, tamam mı?"

Jackson, kendisini iten Donovan'a doğru yürüdü. "Böyle yapma bebeğim," dedi Jackson sessizce. "Çok sevimliydi."

"Pekâlâ," dedi Amirah, ses tonu tamamen işle ilgiliydi. "İşimize dönelim, olur mu?" Ama yüzünde kısa bir gülümseme parıltısı gördüğümü sandım.

"Batı tesisine atanmış üç alfamız var, ancak belgeler bunun en büyük tesis olabileceğini gösteriyor, bu yüzden ekibi tamamlamak için daha fazlasını arıyoruz."

Konuşma siber güvenlik ve her bir tesisin sistemlerine nasıl girileceği konusuna döndü. Amirah detayları konuşmak için Charlie'yi telefona çağırdı. Söylediklerinin çoğu kafamı aşıyordu, bu yüzden büyük bir omega çizelgesi yığınını aldım, onları çevirirken iki belirli ismi aradım.

Dave hakkında ne hissedeceğimden emin değildim. Glen'in cihazla ne planladığı konusunda beni uyarabilir, alfalarım ve bana kaçmak için zaman tanıyabilirdi. Bu cihaz içimde olmazdı, Glen tarafından asla yakalanmayabilir ve alfalarımın ayrılmayabilirdim. Yeniden öfkelenirken dosyaları biraz daha saldırgan bir şekilde karıştırdım. Genevieve ve benim kaçmama izin vermesi onun yaptıklarını telafi etmiyordu ama kız kardeşleri acı çekmeyi hak etmiyordu.

Margaret Davis'i bulana kadar devam ettim. Sadece on altı yaşında olduğunu görünce keskin bir nefes aldım. Bir sonraki dosya Jennifer Davis'e aitti, yirmi yaşındaydı. Dosyalarına göre her ikisi de Doğu Tesisinde tutuluyordu. Ne kadar genç olduklarını görünce kalbime bir sızı saplandı. Dave'in ihanetine duyduğum öfkeyi, şimdi daha iyi anlıyor olsam da, bırakmaya hazır değildim. Atama Hükümeti'nin mesajına kanmıştı ve bu onun suçuydu. Ama sevdiğim insanları kurtarmak için ne kadar ileri gidebilirdim ki?

Lilah'ya doğru döndüğümde aklıma bir şey geldi. "Bu takımlarda sadece alfalar mı var?" Sessizce sordum.

"Öyle görünüyor," dedi, hoşnutsuz görünüyordu. "Bana sorarsan bu aptalca bir plan. Grayson'a takımda olmak istediğimi zaten söyledim." Grayson, arkamızdaki duvara yaslanmış olan Matteo ve Raph gibi son derece hoşnutsuz görünüyordu.

Omegaları tahliye etmek için bir grup alfayı tesise göndermek felakete davetiye çıkarmak gibi görünüyordu. Jackson birkaç gün önce yatak odama girdiğinde ne kadar paniklediğimi hatırladım ve o bir betaydı.

"Ne diyordun sen?" Sam öne doğru eğilerek sordu. Kafamı kaldırdığımda odanın sessizleştiğini ve herkesin Lilah ve bana baktığını fark ettim.

"Oh..." Yanaklarım yandı ve kendimi sınıfta başım belaya girmiş gibi hissettim.

Lilah araya girerek beni kurtardı. "Josie ve ben bu takımlarda neden sadece alfaların olduğunu merak ediyorduk."

Elias, "Böyle bir görevin üstesinden gelebilecek en donanımlı kişiler onlar," dedi.

Noah kahkahasını bastırmak için öksürdü ve Matteo inledi, omega'sının bu yanıt karşısında nasıl hissedeceğini zaten biliyordu.

"Elbette," dedi Lilah, gözleri parlayarak. "Biz zavallı, zayıf omegalar ve betalar, bizi kurtaracak büyük, güçlü alfalara ihtiyaç duyarız."

Elias kaşlarını çatı ama o bir şey söyleyemeden ben araya girdim.

"Tesislerdeki omega'lar alfa'lara güvenmeyecektir, özellikle de silahlarını ateşleyerek geldiklerinde. Güvenlerini kazanmaya yardımcı olmak için ekiplerde omegalar da olmalı."

Lilah, "Tanımadığım bir grup alfaya güvenmezdim, özellikle de böyle bir tesiste tutulmuş olsaydım," dedi.

Matteo omega'sının arkasında durmak için hareket etti, kollarını ona dolamak için sandalyenin arkasına doğru eğildi, sanki onu tesislerin tehdidinden koruyormuş gibi.

"Alfaların onları kurtarmak için orada olduğuna inanmayacaklarını mı sanıyorsun?" Terrance kaşlarını çatarak sordu.

"Böyle bir travma yaşadığında düzgün düşünemiyorsun," dedim Jackson'a özür dilercesine bakarak. Bana sadece göz kırptı. "Tahliyenin hızlı bir şekilde gerçekleşmesi gerekiyor, değil mi? Ve her tesiste düzinelerce omega var. Birkaç dakikalık bir gecikme bile zararlı olabilir. Glen avıyla oyun oynamayı seviyor, yani kim bilir neler yaşadılar." Sesim fısıltıya dönüşmüştü ve Lilah yanıma sokuldu.

"Şerefsizler," diye hırladı Donovan.

Amirah'ın alfaları tartışacak gibi görünüyorlardı ama Amirah elini Elias'ın koluna koydu. "Haklısın Josie. Bunu ekiplerle tartışmama izin ver ve ne bulacağımıza bir bakalım."

Lilah Grayson'a doğru döndü. "Gördün mü, seninle gelmem gerektiğini söylemiştim." Grayson'ın çenesi gerildi ve nasıl tepki vereceği konusunda tedirgin oldum.

Noah, Grayson'ın omzunu sıktı. "Bunu özel olarak konuşalım, olur mu?"

"Ama-" Lilah başladı.

"Lilah, bebeğim, alfalarına merhamet et. Çok narinler," dedi Noah, gözleri parlayarak.

Grayson, Lilah'yı kucağına çekip kendine yakın tutmadan önce, "Siktir git," diye homurdandı.

Amirah iç çekti, benim hissettiğim kadar bitkin görünüyordu. Toplantı boyunca sessiz kalan alfası Adam, sürüde gördüğüm az sayıdaki sevgi gösterilerinden birini yaparak elini Amirah'ın kolunda gezdirdi. Amirah'ın daha az dokunulmayı mı tercih ettiğini yoksa Atama Merkezi'ndeki pozisyonu nedeniyle sevgi gösterilerinden uzak durmayı mı öğrendiğini merak ettim. Böylesine düşmanca bir ortamda hayatta kalmak için omega'sının ne kadarını bastırmak zorunda kaldığını merak ettim.

Nico nazikçe, "Bu akşam biraz yemek yiyelim ve yeniden toplanalım," diye önerdi.

Jackson alkışladı. "Harika bir fikir. Donovan meşhur balkabağı biberini yapacak, o yüzden aç gelin."

Herkes kalkmaya başladığında ben de koltuğuma çöktüm. Geçen haftanın duygusal ve fiziksel yükü beni çok etkilemişti.

"Neden biraz kestirmiyorsun?" Gerald nazikçe önerdi. "Akşam yemeği için seni mutlaka uyandıracağız."

Başımı salladım, kendimi yukarı çekmek için masayı kullandım. Yukarı çıkarken uyuyamayacağımı biliyordum. Sessizlikte tek düşünebildiğim, hapishanede tek başlarına oturup duruşmalarının başlamasını bekleyen alfalarımı. Milyonuncu kez, keşke onları DC'ye gitmeden önce bağlasaydım diyorum. En azından o zaman bağ aracılığıyla onlara tüm sevgimi ve ilgimi gönderebilirdim. Şimdi içimde hissettiğim tek şey soğuk bir sessizlikti.

Yatağında küçük bir topun içine kıvrıldım, bu kadar büyük olmasından nefret ediyordum. Onu doldurmak için alfalarımın ihtiyacı vardı. Gözlerimi kapattım ve onları burada hayal ettim. Vücutlarını etrafıma sararlar, çıplak tenlerini benimkine bastırırlardı, böylece kokularının içinde boğulabilirdim. Theo'nun parmaklarını avucumun içinde gezdirdiğini, Ben'in popomu kavradığını ve Cam'in alnıma bir öpücük kondurduğunu neredeyse hissedebiliyordum. Battaniyenin altında daha derine gömülürken yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü.

Bölüm Kırk Bir

Cam

İ etrafımda döndüm, yönümü şaşırdım. Bir ara sokağın ağzında duruyordum, nemli akşam havası küf ve küf kokusu taşıyordu. Bir şey Burası sanki daha önce gelmişim gibi tanıdık geliyordu. Karanlık çöküyordu ve uzun gölgeler parmaklarını üzerime uzatıyor, karanlık okşamalarıyla omurgama ürpertiler gönderiyordu.

Gözlerimi kısarak loşluğa baktım, bir şekilde sokağın derinliklerine doğru yürümem gerektiğini ve orada beni iyi bir şeyin karşılamayacağını biliyordum. Dişlerimi sıktım, midemde hastalıklı bir his büyürken bile korkumu geri ittim. Her ne ise, onunla doğrudan yüzleşecektim.

Sanki hareketimi hissetmiş gibi, hava kalınlaştı ve ben ara sokağa doğru ilerledikçe beni geri itti. Bacaklarım ağırlaştı, kaslarım her küçük adımda sanki betonda yürüyormuşum gibi gerildi. Kendimi düzenli nefes alıp vermeye zorladım, sekize kadar sayıp durdum; askeri görevlerde merkezde kalmak için öğrendiğim bir numaraydı bu.

Tiz bir çığlık geceyi deldi ve sakın yüzümü kırdı. Vücudum kasıldı ve kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki göğsümün patlayacağından emindim.

O sesi tanıyordum.

Ona doğru koşmaya çalıştım ama artık ayaklarımı yerden güçlükle kaldıracabiliyordum.

Ve sonra Ellie karşımdaydı. Yüzü çürüklerle doluydu, kolu yanında gevşek bir şekilde sallanıyordu ve kıyafetleri yırtık ve darmadağınktı. Adını haykırdım, ona doğru uzandım.

"Neden beni korumadın?" diye hıçkırdı. Karnındaki bir yaradan kan sızıyordu ve ben ona ulaşmaya çalıştım. Ama ona doğru ilerlerken

Bacaklarımın donduğunu fark ettim. Öfkeyle kükredim, umutsuzca ayaklarımı yerden kesmeye çalıştım ama nafile.

Kız kardeşimin gözleri odaklanamaz hale geldi ve yere yığıldı. Etrafında uğursuz bir daire şeklinde biriken kan, kıpırdamayı reddeden ayaklarıma doğru yaklaşıyordu. Sonunda botlarımın ucuna değecek kadar büyüdü.

Acı ruhumu parçaladı. Keşke ona ulaşabilseydim, kanamayı durdurabilirdim. Çok yakındım, sadece birkaç adım ötedeydim. Ne kadar çırpınırsam, o kadar kapana kısılmış hissediyordum. Ona ulaşamıyordum. Onu tekrar kaybedecektim.

"Ellie, lütfen benimle kal," diye yalvardım.

"Neden orada değildin?" diye fisıldadı gözleri kapanırken.

Gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaştı. Bacaklarım altımda kaldı, göğsümdeki ağırlık taşıyamayacağım kadar ağırdı. Ellie inledi ve bu ses beni teşvik etti. Dişlerimi sıktım ve ona doğru süründüm, her zahmetli hareketimde yere tutunurken tırnaklarım kanıyordu.

Sonunda uzandım ve yüzünü kendime doğru çevirdim. Sarsıldım ve geriye düştüm.

Yüz Josie'nindi.

Arkadaşım boş gözlerle bana baktı.

O ölmüştü. Ve ben onu kurtarmak için hiçbir şey yapmamıştım.

Kabusumdan metalik bir çınlamayla koptum; bu, birinin hücreme girmek üzere olduğunu haber veren tek uyarıydı. Kalbim hızla çarpıyordu ve hapishane üniformam terden sıırılsıklam olmuştu. Ayaklarımı altıma almak için mücadele ettim, kâbusun dehşetini üzerimden atamıyordum.

Kapı açıldı ve çömeldiğim yerden başımı kaldırdığımda Glen Jacoby'nin hücreme girdiğini gördüm. Hiç düşünmeden ona doğru atıldım. Bileğimdeki kelepçeler beni duvara bağlayan zincirlere karşı gerildikçe gerildi.

Glen başını eğdi, kıkırdamadan önce bana nazlı bir bakış attı, kahkahası o kadar manyakça ve o kadar anıydı ki beni kör öfkemin etkisinden kurtardı.

Neden buradaydı? Bana işkence etmek için mi? Diğerleri gibi beni dövmek için mi? Kardeşlerimi çoktan ziyaret etmiş miydi? Bu düşünceyle kaslarım gerildi, korku ve koruma hissi içime hücum etti ama sonra kabusumda bile bunu bağ aracılığıyla hissedebileceğimi fark ettim.

Zoraki bir sakinlik beni ele geçirene kadar tekrar tekrar hava alıp verirken burun deliklerim alevlendi. Eğer ordu bana bir şey öğrettiyse, o da

duygularınızın sizi fevri davranmaya itmesine izin verdiğinizde meydana gelen hatalardı. Kontrol. Önemli olan kontroldü.

Glen'e düz bir bakış attım, düşmanımı ölçüp biçerken hissettiğim kargaşadan hiçbir şey belli etmiyordum. Mükemmel dikilmiş koyu mor bir takım elbise giymişti ama kravatı yamuktu ve beyaz yakalı gömleğinde bir leke vardı. Saçları yağdan tel tel olmuş, gözleri kızarmış ve cildi solgunlaşmıştı. Uzandı ve saçlarını yana yatırdı, gözleri benimkilerden ayrılıp odanın içinde çılgınca bakışlar atmadan önce yerinde durmasını sağlamak için okşadı.

İşte o zaman işler tuhaflaştı.

"Küçük kuşlar kümeden uçabileceklerini mi sanıyorlar? Uçun, küçük kuşlar, uçun," diye mırıldandı, bir ileri bir geri volta atarak. "Küçük kuş uzun süre saklı kalamaz. Kafesine geri dönüyor."

Kafesler ve tasmalar hakkında mırıldanarak sessizce çözülmesini izlerken göğsüme derin bir huzursuzluk yerleşti.

Glen sanki birden orada olduğumu hatırlamış gibi başını bana doğru çevirdi. İki sıra dişini göstererek gülümsemeden önce titreyerek saçlarını tekrar gözlerinden uzaklaştırdı.

"Onun sana ait olduğunu mu düşünüyorsun?"

Hafifçe yaklaşırken gülümsemesini sürdürdü. Bu dengesiz durumda bile, prangalarımın baktığını ve hala sıkıca yerinde olduklarından emin olduğunu gördüm. Onları çekiştirme isteğime karşı koydum. Zinciri boynuna dolamak ve sıkıca çekmek için ne kadar kaşındığımı gösteremezdim.

"O benim, biliyorsun," dedi kayıtsızca. "Başından beri öyleydi. Yoksa neden benim için bu kadar tatlı koksun ki? Sanki omega'sı birbirimiz için yaratıldığımızı biliyordu."

Eğitimim, olmayı reddettiğim alfayı ortaya çıkarmak için kayarken göğsümün derinliklerinde alçak bir hırıltı başladı: sahiplenici, saldırgan, tehlikeli. Josie'nin korktuğu türden. Zincirler sallandı, ben kurtulmak için çabalarken metal bileklerime baskı yapıyordu. Josie'ye kimse dokunmadı. Benden ve sürümden başka kimse.

"Ne. Var. Sen. Yaptın?" Kükredim.

Ama o aptal gülümsemesiyle benimle alay ederek, ulaşamayacağım bir yerde duruyordu. "Çok ateşli, çok tatlı, yemek için yeterince iyi," dedi

Glen şarkı söyler gibi bir sesle

Kasıklarına doğru uzanıp kendini avuçlarken.

"Josephine'im. Tatlı, tatlı, tatlı. Sikine, parmaklarına ve dişlerine gömülmek için sabırsızlanıyorum," diye sayıklıyordu sanki hastalıklı bir tekerleme okur gibi. A

Daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü olan öfke beni tüketirken gözlerimi ateşli bir pus kapladı.

Sonra Glen'in bakışları keskinleşti, sanki bir anlığına gerçeğe dönmüş gibiydi. "Sıra bana gelene kadar bekledim. İzledim ve bekledim. Ve çalıştım. Kimse o küçük kuşun amını benim kadar iyi bilemez." Parmaklarını havaya kaldırdı, bir an için parmaklarına hayranlıkla baktı ve kusursuz bir hareket taklit etti.

"Sen. Pislik." Kelimeleri zar zor oluşturabiliyordum. Kelepçelere karşı zorlandım. Metalin bileklerimi ısırdığı yerde derim kırıldı ama umurumda değildi. Josie'm olmadan ben bir hiçtim. Onu koruyamazsam hiçbir şey.

"Nerede o?" Faydasız olduğunu bildiğim halde bağırdım. Glen Jacoby tavana bakıyor, kollarını bir kuş gibi çırpıyordu. Karşımdaki bu adam eski halinin bir kabuğuydu ve öfkemden onu kıracak ne olduğunu merak ediyordum.

"Küçük kuşum yuvadan atlamaya çalıştı. Aptal küçük kuş. Düştü, düştü ve onu kurtarmak zorunda kaldım. Artık kendine zarar vermeyeceği kafesine ait." Glen bir çocuğu azarlar gibi parmağını sallayarak dudak büktü. "Küçük kuş özgürce uçabileceğini sanıyor ama en büyük düşüşü o yaşayacak. Küçük kuş cezalandırılmak zorunda kalacak. Kötü küçük kuşlara ne olduğunu öğrenecek ve sen de öğreneceksin."

Bu veda sözleriyle birlikte bir yay çizdi ve hücrenin kapısını iki kez çaldı.

Artık ne zincirlerin gerginliğini ne de yere damlayan kanı hissediyordum. Bir şey patladı -belki omzum- ama yine de kükredim ve gerildim. Sağ koluma bağlı zincirde bir kayma hissettim ve yüksek bir çığlıkla duvardan koptu.

Zinciri Glen'e doğru salladım ama gardiyanlar çoktan kapıyı açmıştı. Gürültü üzerine arkasını döndü, gardiyanlar onu hücreden zarar görmeden çıkarmadan önce gözleri korkuyla irileşti. Zincir yüksek bir sesle metal kapıya çarptı ama ben yalnızdım.

Üzüntümle baş başa.

Suçluluk duygumla.

Bugün duruşmamızın ilk günüydü ve tıpkı Ellie gibi ben de Josie'mi bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum.

Bölüm Kırk İki

Josie

I Pack Turro'nun oturma odasındaki kanepenin kenarına tünemiş, vücudumdaki her kas gerginlikten çığlık atıyordu. Göz kapaklarım ağırlaşmıştı.

Bir dizi akıldan çıkmayan kâbus beni uyanmaya zorladı - ben hiçbir şey yapamazken alfalarımın önümde kan kaybından öldüğü görüntüler.

Terrance elinde bir güveç tabağıyla odaya girince sıçradım. Bana nazık bir gülümseme attı, ama gözleri endişeyle doluydu. Bu sabah herkes erkenden kalkmıştı ve büfe sanki dünyanın en kötü film maratonuna hazırlanıyormuşuz gibi kahvaltı büfesiyle doluydu. En azından hava benim karanlık ruh halimi anlıyordu; kasvetli, yağmurlu bir sabahtı.

Bugün duruşmanın ilk günüydü.

Alfalarım sadece birkaç mil uzaktaydı ve ben onlara ulaşamıyordum. Göğsümde acı dolu bir çığlık yükseldi ama sesimi çıkarmadan onu içimde tuttum. Hayatta oldukları gerçeği benim cankurtaran salımdı. Sıkıca tutundum, fırtınanın ortasında beni hayata bağlayan tek şeydi.

Nefes al.

Yaşıyorlar.

Nefes ver.

Bana geri dönüyorlar.

Nefes al.

Bize zarar veren herkesi alaşağı edeceğim.

Angie'nin bana neden omegaların vahşileştiğinden bahsettiğini anlamaya başlamıştım. İçimde tek fikirli bir hırçınlık oluşuyordu. Alışılmadık ama aynı zamanda çok doğru bir his.

"Yanına oturabilir miyim?" Lilah'nın yumuşak sesi beni düşüncelerimden uyandırdı. Solgun görünüyordu ve üzerinde kocaman bir sweatshirt vardı.

onun alfaları gibi kokuyordu. Elimi göğsüme götürerek oradaki kıskançlık sızısını dindirmeye çalıştım. Keşke alfalarım gibi kokan bir şeyim olsaydı, ama evimize dönmek güvenli değildi.

"Elbette," diye karşılık verdim, daha fazla yer açmak için yana kaydım. Oturdu ve başını omzuma yasladı.

"Bu çok kötü olacak," dedi.

Ben'inkine çok benzeyen açık sözlü dürüstlüğü karşısında homurdandım. Bana doğru eğildi, elimi avuçlarının içine aldı ve sıkı. Onun dokunuşu göğsümdeki bir şeyi gevşetti ve biraz daha rahat nefes alabildim.

Noah elinde bir tabak yemekle yanımıza geldi ve Lilah'nın önündeki sehpanın üzerine koydu.

"Bunu izlemek istediğine emin misin?" diye sordu omega'sına usulca.

"Mecburum," diye cevap verdi Lilah. Noah sanki bu cevabı bekliyormuş gibi başını salladı ve Lilah'ın yanına sıkıştı.

"Bunun hikâyenin sonu olmadığına gerçekten inanıyorum," dedi bana doğru dönerek. "Sana, *bize* geri dönüyorlar."

Titreyerek nefes aldım ve sözlerinin doğru olmasını diledim.

Gerald diğer tarafıma oturdu ve ilgimi çekmeden aldığım bir tabak yemeği bana uzattı. "Sam, Amirah'ın sürüsüyle birlikte omega kurtarma görevinde çalışıyor ama yakında burada olur."

Lilah, "Görev için iyi bir isim bulmamız gerekiyor," dedi. "Buna sadece omega tesisi kurtarma fantezisi demeye devam edemeyiz."

Orion yanımıza otururken gülümseyerek, "Kimsenin öyle dediğini sanmıyorum, hayatım," dedi. Lilah'nın sürüsünün geri kalanı içeri giriyor ve büfeden yiyecek alıyordu.

"Ama yine de," diye ısrar etti. "*Bir şey* operasyon."

"Omega Kurtarma Operasyonu," dedi Grayson huysuzca, devasa gövdesini taşıyacak kadar büyük görünmeyen bir sandalyeye otururken.

Lilah gözlerini devirdi. "Bu çok açık," diye homurdandı.

Grayson'ın dudakları kıpırdadı. "O zaman fikirlerini duyalım, kedicik."

"FTA Operasyonuna ne dersiniz: Fuck These Assholes," dedi gözlerinde bir parıltıyla.

Noah homurdandı, omega'sını kendine yaklaştırdı ve yüzünün yan tarafına sokuldu.

"Kulağa hoş geliyor," dedi Gerald kuru bir sesle.

Benim ve Genevieve'in şifresini hatırladığımda dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Tabağımı kucağımda dengeleyerek koltuk minderlerine yaslandım.

"Hey, Matteo," diye seslendi Orion odaya yeni girmiş olan sürü arkadaşına. "Sana bu görevin adının FTA Operasyonu olduğunu söylesem, bunun ne anlama geldiğini düşünürdün?"

Matteo'nun nemli saçları yüzüne döküldü ve Lilah uzanıp saçlarını geriye tararken Matteo da onu yanağından öptü.

"Bakalım..." dedi parmaklarını kanepenin arkalığına vurarak. "İttifak'ı özgür bırakmak mı?"

Lilah ona bakarak, "Aman Tanrım, harika," dedi. Matteo gülümsedi, övgüden neredeyse parlıyordu. "Bilenler bunun "Fuck These Assholes" anlamına geldiğini bilirler..." Matteo boğuldu, az önce aldığı kahve yudumunu tükürmemek için ağzını kapattı. "Ama diğer herkes bunun Özgür İttifak anlamına geldiğini düşünecek."

Sırıttım. "Ben'e çok benziyorsun. Birlikte bir fırın açmaktan bahsetmiştik ve o da baş harflerimizi birleştirip adını BJ koymamızı önerdi."

Lilah güldü ve Noah'ya yaslanarak gevşedi. "Klasik," dedi. "Ama bu harika! Yemek pişiriyor musun?"

"Biraz, ama Ben'in yaptığı gibi değil. Pazarlama ve benzeri konularda yardımcı olabileceğimi düşünüyor," dedim, son kısmı mırıldanarak ve kendimi biraz yetersiz hissederek.

"Bu inanılmaz! Biliyor musun, şimdi sen söyleyince, Ben'in küçükken fırıncılık ve yemek pişirmeye ilgilendiğini hatırladım, ama tabii ki bu kadar ev işi ve aşağılayıcı bir şey yapsaydı babalarımız küplere binerdi." Lilah gözlerini devirdi ama yetiştirilme tarzından bahsederken omuzlarının gerginliğini fark ettim. Matteo da bunu hissetmiş olmalıydı çünkü kanepenin arkasına doğru eğilerek Lilah'ın kulağına bir şeyler fısıldadı ve Lilah'ın gevşeyip onun içinde erimesine neden oldu.

"Her neyse, fırını açtığınızda tekrar ziyarete gelmemiz gerekecek," dedi.

"Pazarlama ya da iş planı konusunda yardıma ihtiyacınız olursa, eminim Raph size seve seve yardımcı olacaktır," dedi Noah, bakışlarıyla buluşmak için öne doğru eğilerek.

Herkesin fikrimle alay etmesini ve bir iş yeri açmaya yardım edemeyeceğimi söylemesini bekliyordum ama hiçbirisi etkilenmiş görünmüyordu. Göğsüme bir sıcaklık yerleşti. Ya eyaleti özgürleştirebilir ve Sol gibi olabilirsek? İnsanlar sonunda omegaların yetenekli olduğuna inanmaya başlar mıydı?

"Bu harika bir fikir. Bir düzine kadar işyeri var," dedi Lilah. Sonra etrafına bakınırken kaşlarını çatı. "Raph nerede?"

"Amirah'la buluşacağım," dedi Grayson. "Buraya sadece yemek için geldim ama onlara geri dönmeliyim. İyi olacak mısın, kedicik?" diye sordu televizyona başını sallayarak. Saat neredeyse 9'du ve kendimi kanepeye büzülmüş gibi hissediyordum.

"Sadece gelip bana bir öpücük verirsen," dedi.

Grayson ayrılmadan önce omega'sının isteğini gülümseyerek yerine getirdi. "Sesi açayım mı?" Gerald kumandayı eline alarak sordu. A Ekrandaki muhabir şehir merkezindeki adliye binasının önünde duruyordu.

Başımı salladım ve yemeği önümdeki masaya koydum. Midem yemek yiyemeyecek kadar bulanıyordu.

"Ashwood sürüsünün merakla beklenen duruşması için bugün yüzlerce kişi adliye binasının önünde toplanmış durumda. Cameron, Theodore ve Benjamin Ashwood on beş yıldır bir sürüdür. Vatana ihanet, hükümete karşı komplo kurmak ve Atama Yasaları tarafından belirlenen alfa standartlarını ihlal etmek de dahil olmak üzere üç ağır suçla suçlanıyorlar. Eylemleri, geçen hafta omega Josephine Porter'ın görevden alınmasıyla sonuçlandı. Bayan Porter, Senato çoğunluk lideri Jericho Porter ve işletme sahibi Richard Porter'ın kızıdır."

Kamera, ellerinde "Ashwood Paketine Özgürlük" ve "Omega Hakları Şimdi" yazılı pankartlar taşıyan bir grup protestocuyu gösterecek şekilde kaydırıldı.

"Gördüğünüz gibi," diye devam etti muhabir, "Protestocular adliye binasının dışında toplanmış durumda. Vali Jacoby dün gece kanun ve düzeni sağlamak için ulusal muhafızları çağırdı. Bu radikaller Pack Ashwood'u destekliyor ve toplumun doğal tanımlamalarımız olmadan daha iyi olacağına inanıyorlar. Tüm sistemimizi ortadan kaldırmak ve kaosun hüküm sürmesine izin vermek istiyorlar."

"Hay Allah," dedi Orion tiksintiyle, dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi.

"Tamamen haksız sayılmaz," diye mırıldandı Matteo, kanepenin arkasındaki yerinden Lilah'nın omzunu sıkarak. "Biraz kaos hüküm sürse fena olmazdı."

Kamera mahkeme salonunun içindeki görüntüye geçti. Her koltuk izleyicilerle doluydu ve arka tarafa bir muhabir yığını dizilmişti. Bu insanların davayı bir eğlence kaynağı olarak görmesi fikri midemi bulandırdı.

Cam, Ben ve Theo'dan herhangi bir iz bulmak için ekranı tekrar tekrar tararken odanın geri kalanı görüşümde bulanıklaştı.

Kamera yan kapıya zoom yaptı. Kapı açıldığında ve alfalarım mahkeme salonuna girdiğinde nefesim kesildi. Etraflarını saran ve görüşlerini engelleyen gardiyan duvarına bakıp sızlandım. Gardiyanlar muhtemelen birbirleriyle konuşmamaları için onları mahkeme salonunun ön tarafındaki üç ayrı masaya götürdüler. Ayrı oldukları düşüncesi kalbimi acıttı. Bunca zaman onları birlikte hapsedilmiş olarak hayal etmiştim ama tabii ki onları ayrı tuttular.

Muhafızlar nihayet geri çekilerek üç alfamı ortaya çıkardılar. Hıçkırıklara boğuldum, ses çıkmasını engellemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Cam'in yüzü en kötü durumdaydı; yara bere içindeydi ve dövülmüştü. Bilekleri kelepçelerin altında gazlı bezle sarılmıştı. Theo masasına garip bir şekilde yaslanmıştı, bu da kaburgalarını yaraladıklarından şüphelenmeme neden oldu. Ben fiziksel olarak zarar görmemiş görünüyordu ama yüz ifadesi ödümü koparıyordu; yüzünde ne bir hafiflik ne de mutluluk vardı. Bunun yerine düz, ölü bir ifade takınmıştı.

"Hayır," diye inledim. Lilah'nın elimi tutuşu o kadar sıkıydı ki canımı acıtıyordu.

"Sorun yok," diye mırıldandı Gerald, yüzümü omzuna bastırarak. "Güçlüler."

Ama sözleri havada kaldı. Kulaklarımda bir çınlama vardı ve söylenen hiçbir şeyi duyamıyordum. Yargıcın dudakları kıpırdadı ama ben sadece alfalarımı önemsiyordum. Onları bu şekilde görmek işkenceydi ama kafamı çeviremiyordum, *çeviremiyordum*. Öldüklerine inandığım günlerden sonra, onları bir an bile görmek bana yaşatacağı duygusal acıya değirdi.

İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. Onlar benim yüzümden hapisteyken ben burada, güvende ve arkadaşlarımla çevriliydim. Glen'in saplantısı ve babamın beni kontrol etme ihtiyacı yüzünden. *Benim hatamdı*. Elimde olsa onlarla yerimi anında değiştirirdim. Şu anda bile bu fikre verecekleri öfkeli tepkileri hayal edebiliyordum.

Sam yere, Gerald'ın bacaklarının arasına oturdu ve beni gerçekliğe geri döndürdü. Elimi tutmak için uzandı, dokunuşunun sıcaklığı beni toprakladı.

"Bekle, kaçırdım," dedim paniğim artarak. "Şimdi ne oluyor?" Kendimi kontrol ettiğim için azarladım. Şu anda odaklanmış olmayı alfalarıma borçluydum.

"Bu onların savunma avukatı," dedi Gerald sessizce. "Açılış konuşmasını yapmak üzere."

Açık gri takım elbiseli ve saçları mükemmel bir şekilde taranmış zayıf bir alfa kürsüye doğru ilerledi. Nefesimi tuttum, alfalarımın savunmasını duymaya hazırdım.

"Ashwood sürüsü yasalara saygılı vatandaşlardır. Bu duruşma onlara yöneltilen suçlamaların hiçbir dayanağı olmadığını gösterecektir. Pack Ashwood, Atama Merkezi aracılığıyla bir omega ile görüşmek için uygun kanallardan geçen saygın işletme sahipleridir." Sesi monoton ve kesik kesikti, sanki dünyanın en önemli üç insanının savunmasını yapmıyormuş da bir cihaz kılavuzundan okuyormuş gibiydi.

Tekrar oturdu.

Öfke beni ayağa kaldırdı. "Ne oluyor lan? Bu nasıl bir ifade böyle?"

Sam uzandı ve elimi sıkmak için açtı, ama konuşan Terrance oldu.

"Onlar için bir savunma avukatı ayarlamaya çalıştık ama hükümet sadece mahkemenin atadığı bir avukata izin veriyor. Bu savunma avukatının hükümetin cebinde olduğundan eminim, bu yüzden işe yaramaz olmaya devam ettiğinde şaşırmayın" dedi özür dileyerek.

"Ama bu hiç adil değil," diye sızlandım ve herkesin ne kadar sakin olduğuna kızarak odaya baktım. "Neden hepiniz bu konuda daha fazla üzgün değilsiniz?"

"Öyleyiz Josie," dedi Sam, ayağa kalkıp beni kucağına çekerek. "Buna zihinsel olarak hazırlanmak için bir haftadan fazla zamanımız oldu, senin ise sadece birkaç günün. Bu duruşmayla ilgili hiçbir şey adil olmayacak. Alfalarınızın suçlu bulunacağı ve mahkûm edileceği neredeyse kesin gerçeğine hazır olmalısınız. Ama onları dışarı çıkarıp size geri getireceğiz, söz veriyorum. Tamam mı?"

Hayır, bu konuda hiçbir şey yolunda değildi ama herkesin önünde sinir krizi geçirecek de değildim. Kendimi oturmaya zorladım ve göğsümden yükselmeye çalışan hırıltıyı bastırdım.

Lilah yaklaştı ve kolunu bana doladı. Öfkesinin acı kokusu o kadar güçlüydü ki boğazımın arkasını kapladı ve bu, duruşmanın geri kalanını atlatmama her şeyden çok yardımcı oldu. Her yanlış suçlama ve sahte ifadeyle öfkemi körükledim. Hükümet yakında bir omega'yı kızdırdıklarında ne olduğunu öğrenecekti.

Bölüm Kırk Üç

Josie

T Duruşma üç gün süren bir işkenceydi.

Sinirlerim o kadar gerilmişti ki en ufak bir seste sıçradım ve Hareket. Geceleri, 1800'lerden kalma hayalet bir kadın gibi görünerek, üzerime büyük bir battaniye sararak evin içinde dolaştım. Kabuslarımın beni bulmasını bekleyerek yatakta bir gece daha geçiremezdim.

Herkes etrafımda yumurta kabukları üzerinde yürüyordu. Bakmadığımı düşündüklerinde bana kaçamak bakışlar atıyor ve sanki kaybetmeme saniyeler kalmış gibi kısık sesle konuşuyorlardı.

Belki de öyleydin.

Dün Angie beni sakinleştirici verme teklifiyle sessizce duruşmadan uzaklaştırmıştı. Glen ve Dr. Bishop'la baygın geçirdiğim ve tam olarak ne yaptıklarını asla bilemediğim onca saati hatırlayınca, onun önerisi karşısında korkuya kapıldım. Omega'm içgüdüsel olarak hareket etti ve hırlayarak alfalarından birinin aramıza girmesine neden oldu. Çok utanmışım, bolca özür dilerken yüzüm alev alev yanıyordu. Angie her şeyi sineye çekmiş, alfasına gözlerini devirmiş, sonra da onu şefkatle kenara itmişti.

Yardım etmeye çalıştığını biliyordum ama sakinleştirilmeye ihtiyacım yoktu. Sadece alfalarımın ihtiyacım vardı. Kimse yaşadıklarımın derinliğini anlamıyormuş gibi hissediyordum. İttifak'ta kendi sürüleriyle birlikte olan diğer omegalara kızmaya başlamıştım. Neden alfalarımın ayrı kalmak zorunda olan bendim? Glen neden yıllar önce gözünü bana dikmek zorundaydı?

Mutfak tezgâhına oturdum ve kahve fincanımı sıkıca kavradım, sabahın ilk birkaç pembe ışını gökyüzünde süzülürken sıcaklık avuçlarımı yakıyordu. Kendimi toparlamam ve bu acıma sarmalından kurtulmam gerekiyordu. Zarar verdikleri tek kişi ben değildim; en azından ben

Sürümü bulacak kadar şanslıydım. Alfalarımın bana ihtiyacı vardı ve onlar için güçlü kalmalıydım.

Duruşmayı izlemek işkence gibiydi. En kötü an, Richard'ın - lanet olası Richard, büyürken öfkesiyle beni dehşete düşüren işe yaramaz sürü babam - benim yerime tanıklık etmek için kürsüye çıktığı andı. Sürümün bana kötü davranmasının beni zaten olduğumdan daha da kırılgan hale getirdiğini anlatırken gözyaşlarına boğulmuştu. Sam bir vazoyu fırlatıp televizyonu parçalamamı engellemek için beni gönülsüzce zapt etmişti.

Avukatlar dün öğleden sonra kapanış konuşmalarını yapmışlardı ve şimdi tamamı alfa olan jürinin müzakereyi bitirmesini bekliyorduk. Davanın ne kadar hileli olduğunu göz önünde bulundurarak hızlı bir müzakere yapmalarını bekliyorduk.

Pencereden dışarı baktım, gökyüzü daha da aydınlanırken gözlerim odaklanmamıştı. Gerçekliğe ancak yanımdaki sandalye yere sürtündüğünde ve Lilah oturup başını bir iniltiyle tezgâha koyduğunda dönebildim. Grayson şefkatle sırtını ovdu.

"Yine mi uyumadın?" diye sordu bana, sesinde biraz sitem vardı. Omuz silktim.

Lilah elini tuttuğunda bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu.

"Bırak gitsin. Ayrılırsak uyuyamam," dedi. Eğilip yanağına usulca bir öpücük kondururken gözlerimi kaçırdım.

"Ben kahvaltı hazırlayayım," dedi ve kilere yöneldi.

Grayson'ın iri cüssesi ve sert dış görünüşü ilk başta beni korkutmuştu ama ne kadar sevecen olduğu beni şaşırtmıştı. Meğer o da tıpkı Cam gibi kocaman bir oyuncak ayıymış. Kısa bir an için, ikimizin birlikte takıldığı, rahatladığı ve güldüğü bir görüntü aklımdan geçti. O geleceğe duyduğum özlem o kadar yoğundu ki gözlerimi kapatıp nefes almak zorunda kaldım.

"Hemen bir kararla dönmelerini mi yoksa işi uzatmalarını mı istediğimi bilmiyorum. Beklemek berbat bir şey ama bunun gerçek olmasını da istemiyorum, anlıyor musun?" Lilah'nın sesi, yüzünün hâlâ kollarına dayandığı yerden boğuk geliyordu.

"Biliyorum," dedim, başımı tezgâhın üzerine koydum, böylece birbirimize bakıyorduk.

"Kız kardeşim olduğun için çok mutluyum," diye fısıldadı. "Belki tüm bunlar bittikten sonra sürün Sol'a taşınabilir. Bir arkadaşına ihtiyacım var."

"Yalnız mısın, kedicik?" Grayson ocaktan dönüp omega'sına bakarak sordu. Şimdi omuz silkme sırası Lilah'daydı.

"Laboratuvarımda başka omega yok ve... Bilmiyorum. Nasıl büyüdüğümü anlayacak arkadaşlar edinmek zor oldu."

Elimi uzattım ve o da sıkıca kavradı. "Yalnızlığın nasıl bir şey olduğunu bilirim," diye fısıldadım.

Boğazımda bir yumru oluştu. Belki de buradan ayrılmak daha iyi olacaktı. Burada çok fazla kötü anım vardı ve taşınmak Lilah ve Sam'e daha yakın olacağım anlamına geliyordu. Ama bir yanım burada kalmak ve Luna eyaletinin daha iyi bir yer haline geldiğini görmek istiyordu.

Grayson büyük bir tabak krep koydu.

"İkinizin de yemek yemesi gerek," dedi huysuzca, elini Lilah'nın saçlarında gezdirirken kendini durduramıyormuş gibi.

Lilah ve ben karşılıklı gülümsedik. Koruyucu alfalar.

Yemek kokusu daha fazla insanı mutfığa çekti. Herkes hem duruşma hem de hükümete son darbeyi vurmak için her şeyi yerine koymanın stresiyle geçen günlerin ardından biraz daha kötü görünüyordu. Kendimi çok fazla kaptırdığım ve plana dikkat etmediğim için kendimi azarladım. Sorular sormalı ve daha fazla dahil olmalıydım.

Önümdeki kreplere kayıtsızca baktım. Saat neredeyse dokuz olmuştu. Jüri için daha ne kadar beklememiz gerekecekti?

"Biraz müziğe ihtiyacımız var," dedi Sam el çırparak. "Sanki burada cenaze varmış gibi hissediyorum."

Kaşlarımı çattım, durumumuzu hafife almasını bekleyecek havada değildim. "Bana öyle bakma," dedi sırtarak. "Bahse girerim Dinlemek istediğin bir şey. Yeni Lil O albümüne ne dersin?" "Ne?"

Lilah ve ben aynı anda bağırdık.

"Kim o?" Nico, elinde yemek dolu bir tabakla yanımda otururken sordu.

Lilah gözlerini kocaman açarak, "Gelmiş geçmiş en havalı omega müzisyeni," dedi.

"Sol'da konserler veriyor," diye ekledim. "Canlı konserler gibi! Ve o bir omega!"

Matteo yüzünü Lilah'nın saçlarına bastırarak inledi. "Gerçekten kaba olan bu mu?"

Lilah onun kaburgalarına dirsek attı. "O bir sanatçı. Ama siz onun dehasını takdir edemiyorsunuz."

Noah homurdandı. "Deha bunun için tek kelime." Lilah'ın sandalyesinin arkasına geldi ve kollarını Lilah'a doladı, Lilah da hemen kollarını itti.

"Lil O'yu aşağılamak yok," diye burnunu çekti. Noah sırtarak kollarını tekrar ona doladı. Bu sefer onu itip kakmadı.

Sam Bluetooth hoparlöre bağlandığında gümbür gümbür bir bas sesi mutfakta yankılandı. Şarkının açılış dizelerini duyunca heyecandan nefesim kesildi.

"Bana her şeyi yapabileceğimi hissettiriyor," dedi Lilah sandalyesinde zıplayarak.

Sam arkamda durdu ve çenesini omzuma yasladı. "İyi yaptım mı?"

"Evet, güzel," dedim alaycı bir şekilde. "İyi iş çıkardın."

Alfa'ların çoğu homurdanıyor olsa da mutfaktaki hava müzikle birlikte değişti. Parmaklarımı ritme uydurdum ve hatta birkaç lokma krep yedim. Ben yerken Grayson'ı rahat bir nefes alırken yakaladım, onu izlediğimi görünce hızla gözlerini kaçırdı.

Mutfakta etrafıma bakınıp aile gibi hissetmeye başlayan bu insan grubuna bakarken sııttım.

Donovan koşarak mutfığa girince keyfim kaçtı.

"Jüri kararını verdi. Vakit geldi."

Damarlarıma buz dolunca nefesim kesildi.

Sam müziği kapattı ve kolumdan çekti. "Haydi," dedi nazikçe.

Hepimiz oturma odasına doluştuk. Sanki televizyon ekranına yaklaşmak beni alfalarımaya yaklaştıracakmış gibi kanepedeki tüneğimden öne doğru eğildim.

Zaman ağır çekimde ilerliyor gibiydi. Jürideki alfalardan biri mübaşire bir kart uzattı. O da yargıca verdi.

Hepimiz kararın ne olacağını biliyorduk, bu davanın başından beri biliyorduk, ama yargıç kartı önüne koyarken nefesimi tutmaktan kendimi alamadım.

Sonra da her bir suç için verilen kararı okudu.

Suçlu.

Suçlu.

Suçlu.

Kulaklarımda sanki etrafımdaki tüm sesler kesilmiş gibi bir uğultu vardı ve tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim.

Sam'in elleri yumruklarımı açmam için beni teşvik ederek ellerimin üzerinde kenetlendi. "Şşş, her şey yoluna girecek," diye mırıldandı.

Tiz bir vınlama sesi çıkardığımı fark ettim ve sesi kestim.

"Bunun olacağını biliyorduk," dedi Sam, önümde diz çökerken sinir bozucu bir sakinlikle.

Bunu bilmekle yaşamak aynı şey değildi ve şu anda biri göğsüme yumruk atıp kalbimi yerinden sökmüş gibi hissediyordum.

"Artık onlara zarar verebilirler," diye fısıldadım, gözlerimi kapatarak.

Alfalarımı güvende tutan tek şey bu davanın kamuya açık olmasıydı ama artık hükümet istediği her şeyi yapabilirdi.

"Glen kaçtığım için onları cezalandıracak," diye sızlandım, nefes alış verişlerim yeniden hızlandı.

Sam hiçbir şey söylemeden beni kollarının arasına aldı, bu da bana haklı olduğumu gösteriyordu.

Lilah'nın sürüsünün en az tanıdığım üyesi olan Raph, İttifak planları üzerinde çalıştığı için kilit altında tutuluyordu, koşarak odaya girdi ve omegasını kucakladı. Lilah'ın yüzünden yaşlar süzülüyordu ve aralarındaki bağ sayesinde Lilah'ın sıkıntısını hissettiğini tahmin ediyordum.

Gerald yanıma sıkıştı, bana istikrarlı varlığını ödünç verdi.

Amirah boğazını temizledi ve ben Sam'den uzaklaşarak kanepede top gibi kıvrıldım.

"Cezalandırılmaları yarın sabah için planlandı, ancak Tesis'e mahkum edileceklerinden eminiz," dedi sakin bir şekilde.

"Tesis nedir?" Bir yanım bilmek istemese de mırıldandım.

Amirah yüzünü buruşturarak, "Jericho'nun yeni evcil hayvan projesi," diye cevap verdi.

"Dün gece yasayı geçirdiler," dedi Donovan, sesi sertti. Jackson onun ensesini kavradı ve kalbimi acıtacak kadar şefkatli bir hareketle onu kendine çekti.

"Söyle bana," diye talep ettim, belirsizliğe dayanamıyordum.

Donovan tereddüt etti. "Burası bir üreme tesisi," diye yutkundu. "Yasaları çiğneyen alfalar ve omegalar, üremeye zorlanacakları tesiste hapis cezasına çarptırılabilirler. Muhtemelen alfa veya omega çocukları olur ve bu çocuklar devlet bakımına alınır, burada izlenebilir, etiketlenebilir ve sonunda *uygun* bir aileyle eşleştirilebilirler."

Olayın dehşeti beni ele geçirdiğinde oda dönmeye başladı. Midem guruldadı ve tuvalete doğru koştum, tam zamanında yetişip tuvalete kustum.

Sam hemen yanımdaydı, saçlarımı tutuyor ve sırtımı okşuyordu. "İyisin," diye mırıldandı. "Her şey yoluna girecek."

"Hayır, değil," diye ısırdım ve duvara yaslandım. "Bunların hiçbirisi iyi değil. Herkesin bunu söylemeyi bırakması gerekiyor."

Sam sessizce bir bardağa su doldurdu ve bana uzattı. Bakışlarına karşılık vermeden küçük bir yudum aldım. Beni rahatlatmaya çalıştığını biliyordum ama sanki kimse durumun ciddiyetini ve aciliyetini anlamıyordu. Bunlar benim alfalarımdı. *Benim alfalarım.*

"Her şey yoluna girecek çünkü alfalarınız uzun süre orada kalmayacak. Bu şerefsizleri birkaç gün içinde alaşağı edeceğiz," diye karşılık verdi Sam.

"Bu yeterince iyi değil," diye tersledim ve Sam irkildi. Benim omega İçgüdü göğsümü tırmalıyor, görmezden gelinmesi imkânsız bir yoğunlukla beni alfalarımın gitmeye çağırıyordu. Konumlarımız ters olsaydı, alfalarım böyle bir tesiste bir saniye bile kalmama asla izin vermezdi.

Ayağa kalktım ve yüzümü yıkadım, banyo aynasındaki yansımamı yakaladım. Gözlerim çılgına dönmüştü ve düşünceler zihnimde o kadar ilkel bir tempoyla çarpıyordu ki, sanki bana ait değillermiş de derinlerde bir yerden, en temel arzularımın gizlendiği yerden geliyorlarmış gibi hissediyordum: *Onları bul. Kurtar onları. Isır onları.*

"Bir gün çok uzun bir süre," dedim aynada Sam'in bakışlarıyla karşılaşarak. O tesise gitmelerine izin veremezdim.

Bir şeyler yapmalıydım.

Güvensizlik göğsümü sıktı. *Ne yapabilirdin ki? Sen zayıfsın. Acınacak haldesin. İşe yaramazsın.*

Makyaj masasının kenarlarını kavradım ve gözlerimi kapattım.

Hayır. O ben değildim. Bu *hiçbir zaman* ben olmamıştım. Bunun farkına varmak içimi ısıttı, göğsümü gevşetti ve yeniden nefes almamı sağladı. Uzun süre kendim hakkında en kötüsüne inanmıştım ama geriye dönüp baktığımda hayatımın dayanıklılığımıyla şekillendiğini fark ettim. Dehşet üstüne dehşet atlatmıştım. Alfalarımın tanışmadan önce de cesur ve güçlüydüm; onlar sadece bu yönlerimi görmeme yardımcı olmuşlardı.

"Onları kurtarmaya gidiyorum," dedim gözlerimi açarak.

Sam derin bir nefes aldı, dudakları bir gülümsemeye dönüşene kadar yüzü okunamıyordu.

"İşte orada," dedi. "Hiçbir boku kabul etmeyen, manyak gibi araba kullanan ve tanıdığım en cesur insan olan vahşi omega."

Evet, işte buradaydı.

Omega'm ve ben tamamen birleşmiştik. Alfalarımızın bir an bile daha fazla acı çekmesine izin vermeyecektik.

Dağınık saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım ve oturma odasına geri döndüm.

Amirah bana döndü, yüz ifadesi yumuşak ve sempatikti. "Bunun üstesinden gelmenin çok zor olduğunu biliyorum Josie. Glen'i ve hükümeti alaşağı ettiğimiz anda alfalarınızı da dışarı çıkaracağız."

"Hayır," dedim, sesim kulaklarıma kadar geliyordu. "Onları şimdi dışarı çıkaracağız."

Amirah kaşlarını kaldırdı, bunu bütün gün ağlayan, uysal, kırık dökük küçük Josie'den beklemediği belliydi.

"Sırf siz alfalarınızla yeniden bir araya gelebilesiniz diye görevimizi tehlikeye atamayız," dedi, sesi yumuşaklığını biraz kaybetmişti. "Eğer yakalanırsanız, bu her şeyi mahveder. Plana sadık kalmalıyız."

"Eğer plan, tecavüz tesislerine nakledilene kadar dayak yiyecekleri bir hapisyanede kalmalarına izin vermekse, bu olmayacak. Benim sürüm daha fazlasını hak ediyor. Yıllardır İttifak'la birlikte çalışıyorlar. Ben olmasaydım hükümeti devirmek için bu istihbarata sahip olamazdınız." Titriyordum ama Sam ve Gerald yanımda durarak bana destek ve güç verdiler.

"Ayrıca," diye devam ettim, "omega tesislerine aynı anda girebilmemiz için başka bir ekibe ihtiyacınız var. Benim alfalarım askeri deneyime sahip güvenlik uzmanlarıdır. Onları şimdi dışarı çıkarırsak, kurtarma görevlerinden birine liderlik edebilirler."

Böylece onu yakaladığımı anladım. Amirah kaşlarını kaldıran Gabriel'e doğru döndü. Bana dönmeden önce sessiz bir konuşma yapıyor gibiydiler. Ağzı buruştu ve kaşlarını çatacağından emindim. Onun yerine bana küçük bir tebessüm etti.

"Senin bu yönünü görmek güzel," dedi. "Pekala, eğer onları *güvenli ve gizli bir şekilde* kaçırmanın bir yolunu bulabilirsen, batı omega tesisinin yakınında güvenli bir ev sağlayabiliriz ve sen de üç gün sonra tesise sızacak ekibin bir parçası olursun. Ama yeterince vurgulayamıyorum, bu kusursuz olmalı. Zaten risk altında olan çok fazla şey var. Ama bir omega'dan diğerine, ben-" durakladı, soğukkanlı ve kendinden emin görüntüsü bir an için kırıldı.

"-Siz yakalanmadan önce daha fazlasını yapmadığım için size borçlu olduğumu hissediyorum. Benim gözetimimde kaçırıldığın bilgisi uzunca bir süre aklımdan çıkmayacak ve bunun için üzgünüm Josie." Topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıktı, alfaları da onu takip etti.

Damarlarıma pompalanan adrenalin çöktü ve beni titremeye bıraktı. Odaya bakarken kızardım, şimdi nasıl bir sahne yarattığımı fark ediyordum. Ama beni yargılayan bakışlar yoktu. Donovan bana gülümsüyordu ve alfaları da gülümsüyordu. Lilah küçük bir *çığlık* attı ve ayağa fırladı.

"FTA Operasyonu başladı!" diye bağırarak kollarını bana doladı. "Bu sefer Alfalara Özgürlük anlamına geliyor bu arada."

Gözlerimdeki yaşları silerek sııttım ve sonra Grayson, Lilah ve bana kocaman sarılırken ciyakladım.

"Pekâlâ, küçük kardeşim," dedi. "Hadi alfalarınızı nasıl kurtaracağınızı bulalım."

"Gençlik aşkı için savaşıyoruz," dedi Jackson, kolunu Donovan'a dolayarak. "Bu çok heyecan verici."

"Hadi yapalım şu işi!" Sam, Gerald'ı grup kucaklaşmamızın içine çekerek haykırdı.

Etrafımdaki alfaların baskısı bunaltıcı olmalıydı, ama bu bir teselliydi. Arkadaşlarım, kardeşlerim, kız kardeşim, ailem. Şimdi tek yapmamız gereken alfalarımı almak ve her şeyi tamamlamaktı.

Bölüm Kırk Dört

Ben

T gardiyanlar Theo ve beni ceza duruşmasının yapılacağı koridora doğru iterken gülüyorlardı. Arkama baktım, bir şey yakalamaya çalışıyordum. Bayılttıkları Cam'i bir an için görebildim ama bir gardiyan silahını sırtıma dayadı ve yürümeye devam etmem için bağırdı. Duvarlar etrafımda dönüp duruyordu, panik o kadar yoğundu ki bacaklarımın tutmayacağından emindim.

Bizi bir tesise götürüyorlardı, orada kesinlikle ayrı tutulacak ve işkence dolu hayatlarımızın geri kalanını tek başımıza yaşayacaktık. Bu şekilde devam edemezdim. Etrafımda her zaman sevdiğim insanlar olmuştu; önce kız kardeşim, sonra Cam ve Theo, sonra da Josie. Kaybedinceye kadar bunun ne büyük bir ayrıcalık olduğunu fark etmemiştim.

Theo ayağı takılınca beni yana savurdu, vücudu sertçe benimkine sürtündü. Muhafız onu hemen uzaklaştırdı ama sadece tenine dokunmak bile beni odakladı ve kendimi kaybetmemi engelledi. Kardeşimle kısa bir süre göz göze geldik ve yüz ifadesindeki sertlik karşısında nefesim kesildi. O vazgeçmiyordu, bu yüzden ben de vazgeçemezdim.

Gardiyanlar ağır metal bir kapıyı çekerek açtılar ve ortaya bir park yeri ve güneşli bir sabah çıktı. Derin bir nefes aldım; tutuklandığımızdan beri ilk kez temiz hava soluyordum. Esintide Josie'nin kokusunu aldığımı yemin edebilirdim ama bunun bir hayal olduğunu biliyordum. Hücremde kaldığım süre boyunca gardiyanlar havalandırma deliklerinden vanilya kokusu pompalamışlardı. İlk birkaç gün bu koku aklımı başımdan almıştı. Eşimin benimkinin yanındaki hücrede tutulduğuna ikna olmuşum. Ama sonunda kokunun ona ait olamayacağını anladım. Yapay, kimyasal bir yanı vardı, onun doğal, ağız sulandıran tatlılığına hiç benzemiyordu.

"Dikkat et!" Korumalar Cam'i neredeyse yere düşürürken Theo hırladı. Bizi boş bir minibüsün arkasına itmeden önce sadece güldüler.

Dizlerimin üzerine çöktüm, bağlı ellerimle düşüşümü bir şekilde durdurabildim ama Cam metal zemine mide bulandırıcı bir gümbürtüyle çarptı. Mahkeme salonundaki gardiyanların onu dövdüğü görüntüler gözlerimin önünden geçti ve neredeyse çaresizlikten boğuluyordum. Bundan nasıl kurtulacaktık?

Muhafızlar kapıları çarparak kapatıp bizi karanlığa hapsetmeden önce bize bakıp alay ettiler. Kapıdaki hafif boşluklar Cam ve Theo'nun gölgeli şekillerini görmeme yetecek kadar ışık alıyordu.

"Cam iyi mi?" Sesimdeki paniği engelleyemeyerek fısıldadım. Theo'ya çarpana kadar dizlerimin üzerinde süründüm. Bileklerimi kesen metal kelepçelere karşı savaşılarak inlerken panik vücuduma yayıldı. İyi olduklarına kendimi ikna etmek için kardeşlerime dokunmam gerekiyordu.

"Dikkatli ol," dedi Theo, elimi şefkatle kavrayarak. "Kendine zarar verme."

Eli nemli tenimde sıcacıktı ve göğsümden bir hıçkırık koptu. Onun dokunuşunu bir daha hissedebileceğimden emin değildim. Mahkeme salonunda bizi ayırmak benzersiz bir zalimlikti. Başımı bir anlığına omzuna yasladım ve rahatlatıcı dokunuşunu içime çektim.

Theo elimi sıktıktan sonra bıraktı ve sürünerek Cam'in yanına gitti. Eğildi ve başını Cam'in göğsüne koydu.

"Nefes alıyor ve kalp atışları normal. Başını çarptığını sanmıyorum. Ona her ne verdilerse sadece bayılmışlar... en azından öyle umuyorum," dedi, sesine belirsizlik sızıyordu. "Lanet olası aptal. Onlarla savaşmaya çalıştığına inanamıyorum." Ama sesinde hiç inandırıcılık yoktu. Cam her zaman sevdiklerini savunur, savaşmaktan asla vazgeçmezdi.

Elimi uzattım, Cam'in bağlı ellerini bulana kadar körlemesine çabaladım. Durumumuzla ilgili umut verici hiçbir şey yoktu, ama birlikte olduğumuz için en ufak bir rahatlama hissettim. En azından gideceğimiz yere varana kadar.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve kendimi bu düşünce zincirini durdurmaya zorladım. Eğer nereye gittiğimizi düşünürsem, kendimi tamamen kaybedecektim. Geçen her dakika bizi omega'dan biraz daha uzaklaştırıyordu. Göğsümdeki Josie büyüklüğündeki yara umutsuzluktan yanıyor ve boğazım nefes alabileceğimden, hayatıma devam edebileceğimden emin olamayacağım kadar daralıyordu. Onu bir daha asla göremeyecektik. Güvende olup olmadığını bilmemizin hiçbir yolu yoktu. Ya onu yetiştirme tesisine götürmüş olsalardı? Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzüldü ve ellerimin Cam'inkilerle birleştiği yere düştü.

"Josie," diye boğuldum.

"Biliyorum," dedi Theo, sesindeki yıkım çok açıktı.

Sessizliğe gömüldük. Söylenecek başka bir şey yoktu.

Minibüsün motoru kükreyip canlanmadan önce ne kadar öyle kaldığımızdan emin değildim. Midem sıkışmıştı. Zamanı durdurabilmeyi ve bizi bekleyen kaçınılmaz, umutsuz geleceği erteleyebilmeyi diledim.

Minibüs aniden öne doğru savruldu, Theo ve ben yere düştük.

"Kahretsin," dedim dirseğim minibüsün metal tarafına çarptığında, acı kolumu titretti. Hızlandıkça lastikler gıcırdıyordu.

"Daha oraya varmadan bizi öldürmeye mi çalışıyorlar?" Theo inledi, bir başka keskin virajı alırken bana doğru yuvarlandı.

Minibüs aniden durup üçümüzü ileri fırlatmadan önce sağa sola savrulduk. Kafalarımızı minibüsün ön ızgarasına çarpmamıza ramak kalmıştı ki bir gıcırtyla hızlanarak geriye doğru savrulduk.

"Josie gibi sürüyorlar," dedim inleyerek, göğsüm özlemle acıyla gerilirken bile isteksiz bir gülümseme dudaklarımı çekiştiriyordu. Ağzımdaki kan mıydı? Kahretsin... Belki de başımıza geleceklerle yüzleşmek yerine bir araba kazasında ölmek bizim için daha iyi olurdu.

Minibüste bir pop şarkısı çaldığında sıçradım. Kalbim çarpıyor, damarlarımda adrenalin pompalanıyordu.

"Neler oluyor?" Bağırdım.

Theo gürültüden beni duyamıyordu. Neler olup bittiğini anlamaya çalışırken kaşları çatılmıştı, gözleri minibüsün içinde geziniyordu. Cam hâlâ hareketsiz yatıyordu ve işkencemizin bu kısmında baygın kalmasını biraz kıskandığımı fark ettim. Müziğin sesi açıklanamaz bir şekilde artmaya devam ederken, minibüsün arkasında hoparlörler olması gerektiğini fark ettim. *Kim bu kadar yüksek sesle müzik çalar ki? Belki de birbirimizle iletişim kurmamızı engellemenin bir yoludur bu?*

Tırnaklarım minibüsün zeminine sürtünüyor, keskin bir dönüş daha yaparken kendimi sabitleyecek bir yol bulmaya çalışıyordum. Theo ve ben hayata tutunmaya çalışırken aynı şarkının yeniden başladığını fark ettim. Geriye doğru itilip minibüsün arka kapısına çarpmamak için kendini zor tutarken ağzından birkaç küfür çıktığını yakaladım... Ve sonra *tekrarladı*.

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Bu bir çeşit işkence tekniği olmalı. Şarkı *berbattı*. Daha önce duymamıştım ama

bir kadın şarkıcı. "O alfa beni boşaltana kadar işe yaramaz/ Ama onu güneşe bıraktığımda ağlar." dizesini yakaladım.

"Ne oluyor lan?" Şarkı beşinci kez çalmaya başlamadan önceki kısa sessizlikte Theo'nun mırıldandığını duydum.

Asker gibi sürünerek Cam'in yanına gittim ve vücudumu kullanarak onu sabitlemeye çalıştım. Keşke daha fazla ışık olsaydı da onu görebilseydim. Theo, Cam'in diğer tarafına süründü ve birlikte onu savrulmaktan koruduk.

Zaman kavramını tamamen yitirmiştim ama birkaç saat geçmiş olmalıydı. Arada bir havalandırma deliklerinden vanilya kokusu geliyordu. Beni eşimin yakınlarda olduğuna inandıran bu zalim illüzyona öfkelenip çığlık mı atmalıydım yoksa daha derin nefes alabilmek için yüzümü havalandırma deliklerine mi sokmalıydım bilemiyordum. Aklımı kaybetmeye düşündüğümünden daha yakın olmalıydım. Josie'nin kokusu rüyalarımın girişiyordu. Her uyandığımda gerçekle yüzleşmek zorunda kalıyordum: Omega'mızı kaybetmiştik ve onu asla geri alamayacaktık.

Kapılardaki çatlaklardan sızan ışık gittikçe sönükleşiyordu ve bu sırada hoparlörlerden aynı şarkı tekrarlanıyordu, ta ki ben de usulca eşlik edene kadar: "Alphas useless 'cept their dicks/Ride it like a pogo stick."

Minibüs mide bulandırıcı bir gürültüyle sarsıldı, metal zemin altımızda titreyip sarsıldı.

"Off-road mu yapıyoruz lan biz?" Theo kükredi.

Elimden geldiğince kendimi ve Cam'i desteklerken dişlerim birbirine çarptı. Ve sonunda durduk.

Minibüs ve onunla birlikte şarkı da kapandı, sessizlik kulaklarımda yüksek sesle çınladı.

Kaslarım hareketlerimi protesto ederken inledim ama kendimi çömelmiş bir şekilde ayakta durmaya zorladım. Başım dönüyordu. Yol boyunca düşünecek zamanım olmuştu ve kapıyı açtıklarında muhafızların dikkatini dağıtmaya karar vermiştim. Belki bu sayede kardeşlerim kaçabilirdi. Şansım çok azdı ama hayatım boyunca beni savunmuşlardı. Şimdi onlar için savaşma sırası bendeydi. İlk defa Josie'yi bağlamadığım için mutluydum, ölürsem bağımızın koptuğunu hissetmeyeceği için şükreliyordum.

"Ben onların dikkatini dağıtacağım. Eğer kaçabilirsen, kaçmalısın Theo," diye fısıldadım, çenem dik, duruşum genişti.

"Ben, hayır," diye tısladı Theo.

O başka bir şey yapamadan ya da söyleyemeden minibüsün kapıları açıldı ve ben korumanın üzerine atıldım.

Koku beni havada yakaladı.

Bir illüzyon, rüya ya da tuzak değil.

Vanilyalı kekler.

Omega'm.

Josie Josie Josie.

Bedenlerimiz çarpıştı ve kelepçeli ellerimi başının üzerinden geçirmeyi başardım, düşüşün ağırlığını almak için yer değiştirirken onu vücuduma çektim. Ciğerlerimden hava fışkırdı ama şaşırtıcı derecede yaylı bir yüzey düşüşümü yumuşattı.

Çivi yatağına düşmüş olsam bile umurumda olmazdı. Çünkü eşim kollarımdaydı. Parlak yeşil gözleri bakışlarımla buluştu ve irkilmiş ifadesi o güne kadar gördüğüm en ısıltılı gülümsemeye dönüştü.

"Pek de beklediğim gibi bir karşılama olmadı," dedi yaylı orman zemininde bir yığın halinde yatarken. "Ama kabul ediyorum." Ve sonra gözyaşlarına boğuldu.

Bölüm Kırk Beş

Josie

T ehirde iki saatlik yolculuk tam bir işkenceydi. Adrenalin damarlarımda dolaşıyor, kollarımı ve bacaklarımı titretiyordu. Gözlerim sürekli Birinin bizi takip ettiğine inanarak yan aynalara baktım. Ama kimse yoktu. Planımız işe yaramıştı.

Lilah, Sam, Gerald, Donovan, Terrance ve ben planı tamamlamak için sabahın erken saatlerine kadar uyumadık. Her şey alfa sekmelerine bağlıydı. Neyse ki Lilah yanında bol miktarda getirmişti.

Charlie adliyenin güvenlik sistemini hacklemişti. Hükümet, henüz hüküm giymemiş olmalarına rağmen alfalarını tesise götürmesi için bir nakliye aracı tahsis etmişti bile. *Adaletmiş, kıçımın kenarı*. Charlie güvenlik kameralarından minibüsün park edildiği yeri buldu; adliyenin arka kapısının hemen yanında ve uzun bir çöp konteyneri sırası.

Güneş doğmadan önce kendimi de-scenter ile ıslattım ve tamamen siyah egzersiz kıyafetlerimi giydim, ceplerime, ayakkabılarıma ve sütyenime bir düzine alfa sekmesi sıkıştırdım. Terrance beni ve Sam'i adliyeye götürdü ve sabahın ilk ışıkları bizi kovalarken üçümüz karanlık otoparktan gizlice nakliye aracına geçtik. Charlie bizi kimse görmesin diye güvenlik kamerası görüntülerini döngüye sokmuştu.

Böylece kendimi bir kez daha bir çöp kutusunun arkasına çömelmiş, alfalardan saklanırken buldum.

Karanlıkta sessizce oturduk. Çöpün pis kokusu burnumu yakıyordu ama ona odaklanmak beni sabit tutuyordu. Paniğin sınırında dengede duruyordum. Sam uyumam için beni cesaretlendirdi ama dehşet gözlerimi açık tutuyordu. Ters gidebilecek o kadar çok şey vardı ki. En ufak bir yanlış adım beni alfalarından uzak tutmaya ve hepimizin güvenliğini tehlikeye atmaya yetebilirdi.

Saat dokuzu vurduğunda Sam telefonundan canlı yayınla mahkûmiyet kararını izlemeye başladı. Mahkeme salonunda, duruşma boyunca olduğu gibi birbirlerinden ayrı duran alfalarımı gördüğümde nefesim kesildi. Yargıcın sözlerine odaklanmaya çalıştım ama kendimi ayırışmış hissettim. Hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu. Onlar benim alfalarımdı. *Benim alfalarım*. Ve onlarla birlikte olmalıydım.

Sam elimi sıktı. "Nefes al," diye mırıldandı. "Bu onları sana bir adım daha yaklaştırır."

Yargıcın sesi telefonun tiz hoparlöründen geliyordu. "Bu davanın gerçeklerini gözden geçirdim ve Pack Ashwood'un haince davranışlarından derinden rahatsız oldum, şimdi hayatının geri kalanını eylemlerinden kurtulmaya çalışarak geçirecek olan savunmasız bir omega'yı bariz bir şekilde manipüle etmeleri ve kötüye kullanmalarıyla daha da kötüleşti."

Gözlerimi devirerek homurdandım.

"Bu nedenle, bu suçun vahim niteliğini yansıtmak ve başka alfaların da aynı şekilde davranmasını önlemek için en yüksek cezayı veriyorum. Cameron, Theodore ve Benjamin Ashwood, her bir suç için bir müebbet hapis cezası olmak üzere, Belirleme Tesisi'nde birbirini izleyen üç müebbet hapis cezasına çarptırılmıştır. Bu alfalar tesiste artık toplum için bir tehdit oluşturmayacaklardır."

Bunun olacağını bilmeme rağmen nefesim boğazımda düğümlendi. Sonrasında olan şey hiç beklemediğim bir şeydi. Gardiyanlar Cam'i yakaladığında, acı dolu bir kükreme çıkardı, kelepçeli ellerini ilk gardiyana doğru savurdu ve mide bulandırıcı bir çığırıyla burnunu kırdı. Altı ya da yedi gardiyanın Cam'e saldırması, onu yere atması ve ona bir şey enjekte etmesiyle sonuçlanan kaos başladığında nefesimi tuttum. Gürültü yapmamak için yumruğumu ısırdım ama dudaklarımdan çıkan delici bir omega sızlanmasına engel olamadım.

Terrance, "Kapat şunu," diye homurdandı ve Sam telefonunu göremeyeceğim şekilde kaldırdı.

"Hayır, bir bakayım," diye tısladım, tırnaklarımı avuçlarıma geçirerek.

Sam başını salladı. Homurdandım, alfalarım neler olduğunu görmek istiyordum ama bana izin vermemesinin nedenlerini de anlıyordum. Minibüsü sürmek için yeterince odaklanmam gerekiyordu ve gördüklerim beni şimdiden öfke ve korkuyla titretmişti.

"Tamam, Theo ve Ben şu anda ellerinde ve Cam'i dışarı taşıyorlar. Görünüşe göre onu bayıltmak için bir şey enjekte etmişler. Hazır olmamız gerek," dedi Sam.

Kendimi derin nefesler almaya zorladım, adliye kapısı çarparak açıldığında irkildim.

Alfa'larım yürüdü. Gerçek. Canlı. Ve çok kızgın. "Dikkat et!"

Theo hırladı.

Sam hemen elini ağızma kapatarak ses çıkmasını engelledi. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki patlayacak sandım. *Theo*. Gözlerimdeki yaşları kırpıştırdım. Onun sesini bir daha duyacağımı hiç düşünmemiştim.

Minibüsün arka kapısı çarparak açıldı ve korumalar Ben ve Theo'ya içeri girmeleri için bağırdı. Bir gümbürtü daha duydum ve Cam'i içeri atıp atmadıklarını merak ederek irkildim.

Glen'in zindanındaki kafeste uyumanın işkence olduğunu sanmıştım ama yanılmışım. Alfalarımın bir metre uzakta olmak ve onlarla konuşamamak, onlara dokunamamak, hayal edilebilecek en derin işkence biçimiydi.

Minibüsün kapıları çarparak kapandı.

Gardiyanlardan biri, "Bu pislikleri sürerken iyi eğlenceler," diye homurdandı. "Kahretsin, burnum kırıldı."

Bir başka muhafız homurdanarak, "Bu kadar korkak olmayı bırak," dedi.

Adliyenin kapısı açıldı ve tekrar kapandı. Sam'in bakışlarıyla karşılaştım ve başımı salladım, o da elini çekti. Bundan sonraki kısım tamamen bana aitti.

Şoförlerden biri, "Gitmeden önce bir sigara içmem lazım," dedi.

Cebimden bir fiş çıkardım, her ihtimale karşı ikinci bir fiş daha soktum. Terrance ve Sam yüzlerine maske çektiler. Sekmelerden hâlâ biraz etkilenmiş olabilirlerdi ama ikisi de bana her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermişlerdi ve bana güveniyorlardı.

Çöp konteynerinden çıkar çıkmaz ağızma attım ve ısırdım.

İki koruma minibüsün yanında duruyordu. Beni gördüklerinde gözleri büyüdü ve bir süre sonra ilaç etkisini göstermeye başladığında gözleri karardı.

"Anahtarları ver," diye talep ettim, sesimi sabit tuttuğum için kendimle gurur duyuyordum. Alfalardan biri cebinden bir dizi anahtar çıkardı. Parmaklarımı üzerlerinde gezdirdim. Birinin minibüs anahtarı olduğu belliydi, diğeri ise kelepçe anahtarına benziyordu.

"Çöp bidonuna girin," dedim ve şaşkın muhafızlara döndüm.

İkisi de trans halinde çöp konteynerine doğru yürüdüler. Bundan nefret ederek çenemi sıktım. Kimse kararlarının elinden alınmasını hak etmiyordu ama Lilah'nın dün gece bana hatırlattığı gibi, bazen savaşmak gerekirdi

Kirli. Ayrıca, hepimiz muhafızlara zarar vermeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık. İkisi çöp bidonunu açtı ve itaatkâr bir şekilde içine tırmandı.

Terrance ve Sam'in yüzlerinde hafifçe donuk bir ifade vardı ve ikisi de kımıldamıyordu.

Dudağımı ısırarak, "Çöp bidonunu kilitle," dedim. Terrance asma kilidi çıkardı ve dediğimi yaptı.

"Yardımanız için teşekkürler," diye fısıldadım. "Şimdi eve git ve güvende kal."

Sam başını salladı, hesabın etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Terrance'la birlikte arabaya doğru eşit ve ölçülü bir adımla yürümeden önce bana şans dileyerek hızla sarıldı.

Minibüse bindim. Tüm bu alışveriş muhtemelen üç dakika sürdü ama birinin bizi görmesinden çok korkuyordum. Minibüsü çalıştırdım ve otoparktan çıktım, sürüş sırasında ellerim direksiyon simidini sıkıyordu. Beni sakinleştiren tek şey Lil O'nun en yeni pop şarkısıydı. Alfalarımınla yeniden bir araya gelmek için neredeyse birkaç kez kenara çekecektim ama Sam'in talimatları kafamda çınladı: önce güvenli eve git. Ağaçlık patıkaya vardığımda biraz rahatladım. Minibüs altımda zıpladı, neredeyse beni koltuktan kaldıracaktı ve alfalarımın çok kötü bir şekilde savrulmadığını umuyordum.

Yol boyunca yeniden bir araya geleceğimizi hayal etmeme izin vermemiştim, hâlâ bir şeylerin ters gideceğine yarı yarıya inanıyordum. Ama yolun sonuna geldiğimde ve Amirah'ın bana güvenli eve giden patıkayı işaret ettiğini söylediği ağacın üzerindeki mor işareti gördüğümde, nihayet kendimi uzak tuttuğum heyecanı hissetmeme izin verdim.

Minibüsü park ettim ve arka tarafa geçip titreyen ellerimle kapının kilidini açtım.

Bölüm Kırk Altı

Josie

“**T**heo! Bu Josie!" Ben sanki gerçek olduğuğundan emin olmak istercesine bana sıkıca sarılırken seslendi. Ben de aynısını yapıyordum, omuzlarını kavırıyor ve

yüzümü boynuna gömdüm.

"Nasıl geldin buraya?" diye sordu hıçkırıklara boğularak.

Konuşamadan ona sarıldım. Baharatlı elmalı turta kokusu etrafımda dönüyordu, hatırladığımdan daha zengin ve daha ağız sulandırıcıydı ve vücudu benimkine karşı sertti.

Hayalet değil. *Gerçek.*

"Josie?" Theo ellerini sırtımda gezdirdi.

Theo'ya ulaşmak için kendimi oturur pozisyona getirmeye çalıştım ama Ben'in kolları tarafından durduruldum.

"İşte," diye homurdandı Ben, ben doğrulana kadar kollarıyla beceriksizce manevra yaptı. İkisinin de elleri kelepeliydi ve bu beni öfkeyle doldurdu. Biri alfalarına böyle davranmaya nasıl cüret edebilirdi?

Kendimi ona doğru attığımda Theo'nun yüzü şoktan bembeyaz olmuştu.

"Siktir, meleğim. Siktir. Nasılsın burada? İyi misin?" Theo bana sarılırken alnını benimkine dayadı ve gözyaşlarının benimkilere karıştığını hissedebiliyordum.

"Ben iyiyim," diye boğuk bir ses çıkardım.

Gözlerinin altındaki koyu halkaları, tıraşsız yüzlerini ve yırtık pırtık hapisane üniformalarını katalogladım. Duruşmanın ilk günü gördüğüm çürükler solmuştu ama göremediğim daha fazla yaraları olmasından korkuyordum.

Etrafıma bakındım, Cam'i göremeyince kalbim güm güm attı. Beni asla bekletmezdi, asla kendini tutmazdı. "Nerede o?"

Theo yüzünü buruşturarak, "Bilinci yerinde değil," dedi. "Ona ilaç vermişler ama iyi olmalı."

Ben, bağlı elleriyle elimden geldiğince iyi bir şekilde ellerimi kavradı. "Şşş, kıymetlim. Seni tutuyoruz. O iyi olacak."

Sızlandığımı fark ettim. Sesi kestim ve titreyerek nefes aldım. Görüşüm tüm bunların yoğunluğuyla dönüyordu ve hala bunun bir şekilde gerçek olmadığından ya da benden tekrar alınacaklarından korkuyordum.

"Kelepçe anahtarları bende," dedim burnumu çekerek ve ceketimin cebinden çıkardım. Anahtarları karıştırdım ama sonunda Ben'in kelepçelerini açmayı başardım, bileklerinde bıraktıkları koyu kırmızı izleri görünce inledim. Beni kucağında tutarak ayağa kalktı ve yanağımı okşadı.

"Sadece nefes al meleğim," diye mırıldandı Theo, yüzümün yan tarafına küçük öpücükler kondurarak.

Theo'nun kelepçelerini açarken ellerim titriyordu. Hemen kollarını bana doladı, göğsünde bir mırıltı yükseldi. Yüzümü boynuna bastırdım, tenindeki ve giysilerindeki rahatsız edici koku katmanlarını görmezden geldim ve onun yerine sıcak kahve kokusuna odaklandım. Bu bana mutfakta geçirdiğim sessiz sabahları, kitapçada göz gezdirdiğim günleri hatırlattı.

Bu bana dünyada iyilik olduğunu ve hayatta kalmaya çalışmaktan daha fazlası olduğunu hatırlattı.

"Tanrım, Josie, seni almalarına izin verdiğim için çok üzgünüm," diye mırıldandı Ben, yüzünü omzuma yaslayarak.

"Alarmı bir şekilde sökmüşler," dedi Theo, üzgün görünüyordu. "Saklanmaya gitmeliydik. Çok özür dilerim."

Elimden geldiğince kollarımı ikisine de doladım ve sıkıca sarıldım.

"Lütfen özür dileme," diye fısıldadım. "Bu senin hatan değil."

İkisi de konuşmaya başladı, ben de sözlerini kestim. "Seni bir daha görebileceğimi hiç sanmıyordum," dedim gözlerimi kapatıp boğazımdaki yumruyu yutarak. "Zamanımızın keşkelerle gölgelenmesini istemiyorum. Seni her şeyden çok seviyorum. Tek istediğim sana geri dönmekti ve bunu yaptım. Seni kurtardım."

Ben'in elleri kalçalarımda sıkılaştı. "Çok iyiydin, kıymetlim. Çok, çok iyi."

Övgüsünü yalayıp yutarken gözyaşları daha hızlı aktı.

"Senden ayrı kaldığım için üzülmeyi asla bırakmayacağım. Bir daha asla," dedi Theo.

Göğsüne doğru başımı salladım.

"Kendini böyle riske attığın için seni azarlamalıyım," diye ekledi sulu bir kıkırdamayla. "Ama uyandığında Cam'in seni azarlamasına izin vereceğim."

Gözyaşlarımı sildim. Tanrım, Cam tarafından azarlanmak bir rüyanın gerçekleşmesi olurdu.

"Neredeyiz biz?" Ben etrafına bakınarak sordu.

"Kasabanın batısında. Şu yolun aşağısında güvenli bir ev var," dedim işaretli ağacı göstererek. "Amirah yaklaşık iki millik bir yürüyüş mesafesinde olduğunu söyledi."

"Amirah? Bizi tutukladıktan sonra ne oldu?" Theo sordu, sesi keskindi.

Tereddüt ederek dudağımı ısırdım. Ormanın ortasındayken olan biten her şeyi anlatmak istemiyordum. Omega'm beni adamlarımı güvenli bir yere götürmeye zorladı, böylece onları bağlayabilecektik. Ve onları becermek için. En azından ne istediği konusunda tutarlıydı.

"Güvenli eve gittiğimizde sana söylerim," diye çekindim.

"Hayır, bize şimdi söyleyeceksin," dedi Ben, emredici ses tonuyla beni şaşırtarak.

"Umm... Ben sadece..." Etrafıma bakındım, bu açıklıkta kendimi savunmasız hissediyordum. Charlie'nin şu anda tüm adliye sistemlerine zarar verdiğini ve bizi takip etmelerini engellediğini biliyordum ama konumumuz hâlâ yeterince güvenli gelmiyordu.

"Güvende olduğumuzda size her şeyi anlatacağıma söz veriyorum." Benimle tartışacakmış gibi görünüyorlardı. "Cam'i görmem gerek," diye mızızlanarak ekledim.

Theo çenemi tutarak, "Bu iş daha bitmedi," dedi.

Başımı salladım ve ayağa kalkmadan önce eğilip her ikisinden de hızlı birer öpücük çaldım. Ben isteksizce beni tutmayı bıraktı. Ayağa kalkarken onu dikkatle izledim ve yaralanmadığından emin oldum.

"Hadi güzelim," dedi, beni minibüse doğru götürdü ve arkaya doğru itti. Elleri kıcımda olması gerekenden biraz daha uzun süre kalmış olabilirdi ve ben de onun kucağına doğru kıpırdanmış olabilirdim. İsteyen, *arzulayan* o yanımdan yeniden uyanmış gibi hissetti.

Minibüsün loş ışığına alışmam biraz zaman aldı ama gözlerim hemen Cam'in yüzükoyun yatan bedenine takıldı. Bir hıçkırıkla üzerine süründüm, kelepçelerini açtım ve kendimi ona sarıp yüzümü boynuna gömdüm. Kokusunu derin nefeslerle içime çektim. Bu

Beni paniğe kapılmaktan alıkoyan tek şey göğsünün altımda istikrarlı bir şekilde yükselip alçaldığını hissetmekti.

Hafifçe kaydı ve inledi.

"Cam?" Ellerimle yüzünü kavradım.

"Bebegim?" diye mırıldandı.

Sesini duyduğumda içime bir rahatlama hissi doldu, bu his o kadar keskindi ki nefesimi kesti. Cam'in gözleri kırpışarak açıldı ve yüzünde saf bir şok ifadesi belirdi. Elleri kalçalarımı sıkıca kavradı ve yüzünü tenime bastırarak benim onu kokladığım gibi o da beni kokladı.

"Rüya mı görüyorum?" diye fısıldadı.

"Hayır," dedim, yüzündeki gözyaşlarını silerek.

"Sen misin?"

Tek yapabildiğim ona daha sıkı sarılmak ve boynuna doğru başımı sallamaktı. "İyi misin, Cam?" Theo minibüsün girişinden sordu. "Bu gerçek mi?" Cam tekrar sordu.

Theo minibüsün arkasına atladı ve Cam'in omzuna sarıldı. "Bu gerçek," dedi, dudaklarında gördüğüm ilk gülümseme imasıyla. "Ama artık gitmeliyiz. Josie, tatlım, minibusle bir şey yapmamız gerekiyor mu?"

"Amirah burada bırakmamızı söyledi."

Cam doğrulduğunda inledi. İşimi kolaylaştırmak için üzerinden kalkmaya çalıştım ama beni bırakmadı. "Neredeyiz lan biz?" diye sordu.

"Bir İttifak güvenli evinin yakınında," dedim yüzünü inceleyerek. Solgundu ve çenesi çoktan solmaya başlamış bir çürük tarafından gölgelenmişti. Saçlarını parmaklarımla taradım ve bileğimdeki saç bağı kullanarak topuz yaptım. Gözleri yüzümden hiç ayrılmadı, ifadesi huşu dolu bir saygıyla doluydu. Yavaş bir nefesle dokunuşuma doğru eğildi.

"Buraya nasıl geldik?" diye sordu, saçımı topuzundan çıkarıp elini uzun dalgalarımda gezdirirken. "Kahretsin, çok güzelsin."

Çok şaşkın görünüyordu ve bunun onun için ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu hayal bile edemiyordum. Dudaklarına en nazik öpücüğü kondurdum. "Seni kurtardım ve adliyenin nakil aracını buraya getirdim." Sesim bir fısıltı gibiydi. Cam'i bu kadar zayıf görmek tedirgin ediciydi. Omega'mın devreye girdiğini, alfalarımı güvenli bir yere götürmem için ısrar ettiğini hissettim. Cam yürümeyi nasıl başaracaktı? Ben ve Theo söylediklerinden daha mı yaralıydı?

"Sen ne?" Cam hırladı, sesi daha uyanık geliyordu ve beni düşüncelerimden uyandırdı.

"Ne?"

"Bu minibüse el koyup buraya tek başına mı getirdin? Kendini böyle riske atmana kim izin verdi?" Cam kaşlarını çatarak sordu.

Theo arkamdan homurdandı ve ben de kollarımı Cam'in boynuna dolayarak gülümsememi onun göğsüne sakladım.

"Yolda azarlamaya devam edebilirsin," dedi Ben, "ama hadi gidelim."

Kendimi Cam'in üzerinden çektim, o da isteksizce beni bıraktı.

"Yürüyebilir misin?" Ona sordum.

"Tabii ki yapabilirim," dedi. Minibüsün kenarına doğru ilerledi ve aşağı atladı, ancak yere çarptığında bacakları altından çöktü.

"Siktir," dedi Theo, kolunu Cam'in omzuna atıp kalkmasına yardım ederek. "Bize yaslan."

Ben, Cam'in diğer tarafına geldi ve kolunu ona doladı. "Bu çok aptalca. Yardıma ihtiyacım yok," diye homurdandı Cam.

"Sorun değil, ama yine de yardım edelim," dedi Theo.

Cam'in bakışlarıyla karşılaştım ve gözyaşlarımın akmasını engellemek için hızla gözlerimi kırdım. Bunu düzeltmem gerekiyordu.

"Lütfen sana yardım etmelerine izin ver, alfa," dedim parmak uçlarımda durup onu dudaklarından öperek.

Cam bir iç çekti ama itiraz etmedi.

"Minibüsü öylece bırakmamız gerektiğine emin misin?" Ben şüpheyile bakarak sordu.

"Evet. Yarın gece ihtiyacımız olacak," diye cevap verdim.

"Yarın gece ne var?" Güvenli eve giden dar patikadan aşağı inmeye başladığımızda Ben sordu. Çocuklar için en kolay yolu seçmeye çalışarak ve gözümü ağaç işaretlerinden ayırmadan yolu gösterdim.

Kahretsin. Bu işe açıktan bulaşmak istemiyordum.

"Eve gittiğimizde sana anlatırım," dedim.

"Josie," diye homurdandı Cam.

Arkamı döndüm ve hepsinin hoşnutsuz ifadelerine baktım.

"Tutuklandığımızdan beri ne oldu? Amirah'a nasıl ulaştınız?" Theo sordu.

Dudağımı ısırdım, Glen'in süper kötü bir hamle yapıp beni zindanına kilitlediğini bilmelerinin mümkün olmadığını ve şimdi bunu onlara söylemenin zamanı olmadığını fark ettim.

"Oraya vardığımızda sana her şeyi anlatacağım."

Yürümeye devam ettim ama Theo'nun hırlaması beni sıçrattı ve etrafımda dönmeme neden oldu. Etrafıma bakındım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Biri bizi bulmuş muydu?

"Topallıyor musun?" diye ısırdı, gözleri bacağıma odaklanmıştı.

Elimi göğsüme bastırdım ve kalbimin yavaşlamasını diledim. Alfalarımın öfkesinin yanık kenarı etrafımda dönüyordu ve iniltimi durduramıyordum. Yeniden bir araya gelişimizi böyle hayal etmemiştim. Her şey yanlış ve güvensiz hissediyordum ve bunu nasıl düzelteceğimden emin değildim.

"Kahretsin," dedi Theo, boştaki elini saçlarının arasında gezdirirken. Gözleri yumuşadı ve elini uzattı. "Buraya gel, aşkım."

Ona doğru birkaç tereddütlü adım attım. Elim kavradı ve beni göğsüne çekti. Ben ve Cam, etrafım tamamen sarılana kadar etrafımızı sardılar.

"Alfa'm çıldırıyor," diye mırıldandı Theo. "Sana kızgın değilim. Sana geri döndüğüm için çok rahatladım meleğim."

Titreyerek içimi çektim. "Ben sadece... Sana her şeyi anlatmadan önce güvenli bir yere gitmemiz gerekiyor."

"Seni taşımama izin ver," dedi Cam. "Bacağının üzerinde yürümemelisin."

Ona burnumu kıvırdım. Ben, Cam'in omzunun üzerinden bakışlarımı karşıladı ve gözlerini devirdi, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Umm," dedim tiz bir sesle, Cam'i aşağılamak istemeyerek. "Yürüyebilirim. Angie bacağıma baktı ve yürümemde bir sakınca olmadığını söyledi."

"Devam edelim," dedi Ben. "Ne kadar hızlı hareket edersek, oraya o kadar çabuk varırız."

Ona minnettar bir gülümseme attım ve Cam ya da Theo tartışmadan patikada yürümeye devam ettim.

Yürüyüşün geri kalanı sessizdi, tek müziğimiz kuş cıvıltılarıydı. Birkaç dakikada bir omzumun üzerinden geriye bakıyordum. Ben ve Theo hâlâ Cam'e destek oluyorlardı ama o daha uyanık görünüyordu.

Hava serindi ve ceketimin içinde titriyordum. En azından öğle güneşi biraz yardımcı oldu. Hapishane tarafından verilen ince tulumları giymiş olan adamlarım için endişelendim. Neden onlar için kıyafet getirmemişim? Onları kurtarmaya o kadar odaklanmışım ki, sonrasında neye ihtiyacımız olacağını düşünmemiştim. Güvenli evin hangi malzemelere sahip olması gerektiğini bile hatırlayamıyordum. Yiyecek var mıydı? Giyecek? Tıp mı? Kendimi azarladım.

-Alfa'larım bakma konusunda pek iyi bir iş çıkarmıyordum.

Devam ederken sırtımdan ter damlıyordu. Kabul etmek istemiyordum ama bacağım gittikçe daha fazla acıyordu. Cam'in mırıldandığını duyduğumu sandım.

ve alfalarımın hareketlerimi dikkatle izlediğini biliyordum. Bir dala takılıp yere düşene kadar iyi gidiyordum.

Ben bir anda yanımdaydı, beni yukarı çekti ve kolunu belime doladı.

"İyiyim," dedim ama ağırlığımı ona vermekten kendimi alamadım. Ben'in tek tepkisi sıkılmış çenesiydi.

"Ben, Josie'ye yardım et. Cam yanımda," diye emretti

Theo. İtiraz edemedi Ben beni kollarının arasına aldı.

"Hayır, yürüyebilirim," dedim, ellerinden kurtulmaya çalışarak. Umutsuzca onun kollarında rahatlamak istiyordum, tüm alfalarımın bana dokunmasını ve asla bırakmamasını talep etmek istiyordum ama şu anda içimdeki omega beni yönlendiriyordu. Onlarla ilgilenen kişi ben olmalıydım, tam tersi değil.

"Şşşt," dedi Ben, beni daha sıkı tutarak. "Bacağını dinlendirmek için seni birkaç dakika taşımama izin ver, sonra yürümene izin vereceğim. Ama eminim neredeyse varmışsındır."

Birkaç dakika sonra, ağaçların ortasında bir kulübenin bulunduğu ormandaki küçük bir açıklığa geldiğimizde haklı olduğu kanıtlandı.

Bölüm Kırk Yedi

Josie

T Kulübesi şirin ve mütevazı görünüyordu, ama Amirah bana yaklaşan biri olursa bizi uyaracak gelişmiş bir güvenlik sistemi olduğunu söylemişti.

Ben'e beni indirmesi için işaret ettim. Bir an tereddüt etti, beni yosunlu orman zeminine indirmeden önce yüzünü saçlarıma bastırdı. Sabit durmamı sağlamak için elleri kalçalarımnda kaldı ve inlememek için dudağımı ısırdım. Kendimi tekrar ona doğru bastırmak istedim, beni sıkıca kavramasını ve tam buraya götürmesini istedim. Ama omega'm ısrarcıydı

-Her şeyden önce alfalarımın güvende olduğundan emin olmalıydım. Ön plana çıkmaya, kontrolü ele geçirmeye çalışıyordu ve hepimiz bağlanana kadar buna razı olmayacağını biliyordum.

Ben ensemei öpebilmek için saçlarımı oynattı, dudakları tenime karşı yumuşacıktı. Neredeyse kendimi onun dokunuşuna bırakacaktım ama kendimi ondan uzaklaştırıp verandanın merdivenlerinden yukarı çıkmaya zorladım. Ben hoşnutsuz bir homurtu çıkardı ve peşimden geldi, ama Theo bana önce ulaştı. Ben kapının koluna dokunamadan kolumdan çekti.

"Burada bekle aşkım," dedi Theo yüzümü okşayarak. Sıcak gözlerine baktım, kokusunu içime çekmek için otomatik olarak eğildim. "Önce içini kontrol edeyim."

Omega'm, alfalarım için iyi ve güvenli bir alan olduğundan emin olabilmek için kabini kontrol eden kişinin ben olmamı istedi. Theo'nun bakışlarıyla sessiz bir çekişme içinde karşılaştım. Gözleri karanlık ve ifadesi ciddiydi, alfası benim omega'mla buluşmak için bastırıyordu. Bir kaşını kaldırdı, göğsünde gürleyen bir hırıltı başladı. Göz temasını kesmeden önce küçük bir of çektim ve isteksizce ceketimin kolunu yukarı çekerek Amirah'ın alfasının bu sabah derime yazdığı altı haneli alarm kodunu ortaya çıkardım.

Theo elini bileğime doladı, teni benimkine karşı sıcaktı ve kodu kendi kendine tekrarlardı.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı, başımı yukarı kaldırdı ve kapıdan kaybolmadan önce beni nazikçe öptü.

Gözden kaybolduğu anda panik göğsümü ele geçirdi. İnleyerek onu takip etmek için bir adım attım ama Cam'in kolları belimi sardı.

"Geri dönüyor bebeğim," dedi yüzünü saçlarıma bastırıp derin bir nefes alarak.

Bir an için onun tutuşuna karşı mücadele ettim. Tek istediğim hepsini yakınımda tutmaktı ama tam bir erimenin bıçak sırtında dengede duruyordum. Alfalarım göz kulak olduğundan emin olmak için bir süre daha güçlü kalmalıyım.

"Siktir. Seni özledim," diye mırıldandı Cam, beni daha sıkı sıkarak.

Ben önüme geçerek kollarını ikimize de doladı. Nefeslerine odaklandım, her biri bana burada olduklarına dair güven veriyordu.

Nefes

al.

Yaşıyor

.

Nefes

ver.

Yaşıyor

.

"Her şey yolunda," dedi Theo, verandada bize katılarak. Hepimiz rahat bir nefes alırken Cam ve Ben'in omzuna sarıldı.

"Hadi meleğim," dedi elimi tutarak.

Kulübenin içine girdiğimizde döşeme tahtaları gıcırdadı. Duvarlarında koyu renkli ahşap paneller olan geniş bir odaydı. Bir ucunda küçük bir mutfak, diğer ucunda ise büyük bir yatak vardı.

"Burada odun var, ateş yakabiliriz," dedi Theo, kulübenin ortasında duran sobayı göstererek. Ben oraya doğru yürüdü ve ocağı kurcalamaya başladı.

Ana odanın dışında iki kapı vardı. İlkinden içeri baktım ve komik derecede küçük bir küveti olan banyoyu gördüm.

"Burası kilitli," dedi Theo, mutfağın dışındaki ikinci kapıyı göstererek.

"Burası malzeme odası olmalı," dedim ceketimin diğer kolunu yukarı çekerek. "Kod bu."

"Kahretsin," dedi Theo kapıyı açtığında. "Kıyafetler ve diğer malzemeler var ama aynı zamanda lanet olası bir cephanelik de var."

Rafları silah ve diğer silahlarla dolu küçük bir odaya bakmak için etrafına baktım. Orada olmaları iyiydi, özellikle de yarın onlara ihtiyacımız olacağı için, ama arkamı döndüm. Görmek istemedim, hâlâ karşı karşıya olduğumuz tehlikenin hatırlatılmasını istemedim.

Ben ateşi yaktı ve şimdi mutfak dolaplarını karıştırıyordu. Birkaç kutu çorba ve kraker paketi çıkardı.

"Bekle," dedim, onu yemekten uzaklaştırıp masaya doğru çekiştirerek. "Üçünüzün de oturması gerekiyor."

Cam kaşlarını çattı. "Oturman gerek tatlım. Bacağına bakmamız gerek."

Bana doğru uzandı ama ellerinden kurtuldum. Ne hissettiğimi açıklayamıyordum ama omega'm alfalarımın iyi olduğuna tamamen ikna olana kadar dinlenmeme izin vermiyordu.

"Hayır, oturman gerekiyor," dedim sesim titreyerek. "Lütfen."

Alfalarım yüz ifademde bir şey görmüş olmalı ki hepsi isteksizce mutfak masasına oturdular.

Çorba kutularına doğru döndüm ve çekmecelerden birinde bulduğum tozlu bir konserve açacağıyla onları açmaya başladım. Ayağa kalktığında Ben'in sandalyesi gıcırdadı.

"Bırak ben yapayım, kıymetlim," dedi.

Başımı salladım ve sandalyesini işaret ettim.

Cam ve Theo'ya endişeyle baktı ama sonunda yerine oturdu. Rahat bir nefes aldım. Güzeldi. Olmaları gereken yerdeydiler.

Çorbayı bir tencereye boşaltmayı bitirdim ve ilk yardım çantasını ararken ısınmaya bıraktım. Lavabonun altında bir tane buldum ve masanın üzerine koydum. Cam ile başladım. Bacaklarının arasında durup yaralarına bakarken elleri kalçalarını okşadı. Yakalayıp çıkarana kadar tişörtünü çekiştirdim.

Omega'm kıyafetlerinin küf ve kan gibi kokmasından nefret ederdi. Sızlandım ve hepsine soyunmalarını işaret ettim.

Cam giysilerini çıkarırken, "Tamam bebeğim," diye mırıldandı. Ben ve Theo da onu takip ederek tüm giysileri kapının yanına yığdılar. Şimdi üçü de masada çıplak oturuyordu. Omega'mın onların bakımına ne kadar odaklandığının bir göstergesiydi, çüklerine daha fazla dikkatini vermemiştii.

Cam'in vücuduna dikkatlice baktım. Kaburgalarında birkaç çürük vardı ama çoktan solmuşlardı. Alfaların daha hızlı iyileştiğini biliyordum ama

onu çalışırken görmek inanılmazdı. Öte yandan ben, günler önceki sakatlığımdan dolayı hâlâ topallıyordum.

Theo'nun ayrıca kaburgalarında ve sırtında bir dizi soluk çürük ve kolunun st kısmında küçük bir kesik vardı. Muhtemelen yara bandı gerekmesi de sırf bir şey yapmış gibi hissedebilmek için üzerine yara bandı yapıştırdım.

Ben'in yanına geldiğimde beni uzun uzun kucakladı.

"Sen yapman gerekeni yap, kıymetlim. Ama işin bittiğinde seni kucaklayacağım ve bırakmayacağım, tamam mı?"

Başımı salladım, boğazım düğümlendi. Ben'in dizinde bir sıyrık vardı ve bandajlamadan önce antibiyotik krem sürdüm.

Ocakta kaynamakta olan çorbaya döndüm ve onu dağıttım. Keşke onları besleyecek daha doyurucu bir şeylerim olsaydı. Açlıktan ölüyor olmalılar.

Kaseleri alfalarımın her birinin önüne yerleştirdim ve her birine üçer paket kraker verdim. Kasemi dördüncü sandalyenin önüne koydum ama oturmadım.

Cam sert bir sesle, "Yemek yemen gerek, tatlım," dedi.

Başımı salladım. Yemek yiyemiyordum, onlardan önce hiçbir şey yapamıyordum. Omega'm ısrarcıydı.

Çocuklar benimle ne yapacaklarını anlamaya çalışıyormuş gibi birbirlerine baktılar. *Ben* de kendimle ne yapacağımdan emin *değildim*. Onlar yemek yerken burada durup onlara bakmak tuhaftı, değil mi? Ama yine de doğru gelen tek şey buydu.

Theo'nun yüzünde bir farkındalık belirdi.

"şu anda kontrol senin omega'nda, değil mi aşkım?"

Gözlerim yaşardı. Tabii ki Theo neler olduğunu anlayacaktı.

Cam ve Ben'e döndü. "Bunu bir kitapta okumuştum. Bazen omega, özellikle bir travma ya da ayrılıktan sonra, alfalarının bakımını üstlenir ve ısrar eder. Sakinleşene kadar onun dediklerini yapmalıyız."

"Onsuz yemek yemek doğru gelmiyor," diye homurdandı Ben. Bana döndü. "İhtiyacın olan bu mu, kıymetlim? Alfalarını beslemeye mi ihtiyacın var?"

"Evet," diye fısıldadım. Boğazım o kadar sıkışıktı ki ancak bu kadarını yapabildim. Ben'in gözleri yumuşadı ve çorbadan bir ısırık aldı.

"Bu mükemmel," dedi krakerlerini ufalayıp çorbayla karıştırırken.

Benimle dalga geçtiğini biliyordum, konserve çorbaydı. Ama sözleri yine de içimde süslenme isteği uyandırdı. Ayrıldığımızdan beri ilk kez parfüm sıktım. Cam çorbasına saldırmadan önce oturduğu yerde kıpırdandı, büyük, hızlı ısırmalar aldı. Kaşığı kaseyin dibine çarptı ve ben onun coşkusuna neredeyse gülümseyecektim.

"Gel buraya, küçük omega," dedi Cam, boş kâsesini kendisinden uzağa iterek. Tereddüt ettim. Onlarla ilgilenmek için yeterince şey yapmış mıydım?

Cam bana elini uzattı ve ben de dayanamayıp elini tuttum. Beni kucağına çekti ve yüzümü okşadı.

"Bizimle ilgilenerek çok iyi bir iş çıkardın, omega. Mükemmel yaptın."

Dudağım titredi. Duymak istediğim şey buydu.

"Mükemmel omega'ya sahip olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuza inanamıyorum," diye ekledi Theo, sandalyesini yaklaştırıp sert bir elini kalçama koyarak.

Ben boynumu öpebilmek ve kokumla beni işaretleyebilmek için saçlarımı yana yatırdı. Elimi tutmak için uzandı. "Seni çok seviyorum," diye fısıldadı. Alfalarımın her birinin elleri üzerimdeydi, omega'mın dürtüsünün keskin kenarlarını yumuşatıyorlardı.

Güvendeydiler. Güvendeydiler, buradaydılar ve bir bütündüler.

İşte bu oldu. Artık gözyaşlarımı tutamıyordum. Cam'in göğsüne kıvrıldım ve hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

"Öldüğünü sandım," diye hıçkırıklar arasında boğuldum. "Silah sesleri duydum ve Glen senin öldüğünü söyledi."

Cam beni tutuşunu neredeyse acı verecek kadar sıkılaştırdı ama bırakmasını istemedim.

"Havaya ateş ettiler ve sonra bizi havuza ittiler," diye mırıldandı Cam, beni ileri geri sallayarak. "Yüzeye çıktığımızda seni nereye götürdüklerini göremedik."

Vurulmadıkları için içimi bir rahatlama kapladı ama o gece sonsuza dek aklımdan çıkmayacaktı. Anıları bir kenara itmek için elimden geleni yaptım ve alfalarımın kokularını içime çekmeye odaklandım.

Buradalar.

Güvendeler.

Orada ne kadar oturduğumuzdan emin değildim ama sonunda Theo sessizliği bozdu.

"Senin yemek yemen, bizim de duş almamız gerek."

Görüş alanımdan çıktıkları düşüncesiyle nefes alışım hızlandı.

"Önce ben duş alacağım," dedi Theo, yüzümü kavradı ve dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu. "Seni bırakmıyoruz," diye fısıldadı, dudakları kulağımı okşuyordu.

Theo'nun geri dönmesi için sızlanmak yerine kendimi Cam'in kucağında rahatlamaya zorladım. Ama Ben ayağa kalktığına, kolunu tutmak için uzandım.

"Bu çorbayı yeniden ısıtacağım." Yüzü benimkiyle aynı hizaya gelecek şekilde eğildi. "Şimdi seninle ilgilenmemize izin ver. Bizim de buna ihtiyacımız var."

İsteksizce kolunu bıraktım ve çorba kâsemi hızla masadan kaldırdı.

"Aferin kızım," diye mırıldandı Cam. "İyi, mükemmel bir omega. Alfalarının seninle ilgilenmesine izin vereceksin ve sonra da ayrıldığımızdan beri olan her şeyi bize anlatacaksın."

Ben çorbayı tekrar önüme koyduğunda, Cam sanki beni besleyecekmiş gibi kaşığı almaya gitti. Kaşımı kaldırdım ve o da kaşıkla birlikte bana uzattı. Gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırdım ve sırtıma bastırarak sertleşen sikini görmezden gelmeye çalışarak kucağına yerleştim. Cam yüzünü boynuma gömdü, ben yemek yerken beni öptü ve koklayarak işaretledi.

Theo duştan saçları nemli bir şekilde döndü. Cam duşa girerken ben de onun kucağına geçtim. Theo'nun genel sabun gibi kokması omega'mı heyecanlandırmamıştı ama eskisinden daha iyiydi. Ellerimi teninde gezdirerek onu kokumla kaplamaya çalıştım. Ellerimi göğsünde gezdirirken keskin bir nefes aldı.

Ben duştan çıktıktan sonra kollarını bana açtı. Kollarımı ve bacaklarımı etrafına dolayarak ona sarıldım.

"Tutuklandığımızdan beri ne oldu?" Cam ensemini sıkıca kavrayıp rahatlatıcı bir şekilde tutarak sordu.

"Bu ne kadar zaman önceydi ki?" Theo sordu.

"On iki gün," dedim, ne kadar uzun süredir ayrı olduğumuzu hatırlayınca tekrar ağlama isteği duydum. Geçen haftadan sonra nasıl gözyaşı dökemediğimden emin değildim.

"Bir daha asla," dedi Cam, bana sarılışını sıkılaştırarak.

"Yatağa girebilir miyiz?" Ben sordum. "İhtiyacım var..." İhtiyacım olan şeyi nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum. Sadece onlara ihtiyacım vardı.

Ama tabii ki alfalarım buna itiraz etmedi. Ben ayağa kalkıp beni yatağa taşıırken arkamdan sıkıca tuttu. Theo örtüleri geri çekti ve hepimiz içine girdik.

Ben üstümü çekiştirdi ve kollarımı kaldırarak beni soymasına izin verdim. Taytımı çıkardığı anda Theo'nun elleri üzerimdeydi ve bacağımlı inceliyordu.

"Bunu çıkarabilir miyim?" diye sordu, parmaklarını uyluğumun etrafına bağlanmış bandajın üzerinde gezdirerek. Tereddüt edince ekledi: "Başka bir tane takarım ama görmem gerek canım."

Başımı salladım, alfalarımın şu anda içgüdöleri tarafından nasıl yönlendirildiğini anladım, tıpkı omega'mın benimkini yönlendirdiğı gibi.

Theo bandajı sıyırdı ve Angie'nin bana attığı düzgün dikişler ortaya çıktı. İki hafta kadar kalmaları gerektiğini söylemişti ve bugünkü tüm eforumdan sonra kızgın ve kırmızıydılar.

Cam hırlayarak beni daha sıkı tuttu ve Ben de elimi sıktı. Sıkıntılarının ve öfkelerinin kokusunu alabiliyordum; etrafımda somut bir şey gibi dönüyorlardı ama kendimi sakın hissetmekten alıkoyamıyordum. Etrafımda alfalarımın olması, tenlerini tenimde hissetmek eve dönmek gibiydi.

"Bu nasıl oldu?" Theo yarayı yeniden sararken sesi gerginleşerek sordu.

Derin bir nefes aldım. "Seni tutukladıktan sonra Glen beni evine götürdü."

Üçü birden hırladı ve Theo ayağı kalkıp sanki bir düşmanın içeri dalmasını bekliyormuş gibi etrafına bakındı.

"Ne olduğunu duymak istiyorsanız, hepinizin çıldırmamasına ihtiyacım olacak," dedim kısık bir sesle, tepkilerinin gücü karşısında istemsiz bir titreme vücudumda yol alıyordu. Yine de omega'm onların bu kadar korumacı olmasından kendini beğenmiş bir şekilde memnundu.

Hiçbiri yanıt vermeyince ekledim, "Sadece artık iyi olduğumu hatırlayın. Güvendeyim ve birlikteyiz." Sesim çatallaştı.

Theo nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve elini saçlarında gezdirdi. "Tamam, tamam. Sakın kalabiliriz." Sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi söyledi.

"Bunu atlatabilmem için kucaklanmaya ihtiyacım var," dedi Ben, sesi ağlamak üzereymiş gibi geliyordu.

Cam'e uzanmasını işaret ettim, o da uzanıp beni üstüne çekti. Ben yanıma uzandı ve bacağımlı benimkinin üzerine attı. Theo tereddüt ettikten sonra Cam'in diğeryanına uzandı ve parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi.

Sessizce uzandık, birbirimizin dokunuşundan zevk alıyorduk. Parmaklarımı Ben'in göğsünde gezdirdim. Artık tüm alfalarımın kilo kaybettiğini görebiliyordum ve kalkıp onlara daha fazla yemek yapma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım.

Cam, "Dinliyoruz bebeğim," diyerek nazıkçe devam etmemi istedi.

"Glen'in evinde beş gün kaldım sanırım. Pack Madden beni bağlayabilsin diye beni oraya götürdü."

Alfalarımdan hiçbirisi tek kelime etmedi ama Cam'in göğsünde düzenli bir hırıltı başladı.

Onlara olanları temel hatlarıyla anlattım ve orada geçirdiğim zamanı atlayabileceğimi düşündüğüm kadar atladım. Madden sürüsünün cehennemdeki akşam yemeği partisini tamamen atladım, onun yerine Turro sürüsünün Glen'in kötüleşmesiyle ilgili teorisine odaklandım. Onlara annemin ne yaptığını, Genevieve'in nasıl orada olduğunu ve birlikte kaçtığımızı ve bu sırada bir kurşunun bacağımı nasıl sıyırdığını anlattım. Ben'in yüzünden yaşlar süzülüyordu ve televizyonda duruşmalarını izlediğimden bahsetmeye başladığımda ben de ağlıyordum.

"Buradan yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta bir omega tesisi var ve dördümüz yarın gece omegaları serbest bırakacak ekibin bir parçası olacağız. Diğer tesislere de aynı anda girecek üç ekip daha var. Senatörlerden oluşan büyük bir grup, omegaları dışarı çıkardığımızda Glen, babamlar ve diğerleri hakkında suç duyurusunda bulunmayı kabul etti ve medya hepsini ifşa etmek için hazır bekliyor olacak." Sözlerimi bitirdiğimde sessizlik çöktü.

Nefesimi tuttum, yarın takımın bir parçası olmamam gerektiğini, bunun çok tehlikeli olacağını iddia etmelerini bekliyordum.

İlk konuşan Cam oldu.

"Siktir," dedi. Kendimi destekledim. "Omega'mızın tüm hükümeti alaşağı etmekten sorumlu olduğuna inanamıyorum."

Ağzım şokla açıldı ve yüz ifadesini anlamak için başımı Cam'in göğsünden kaldırdım.

"Seninle gurur duyuyorum bebeğim. Hem de çok gurur duyuyorum," dedi.

Yüzüme yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Gerçekten mi? Kızgın değil misin?"

Cam'in kaşları kalktı. "Kızgın mı? Sana mı? Asla kızmadım. Ama kendini bir daha böyle riske atmanı istemiyorum. Hiçbir şey senin güvenliğinden daha değerli değildir. Glen'in ofisine zorla girdiğine inanamıyorum. Aklından ne geçiyordu? Ya minibüsü almak? O kadar çok şey olabilirdi ki..."

Dudaklarımı dudaklarına değdirerek onu çabucak susturdum ve bunun düşünce zincirini durdurmasını umdum.

Kendimi geri çektiğimde yüz ifadesi yumuşamıştı.

"Benimle gurur duyduğun kısma geri dönelim," dedim ve dudaklarına yumuşak bir öpücük daha kondurdum.

Theo elini sırtımda gezdirerek, "Elbette gurur duyuyoruz," dedi.

Ben bacağımı sıktı. Ne kadar sessiz olduğuna şaşırarak ona baktım.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı ve elini battaniyenin altında kıcımlı avuçlamak için yukarı kaldırdı.

"Yarın bize bu görev hakkında daha fazla bilgi ver," dedi Theo. Kaşları çatılmıştı ve ona anlattığım her şeyi çoktan analiz ettiğini biliyordum.

"Yapacağım, ama önce hepinizin beni bağlamasını istiyorum."

Bölüm Kırk Sekiz

Cam

“Now? Burası mı?” Kalbim küt küt atarken sordum.

Hala bunun gerçek olduğuna ikna olmamıştım. Josie'nin vanilya kokusunu alabiliyordum.

Koku aldım, hayatta kalmak için ihtiyacım varmış gibi içmeye devam ettim, ama ya bu bir çeşit ayrıntılı rüyaysa? Bir hücrede mi uyanacaktım? Ya da minibüsün arkasına mı? "Evet," dedi, beni benden alan şiddetli bir güvenle bana bakarak.

sürpriz bir şekilde.

"Ama senin yuvan," diye güçsüzce karşı çıktım. *Neden tartışıyorum ki?*

Tek istediğim omega'mı bağlamaktı. Bu hayal edebileceğim en büyük hediye idi. Ama onu *yine* koruyamadığımız için yeni bir travma daha geçirmişti. Hapishanede geçirdiğim süre boyunca içimde kaynayan kendimden nefret duygusu taşmak üzereydi. Kendimi kaybetmemi engelleyen tek şey eşimin çıplak tenini benimde hissetmek ve bana bakarken gözlerindeki sevgiyi görmektir.

Josie ayağa kalktı, bana sarılırken battaniyeyi etrafına sardı. Kokusunu karnımda hissettiğimde sikim kasıldı. Kokusu ağzımı sulandırdı ve parmaklarım battaniyeyi üzerinden çekmek için kaşındı. Öne doğru eğildi ve ellerini yüzümün iki yanına bastırdı. Sakalım hiç görmediği kadar uzundu ve parmaklarını yanaklarımda ve çenemde nazikçe gezdirirken bir an için dikkati dağıldı. Zevkle ürperdim ve kalçalarımdaki tutuşumu sıkılaştırdım. Başını temizlemek istercesine salladı ve yüzünde yenilenmiş bir kararlılık ifadesi belirdi.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum. Üçünüzün de," dedi kaşlarını çatarak. Yüz ifadesi çok sevimliydi. Onun dudaklarını öpmek istedim.

"Cam, beni korumadığın için bunu hak etmediğini söyleyeceksin." *Bu konuda haklı.*

"Sen," dedi Theo'ya bakarak, "muhtemelen benzer bir şey söyleyecek ve benim özel ve romantik bir şeyi hak ettiğimi söyleyeceksin." Theo yüzünü buruşturarak elini saçlarının arasından geçirdi.

"Ve sen," dedi Ben'e dönerek. "Şey..." kaşları gülümsemeye dönüştü. "Muhtemelen zamanı geldiğini söyleyecek ve sorduğum anda beni ısıracaksın."

Ben kahkahayı bastı ve onu öpmek için kendine çekti. "Anladın, kıymetlim." Sonra yüzü ciddileşti. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, seni koruyamadığım için nefret ediyorum. O geceyi tekrar tekrar yaşıyorum. İnanılmaz biri olman ve kaçıp bizi kurtarmış olman, bunu senin için yapmış olmayı dilemediğim anlamına gelmiyor. Bir daha asla o duruma düşmeni istemiyorum." Duraksadı, sesi gittikçe gerginleşiyordu. "Kollarımdan koparılanla ilgili kâbuslar görüp duruyorum. Bunu tekrar kaldıramam."

Josie onun yüzünü kavradı ve alnını onunkine bastırdı. "Ben de öyle. Geçtiğimiz birkaç haftayı atlatmamız çok zaman alacak. Duruşma sırasında tek yapmak istediğim adliyeye koşmak ve senin hâlâ hayatta olduğunu kendime kanıtlamaktı. Size bağlanmak için bir an bile daha beklemek istemiyorum. Hepinizi çok ama çok seviyorum. Her şeyden çok. Size sonsuza kadar bağlı kalmak istiyorum. Eğer bunu istiyorsanız." Bu son sözleri neredeyse fısıltıyla söyledi.

Hay sikeyim. Bundan bir saniye bile şüphe etmesinden nefret ediyordum. Parmaklarım kalçalarına küçük daireler çizerek masaj yapıyordu.

"Bunu istiyorum bebeğim. O görüşme odasına girdiğin andan itibaren seni kendime bağlamak istedim. Ben sadece..." *Bence daha iyisini hak ediyorsun.*

Elini yüzümde gezdirirken gözleri yumuşaktı, sanki söylemediğim kelimeleri biliyormuş gibi. Eğildi, burnunu köprücük kemiğimde gezdirirken saçları bir perde halinde dökülüyordu.

"Sonsuza dek seninle olmak istiyorum."

"Sonsuza kadar." Yüzümden aşağı bir damla gözyaşı süzülürken boğazım düğümlendi. Josie gözyaşımı sildi ve düştüğü yeri öptü.

"Theo?" diye sordu teredditle, kardeşime doğru dönerek.

Theo Josie'nin elini tuttu ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Sen benim hayatımın aşkıydın," dedi. "Ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum. Elbette sana bağlanmak istiyorum." Josie'nin bileğinin iç kısmını öptü ve omuzları gevşedi.

Sonra hoşnutsuz bir ifadeyle çorak odaya baktı. "Yine de daha iyi bir odayı hak ediyorsun. İçinde en sevdiğin eşyaların, mumların ve konserve çorbadan daha iyi yiyeceklerin olduğu bir yuvan olmalı."

Josie'nin dudağı seğirdi ve ben sırtıtmaktan kendimi alamadım. Bizi çok iyi tanıyordu.

"Bunların hepsini bana daha sonra getirebilirsin," dedi. "Ama beklemek istemiyorum. Tek seçeneğim bu olsaydı seni o minibüsün arkasına bağlardım."

"Eşimiz ne istediğini biliyor," dedi Ben, kızın kıcını sertçe sıkarak bir iniltiyle geriye doğru eğilmesine neden oldu. "Ve bence bunu ona vermeliyiz."

Sikim seğirdi, daha da sertleşti. Bu hızla gidersem uzun süre dayanamayacaktım. Daha fazla direnemeyerek, etrafına sardığı battaniyeyi çekiştirdim ve pembe meme uçlarıyla yumuşak, yuvarlak göğüslerini ortaya çıkardım.

Meme uçlarını hafifçe çimdiklerken bakışlarımı karşıladı.

"Beni bağlamaya hazır mısın, alfa?" diye sordu, gözleri mutlulukla parlıyordu.

Başımı salladım, boğazım aniden konuşamayacak kadar sıkılmıştı. "Güzel," dedi. "Önce sen."

Şok içinde göz kırptım. Önce benim gitmemi mi istiyordu? Kardeşimin kıskançlığını ya da öfkesini bağın içinden bekledim ama gelmedi. Bu kadar şanslı olabileceğimize olan inançsızlıkla karışık memnuniyetlerini ve heyecanlarını hissettim.

Josie vücudumdan aşağı kaydı ve tatlı amını sikimin uzunluğu boyunca ovuşturdu, beni kayganlığıyla ıslattı. Onun tadına bakmaya, içinde boğulmaya ihtiyacım vardı. Kalçalarını kavradım ve üstüne çıkana kadar onu ters çevirdim. Bu hareket onun şaşkınlıkla ciyaklamasına ve Ben'in çok küçük yataktan uçmasına neden oldu.

"Nasıl olduğunu anlıyorum," diye inledi Ben, kendini yatağa geri çekerek. Josie ve Theo kahkahalara boğuldu.

"Tamam, bu berbat yatağa bağlanmaya değdi," diye homurdandı Theo.

Josie kıkırdamalar arasında "Bu tam bir saçmalık," dedi. Durmamı isteyip istemediğini merak ederek donakaldım.

"Devam et alfa," dedi Ben eğilip omzunu öperken gözlerinde neşe vardı.

Yüzünü kavradım ve onu derin bir öpücüğün içine çektim. "Tadın çok tatlı," diye inleyerek dilimi ağzına kaydırdım. Parmaklarını sırtımda gezdirdi, tırnaklarıyla beni hafifçe çizdi ve sıcaklığını gıcırdattı

kaya gibi sert sikime karşı. Kıçını avuçladım ve ellerimi tatlı kalçalarında gezdirdim. Elim bandaja değdiğinde, yarasını tamamen unuttuğumu fark ettim.

"Kahretsin, seni incittim mi?" Panik içinde ona bakarak sordum. Parmaklarını saçlarımda gezdirdi.

"Hayır, alfa." Gülümsüyordu, vücudu altımda yumuşak ve rahattı ve göğsüm gevşedi.

Yarasının etrafına birkaç nazik öpücük kondurarak, "Yaparsam söyle bebeğim," dedim. Nasıl yaralandığını uzun uzun düşünecek olursam yine öfkeden deliye dönebilirdim. Bunun yerine, bir bacağından yukarı doğru öptüm, diğer bacağına geçmeden önce nefesim amının üzerinde gezindi.

"Cam, lütfen," diye soludu, sevimli küçük klitorisine sürtünmek için yukarı doğru eğildi.

Önümde bir kraliçe gibi yatıyor, çıplak vücudunu utanmadan sergiliyordu. Bize taşındığı günü, benimle ilk orgazmını nasıl yaşadığını düşündüm. O kadar savunmasız, o kadar emin değildi ki. Şimdi o tereddütlerin hiçbiri yoktu.

"Şu haline bak, tatlım. Benim için öyle güzel yayılmışsın ki," dedim, üzerine eğildiğimde hayranlıkla dolmuştum. Bir elimle tümseğini sıkıca kavradım ve nasıl kıvrandığını görüp sırttım. Onun sıcaklığını ve avucuma karşı kayganlığını hissetmek, ben inlerken sikimden ön sperm damlaması için yeterliydi.

"Kimin amcığı bu?" Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirerek sordum. "Umm... benim mi?" dedi sevimli bir belirsizlikle.

"Aynen öyle," dedim sırtarak ve eğilip gözlerinin içine baktım. "Hepsi senin. Sana kimin dokunacağı, seni kimin yalayacağı, kimin sikeceği senin seçimin."

Parmaklarını saçlarıma doladı ve sert bir öpücük için beni kendine çekti. "İyi ki seni seçiyorum," dedi.

"Bu benim için dünyalara bedel, benim tatlı omega'm. Bunu asla hafife almayacağım - senin güvenini, sevgini."

Gözleri yaşlarla doldu ve tümseğini tekrar sıkmadan önce yanaklarına şefkatli öpücükler kondurdum. Vanilya kokusunu en güçlü olduğu yere kadar takip ederek vücudunda aşağı doğru hareket ettim. Burnumu tümseğinden aşağı doğru gezdirip derin derin nefes alırken sikim altımda gerildi.

"Siktir, çok güzel kokuyorsun."

Tatlı açıklığından klitorisine doğru uzun bir çizgi yaladım. Kayganlığı, hayal edebileceğim en tatlı tatlı gibi dilimin üzerinde toplandı. Alay ettim

Altımda kıvrınana kadar onu nazikçe yaladım. "Lütfen," diye yalvardı.

Gülümsememi tenine bastırdım ve ritmimi artırdım, iki parmağımı amına sokup çıkarırken yaladım ve emdim, ta ki etrafımda kenetlenip yumuşak bir çığlıkla boşalana kadar.

Kalçalarından aşağı damlayan kaygan sıvı yatağı ıslatıyordu ve ben yeterince bekledim.

"Bana hediye ver, küçük omega," dedim.

Yerine geçmeden önce biraz tereddüt etti, göğsünü yatağa indirdi ve kıcını havaya kaldırdı. Ellerimin arasına almadan önce her iki yanağını öpmek için eğildim.

"Vücudun mükemmel," dedim saygıyla. Bir yanım onu tokatlamak, tenini kızartmak ve acı ve zevk iniltilerini duymak istiyordu ama ona zarar verme düşüncesi göğsümü sıktı. Bu bana yanlış geliyordu. Bana sunduğu pozisyon bile doğru gelmiyordu.

Onu alırken yüzünü görmek, ona bakmak istedim. Şu anda şefkate, omega'mın güvende olduğuna dair güvenceye ihtiyacım vardı.

Elimi sırtında gezdirdim ve vücudunda hafif bir titreme hissettim.

"Aslında, bebeğim, benim için arkanı dön."

Dediğimi yaptı, gözleri kocaman ve kararsızdı. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Asla," dedim şiddetle, onu kollarımın arasına alıp kucağıma oturttum. "Ben sadece... bağ kurarken seni görmek istiyorum. Seni daha yakın istiyorum."

Ürperdi ve kollarını boynuma dolayıp bedenini bedenime bastırırken yüzünde bir rahatlama ifadesi gördüğümü sandım.

"Beni bir daha terk etme," diye fısıldadı.

"Asla," diye karşılık verdim şiddetle, elimi saçlarına dolayarak. Ben ve Theo bize yaklaşarak ellerini Josie'nin vücudunda gezdirdiler. Üçümüz de omega'mıza olabildiğince sıkı sarılarak güven verici sözler mırıldandık.

Josie yüzünde bir gülümsemeyle geri çekildiğinde ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Theo ve Ben'i öpmek için eğildi ve sonra ateşli bakışlarını bana çevirdi.

"Sana ihtiyacım var," dedi ve ellerini göğsümde gezdirerek sikimi kavradı. İnledim, üzerine uzanmadan önce elinin içine doğru ittim.

Altımda o varken yatağa uzandım.

"Pis oynuyorsun," dedim kulağını ısırarak.

Josie kıkırdadı ve çıkan ses bir mucizeydi.

Bacaklarını ayırdım ve aralarına yerleştirdim, sikimi yavaşça ipeksi sıcağına doğru iterken ağırlığımı ön kollarımdan destekledim.

Gözleri büyüdü ve dudaklarından tatlı bir inilti kaçtı. Onları kendi dudaklarımla yakaladım, dilimi ağzına daldırdım ve alt dudağını ısırdım. Lanet olsun, buna asla doyamayacaktım.

"Seni her gün böyle güzel, kızarmış ve mutlu istiyorum," diye homurdandım. "Kollarımda, düğümümün üzerinde." Bir elimle bileklerini kavrayıp başının üzerinde sabitlerken, diğer elimle yaralanmamış kalçasını sararak yukarı kaldırdım.

"Evet," diye inledi, meme uçları her hareketinde göğsüme sürtünene kadar sırtını eğdi. Josie keskin bir çığlık attı, ben tekrar içine girdiğimde, düğümümü tamamen kaygan sıcağına batırdım. Başını geriye attı, boşalırken gözleri kapandı, düğümümü bir eldiven gibi kavradı. Ben de onunla birlikte zevkten kükreyerek boşaldım.

Orada uzanmış, birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk ve ben beklenmedik bir şekilde duygu seline kapılmıştım. Buraya gelebilmek için hayatımın her acı dolu anını yeniden yaşamam gerekse, bunu gözümü kırpmadan yapardım.

Yüzümü boynuna bastırdım, tenini emdim, onu böyle görünür bir noktada işaretleme düşüncesi ağzımı sulandırdı. Herkesin onun her zaman benim olduğunu bilmesini istiyordum.

Geri çekildim ve gözlerinin içine baktım. Orada bulduğum tek şey mutluluktu. "Beni kendinin yap," diye fısıldadı elini saçlarımda gezdirirken.

Dudaklarımı boynuna indirip ısırırken titredim. Josie şekerli vanilya dalgasıyla ruhuma girdi, beni sevgisinin battaniyesiyle şefkatle sardı.

Eşimin, omega'mın, varlığıma o kadar işlemişti ki nerede durduğumdan ve onun nerede başladığından emin değildim. Onun neşesi, karanlığı yaran yıldızlar gibi bağın içinde titreşiyordu. Sanki onun varlığı benim güvensizliklerimi -yeterince iyi olamama, en sevdiklerimi hayal kırıklığına uğratma duygularımı- kuşatmış ve onları yok etmişti.

Yan yana duracak şekilde yer değiştirdi ve tereddüt etmeden önce dudaklarını göğsüme doğru indirdi.

"Beni işaretle, bebeğim. Ben zaten tamamen seninim."

Kalbimin tam üzerindeki noktayı ısırdı. Bağ tamamlandığında bir acı ve ardından zevk parlaması oldu. Onu zedelemek istemediğim için kalçalarındaki tutuşumu gevşetmeye çalıştım ama gitmesine izin veremezdim.

Ondan alındığımızdan beri hissettiği acı bağda keskindi ve göğsümde bir mırıltı oluştu. Bunu bir daha asla hissetmediğinden emin olmak istiyordum. Kolumu boynuna doladım ve yüzümü saçlarına bastırdım.

"Sevgilim, omega'm," diye tekrar tekrar mırıldandım.

"Benim alfam," diye karşılık verdi gözyaşlarımı silerken, kendi gözyaşları da güzel saçlarına karışıyordu.

Onu ne kadar derinden sevdiğimden bir daha asla şüphe duymaması için sevgimin olabildiğince çoğunu bağdan aşağı ittim. Başparmağım boynundaki ısırtığı okşadı, onu orada görmekten duyduğum memnuniyetle mırlamam yoğunlaştı. Gümüşi bir yara izine dönüşecek ve sonsuza dek birbirimize ait olduğumuzu gösterecekti.

Bölüm Kırk Dokuz

Theo

Josie, Cam'in düğümü hâlâ içindeyken uykuya daldı. Parmağını yeni bağ izinin üzerinde gezdirirken onu saygıyla göğsüne bastırdı.

Ben ve ben onlara anlarını yaşamaları için yer açmıştık - en azından bu çok küçük yatakta onlara verebileceğimiz kadar yer açmıştık - ama şimdi ikimiz de onların etrafında sıkıştık.

"Bunun bir rüya olmadığına emin misiniz?" Cam sessizce sordu, gözlerinde şaşkınlıkla bize bakıyordu.

"Yolculuk sırasında uyanık olsaydın, kafan bu kadar karışmazdı. Başka kimse böyle araba kullanmıyor," diye fısıldadı Ben sessiz kahkahalarla. "O minibüsün içinde öleceğimizi sandım."

"Bunu ona söyleme. Onu üzeceksin," dedim hızlıca, ama geniş sırtışıma engel olamadım.

"Bağ nasıl hissettiriyor?" Ben, Josie'nin koluna yumuşak bir öpücük kondurarak sordu. Josie uykusunda iç çekti.

"İnanılmaz. Kahretsin, çok sert seviyor. Üçümüzü de ne kadar çok sevdiğini hissedebiliyorum."

Cam'in sesi onu hiç duymadığım kadar duygusal geliyordu. Bir eliyle Josie'nin ensesini kavradı, diğer elini de sıkıca kıkına koydu. Yüzüne bir tutam saç düşmüştü ve Josie'yi bırakmadan onu almaya çalışarak seğirdi. Gülümsedim ve saçını yüzünden çektim. Cam dokunuşuma doğru eğildi ve dokunuşundaki şefkat kalbimi parçaladı.

"İkinizi de çok özledim," dedim boğazımda bir yumruyla. Bir yanım duygularımı gizlemek için eski bir dürtü hissediyordu ama hayat çok kısıydı ve savunmasız olduğum için beni asla reddetmeyeceklerini biliyordum.

"Ben de," dedi Cam huysuzca.

Ben burnunu çekti ve ikimiz de ona baktık. Yine gözyaşlarının eşiğindeymiş gibi görünüyordu. Cam yavaşça kıpırdandı, kollarından birini Josie'den alıp Ben'in omuzlarına doladı ve onu kendine yaklaştırdı. Kolumu üçüne doğru uzattım, keşke hepsini kendime yaklaştıracak kadar uzun olsaydı.

Sessizlik içinde öylece uzandık. Cam konuştuğunda uyumaya başlamıştım.

"Gerçekten de bizimle bu göreve gelmesine izin verecek miyiz?"

Ben ve ben birbirimize baktık ve bastırılmış bir kahkaha attık.

"Ben de ne zaman kırılacağını merak ediyordum," dedi Ben.

"Beklediğimden daha uzun sürdü," diye ekledim gözlerimdeki kahkaha yaşlarını silerken.

Cam kaşlarını çatı. "Yani senin için sorun yok mu?"

"Ona hayır mı diyeceksin? Biz giderken onu burada mı bırakacaksın?" Ben kaşlarını kaldırarak sordu.

"Onu bir daha asla terk etmeyeceğim," dedi Cam şiddetle, Josie'nin sırtını sıkıca kavrarken.

Josie'nin yüzü bana dönüktü ve dudaklarında uyanık olduğunu gösteren bir gülümseme seğirmesi gördüm. Yanağına nazik bir öpücük kondurdum.

Onun tehlikede olduğunu düşünmek beni tedirgin etse de, "Bizimle gelebilecek kapasiteye fazlasıyla sahip," dedim. Ama arkadaşşıma güvenme konusunda dersimi almıştım; eğer gelmek istiyorsa onu hafife almayacaktım. "Lanet olsun, muhtemelen hükümeti tek başına alaşağı edebilir. Ve hepimiz birlikte olacağız ve birbirimizi koruyacağız."

Cam homurdandı ama bağ sayesinde ne kadar mutlu olduğunu hissedebiliyordum ve Josie'nin de hissedebildiğini biliyorum. Adam yer değiştirdi ve Cam'in düğümü gevşeyip Josie'nin üzerinden kayarken Josie küçük bir inilti çıkardı. Birleşen sıvıları çarşafın üzerine dökülürken büyülenmişim. Çok sıcaktı.

"Nasılsın bebeğim?" Cam mırıldanarak şakağına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Çok iyi," dedi, Cam'in bağ izini yalayabilmek için kayarak. Keskin nefes alışısı bana ne kadar iyi hissettirdiğini söyledi ve küçük bir kıskançlık hissettim. Onunla bu kadar yakın olmak istiyordum.

Josie'nin karnı guruldadı ve kızardı, kendi içine doğru kıvrıldı. Çenesini kendime doğru eğdim ve ona nazik bir öpücük verdim. Vücudunun ihtiyaçlarından utanmasından nefret ediyordum. Onun kıvrımlarına bayılıyordum ve yemekten mahrum kaldığını ya da yemek yiyemeyecek kadar stresli olduğunu düşünmeye dayanamıyordum.

"Sanırım kilerde krep karışımı gördüm," dedi Ben. "Bize biraz yapmama izin ver." Josie'nin üzerine eğildi ve ayağa kalkmadan önce omurgasından aşağıya ve sonra her bir kalça yanağına birer öpücük kondurdu. Kıçını kıpırdattı ve elimle kavrayıp sertçe sıktım.

Ben mutfığa yönelirken, "Bana bir şey yapmak zorunda değilsin," dedi.

"Ben de açım," dedim. Gerçek buydu ve Josie'yi daha rahat ettireceğini biliyordum.

"Depoda kıyafetler var. Hepiniz ne istiyorsunuz? Burada gri ve siyah eşofman altları ve tişörtler var," diye seslendi Ben.

"Gri eşofman altı," diye bağırdım ve Josie'nin kıkırdamasına neden oldum.

"Doğru seçim bu, değil mi?" Onu sıkıca kavrayarak sordum

Göt.

"Sadece beni baştan çıkarmak istiyorsan," diye karşılık verdi arsızca. "Ben de gri eşofman altı istiyorum," diye ağzından kaçırdı Cam.

"Sanırım k a l k m a m ı z gerekiyor," dedi Josie, suratını asarak otururken. "Ve Temizlemek mi?" dedi, ama bu bir soru gibi geldi.

Cam uzanıp onun göğüslerini avuçladı ve başparmağını meme uçlarının üzerinde gezdirdi.

Josie onun dokunuşuna doğru eğilirken inledi.

"Temizlik yapma," diye homurdandı.

Sırıttım, Cam'in kokusunu onun üzerinde istediğini biliyordum ve Josie'nin gülümsemesine bakılırsa o da kokusundan kurtulmak istemiyordu.

Ben bir kucak dolusu kıyafetle geri döndü. Üzerinde eşofman vardı ama tişört yoktu ve Josie aç gözlerle onun göğsüne baktı. Ben de bir eşofman altı giydim ama tişörtü şimdilik atladım. Arkadaşımın da bana öyle bakmasını istiyordum.

Josie yine de tişörtü kaptı ve giydi. Üst baldırına kadar inmişti ve hepimizin onun sıcak kalması ile çıplak tenine bakma isteği arasında kaldığımızı biliyordum.

Krep kokusu bize ulaşana kadar yatakta kaldık. Cam, Josie'yi mutfak masasına taşıdı ve içimden bir kıskançlık dalgası daha geçti. Sonra uzanıp yüzümdeki saçları taradı ve kıskanç canavar yatıştı.

Ben büyük bir krep tabağını hışımla masaya bırakırken biraz sıçradı, siniri beni bağın içinde buldu.

"Sorun ne?" diye sordu ve Ben'in elini tutmak için uzandı. Ben hemen yumuşadı.

"Yok bir şey," diye karşılık verdi ve tabağına birkaç krep koydu.

Josie bana kaşlarını kaldırdı, ben de omuz silktim. Krepten bir ısırık aldı ve gözleri büyüdü. "Vay be, bunların tadı tıpkı..."

Ben öfkeyle tabağına bir yığın krep koyarken, "Sakın söyleme," diye ısırdı.

"Onunla böyle konuşma," diye homurdandı Cam, Josie'yi kaldırıp kucağına oturtarak. Josie gözlerini devirdi.

"Özür dilerim," dedi Ben, yanakları kızarak. "Sadece... bunların tadı nasıl oluyor da Wildflower Cafe'deki kreplerle aynı oluyor?"

Josie gülmemek için dudağını ısırdı ve ben de sorunun ne olduğunu anladım. Ben yaklaşık bir yıldır bu krepleri yeniden yaratmaya çalışıyordu.

"Tarifi çözdün mü?" Kendime de biraz alarak sordum.

"Karışım kullandım!" Ben yemekten bir ısırık alırken hiddetlendi. "Kutuda Value Bargain Discount Company Pancake Mix yazıyor. Bu nasıl bir marka ismi böyle? Bu kelimelerin hepsi aynı anlama geliyor. Onlar başından beri lanet olası bir kutu karışımı kullanırken ben yumurta aklarını çırpıp vanilya fasulyesi ezmesi ve organik ayran mı kullanıyordum?"

Josie kahkahalarını durdurmak için ağzını kapattı ve Cam de aynı nedenle yüzünü onun saçlarına gömdü.

"Fırınımızda daha da iyi krepler sunacağız, değil mi?" Josie kahkahalarını kontrol altına aldıktan sonra sırtarak konuştu. Ben'in elini tutmak için masaya doğru eğildi.

"Fırın planlarına devam etmek istiyorsun o zaman?" Cam, Josie'nin saçlarıyla oynarken sordu.

"Evet," diye cevap verdi Josie mutlulukla. Ama Ben gözlerinde tereddütle Cam ve bana baktı.

"Bence harika bir fikir," dedim ona gülümseyerek.

"Tabii ki öyle," dedi Cam. "Siz ikiniz harika olacaksınız. Yine de sizinle çalışmayı özleyeceğim," dedi Ben'e.

Ben sandalyesine geri yaslandı, rahatlığı bağıın içinden hissediliyordu. "Ben de özleyeceğim."

Josie masaya bakarak yumuşak bir sesle, "Eğer tüm bunlardan sonra böyle bir seçenek varsa, üniversitede ders almayı deneyebilirim diye düşündüm," dedi.

Cam onun çenesini kavradı ve kendisine bakması için kucağında kaydıldı. "Bunu başaracağız. Ve bu işte harika olacaksın."

Josie gülümsedi ve Ben'le planları hakkında daha fazla konuşmaya başladılar. Onunla çalışmayı özleyecektim ama şirketimizin ne yapacağından emin değildim.

Hatta tüm bunlardan sonra nasıl göründüğünü bile.

Artık sönmüş olan ateşe bir göz attım. Şu anda kulübenin içi sıcaktı ama bu gece için yeterince odunumuz olduğundan emin olmak istedim. Diğerleri bulaşıkları toplarken dışarı çıktım ve Josie'nin muhtemelen Ben'i bağlayacağını düşünerek kıskançlık hissetmemeye çalıştım.

Kulübenin arka tarafında bir muşambayla örtülmüş odun yığınları buldum. Daha bir şey kapamadan ayak sesleri duydum ve hemen savunmaya geçerek döndüm. Josie'nin bana doğru geldiğini görünce rahat bir nefes aldım. Yaklaştıkça yavaşlamadı ve kollarıma atladı. Onu yakaladım, bir kolumu beline doladım, diğerini de kıcının altına soktum.

"Hey, aşkım," dedim, ona sarılışımı sıkılaştırarak. Kıcını avuçladım ve tişörtünün yukarı kalktığını fark ettiğimde inledim. "İyi misin? İçeride, sıcak bir yerde olmalısın."

"Çok uzun sürdü. Seni özledim," dedi ve beni bir öpücük için kendine çekti. Dilimi ağzına daldırdım, parmaklarını çenemi kaplayan kalın kirli sakalda gezdirirken tatlılığının tadına baktım.

"Otuz saniyedir yoktum," dedim kuru bir sesle, her ne kadar sözlerinden içten içe memnun olsam da... beni özlemesinden.

"Seni hiç sakallı görmemiştim," dedi öpücükler arasında.

"Tıraş olmam lazım. Tabii böyle seviyorsan başka?" Her zaman sinekkaydı tıraş olmayı tercih etmiştim ama o isterse tıraş olurdu.

"Senden her şekilde hoşlanıyorum," dedi, sesini boğucu bir şekilde çıkarırken göbeğini aletime sürüyordu.

"Kalçan nasıl?" Boğuk bir sesle söyledim. Bacaklarının beni sarması hoşuma gidiyordu ama canının yanmasından endişeleniyordum.

"Garip bir şekilde çok daha iyi hissediyorum," diye cevap verdi. "Huh," diye düşündüm, zihnim dönüyordu.

"Ne?"

"Alfa sperminin omegalar için iyileştirici özelliklere sahip olabileceğini öne süren bir araştırma makalesi okudum."

Josie'nin ağzı açık kaldı. "Benimle dalga geçiyorsun."

Sırıttım. "Hakemli dergi makaleleri hakkında asla şaka yapmam."

Homurdandı. "Kulağa tam bir alfahol propagandası gibi geliyor, ancak bacağım şu anda ağrııyor bile ve günlerdir ağrıyordu."

Onu daha sıkı sıktım, acı çekmiş olmasından, vurulmuş olmasından nefret ediyordum. Kahretsin, ya kurşun bir atardamara ya da organa isabet etseydi? Bizden kolayca alınabilirdi.

Josie yanağını dürterek, "Şu stresli, huysuz alfa bakışına sahipsin," dedi. "Ben iyiyim ve bana o sihirli menini verdiğinde daha da iyi olacağım."

"Seni ne kadar özlediğimi söylemiş miydim?" Gülerек sordum. "İçeri girelim mi?"

Başını iki yana salladı. "Beni hemen şimdi bağlamamı istiyorum."

"Burası mı?" Pis kulübenin dış cephesine, odun yığınınna ve yere saçılmış paslı aletlere bakarak sordum.

"Evet, tam burada. Beklemek istemiyorum. Ayrıca, bir kitapta dışarıda bağ kurmanın daha güçlü bir bağa yol açtığını okumuştum. Alfa ve omega olarak ilkel dürtülerimize bağlanıyor."

Arkadaşıma baktım, kaşlarım çatılmıştı. "Bu doğru değil." Omuz silkti, sırttı. "Deneyene kadar bilemeyiz."

"Neden buradasın meleğim?" Bunun onun için önemli olduğunu hissediyordum ama nedenini anlamıyordum.

"Çünkü seni sadece *sen olduğun* için sevdiğimi anlamamı istiyorum. Bağlanmamızın süslü ve romantik olmasını istediğini biliyorum ve bana bunu vermek istemeni seviyorum. Ama buna ihtiyacım yok. Sadece sana ihtiyacım var." Elini saçlarımın arasından geçirdi ve ben mırıldandım. Dokunuşu, sözleri, sadece... o. O her şeydi.

Belki de bir şeylerin anlaşılması zor bir romantizm standardına uyması arzum, olduğum halimle yeterince iyi olmadığımı dair inancıma bağlıydı.

"Beni kendimden daha iyi nasıl tanıyorsun?" Yeşil gözlerinin derinliklerine bakarak sordum.

"Çünkü seni görüyorum Theo," diye mırıldandı. "Benim tatlı, şefkatli, istikrarlı alfam. Beni senin yap."

Sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi beni kavradı. Onu tamamen görebilmek için tişörtünü yırtmak istedim ama bir saniye bile onu bırakmayı reddettim. Bunun yerine tutuşumu sıkılaştırdım ve sırtı kabine yaslanacak şekilde yer değiştirdim.

"Evren bizi hayal etmeden önce de ben seninim," diye mırıldandım. "Seni seviyorum," diye nefes aldı, beni bir öpücük için kendine çekti ve küçük bir sızlanma.

Ses doğrudan içime işledi; sertliğimi yumuşak karnına doğru iterken kalbimin ne kadar hızlı attığını hissedebiliyordum. Onun kayganlığı eşofmanımın önünü ıslattı ve ben buna bayıldım. Vücudumun

Ona verdiğim tepki içgüdüsel oldu ama aramızdaki bağ bundan çok daha fazlasıydı. O benim tüm varlığımı elinde tutuyordu. Sahip olduğum her şey ona aitti.

"O kadar mükemmelsin ki," diye inledim. "Bana tam olarak istediğimi vereceksin, değil mi aşkım?"

"Evet, evet," diye nefesini tuttu ve eşofman altından sikimi kurtarmak için aşağı uzandı.

Parmaklarının uzunluğuma dokunuşuyla ürperdim. Yüzümü boynunun kıvrımına bastırdım ve kokusunu içime çektim. Teninin tenime değdiğini hissettiğimde duygularıma yenik düştüm. Bunu bir daha yaşayabileceğimi hiç düşünmemiştim.

"Uyanık olduğum her an seni düşündüm. O şekilde kilit altında tutulduğumda aklımı kaybedeceğimi düşündüm ve bu, o kadar uzun süre hayatta kaldığın için ne kadar savaşçı olduğunu doğruladı. Tanıdığım en cesur, en yürekli, en güçlü insansın," diye mırıldandım kulağına.

"Glen bana senin öldüğünü söylese de, sanırım bir parçam senin hayatta olman gerektiğini biliyordu. Kafamın içinde sesini duydum. Ayrılmış olsak da sevgini hâlâ hissediyor gibiydim."

O sikimi girişine dayadığında ve ben yavaşça içeri ittiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Gözlerimiz birbirine kilitlenmişti ve nefesi tenimde gezinirken göz bebeklerinin büyümesini izledim. Başımın arkasını kavradı ve beni kendisine doğru tuttu.

Onu hissetmek hafızamdaki her şeyden daha iyiydi. Buradaydı, canlıydı ve şu anda onun için dünyadaki en önemli şey benmişim gibi bana bakıyordu.

Kalçalarını benimkilere doğru iterek hareket etmem gerektiğini işaret etti. İçine girerken daha iyi bir kaldıraç elde etmek için onu kollarımda yukarı kaydardım.

"Siktir, siktir. Şu piercing. *Ohmygod*."

Sırıttım. "Bu iyi hissettiriyor mu, aşkım? Çok güzelsin. Sikimi nasıl da güzel alıyorsun. Seni bütün gün etrafımda gerilmiş halde izleyebilirim."

"Düğümüne ihtiyacım var," diye nefes nefese kaldı.

Kayganlığı kalçalarından aşağı damlayana kadar düğümümü klitorisine doğru bastırdım. Şimdi neredeyse hıçkırarak ağlıyor, beni daha derine çekmek için bacaklarını esnetiyordu. Sonunda mecbur kaldım, içeri itmeden önce neredeyse sonuna kadar çektim, şişmiş düğümü sıkıca içeri ittim. Boşalırken çığlık attı, amı etrafımda titreşiyordu. Birleştiğimiz yere baktım, ne kadar müstehcen bir şekilde yayıldığını gördüm.

"Aynı anda bağlanmamızı istiyorum," diye homurdandım, eşzamanlı bağlanmanın coşkulu orgazmlara yol açtığını öne süren birçok makale okuduğumu atlayarak.

Bakışlarımı karşıladı ve başını salladı, boynuma sokulmadan önce elini çenemde gezdirdi. Dudaklarını köprücük kemiğime bastırdı, dili tenimi yalıyordu. Elini ağzıma götürdüm ve ikimiz de ısırdık.

Bir anlık bir acı oldu ama sonra orgazmım beni sardı, o kadar yoğunlu ki bacaklarım neredeyse bükülüyordu ve dengemi korumak için elimi kabinin kenarına bastırmak zorunda kaldım. Amcığı sıkımı hayal edebileceğimden daha sert sıkıyordu. Mutluluktan uçuyordum.

Ve sonra onu tüm ruhumda hissettim.

Endişelerimi ve güvensizliklerimi sarıp sarmalayan bir parlaklık ve hayattı. Bağlanmanın nasıl bir şey olduğuna dair ilk elden pek çok hikaye okumuştum ama hiçbir kelime bu deneyimi anlatmaya yetmezdi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Eğildim ve onları öperek uzaklaştırdım.

"Her şeyden çok," dedim ve ona sarıldım.

Düğümümü tekrar içine soktum, ikimiz de tekrar boşalana kadar hafif bir ritimle salladım. İkimiz de nefes nefese kalmıştık, tenimiz sıcaktı ve serin havada kızarmıştı.

"Tanrım, kolların yoruluyor olmalı," dedi Josie ve ben onun utancını ve endişesini aramızdaki bağdan hissedebiliyordum. Ona elimden geldiğince sevgi ve şefkatle karşılık verdim ve gözleri açılıp kıkırdadığında bunu hissedebildiğini biliyordum.

"Hiç yorgun değiller," dedim, onu aşağı yukarı zıplatarak.

Ciyaklayarak bana yapıştı.

"Bana enerji veren senin sihirli kayganlaştırıcın olmalı," diye düşündüm, yarı şaka ama aynı zamanda bunun bir gerçekliği olup olmadığını merak ederek. Hapishane hücrelerinde geçirdiğim haftaların ardından kendimi bu kadar güçlü ve enerjik hissetmemeliydim. "Ama yine de içeri girmeliyiz." Onun üşümesi riskini almak istemedim ve kardeşlerime bağ işaretimi göstermek için can atıyordum.

Onu kulübenin önüne kadar taşıdım ama attığım her adım onu düğümüne bastırıyor, zevkimizi artırıyor. Bana sarılırken gözleri sımsıkı kapalıydı, yumuşak iniltileri kulağımı dolduruyordu. Kapıyı iterek açtım ve ikimiz de tekrar boşalırken kapının pervazına tutunmak zorunda kaldım.

"Giriş yapmanın bir yolu da bu," dedi Ben, omzuma sarılırken gözleri neşeyle doluydu. "Ayrıca, nasıl oluyor da Theo seni dışarıda düğümleyebiliyor?" diye ekledi sahte bir kızgınlıkla. Bizi nazikçe yatağa yatırırken Josie sırttı.

"Havuzda düğüm atılmaz kuralı hâlâ geçerli," dedi homurdanarak. "Ama sanırım bazı dış mekanlar kabul edilebilir."

Ben sırtarak, "Anlaşıldı," dedi ve onun diğer tarafına uzandı.

Kendini dışlanmış mı yoksa sabırsız mı hissettiğini merak ederek ona baktım. Ama bakışlarımı yumuşak, mutluluk dolu bir gülümsemeyle karşıladı ve nazik elini eşimizin sırtında gezdirdi. Elini kendi elime aldım ve sıktım.

Cam elinde iki bardak suyla geldi, Josie ve ben bağlı olduğumuz pozisyonda garip bir şekilde içtik. Cam diğer tarafıma uzandı ve Josie'yi yanağından öpmek için eğildi. Elini gururla uzattı ve ikisine de gösterdi. Hemen yakaladım ve bağ izini ağzıma bastırdım, yaladım ve emdim. İyi iyileştiğinden emin olmak istiyordum.

Josie üstümde tamamen gevşerken köprücük kemiğimdeki ısırığı yaladı.

"Çok ağırlaşırsam bana haber ver," diye mırıldandı uykulu bir şekilde.

Sadece kışını tuttum ve karşılık olarak sıkıca sıktım. Aramızdaki bağla ilgili her şey mükemmeldi ve sonunda ilişkimizin mükemmel öğelerle mükemmel bir plan yapmamla ilgili olmadığını anlamıştım. Önemli olan sadece birlikte olmamızdı. Ben ve Josie bağ kurduktan sonra, bir sürü olarak tamamlanacaktık.

Bölüm Elli

Ben

I Uykumdan uyandığımda çıplak eşim bana sarılmıştı. Uykulu bir şekilde sırttım ve ellerim kalçalarına gitti, parmaklarımı onun yumuşak eğeriler.

"Uyanmak için en iyi yol bu," dedim. Cam ve Theo'nun yanımızda mışıl mışıl uyuduğunu görerek şöyle bir baktım.

Josie bana en tatlı gülümsemesini hediye etti, eğildi, kollarını yatağa dayadı, göğüsleri göğsüme yaslandı.

"İstersen uyumana izin verebilirim..." dedi kaşlarını kaldırarak.

"Diğer seçeneğim ne?" Onu bana daha da açmak için bacağına kaldırarak sordum. Eşofman altımı çektiirdi ve hafifçe ileri geri salladı, kayganlığı sikimi kapladı.

"Diğer seçenek ise beni sikmen ve bağlaman," diye fısıldadı, dudakları yüzümün yan tarafında geziniyordu.

Boğazının yan tarafını ortaya çıkarmak için saçlarını avucumun içinde bükerek hırladım. Dişlerimi yumuşak teninde gezdirdim ve titredi.

"İki numaralı kapı, tatlım," dedim kıcını sıkıca kavrayarak.

Onu kardeşlerimle birlikte izlemek gülünç derecede ateşliydi. Sabırlı olduğum ve sıramı beklediğim için kendimle gurur duyuyordum. Ama şimdi, güvensizlik göğsüme doğru ilerliyordu. Diğerlerini bağladıktan sonra kendini mecbur hissettiği için mi beni bağlıyordu?

Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi yüzümü kavradı ve gözlerimin derinliklerine baktı.

"Seni bağlamak için bekledim çünkü diğer ikisinin hazır olduğuma dair daha fazla güvenceye ihtiyacı vardı. Bizim hakkımızda her zaman çok emindin. Ben hiç

beni istediğini sorguladım. Çok istikrarlıydın. Beklemeyi kaldırabileceğini biliyordum," dedi ve kalçalarını sikime doğru bir kez daha kaydırarak bana işkence etti.

Sözleri karşısında gözlerimi kırıştırdım, beni nasıl gördüğüne şaşırıyordum. Kendimi hep tuhaf ve yetersiz biri olarak görmüştüm. Ama Josie'nin yanında öyle değildim. İçimdeki en iyiyi ortaya çıkardı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım. "Benim omega'm, benim eşim, benim sonsuzluğum." Josie bana sokuldu, kokusu boğazımı işaretledi.

"Şimdi," dedim kıçına şaplak atarak. "Yüzüme sür."

Josie ayağa fırladı. "Ne?" diye kekeleydi.

Sanki yıllardır yüzüme binmesini hayal etmiyormuşum gibi yüzündeki şaşkın ifadeye kıkırdadım.

"H a d i , kıymetlim, kalk bakalım." Kalçalarını çekiştirdim ama o inatla olduğu yerde kaldı.

Theo ve Cam'in uyuyan hallerine bakarak, "Bunu yapamam," diye tısladı.

"Seni kurtarmayacaklar. Hadi, buna bayılacaksın."

"Seni boğacağım!" dedi. "Seni geri almak için çok mücadele ettim ve şimdi seni öldüreceğim."

"Kıymetlim," dedim, sesim sitemle doluydu. "Beni öldürmeyeceksin ama o tatlı amcığının tadına hemen bakmazsam ölebilirim. Onsuz harcanıyorum." Dudağımı dışarı çıkardım, bize sık sık yaptığı o sevimli somurtmayı taklit ettim.

Kaşlarını çattı ve gülmemek için dudağımı ısırdım. Ondan çok şey istediğimin farkındaydım ama benden asla çekinmesine ya da vücudundan emin olmamasına gerek olmadığını bilmesini istiyordum. Hepsini istiyordum.

Ağır göğüslerini avuçlayana kadar ellerimi yanlarında gezdirdim.

"İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin güzelim. Ama denemek istersen çok mutlu olurum." Ona en iyi köpek yavrusu bakışlarımı attım ve o da gözlerini devirdi ama dudaklarının seğirdiğini gördüm.

"Bunu nasıl yapacağım?" diye sordu, sesinde hafif bir sızlanma vardı. "Karmaşık değil," dedim göz kırparak.

"Buraya gel."

Kalçalarını kavradım ve yüzümün üzerinde durana kadar onu çektim. Denge için yatak başlığına tutunarak ciyakladı.

"Ben çok ağırım," diye itiraz etti.

Kalçasının iç kısmını ısırdım ve onu tamamen yüzümün üstüne çekmeden önce kıç yanaklarını morartıcı bir şekilde kavradım.

Sırılsıklam olmuş am dudaklarını uzun uzun yalarken, onun ağız sulandırıcı kokusu hemen burnuma doldu. İnledi ve vücudu üzerimde gevşedi.

Burası *cennetti*.

Klitorisini emmek ve dilimi dar geçidine sokmak arasında gidip gelerek devam ettim. Kayganlığının her damlasını açgözlülükle istiyordum, tek bir zerresinin bile boşa gitmesini istemiyordum. Sakalımı ıslattı ve bir daha asla duş almak istemedim.

Etrafımda kenetlenmeye başladığını

hissettim. "Çok iyi," diye sızlandı.

"Daha fazla."

Sırıttım, kızımın bu işe bu kadar kapılması beni çok heyecanlandırmıştı. Benden istediği her şeyi talep edebilirdi. Klitorisini emebilmek için yer değiştirdim, iki parmağımı dar amına sokarken dilimi kullanarak hassas yumrusunun etrafında küçük daireler oluşturdum.

O bana karşı sallanırken ritmi devam ettirdim, bir çığlıkla boşalana kadar zevkini aldım.

Üzerimden kalkmaya çalıştı ama onu olduğu yerde tuttum, her damla kayganlığı temizledim. Sonunda tutuşumu gevşettim ve göğsümün üstüne yığıldı.

"Siktir," diye mırıldandı Cam.

Cam ve Theo uyanmışlardı ve kocaman gözlerle bize bakıyorlardı. Theo, Josie'nin bakışlarıyla buluşarak, "Bir dahaki sefere bunu yapacağız," dedi.

O da

kıkırdadı, yüzünü göğsüme sakladı.

"Utanma, kıymetlim," diye mırıldandım. "Bak nasıl da tahrik oluyorlar. Ama şu anda sana sahip olamazlar. Sen tamamen benimsin. Bu tatlı amcığı tatmak, zevk almak tamamen bana aittir."

"Bu çok iyi hissettirdi," dedi sesinde hayranlık vardı. Başını göğsümden kaldırdı. "Senin için iyi olduğuna emin misin?"

Homurdandım. "Tamam mı? Hayır, hiç de iyi değildi." Josie'nin gözleri büyüdü. "Yemin ettin."

"Evet," dedim sırtarak. "Çünkü bu hayatımın en iyi deneyimlerinden biriydi ve kız arkadaşım buna *tamam* dedi."

Kızardı.

"Seninle işim henüz bitmedi," dedim. "Bana binecek misin, güzelim?"

Josie ayağa kalktı, ellerini göğsümde gezdirirken meme uçlarını çimdikledi. "Evet, alfa," dedi, sıırılsıklam amını acı verici bir yavaşlıkla sikimin uzunluğundan aşağı kaydırarak.

Dağınık bukleleri yüzünü çerçevelerken adeta güvenle parlıyordu. Karnını örtmüyor ya da vücudunu saklamıyordu ve ben buna bayıldım. Onu bir daha asla saklanırken görmek istemiyordum. Sikimi sıkıca kavradı, beni tek bir sert hamleyle içine kaydırmadan önce girişine sığdırabilmek için yükseldi.

Aniden gelmemek için dişlerimi sıkarak bağırdım.

"Bana bindiğinde çok güzelsin," diye inledim Josie öne doğru kayarken, bir eli başımın yanındaki şiltede dururken diğeri göğsüme bastırdı. Göğüsleri her itişte sallanıyor, meme uçları her harekette beni baştan çıkarıyordu.

"Seni böyle görmeye bayılıyorum, kendinden çok eminsin, alfandan istediğini alıyorsun, güzel küçük amcığın beni çok sıkı sıkıyor," dedim, kıcını kavramak için geri uzandım. Amcığı etrafımda çırpındı ve hızını artırdı. Orgazma yakın olduğunu biliyordum ve onu bağladığım anda boşalmasını istiyordum.

Josie bir kahkaha attı. "Ne kadar pis konuştuğunu unutmuşum."

Sırıttım. "Sadece senin için, güzelim."

Oturmak için yer değiştirdim, düğümüm klitorisine sürtünürken nefesinin kesilmesine kıkırdadım. Şimdi göğsüme bastırıyordu. Meme uçlarından birini ağzıma aldım ve parmaklarımı kayganlığına daldırırken sertçe emdim. Tatlı tadından daha fazla almak için parmaklarımı ağzıma götürmek istiyordum ama bunun yerine sıırıslam parmaklarımı büzülmüş deliğine bastırdım.

"Evet," diye inledi, gözlerini kapatarak.

Parmağımı tamamen içeri ittim, etrafımda kenetlenirken inledim. Adımı sayıklıyor, her sokuşumda saçlarımı çekiştiriyordu. Bir çığlıkla boşaldı, amcığı etrafımda bir mengene gibi sıkılıyordu.

Josie bana doğru yığıldı, orgazmının artçı şokları vücudunda sallanıyordu.

"Ne iyi bir kızsın, beni tatlı kayganlığıyla ıslatıyorsun," dedim dudaklarım kulağının kabuğuyla alay ederken. "Şimdi benim için tekrar boşalacaksın."

"Yapamam," diye inledi. Yorgun olduğunu biliyordum ama benimle sadece iki kez orgazm olmasına izin vermeyecektim.

Homurdandım. "Meydan okuma kabul edildi, kıymetlim."

Omuzları kahkahalarla sarsıldı. "Saçmalıyorsun."

"Mmm, öyleyim. Ve onu sonsuza dek kendime bağlarken omega'mın tekrar boşalmasını sağlayacağım."

Zevkle titredi ve ben bunu devam etmek için bir işaret olarak aldım. Kalçalarını sıkıca kavradım ve her hareketimde düğümümün klitorisine değdiğinden emin olarak içine derinlemesine ittim. Düğümüm hiç görmediğim kadar büyümüştü, sanki ne olacağını biliyor gibiydi.

Yüzünü boynuma bastırırken nefesi tenime karşı ılıktı. Kalçaları benimkilerle birlikte hareket ederken usulca inledi.

"Tanrım, harikasin. Hazır mısın?" Onu sıkıca kendime çekerek sordum. "Evet," diye inledi, nefesleri kısa pantolonlarla geliyordu.

İçine girmeden önce meme ucunu son bir kez yavaşça yaladım ve tam göğsünün üst kısmını ısırdığım sırada onu düğümümünden aşağı çektim.

Bir zevk çılgılığı attım ve sonra onu tüm varlığımda hissedebildim. Bağ, en parlak ışığın parlaması gibi içime çarptı.

Bir an sonra dudakları boynumun üzerindeydi ve ısırdı. Bir çılgılla boşalırken, keskin acı neredeyse hiç kaydedilmedi, orgazm şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha güçlüydü.

Josie kollarını boynuma dolayıp bağ izimi yalarken ürperdi.

"İşte buradasın," diye mırıldandım. "En parlak güneş ışığı. Benim değerli eşim, omega'm, Josie'm."

Bölüm Elli Bir

Josie

Üç alfamın arasında uzuvlarım birbirine karışmıştı. İçimden döl damlıyordu, derim parmak ucu şeklinde küçük çürüklerle kaplıydı ve Bacaklarımın arasında derin bir sızı. Hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim.

Alfalarım bağ aracılığıyla beni okşuyor, sevgi ve şefkatlerini üzerime boca ediyorlardı. Beni sevdiklerini biliyordum ama bunu bu şekilde hissetmek hayal edebileceğim her şeyin ötesindeydi. Sanki sevgileri ruhuma işlenmiş gibiydi.

Bir daha asla yalnız kalmayacaktım.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ve Theo onları öpüp uzaklaştırdı.

"Seni yakaladık," diye mırıldandı, parmaklarını elimdeki bağ izinin üzerinde gezdirirken. İçimi bir zevk ürpertisi kapladı. Göz kapakları ağırlaşmıştı ve uykuya dalmasına dakikalar kaldığını biliyordum. Bir öpücük için eğildim, yumuşak dudakları benimkilere ipek gibi değiyordu.

Ben eğilip bağ izini emmeye ve yalamaya başladığında, aynı zamanda meme uçlarımı kızdırmak için parmaklarını hareket ettirdiğinde bir inilti tuttum.

"Sen benim hayallerimin gerçeğe dönüşmüş halisin," diye mırıldandı Ben. Parmaklarımı boynunun üstündeki bağ izinde gezdirdim, böylece herkes onun bana ait olduğunu görebilecekti.

Cam altımda kaydı ve kıcımlı okşadı. Yüzümü onun sıcak tenine sürterek tarçınlı çörek kokusunu içime çektim. "Belki de seni buradan ısırmalıyım," dedi kışkık yanağını sıkarak. "O zaman istediğim zaman kışkıkna şaplak atmak için bir bahanem olurdu."

Ben meme ucumu bir *patlamayla* serbest bıraktı. "Cam az önce şaka mı yaptı?" diye sordu, gözlerinde neşe dans ediyordu.

"Şaka değil," diye homurdandı Cam, kıcıma hafif bir tokat atarak. Üstünde kıpırdandım, sert siki kalçamın iç tarafını okşuyordu.

"Bir şey başlatmamı istemiyorsan şunu kessen iyi edersin," diye mırıldandı, gözleri kapanırken bile.

"Sanki kıcıma şaplak atmak için bir bahaneye ihtiyacın varmış gibi," dedim, kulağını ısırdım ve yakınına sokuldum. Uykuya dalarken karşılık olarak homurdandı.

Ben ve ben uyanık kalan tek kişilerdik. Rahat bir sessizlik içinde birbirimize baktık.

"Bana geleceği hayal ettiriyorsun," diye fısıldadım, elimi buklelerinin arasında gezdirirken. Sonra sabahtan beri ona söylemek istediğim şeyi hatırlayarak gülümsedim.

"Lilah'la tanıştım," diye mırıldandım. Ben'in gözleri büyüdü. "Ne?"

Bağ, Ben'in sevinci ve şaşkınlığıyla patladı ve onu içimde bu kadar derinde hissedebildiğim için mutlu bir şekilde kıpırdandım.

"Evet," dedim yumuşak bir gülümsemeyle, yüzünü avuçlayarak. "O İttifak'ın bir parçası. Alfa sekmelerini, serumu ve diğer her şeyi geliştiren kişi o. Sürüsüyle birlikte Sol'dan geldi ve hepimizi nasıl çıkaracağımı planlamama yardım etti."

Ben'in gözleri hâlâ şaşkınlıktan faltaşı gibi açılmıştı. "O her zaman tam bir inekti. Mutlu muydu? Çantası nasıl? Sekmeleri nasıl yaptı?"

Kendimi ona yaklaştırdım ve Lilah hakkında bildiğim her şeyi anlattım.

"Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini anlatamam. Onu bir daha görebileceğimi hiç sanmıyordum. Bunca zamandır ikinizin birbirinizi ne kadar çok seveceğinizi ve tanışmanızı ne kadar çok istediğimi düşünüyordum."

"Umarım yarından sonra birbirimizi daha sık görebileceğiz."

"Gergin misin, kıymetlim?" Ben parmaklarını kırıışmış alnımda gezdirerek sordu.

"Üçünüze bir şey olmasından korkuyorum. Sizi daha yeni geri aldım," diye itiraf ettim.

"Biliyorum," dedi Ben, saçlarımı yüzümden çekerek. "Ama ne olursa olsun, bununla birlikte yüzleşeceğiz. Tabii seni gelmemeye ikna edemezsek?"

Ona kaşlarımı çattım.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," dedi sırtarak.

"Yarından sonra hayat çok farklı olacak," dedim.

"Lafı açılmışken," dedi Ben. "Fırınımız için mükemmel bir isim buldum." Gülümsedim ve kıpırdanarak ona yaklaştım, bağ izini yaladım. İnledi ve belimdeki tutuşunu sıkılaştırdı.

"Öyle mi?"

"Evet. Vanilla Bean Bakery." Burnunu boynuma doğru sürükleyerek kokumu içine çekti.

"Hmm... Vanilla Pie Bakery'e ne dersin?" Sırıtarak önerdim. Ben kaşlarını çatı. "Turta mı?"

"İmza yemeklerimizden biri olan elmalı turtanın şerefine." Nefesimi tuttum, anlayıp anlamayacağını görmek için bekledim.

Ben gözlerini kırıştırdı, sonra gözleri büyüdü ve benim olmayan bir baş dönmesi göğsümü doldurdu.

"Elmalı turta, gerçekten mi? Bu benim kokum mu?"

"En iyi sonbahar baharatlarının bir turtada pişirilmesi gibi. Kokun çok derin, tıpkı senin gibi." Başparmağımı çenesinde gezdirdim, kaba kirli sakalı tenimi karıncalandırdı.

Ben kızardı ve gözlerini kaçırmaya çalıştı ama ben çenesinden tutup onu öpmek için kendime çektim. İkimiz de kendimizden geçene kadar öylece kaldık, öpüştük ve birbirimize tatlı sözler mırıldandık.

Elli İkinci Bölüm

Josie

T Ertesi gün öğleden sonra minibüse doğru yol alırken aramızdaki bağ kuvvetlendi. Cam, aldığı silahlardan birini tutarak bize yol gösterdi. kulübeden. Theo arkadan gelirken, Ben yanımda yürüdü ve eliyle kolumu destekledi.

Geçen gün bir rüyaydı. Neredeyse tüm zaman boyunca yatakta kalmış, yeni bağlarımızla ilgilenmiş, uyumuş ve *başka şeyler* yapmıştık. Alfalarımın bana yaptığı düpedüz iğrenç şeyleri hatırladıkça yanaklarım alev alev yanıyordu. Ben'in kolumdaki tutuşu, uyarılmam bağdan aşağıya doğru fırlarken sıkılaştı.

"Doymadın mı kıymetlim?" diye beni yanına çekti, böylece bedenim onunkiyle aynı hizaya geldi.

Dürüst olmak gerekirse cevabım *hayır* olduğu için kayıtsızca mırıldandım.

"Yoksa bacağın mı ağrıyor? Daha fazla sihirli sperm mi istiyorsun?" diye sordu.

sesi neredeyse umutluydu.

Theo teorisini paylaşmıştı ve Ben bu fikre özellikle sevinmişti.

"Siz ikiniz, odaklanın," diye homurdandı Cam, hızla bize dönüp bakarak.

Ben'e pis bir bakış attım ama o sadece yürümeye devam ederken kıcıımı avuçladı. Omega'larım bağ kurduktan sonra önemli ölçüde sakinleşmişti ama alfa'larım tehlikeli bir duruma girmeye hazırlanırken daha iyi bir kelime bulamadığım için daha da *vahşileşiyordu*.

Minibüse vardığımızda, Cam ve Theo etrafın temiz olduğundan emin olmak için ilerlerken Ben beni bir ağacın arkasında vücuduna doğru çekti.

"Her şey hazır," dedi Theo, koşarak yanımıza geldi ve bağ işaretimi öpmek için elimi tuttu.

Minibüse yaklaşırken "Ben sürebilirim," dedim.

Üç alfam da aynı anda "Hayır!" diye bağırdı.

Gözlerimi devirerek homurdandım. Sürücülüğüm *o kadar* da kötü değildi.

"Biri seni sürücü koltuğunda görürse şüpheli görünür. Arkada oturman senin için daha güvenli," dedi Cam ve beni kollarına çekti.

Dudaklarımı büzdüm, endişelerinin *sadece* yakalanma riskiyle ilgili olduğundan kuşkuluydum, ama başımı salladım, Cam'in beni minibüsün arkasına itmesine izin verdim, o da beni takip etti.

Minibüsün kapıları kapanıp bizi karanlığa hapsederken inledim ve sırtımdan ter damladı. Ellerim otomatik olarak kapılara gitti ve onları açmaya çalıştı. Cam beni hızla göğsüne çekti ve katı sıcaklığıyla sarmaladı. Aklım karanlık hücrede tutulduğum günlere giderken kalbim küt küt atıyordu.

"Karanlıktan hoşlanmıyorum," dedim çenemi sıkarak.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Bunu düşünmeliydim. Sana görünmeden ön tarafta saklanmanın bir yolunu bulabiliriz ama sen varsın tatlım. Burada sadece ikimiz varız. Güvenli, rahat..."

Minibüs uzaklaşıp bir çukura çarptı ve altımızdaki metal zemin o kadar sert sallandı ki Cam devrilmemek için kendini desteklemek zorunda kaldı.

"Rahat mı?" İnanamayarak sordum.

Cam homurdandı. "Evet, bu biraz fazla oldu. Durmaları için işaret edebilirim, böylece yer değiştirebiliriz."

Yumruklarımı sıktım, gömleğini tuttum ve kendimi uzun, yavaş nefesler almaya zorladım.

"Yapabilirim," diye fısıldadım.

"İşte iyi bir kız," dedi. "Bu karanlıkta kötü bir şey olmayacak."

Başımı salladım, sıkı sarılışıyla rahatlardım.

"Alfan seni sıkıca tutacak ve o tatlı amcığını okşayacak, böylece rahatlayacaksın. Ve sen daha ne olduğunu anlamadan, biz orada olacağız."

Ohhh... belki de bu o kadar da kötü olmazdı.

Cam bizi yere indirip sırtım göğsüne gelecek şekilde beni bacaklarının arasına yerleştirirken itiraz etmedim. Parmakları taytımın kenarında geziniyor, sanki izin istiyormuş gibi orada duruyordu. Bileğini kavradım ve onu içime doğru ittim. Parfümümün kokusu havada ağır bir şekilde asılı kaldı ve Cam inledi, başımı bir sızı ile geriye yatırıp bağ izini yalarken saçlarımı kavradı.

"Çok duyarlı ve benim için mükemmel," diye mırıldandı ve içimden lezzetli bir ürperti geçti.

“**A** Bu gece saat 10'dan itibaren dört görev aynı anda gerçekleşecek. Her şeyi mükemmel bir şekilde zamanlamalıyız ki Gardiyanların diğer tesisleri uyarmak için bir şansı var," dedi Cam ekibimize atanan üç İttifak alfasına talimat verirken.

Kendilerini Grant, River ve Oliver olarak tanıtmışlardı. Yirmili yaşlarının başında görünüyorlardı, yüzlerinde hâlâ hafif bir çocuksuluk vardı ve Cam'in her sözünü hayranlık dolu bakışlarla dinliyorlardı.

Ben de gözlerimi Cam'den alamıyordum ama farklı bir nedenden dolayı. Her kasını ortaya çıkaran taktiksel bir kıyafet giymişti, özellikle de şu anda olduğu gibi kollarını kavuşturduğunda.

Sadece ürkütücü olarak tanımlanabilecek küçük bir depodaydık. Tavandan sarkan tek tük çıplak ampuller, dışarıda güneş batarken ana odaya düzensiz gölgeler düşürüyordu ve küf kokusu cürüflu duvarlara sinmiş gibiydi.

"Ben iletişimden sorumlu olacak. Batı Tesisindeki görevimizin ve Pack Roan'ın Güney Tesisindeki görevinin gözetiminden o sorumlu olacak. Başka bir ajan da Doğu ve Kuzey Tesislerindeki görevleri izleyecek. Herkes ihtiyacı olan teçhizatı alabilirse, Ben'in elde ettiği şemaları incelemek için burada buluşacağız."

Hepimiz başımızı salladık ama ben malzeme odasındaki diğerlerine katılamadan Theo kolumu tuttu.

"Parfüm sürmeyi bırak," dedi, vücudumu kendi vücuduyla sıkıştırırken sesi alçak bir hırıltıya dönüştü. "Yoksa bu konuda bir şeyler yapmak zorunda kalacağım."

Sertçe nefes aldım, görevle ve neden burada olduğumuzla ilgili korkumu bir anlığına unuttum. *Lanet olsun*. Eğer başarılı olacaksak kendimizi toparlamamız gerekiyordu.

Theo'dan yavaşça uzaklaşarak, "Merkezden çıkmam gerekiyor," dedim.

Kaşlarını çatı. "Üzerindeki o bok kokusundan nefret ediyorum."

Theo vahşileşmenin eşiğindeydi; gözlerinde daha önce görmediğim soğuk bir komut vardı. Endişelenmeli miyim diye düşündüm ama

Omega'm bunu inanılmaz sıcak buldu.

"Biliyorum," dedim yatıştırıcı olduğunu umduğum bir ses tonuyla. "Ama dikkat dağıtıcı olamam."

"Her zaman dikkat dağıtıyorsun," diye homurdandı Theo, elini saçlarında gezdirip göz temasını keserek. Malzeme çantasından bir şişe de-scenter çıkarırken ağzından nefes aldı ve bana uzattı.

Kendi parfümümün kokusunu alamayınca kadar burnumu tanıdık metalik kokuyla kıştırarak sıktım.

"Bu nasıl?" Ben sordum.

Theo bir adım daha yaklaşarak, "Berbat," dedi. "Ama daha iyi."

Gözbebekleri eskisi kadar büyümemişti ve ona yumuşak bir gülümseme verdim.

"Buraya ait olduğumu düşündüklerinden emin değilim," dedim usulca, diğer alfalara başımı sallayarak. Bana sürekli kaçamak bakışlar atıyorlardı ve bu da beni geriyordu.

"Bir şey söylediler mi?" Theo hırlayarak sordu ve üç alfayla yüzleşmek için döndü.

"Hayır, yapmadılar," dedim çabucak, Theo oraya gitmeden önce elini tuttum.

"Sen buraya aitsin meleğim," dedi bana dönerek.

Samimi olduğunu hissedebiliyordum ama aramızdaki bağda bir endişe de vardı.

Gözlerimi kısıtım. "Bu görevin bir parçası olmam senin için sorun olur mu?"

Ağzını açtı ve sonra tereddüt etti. "Theo," diye sızlandım.

"Alfa'm her şey bitene kadar seni şu odaya kilitlemem gerektiğini düşünüyor, böylece güvende olacaksın," dedi silah odasını göstererek. "Ama bunu yaparsam kilidi kırıp dışarı çıkacağını biliyorum." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Seni korumak istemem, bunu yapabileceğini düşünmediğim anlamına gelmiyor ve sen hepimizin toplamından daha yetenekli olduğunu kanıtladın."

Kızardım. "Bundan emin değilim," dedim yüzümü göğsüne bastırarak.

"Ben de senden ayrı kalmak istemiyorum," dedi kıcımı sıkarak.

"Yine de size koruyucu giysiler almamız gerekiyor."

Parmağını çenemin altına doğru eğdi ve beni giysi raflarına götürmeden önce dudaklarıma tüy kadar yumuşak bir öpücük kondurdu.

Grant giysi rafının diğer tarafından, "Senin bedenine uygun üniforma yok," dedi. Taktik teçhizatı çıkarırken kolu benimkine değdi. Rafın etrafında yürüdü ve bir üniformayı vücudumun önünde tutarak alanımı işgal etti. Yanakları pembeye boyanmıştı ve parfümümün belki de sadece arkadaşlarımdan dikkatini dağıtmaktan daha fazlasını yaptığını fark ettim.

Bir omega için fazla büyük olduğum için beni eleştirdiğini düşünerek kaskatı kesildim. Ama sonra teçhizata baktım ve hepsinin devasa alfa boyutunda olduğunu fark ettim. *Hah*. Hayatımda ilk kez bir şey için çok küçüktüm.

"Bir yolunu buluruz," diye homurdandı Theo, beni bedeninin arkasına çekerek. Ses tonundaki hafif hırıltı Grant'in başını eğmesine neden oldu ve aşırı korumacılığından dolayı midemde sıcaklık birikti.

Grant, Oliver ve River'la birlikte Ben'in Charlie'den aldığı tesis şemalarının bulunduğu bir masanın kurulduğu ana odanın köşesine gitmeden önce Theo'ya başıyla onay verdi.

"Al bakalım güzelim. Bu yeleği dene," dedi Ben, en küçük kurşun geçirmez yeleği üzerime geçirdi ve kayışları gidebildikleri kadar sıktı. Üzerime tam oturmadı ama göğüslerim onu yeterince iyi tutuyordu.

"Neden Cam'den sana bir silah vermesini istemiyorsun?" Theo önerdi.

"Tamam," dedim, daracık gömleğini boynundan çekştirerek bağ işaretine bir öpücük kondurdum. O sessizce inlerken ben sııttım, uyarılma hissi bağın içinden fışkırıyordu. Theo dönüp diğer alfaların bakmadığından emin olduktan sonra kıcıma bir şaplak attı ve beni Cam'in yanına gönderdi.

Silah odasına adımlarımı hızlandırarak girdim. Diğer alfaların bir omega'nın bu görevde işi olmadığını düşünmesi önemli değildi. Benim istihbaratım olmasaydı bunların hiçbiri olmayacaktı. Bu ekipteki yerimi hak etmişim ve diğer omegalara yardım etmek için orada olacaktım.

Cam omzunun üzerinden bakarken genişçe gülümsedi, bağ onu varlığımdan haberdar etmişti. Arkasını dönüp beni yanına çekmeden önce kıcıma hayranlıkla bakmak için bir an durdum.

"Theo bir silaha ihtiyacım olduğunu söylüyor," dedim, onu hemen soyma dürtüsüyle savaşıarak.

Cam masanın üzerinde duran silahlara baktı ve sonra tekrar bana döndü.

"Belki... bir şok tabancası?" diye önerdi.

"Neden bir silah değil?" Gülmemek için yanağımın içini ısırarak sordum.

"Oh, şey..." Cam atış poligonundaki felaket zamanımı açıkça hatırlayarak ama duygularımı incitmek istemeyerek çekingen davrandı. Sanki onu bu durumdan kurtaracak birini arıyormuş gibi odaya göz gezdirdi.

"Genevieve'le kaçtığımızda bir gardiyanı vurduğumu bilmeni isterim," dedim parmağımı göğsüne bastırarak. "Yani kısacası, artık uzman bir silahşörüm."

İfademin komik ya da alaycı olmasını istemiştım ama daha iyi bilmeliydim. Aramızdaki bağda Cam'in acısının pişmanlık ve gururla karışık bir acısını hissettim. Beni göğsüyle aynı hizaya çekti, kollarıyla beni sıkıca tuttu.

"Bunu sen mi yaptın?"

Başımı salladım, beklenmedik bir duygu dalgası içime doldu.

"Siktir. Seninle gurur duyuyorum bebeğim." Bana sarıldı ve boğazımda bir yumru oluştu. "Sonra iyi hissettin mi? Suçlu hissetmedin, değil mi? Çünkü doğru olanı yaptın."

Cam'e daha sıkı sarıldım. O anın rüyalarımaya girdiğini nereden biliyordu?

"Onu yan tarafa aldım. Genevieve muhtemelen iyi olacağını söyledi," diye cevap verdim, sesim titreyerek.

"Kendini güvene almak için tam olarak ne gerekiyorsa onu yaptın. Sonra da bizi kurtardın." Sesi duygusallıktan boğuk çıkıyordu. "Ama biz ayrıyken neler olduğunu anlatırken ne kadar çok şeyi atladığını fark etmediğimi sanma."

Suçluluk duygusuyla dudağımı ısırarak bakışlarına karşılık verdim.

"Bu iş bittiğinde bize her şeyi anlatacaksın."

Bu bir soru değildi ama yine de başımı salladım.

Bir süre daha orada durduk ve ben onun kokusuyla, sıcak göğsünün benimkine değmesiyle kendimden geçtim, ancak Ben odaya girdiğinde hafifçe geri çekildim.

"Her şey yolunda mı?" Ben arkamdan gelip yanağıma bir öpücük kondurarak sordu. "Başlamadan önce ikinizi de bekliyoruz."

"Omega'mız tam bir baş belası," dedi Cam gururla. Yüzündeki gülümseme karşısında içim eridi.

"Bunu zaten biliyordum," dedi Ben, kollarını arkamdan bana dolayarak.

Cam elleriyle yüzümü çerçeveledi ve beni öptü. Tatlı tadını arzularak ağzını yaladım. Bir iniltiyle, Cam kendini beni çekmeye zorladı.

Ama boynumun üstündeki bağ izine sıcak bir öpücük kondurmadan önce değil.

"İstersen bir silahın olabilir, tatlım." Ben kahkahalara boğuldu. "Alabilir mi?"

Ona onaylamaz bir şekilde dirsek attım. Muhtemelen dirseğimi onun yanından daha çok incittiğimi bilmeme rağmen homurdandı.

Cam'e "Teşekkürler Alfa," dedim. "Eğer varsa şok tabancası kullanacağım." Tekrar elime silah alma düşüncesi midemi bulandırdı.

Başını salladı ve raftan bir şok tabancası ve bir şok tabancası aldı, şok tabancasını belime, şok tabancasını da kalçamdaki kılıfa bağlamadan önce her birini nasıl kullanacağımı gösterdi. Uyluk kılıfını ayarlarken elleri gerekenden çok daha uzun süre oyalandı, parmakları tümseğime sürtündü. Bir fışkırma kalın, kokuyu engelleyen iç çamaşırımı ıslattı ve kalçalarım eline doğru sarsıldı.

Ben yüzünü boynuma gömdü ve kurşun geçirmez yelek göğüslerimi avuçlamasını engellediğinde sinirli bir of çekti.

Cam ayağa kalktı ve elini yüzünde gezdirdi.

"Kendi iyiliğin için fazla ateşlisin," diye hırladı bana. "İhtiyacın olan başka bir şey varsa hemen al ve sonra bize katıl."

Tepinerek odadan çıktı ve eğer cinsel hayal kırıklığını bağ aracılığıyla hissedemeseydim, onu kızdırdığımdan endişelenirdim. Ama şimdi sadece sıırttım. Sadece varlığımla alfalarım eziyet etmek baş döndürücü bir duyguydu.

Ben yüzümü ona dönmem için beni döndürdü. "Onu sana silah vermeye ikna etmek için ne yaptın? Oral seks mi?"

Homurdandım. "Ona Glen'in muhafızlarından birini vurduğumu söyledim."

Ben'in alaycı gülümsemesi yüzünden düştü ama duygusal anlar için sınıırma ulaşmıştım, bu yüzden itiraf etmeye karar verdim. "Bunu tam olarak bilerek yapmamış olabilirim."

Ben'in ağzı seğirdi, gözleri kahkahayla dans etti.

"Yine de Cam'e söyleme," dedim sertçe. "Hâlâ benim bir baş belası olduğumu düşünmesini istiyorum."

"Bu kolayca yapılabilir, çünkü sen öylesin, kıymetlim."

Beni bir öpücük için kendine çekti, eli otomatik olarak göğsümdeki bağ izini avuçlamak için hareket etti ve yeleğe tekrar kaşlarını çattı.

Öpücükler arasında, "Bence bağ işaretin, istediğin zaman bir şeyler hissetmek için bahanen olması için bir oyundu," diye mırıldandım.

"Asla bir bahaneye ihtiyacım olmadı," diye arsızca karşılık verdi Ben, masadan bir tabanca alıp kılıfına yerleştirmeden önce dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. "Biraz kış tekmelemeye hazır mısın, Bayan Belalı?"

"Evet," dedim, ayaklarımın üzerinde zıplayarak, onun bana olan güveninden güç alarak.

Elli Üçüncü Bölüm

Cam

I Josie'yi Ben'le birlikte silah odasında bırakırken dar taktik pantolonumun içindeki ereksiyonumu kaydırdım. Ordunun neden bu kadar çok bağı alfa politikası yok. Yüksek riskli bir görevden önce hissettiğim olağan heyecan yoktu. Tek istediğim Josie'yi bir yuvaya yerleştirmekti -gerçek bir yuvaya, güvenli evdeki o boktan yatağa değil- ve onu mutlu etmek için her şeyi yapmaktı.

Masanın üzerine eğilip metal kenarı kavrarken dişlerimi sıktım. Odaklanmam gerekiyordu. Dünyada sevdiğim herkes tehlikede olmak üzereydi. Ama bu sefer düşmandan bir adım öndeydik. Ellie gibi olmayacaktı, Josie'nin bizden alındığı zamanki gibi olmayacaktı. Bunun farklı bir şekilde bitmesini sağlayacaktım.

Silahlarımın ağırlığı ve yeleşin göğsüme yaptığı baskı, orduda geçirdiğim zamanlara dair anılarımı canlandırdı. Bu his rahatsız edici olduğu kadar tanıdıktı da. Kahretsin, oradan nefret etmişim. Bağırılmaktan, bok gibi muamele görmekten ve nefret ettiğim alfaların emirlerini yerine getirmeye zorlanmaktan nefret etmişim. Ama aynı zamanda bana bir amaç da vermişti, iyi olduğum bir şey: korumak, savaşmak, öldürmek. Bu sonuncusu karşısında irkildim, bu kadar berbat bir şeyde iyi olduğum için kendimden nefret ettim. Josie'ye ordudaki zamanımla ilgili ayrıntıları anlatmamıştım çünkü bunun beni nasıl gördüğünü değiştireceğinden korkuyordum. Hiçbir zaman şiddet yoluyla kontrol sağlamaya ihtiyaç duyan bir alfa olmak istememişim.

Theo masada bana katıldı ve omzuma sarıldı. Üç genç alfa da bize katıldı ve rehberlik için bana baktılar. Alfa'm onların bana bağlı olanlara bu kadar yakın olmasından rahatsız oldu ama iyi göründüklerini kabul etmek zorundaydım. Hevesli ve deneyimsiz, ama emir almaya ve yapılması gerekeni yapmaya istekli. Ama eğer Josie'ye yanlış bakarlarsa...

Bağlarımda bir sarsıntı hissettim ve başımı kaldırıp odanın diğer ucundan omega'mın bakışlarıyla karşılaştım. Kaşlarını çatmış, küçük burnunu buruşturmuştu ve bu beni çok tahrik etmişti. Masanın kenarını daha sıkı kavradım. Bu his hiç denecek miydi? Ona duyduğum bu yoğun ihtiyaç? Bana doğru ilerledi ve taytının içindeki kışının hatlarını görünce ağzım sulandı. Evet, umarım bu hiç bitmezdi.

"Sorun ne?" diye sordu kollarıma kıvrılarak.

Gençken, herhangi bir hassasiyet belirtisini otoriteme karşı bir tehdit olarak görürdüm. Ama şimdi, diğer alfaların ne düşündüğü umurumda değildi. Josie'nin beni sadece daha güçlü yaptığını biliyordum.

Kollarımı ona doladım ve onun için mırıldanma isteğime direndim. Bu onun parfümünün kokmasına neden olacaktı ve ben onu tekrar kokusuzlaştırmak istemiyordum. Bana karşı gevşedi ve ben de derin bir nefes aldım.

"Burada olmak ordudaki anılarımı canlandırıyor," dedim sonunda, sözlerimin sadece onun için olduğundan emin olmak için dudaklarımı kulağının kabuğuna değdirdim.

"Kötü anılar mı?" diye sordu, parmaklarını sakalımda gezdirirken gözleri hüzünlüydü. Onun dokunuşuyla ürperdim.

Başımı salladım, boğazım duygularla düğümlenmişti. "Bir gün bana söyleyecek misin?" diye sordu.

"Evet, tatlım, yapacağım."

Yüzümü saçlarına gömdüm, parmaklarım saçlarını topuzundan aşağı çekmek için kaşınıyordu. Minibüsün arkasında bana hediye ettiği tatlı iniltileri neredeyse duyabiliyordum - onu karanlıktan korumak için bana duyduğu güven, neredeyse uyarılmışlığının kokusu ve parmaklarımdaki kayganlığının hissi kadar baş döndürücüydü. Belki de gitmeden önce hızlı bir sevişme için zamanımız vardı...

Josie elini göğsüme vurarak uyarılmışlık hissimi giderdi.

"Odaklan," diye tısladı, yüzü güzelce kızarmıştı. "Sen tüm bunları bağ aracılığıyla gönderirken ben nasıl belalı olabilirim ki?" Ses tonu azarlayıcıydı ama gözlerinin hafifçe kaydığını ve bağlantımız aracılığıyla bana geri gönderdiği uyarılmayı gözden kaçırmadım.

Derin bir nefes aldım ve bir adım geri çekilerek onu serbest bıraktım, böylece artık birbirimize dokunmuyorduk. Öfkeli ifadesine gülmek için ağzımı kapatmak zorunda kaldım.

"Kollarımda çok dikkat dağıtıyorsun," diye mırıldandım, dudaklarımı kulağına daldırıp yüzünün yan tarafına sıcak bir öpücük kondurarak risk aldım. "Ama bu iş bittikten sonra? Benim için hazır olsan iyi edersin, küçük omega."

"Ben her zaman hazırım," dedi arsızca. "Tamam, FTA Operasyonu'nu başlatalım," dedi alkışlayarak.

"FTA?" Ben kolunu onun omuzlarına atarak sordu.

"Alfaları Siktir Et Operasyonu. Ya da İttifak'a Özgürlük, hangisini tercih ederseniz."

Oliver gözleri açılmadan önce kıkırdadı ve sanki omega'mın söylediği bir şeye gülmeye cüret ettiği için ona saldıracakmışım gibi endişeyle bana baktı. Gözlerimi devirdim ama içten içe memnun oldum. Benden biraz korkmaları diğerlerine zarar vermezdi.

Saatimi kontrol ettim. Yola çıkmadan önce bir saatimiz vardı. Planı tekrar gözden geçirme zamanı.

"Deponun üç girişi var; ön, arka ve bu taraf," dedim ve güvenli evden aldığımız tablete yüklenmiş bina planındaki her birini işaret ettim. "Ben minibüsten güvenlik ve iletişim sistemlerini devre dışı bırakmak için çalışacak." Ben'in bugün Charlie'yle güvenliği koordine etmek için yataktan kalkmak zorunda kaldığında ne kadar tedirgin olduğunu düşünerek dudaklarım seğirdi.

Boğazımı temizledim. "Güvenlik sağlandıktan sonra üç ekip halinde tesise gireceğiz ve muhafızları etkisiz hale getireceğiz. Direktiflerimiz mümkün olduğunca az kan dökerek teslim olmalarını sağlamak, ancak gerekirse öldürmek için ateş edeceğiz."

Josie'den gelen kısa bir endişe patlaması, duygularını benden saklamadan önce bağda alevlendi. Yumruğumu sıktım ve kendime *bir kez daha* onu geride bırakmanın bir seçenek olmadığını söyledim. Ona ihtiyacımız vardı. Ama alfa sekmelerinin korumasına bile sahip olmayacaktı, çünkü onları kullanmak ekibimizi de etkisiz hale getirecekti. Sadece bunun bitmesini istedim.

"Theo, sen Grant'le ön girişe gideceksin. Oliver ve River arkadan girecek. Ben yan taraftan gireceğim."

Josie bir hırıltı çıkardı ve hepimiz dönüp ona baktık. Kızardı ama bakışlarımız altında sinmedi. Onun yerine bana baktı, yüzünde sert bir ifade vardı.

"Yalnız gitmiyorsun," dedi. "Ben de seninle geleceğim. Zaten omegaların tutulduğu yere en yakın giriş orası."

Göğsümü yırtmakla tehdit eden hırıltıyı bastırdım ve burnumdan sertçe nefes aldım. Theo'nun çenesi sabitti ve Ben kaşlarını çatmıştı.

"Muhafızları halletmeden içeri girmen çok tehlikeli," dedim sesimi olabildiğince sakinleştirerek. Elimi Josie'ye uzattım

ve onu aldığında rahatlamıştı.

"Yani yan girişte tek başıma mı duracağım?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Ağzımı açtım ve sonra tekrar kapattım. *Hay sikeyim.*

Omega'ların dışarı çıkarılmasındaki herhangi bir gecikme daha fazla kayba yol açabilirdi. Josie Ben'le birlikte minibüste beklerse, korumalar indiğinde tesise yeterince hızlı giremezdi. Belki de omegalar bizimle gelir ve Josie'nin hiç katılmasına gerek kalmaz...

Evet, Bir şekilde, I düşündüm o olmazdı. git üzerinde İyi. I Josie'nin bize ilk taşındığında ne kadar ürkek olduğunu da hatırladım. Bu omegalar daha kötü durumda olabilirdi ve eş olmamızın biyolojik güvencesine sahip olmayacaklardı. Paniğe kapılırlarsa tahliye kaosa dönüşebilirdi.

Çenesini kavradım. "Arkamda kalacaksın ve sana kaçmanı söylersem kaçacaksın."

Geniş bir gülümseme yüzünü aydınlatırken başını salladı ve bağ aracılığıyla onun mutluluk ve rahatlama anlarını yakaladım. Başının üzerinden Theo ve Ben'e baktım. İkisi de bana başıyla onay verdi ve başka seçeneğimiz olmadığını anladılar. Hiçbirimiz omega'mızın tehlikenin yakınında olmasını istemiyorduk ama bir sürü olarak başarılı olacaksak ona güvenmek zorundaydık. Artık onun yerine karar vermek, onu her şeyden korumaya çalışmak yok.

"Pekâlâ," dedim ve masaya geri döndüm. Diğer üç alfa şaşkın bir merakla bize bakıyordu. Daha önce bir omega'nın alfasına meydan okuduğunu gördüklerinden şüpheliydim. "Josie omega tahliyesini yönetecek. Hepsi dışarı çıktığında, hepsini minibüslerimize yükleyeceğiz. Gerekirse bir tesis minibüsüne el koyabiliriz."

Diğer alfaların planın ince detayları hakkındaki sorularını yanıtlarken odaklanmak için derinlere indim. Ancak tüm bu süre boyunca Josie'nin elimi sıkıca tuttuğunun farkındaydım. Ona baktım ve koluma doğru eğildi. Dahil olduğu için ne kadar heyecanlı olduğunu görünce kalbim biraz kırıldı. Onun tehlikeli bir duruma girmesine izin verdiğim için içimi vahşi bir korku kaplasa da, dünyada yanımda olması için ondan daha fazla güvenebileceğim çok az insan vardı.

Elli Dördüncü Bölüm

Ben

Minibüsün gösterge paneline yerleştirdiğim dizüstü bilgisayarları izlerken bacaklarım zıpladı. Kulaklığımınla oynadım ve umutsuzca Sürümle birlikte. Kardeşlerim gibi orduda hiç görev almamıştım ve iyi bir nişancı olsam da bana en çok gözetleme konusunda ihtiyaç duyulduğunu biliyordum. Yine de sürüm tesise bensiz girmeye hazırlanırken bu minibüste oturmak beni öldürüyordu. Lilah ve sürüsünün Doğu Tesisindeki göreve liderlik ettiğini fark ettiğimde kendimi kötü hissetmişim. Amirah'la onların görevini de izlememe izin verilmesi gerektiğini tartışmıştım ama o bunun yerine beni Poppy'nin sürüsüyle eşleştirmişti. Omega'mı ve kız kardeşimi izlersem çok fazla "duygusal olarak dahil" olacağımı düşünüyordu. Charlie'nin onları izleyeceğini bilmek, sonunda beni geri adım attıran tek şey oldu.

Charlie diğer ikisiyle uğraşırken ben Batı ve Güney Tesislerindeki iletişimi kolayca söktüğümde içimi bir heyecan kapladı. Bilgisayarım başarılı olduğumu gösteren bir sinyal verdi. Artık gardiyanlar çok sayıdaki güvenlik kamerasının görüntülerini kontrol edemeyecek ve telefonlarından gelen sinyallerin engellendiğini göreceklerdi.

Arkama yaslandım, Charlie'nin bitirmesini bekledim ve ondan daha hızlı olduğum için rekabetçi bir tatmin hissettim.

Kulaklığımdan bir esneme sesi duydum.

Charlie, "Kahretsin Ben, bu kadar uzun sürdüğüne göre neredeyse kestirebilirdim," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Evet, doğru. Ben her zaman çok hızlıyım." "Josie çok şanslı bir kız," diye kıkırdadı Charlie.

Bir hışımla gözlerimi devirdim ve sonra arka planda bir erkek sesi duydum - tahminimce alfalarından biri.

"Bunu ciddiye alıyorum," diye sızlandı, sesi boğuk çıkıyordu. "Yatakta dayanıklılığı yoksa elimden bir şey gelmez."

"Bu da ne böyle?" diye homurdandım.

Amirah boğazını temizledikten sonra buyurgan bir sesle telefonu açtı.

"Her şey hazır mı?"

Daha dik oturdum. "Benim tarafım temiz."

"Aynen," diye onayladı Charlie, sesi artık ciddiydi. Her takım kendi pozisyonlarını teyit ederek seslendi.

Gözlerimi kısarak grenli video kayıtlarına baktım. Cam, Josie'nin yanında, yan girişin yakınındaki ağaçlık alanda çömelmişti. Kalbim sanki bedenimin dışındaymış gibi hissediyordum. Hepsini kollarıma geri almak istiyordum.

"Tüm takımlar hazır," dedi Amirah, sesi net bir şekilde çınlayarak.

Muhafızların iletişimin kesilmesinden dolayı kafalarının karışması için sadece birkaç dakikaları vardı, ardından ön ve arka girişlere inen gaz kapsülleri kafalarını daha da karıştırdı. Gaz zararsızdı ama yakınlardaki herkesi bayıltabilirdi. Omegaları bayıltmayı düşünmüştük ama Josie buna şiddetle karşı çıkmış, rızaları olmadan onları hareket ettirerek daha fazla travmatize edemeyeceğimizi söylemişti. Neyse ki diğer tüm ekipler de aynı fikirdeydi. Bu da ekiplerin gazı girişlere en yakın muhafızları bayıltmak için idareli bir şekilde kullanması ve geri kalanları indirmek için gaz maskeleriyle içeri girmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Görev ilerledikçe bakışlarımı iç kameralara kaydırdım, gerektiğinde talimatları ve uyarıları seslendirdim. Tek istediğim Josie'nin güvende olduğundan emin olmakken dişlerimi sıktım ve bakışlarımı tüm monitörler arasında kaydırmak için kendimi zorladım. Her zamankinden daha savunmasız görünüyordu, kurşun geçirmez yeleğin altında ezilmişti ve omegaların tutulduğu hücrelere ulaşmak için Cam'i koridorlarda yakından takip ediyordu.

Josie ve Cam, Theo ve Grant ile hücrelere giden koridorun dışında buluştu. Theo gaz maskelerini çıkarmanın güvenli olduğunu işaret etti ve gardiyanlardan aldığı anahtarları Josie'ye verdi. Josie'nin omega hücrelerinin girişinden tek başına geçmesini izledim. Bu, görevin hepimizin nefret ettiği kısmıydı. Onunla tartışmış, başka bir çözüm bulmaya çalışmıştık. Ama sonuçta omega'ların hızlı bir şekilde işbirliği yapmasına ihtiyacımız vardı ve bir grup silahlı alfanın odaya dalıp paniğe yol açması işleri yavaşlatmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

Güney tesisindeki ekibi kontrol ettim. Poppy ve iki alfası, Stone ve Maximo, omega hücrelerine yaklaşırken

Ekibin geri kalanı muhafızları kolayca alt etti. Her şey yolunda gidiyordu ta ki yerde yatan ve baygın olduğu sanılan bir tesis muhafızı Poppy'nin bacağından tutup onu yere çekene kadar. Çimento zemine çarparken irkildim. Alfaları harekete geçti. Stone onu yerden kaldırıp kucağına alırken, Maximo muhafıza saldırdı ve onu dövmeye başladı.

"Kahretsin, Maximo, dur!" Poppy'nin sesi çınladı.

Poppy Stone'un elinden kurtulmaya çalışıp kendini Maximo'ya doğru fırlatırken birkaç gergin an geçti. Onun dokunuşuyla durdu, morarmış ve kanlı gardiyandan uzaklaştı.

"Ben tamamen iyiyim. Sadece bir çürüğüm olacak," dedi Poppy, sonunda kendine gelmiş gibi görünen Maximo'ya doğru bastırarak.

Stone eğildi ve Poppy'ye yakalayamadığım bir şey söyledi.

"Hayır, gitmiyoruz. Neredeyse vardık. Ve omegaların çok duygusal olduğunu söylüyorlar," dedi Poppy sinirlenerek. Ama her birini öpmek için eğilmesini, yüzlerini öylesine şefkatle okşamasını izledim ki kendi omega'ma dönmek zorunda kaldım.

Josie son hücrelerin kilidini açıyordu. O her şeyi açıklarken omegalar yavaşça etrafında toplandı. Parmaklarımı klavyeye vurarak acele etmelerini istedim. Grenli güvenlik kamerası görüntülerinden bile hepsinin dehşete düşmüş olduğu belliydi. Hepsi küçük gecelikler giymişti ve ayakkabıları yoktu. Donuyor olmalıydılar. Josie'nin de bu şekilde tutulup tutulmadığını merak ettim ve bu düşünce zincirini durdurmak için hemen gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

Josie hepsine el ele tutuşmalarını işaret etti ve onlar da uzun bir sıra oluşturarak Josie'yi odadan çıkarken takip ettiler. Ortaya çıkan ilk omega Theo ve Cam'i görünce korktu ama Josie elini sıkıca tuttu ve yürümeye devam etti.

Dış kameraya geçtim ve arka kapının açılmasını izledim, Cam yüksek alarmda ortaya çıktı, Josie'ye izin vermeden önce silahını geceye doğrulttu. Dışarı çıktı, uzun bir omega kuyruğu onu takip ediyordu. Otuza yakın olmalılar - beklediğimizden çok daha fazla.

İçeride, Grant ve River etkisiz hale getirilmiş muhafızları hücrelere taşıyor ve İttifak onlarla ilgilenene kadar kilit altında tutuyorlardı.

Her iki tesisteki güvenlik kamerası görüntülerini izlemeye devam ettim ama sonunda rahat bir nefes aldım. Tesisin yan tarafına park etmiştim.

küçük bir açıklıktaydı ve garajın olduğu yere geri dönmek için can atıyordum. Kendime sadece birkaç dakika daha süreceğini söyledim. Poppy'nin sürüsü kendini toparlamıştı ve omega tahliyesi devam ediyordu. Tesislerinde sadece bir avuç omega varmış gibi görünüyordu.

Sürümün stresini bağ aracılığıyla hissettim ve bu kalp atışlarımın hızlanmasına neden oldu. Omegalar minibüslerin arkasına binme fikri karşısında paniklemeye başlamışlardı. Josie her biriyle tatlı tatlı konuşuyor ve tüm grubu gözlüyordu. Alfaları aşırı korumacı oldukları için eleştirebilirdi ama o da sevdiği insanlar için aynı derecede korumacıydı. O insanlardan birinin *ben olduğumu* ve ne kadar şanslı olduğumu hatırladığımda göğsüm sıkıştı.

Poppy'nin alfalarından biri olan Wilder, "Güney Tesisinde her şey yolunda," diye rapor verdi. "Burada altı omegamız vardı. İçeride kimsenin kalmadığından emin olmak için tesiste son bir tarama yapıyorlar."

"Doğu Tesisinde işimiz neredeyse bitti-" diye cevap verdim. Monitördeki bir şey gözüme çarptı.

"Hayır, hayır, hayır," diye nefes nefese kaldım ve güvenlik kamerası görüntülerini yakınlaştırdım. Bir araba yaklaşıyor, toprak yoldan tesisin önüne doğru ilerliyordu.

"Cam, misafirimiz var," dedim kulaklığa, nefesimi düzenlemeye ve çılgın duygularımı bağdan uzak tutmaya çalışarak. Paniklersem ekibe bir faydam dokunmazdı.

"Cam?" Anında yanıt alamayınca homurdandım.

"Siktir, kim var burada?" diye sordu minibüslerden birinin arkasından çıkarken.

"Henüz bilmiyorum ama ön tarafa geliyorlar. Bina garajın görüşünü engellemeli ama sessiz olmalısınız."

Araba ön kapının yanında durduğunda ve beş alfa dışarı çıktığında nefesimi tuttum, duruşları rahattı.

"Jericho ve diğer dört alfa," diye tısladım. "İçlerinden biri tanıdık geliyor..." Takım elbiseli, kendini beğenmiş sarışın alfayı yerleştirmeye çalıştım. "Bu o bok kafalı Pierce. Bu Pack Madden."

Theo ve Cam'in homurtuları kulaklığımdan geliyordu.

"Burada olduğumuzu biliyorlarmış gibi görünmüyor. Omega'ları mümkün olduğunca sessiz bir şekilde garaja götürün ve sonra da bu piçleri indirin."

Cam ve Theo herkese işaret etti ve onlar da talimatlarıma uydular. Josie'yi görebilmek için monitörü taradım ama göremedim.

Onu.

"Josie nerede?" "Josie nerede?" diye sordum, paniğimin bir dalgası tahvil.

Yanıt gelmedi.

"Cam, Theo. Nerede? Nerede.

Josie nerede?" "Onu

göremiyorum," diye tısladı Theo.

"Charlie-" dedim.

"Tesiste, kamera dokuzda," diye cevap verdi hemen. Çeşitli video yayınları arasında gezinirken zihnim dönmeye başladı ve sonunda omega'mın koridorda yürüdüğünü gördüm.

"Gözetimi ben hallederim," dedi Charlie. "Git getir onu."

Minibüsten dışarı fırladım ve silahımı kılıfından çıkararak binanın yan girişine doğru ilerledim. Eşimizi ararken bağın her yanından korkunun sivri uçları geliyordu.

Bölüm Elli Beş

Josie

T omegaların panik halindeki kokuları içime doldu, artık dışarıdaydık.

Hepsini büyük bir odaya götürdüğümüzde gece soğuk ve karanlıktı. deponun arkasındaki garaj.

Minibüslerin arkasına girmeden önce onlara daha sıcak giysiler ve battaniyeler vermeye çalışırken karanlık herkesi organize etmeyi zorlaştırdı. Omegaların çoğu minibüslere binme fikrinden çekindi ve ben de onları suçlamadım. Muhtemelen buraya gelebilmek için bir tanesine tıklmışlardı ve şimdi yabancılar onları bilinmeyen bir yere götürmeye çalışıyordu. Cam, Theo ve Oliver omegaları sakin tutmaya çalışırken, Ben de geçici komuta merkezinden diğer ekiplere görevlerinde yardımcı oluyordum. Umarım diğer tüm görevler de bizimki kadar sorunsuz gidiyordu.

Hapsedildikleri büyük odaya girdiğimde omegalar tereddüt etmişti. Her duvarda küçük hücreler sıralanmıştı ve idrar ve umutsuzluk kokusu her yüzeyi ıslatmış gibiydi. Theo muhafızlardan birinden anahtarları almıştı ve omegalara neden orada olduğumu açıklarken anahtarları titreyen ellerimle tuttum. Hücrelerin kilidini açtım ve onları dışarı çıkardım, soğuk gece havasına ulaşana ve nihayet nefes alabilene kadar istikrarlı bir şekilde yürüdüm.

Bir battaniye daha dağıttım ve Oliver'ın ağlayan bir omega'nın önünde çömelmiş, onunla alçak sesle ve tatlı tatlı konuştuğumu gördüğümde dikkatim dağıldı. Ellerim kenetlendi ve araya girip girmemekte kararsız kaldım. Ama omega ona göz kırparken hıçkırıkları yavaşlıyordu.

Oliver, Grant ve River depoda kendilerini kanıtlamış, muhafızları alt etmek için sorunsuz bir şekilde birlikte çalışmışlardı. Onlara tamamen güvendiğimi söyleyemezdim ama Oliver'ın omega ile konuşmasını engellemek için bir neden göremiyordum.

Sonra havada bir ılık koptu.

"Jen!" diye bağırdı omegalardan biri. Gürültünün kaynağını bulmak için başımı çevirdim. Bir omega kalabalığının kenarında durmuş, saçlarını çekerek ılık atmaya devam ediyordu. Birilerini varlığımızdan haberdar etmesinden korkarak tereddüt etmeden ona doğru koştum.

"Şşş, neler oluyor?" Ona doğru tereddütlü bir el uzatarak sordum ama dokunuşumun rahatlatıcı mı yoksa endişe verici mi olacağından emin değildim.

Benim yerime karar verdi ve bileğimi sıkıca kavradı. "Kız kardeşim," dedi, gözleri vahşiydi. "O burada değil. Muhafızlar onu bu sabah bir yere götürdüler."

Sikeyim.

Onun asitli, dehşet verici kokusunun ne kadarını içime çektiğimi sınırlamak için ağzımdan nefes aldım. Koyu renk saçları ve gözlerinde tanıdık bir şeyler vardı ve onu tanımaya çalıştım. Sonunda, tıkladım.

"Margaret sen misin?" Elimi onun elinin üstüne koyarak sordum.

"Neden?" diye sordu, sesi sertti ve benden bir adım geri çekilirken gözleri büyümüştü.

"Dave'i tanıyorum," diye cevap verdim, o daha kaçamadan. "Bana kız kardeşlerinin kaçırıldığını söyledi-Margaret ve Jennifer. Sen misin?"

Hâlâ temkinli bir ifade takınıyordu ama başını salladığında vücudu bir parça gevşedi.

"Jen'i bulmama yardım edebilir misin?" diye sordu.

"Evet," dedim, alfalarımı bulmak için etrafıma bakındım. Onları göremeyince kalbim daha hızlı çarpmaya başladı, ama bağdan aşağıya herhangi bir sıkıntı göndermiyorlardı. Muhtemelen minibüslerde omegaları yerleştiriyorlardı.

Saatime baktım - beş dakikadan daha kısa bir süre içinde ayrılmanız gerekiyordu ve bir omega'nın hâlâ içeride sıkışmış olabileceğini bilerek ayrılamazdım.

"Tesisin içini kontrol edeyim ve orada olup olmadığına bakayım, tamam mı? Sen burada bekle."

Margaret emin görünmüyordu ama içeri dönmek istemediği de belliydi. Onu suçlamadım. Tanrı bilir ne kadar zamandır orada mahsur kalmıştım ve içgüdülerim hâlâ i e r i g i r memem için bağıırıyordu.

Sonunda başıyla onayladı. Etrafta alfalarımı bir kez daha aradım ama onları göremeyince koşarak ön kapıya gittim. Kendimi çelikleştirdim

Tekrar içeri girmeden önce duvarlara sinmiş korku kokusundan nefret ediyordum. Geçitlerde sürünürken sakın kalmaya çalıştım, bunun boşuna olup olmadığını merak ediyordum - belki de muhafızlar Jen'i başka bir yere götürmüşlerdi.

Uzun, penceresiz bir koridora gelene kadar yürüdüm. Nasıl bildiğimden emin değildim ama bir şey bana burada bir omega olduğunu söylüyordu.

İlk kapıya gittim ve küçük, parmaklıklı pencereden içeri baktım. Boştu.

Her odaya baktım, her seferinde kendimi dışarıda göreceklerime hazırladım ve sonra yedinci kapıya gelene kadar onları boş buldum.

Nefesim kesildi ve sırtımdan aşağı ter damladı. İşte oradaydı, odanın ortasında metal bir yatağa bağlanmıştı. Safralarımı yuttum ve yere yığılmamak için bacaklarımı destekledim.

Burada başka kimse yok.

Kimse sana zarar vermeyecek.

Bunu bir mantra gibi tekrarlardım, kapıyı açarken ellerim titriyordu. Güvendeydim ve Jen'i güvenli bir yere götürecektim.

Ben içeri girdiğimde Jen'in gözleri kapıya kaydı, şaşkınlık ve panik genç yüzünü kapladı.

"Selam," dedim elimden geldiğince nazikçe. "Benim adım Josie. Tesise yeni giren ekibin bir parçasıyım. Kız kardeşin ve diğer tüm omegalar dışarıda bekliyor. Seni güvenli bir eve götüreceğiz." Kayışları incelerken ses tonumu nazik tutarak konuşmaya devam ettim, tokaların masanın altından erişilebilir olduğunu ve anahtara ihtiyacım olmadığını görünce rahat bir nefes aldım.

Jen hiçbir şey söylemedi.

"Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum ama bu kayışları çözeceğim. Bana güvenmek için bir nedeniniz olmadığını biliyorum ama lütfen bana saldırmayın, tamam mı?"

Burada bir şey yok.

Sersemlemiş bir halde ayağa kalkan Jen ellerini çıplak kollarında gezdirirken kayışları çözdüm ve masadan birkaç adım uzaklaştım.

"Adın ne demiştin?" diye fısıldadı, sesi acı verici bir şekilde kısıktı.

"Josie," diye cevap verdim, düşmek üzere olan gözyaşlarımı kırıştırarak. Onu kollarımın arasına alıp sarılmak istedim ama onu korkutmaktan korkuyordum. Alfalarım benimle ilk tanıştıklarında böyle mi hissetmişlerdi?

"Hadi buradan çıkalım, tamam mı? Ayağa kalkabilir misin?"

Sertçe masadan kalktı ve sabitlenene kadar kenara tutundu.

"İyi iş," dedim ona yumuşak bir gülümseme sunarak. O da sanki bu ifadeyi nasıl kullanacağını unutmuş gibi tereddütle karşılık verdi.

Elimi uzattım ve onu tutmak için öne doğru sendeledi. Elleri donuyordu. Kapıyı açtım ve onu koridora yönlendirdim.

"Dışarıda seni bekleyen sıcak giysilerimiz ve yiyeceklerimiz var. Ve kız kardeşin seni görünce çok rahatlayacak."

Yine hiçbir şey söylemedi ama kokusundaki küçük tatlılık notaları bana biraz umut verdi.

Ön girişe giden köşeyi döndüğümüzde durdum. Koridorun solunda Jericho duruyordu.

Bölüm Elli Altı

Theo

“*C Am, Theo. Nerede? Nerede. Josie nerede?*”

Üzerime tehlikeli, buz gibi bir sakinlik çöktü.

Görüşüm daraldı ve dünya korkunç bir an için sessizleşti. Sadece bir saniye sürdü, sonra adrenalin vücudumdan aktı, bir elektrik şimşegi bacaklarımı harekete geçirdi. Cam yanımda hareket eden bir bulanıklıktı.

Her adım atışımızda aramızda sözsüz bir anlaşma doğuyordu: Josie'yi bulmak ve ona zarar vermeye cüret eden herkesi yok etmekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ben kulaklıktan nefes nefese "Deponun arkasından yürüyor," diye seslendi, ses tonunu inançsızlık ve çaresizlik renklendiriyordu. Onu takip eden ağır nefesleri bize doğru koştüğünü söylüyordu.

Kendime lanet ettim. Neden tek başına gitmişti ve neden ona bir kulaklık vermemiştik? Elimizde sadece dört tane vardı ve her zaman birimizin yanında olacağını varsaydığımız için dördüncüyü Grant'e vermiştik. Dehşete kapılmış omegaları minibüslere bindirme telaşıyla onu gözden kaybetmişim.

Depoya yaklaştıkça rüzgâr etrafımda savruluyor ve havayı çeşitli kokular kaplıyordu. Cam yeleğimi tutup beni geri çektiğinde yan girişin köşesini dönmek üzereydim.

Tanıdık sesler duyduğumda hırlamanın eşiğinde ona döndüm. Madden sürüsünü dinlemek için bedenlerimizi binanın kenarına yasladığımızda kaşlarını kaldırdı ve silahını alçak tuttu.

Alfalardan biri, "Bağ kurmak için omega'lardan birini alıp bu işi bitirmeliyiz," dedi.

"Burada kimseyi bağlamıyoruz. Kimi oyuncak olarak isterseniz alın ama o Porter amcığı benim. Ve ben, kendi adıma, kaçtığı için ona bir ders vermeyi dört gözle bekliyorum."

Eşime yönelttikleri tehdit karşısında gözlerimi kırmızı bir sis kapladı ve hiç düşünmeden köşeyi döndüm. Her ne pahasına olursa olsun kaçındığım, benim olana zarar vermek isteyenleri ezme, yok etme, sakat bırakma ve öldürme ihtiyacıyla yönetilen kana susamış vahşi alfayı kucaklarken, mantık ve strateji aklımı terk etti.

Josie'm.

Gördüğüm ilk kişinin üzerine atıldım. Yere çakıldık, kafası tatmin edici bir *çıtırtıyla* kaldırıma çarptı. Alfa'yı Pierce olarak tanıdım, Jericho'nun lanet protégé'si. Beni üzerinden itmeye çalıştı ama öfkem yüzüne yağdırdığım yumrukları körükledi. Hassasiyet için zaman yoktu, etkili ve stratejik bir dövüş için düşmanımın eksikliklerini analiz etmek yoktu. Bu ham, kirli bir saldırganlıktı ve Pierce'ın burnundan kan fışkırmaya başladığında burnunun mide bulandırıcı bir şekilde *kırılmasından* zevk aldım.

Cam alfalara yere yatmaları için bağırdı ama öldürücü öfke hâlâ kanımda dolaşıyordu. Duramadım. Geri çekilemezdim.

Pierce kolunu kaldırdı ve kaburgalarımın yumruk attı ama ben hissetmedim bile. Silahım belimde ağırdı ama ona uzanmadım. Bir alfanın bu zavallı bahanesini alt etmek için ona ihtiyacım yoktu ve her bir et parçasını hissetmek istiyordum. Onun kanının eklemelerimi kaplamasını istiyordum, böylece Josie'yi tekrar gördüğümde, bu bok parçasını nasıl tamamen mahvettiğimi gururla gösterebilecektim. Daha azını hak etmiyordu.

Bu sürü omega'mın onlara ait olduğunu düşünüyordu. Ona dokunmuşlardı.

Ona eziyet etti.

Ölmeyi hak ettiler.

Josie'nin Glen'in evinde Madden sürüsüyle yaşananların ayrıntılarını sakladığını biliyordum ama dostumu incittiklerini bilmek için ayrıntıları duymama gerek yoktu. Bu konudan bahsederken titriyordu. Vücudu titrerken ve kokusu korkuyla yanarken ona sarılmıştım.

Onlara verebileceğim her türlü acı ve ıstırapı hak ediyorlardı ama yine de yaptıklarını telafi etmeye asla yetmeyecekti.

Josie benimdi. *Bizim*.

Korumak için.

Sevmek için.

Yumruğumun ete her vuruşu onun çektiği acının kefaretiydi. Kaslarımdaki her ağrı, onu güvende tutamadığım için ödediğim bedeldi. Aklımın bir köşesinde, kendimi de cezalandırdığımı biliyordum.

"Theo, dur! Hepsini bağladık. Jericho hâlâ depoda. Josie'yi almamız gerek."

Ben'in sesi kırmızı sisin içinden bana ulaştı ve önümdeki kanlı, dövülmüş yüze bakıp titreyen bir nefes aldım.

Arkadaşım yalnızdı.

Bir daha asla yalnız kalmak zorunda kalmamalı.

Kalbim yeniden tekmelendi, buz gibi hapishanesinden irkilerek çıktı, her kalp atışı beni koşturuyordu, eşimi kurtarmaya çağırıyordu. Ruhlarımızı birbirine bağlayan ipi çekiştirdim, umutsuzca ona tutunmasını söyledim.

Tam o sırada yan kapı açıldı ve ben de Josie olduğu umuduyla kalbim çarparak arkamı döndüm.

Cam silahını ortaya çıkan kişiye doğru kaldırdı, onun zayıf bir omega olduğunu görünce silahını hızla indirdi.

"Ateş etmeyin," diye bağırdı ve yere yığıldı.

"Kahretsin," dedi Ben, ona doğru koşarak. "Adın ne senin? İçeride hâlâ bir omega var mı?" diye sordu. Omega korkuyla titredi, sonra inleyerek cevap verdi, "O... o beni bir alfadan kurtardı-"

Cam peşimden gelirken kapıya doğru dönerken sözünü bitirmesine izin vermedim.

Eşimiz yalnızdı ve tehlikedeydi. Onu tekrar hayal kırıklığına uğratmayacaktık.

Bölüm Elli Yedi

Josie

F Ya da bir anlığına dehşet beni öyle bir ele geçirdi ki düşünemiyor, hissedemiyordum. Ve sonra alfalarım bağ aracılığıyla bana ulaşip Korkum beni harekete geçirdi.

Jennifer'a "Koş," dedim ve onu sağdaki koridora doğru ittim. Jericho'dan kaçamazdı ama ben onun kalkanı olabilirdim.

Sürü babam dudak büktü, gözlerindeki hırçınlık her zamanki buz gibi sakinliğiyle tam bir tezat oluşturunuyordu. Neden burada olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama beni görmeyi beklemediğini söyleyebilirdim.

"Ne mükemmel zamanlama," dedi sıkılmış gibi kol düğmelerini düzelterek. "Pack Madden ve ben bu yeni tesisi kontrol etmeye geliyorduk. Ne kadar mutlu bir buluşma olacak. Senin gibi değersiz bir sürtüğü bağlamaları için daha iyi bir yer düşünemezdim," diye tükürdü.

Kanım dondu. Ya Madden sürüsü beni alfalarımından önce bulursa? Hepsiyle birden savaşmamın imkânı yoktu. Cam, bağın içinden öfke ve sevgi dalgaları gönderdi ve göğsüm rahatladı. Geliyorlardı.

"Glen'den kaçtığınızı duyduğumuza çok üzüldük," dedi alaycı bir ifadeyle. "Elbette, alfalar için heyecan kovalamacadır. Annen bizden kaçabileceğini, o zayıf, işe yaramaz alfa bahanesiyle kaçabileceğini düşündü. Sonunda hatasını anladı."

Mideme hastalıklı bir his yerleşti. Bundan her zaman şüphelenmiştim ama bu bana doğrulanmış gibi geldi: Bu adam sevgi dolu bir babaya ve acısını kızından çıkaracak kadar kendini acıya kaptırmamış bir anneye sahip olma şansımı elimden almıştı.

"Ama ondan bıktım, tıpkı senden bıktığım gibi."

Bana doğru birkaç adım attı ve ben kaçma dürtümle savaşmak zorunda kaldım.

Jericho, "Diz çök," diye bağırdı.

Havlama neredeyse hiçbir şey yapmadı. Dizlerimin arkasında hafif bir gerginlik vardı ama bu daha çok bir komutun fısıltısıydı.

Koridorun sonundaki kapı çarparak kapandı ve ben rahat bir nefes aldım. Jen dışarı çıkmıştı. Alfalarımın yaklaştığını hissediyordum ama bu konuda akıllı davranmam gerekiyordu.

Jericho'nun önünde kendimi dizlerimin üzerine çökmeye zorladım.

"Sen her zaman değersiz bir bok parçası oldun," diye hırladı. "Annen sende ne buldu bilmiyorum. Seni uzaklara göndermek istedim, biliyorsun. Richard ve ben her şeyi planlamıştık. Trajik bir kaza seni yatılı okuldayken bitirecekti."

Sözlerine sinirlendim ama kendimi diz çökmemeye zorlayarak elimi yavaşça kalçamın yan tarafına götürdüm.

"Annen senin için savaştı, bizi gelecekte faydalı olacağına ikna etti," diye devam etti, ağzı yüzünü buruşturarak. "Bir omega olarak ortaya çıktığında, sonunda senin için bir şeyler yapabileceğimizi düşündüm. En azından omegalar tek bir şey için iyidir, o da amları."

Jericho bir adım daha attı ve ben de tereddüt etmeden saldırdım. Parmaklarım uyluğumdaki şok tabancasının etrafında kıvrıldı ve onu ileri doğru iterek doğrudan kasıklarına bastırdım. Tiz çılgılığı koridorlarda yankılandı ama elimi kıpırdatmadım.

"Dur!" diye bağırdı, beni itmeye çalışıyordu. Sesi boğuk ve tizdi, acıdan sırlıklam olmuştu ve tamamen etkisizdi. Yere düştü ve çılgılık atarken şok tabancasını ona doğru bastırarak üzerine çıktım.

"Artık gücün kalmadı!" Bağırdım, gözlerim yaşlarla doldu. "Sen bir hiçsin."

"Josie!" Cam bağırdı.

Kafamı kaldırdığımda Theo'yla birlikte koridorda koşarak bana doğru geldiklerini gördüm, gözleri çılgına dönmüştü.

Alfalarım.

Vücudumda dolaşan adrenalin düştü, beni üşüttü ve başımı döndürdü. Oda etrafımda yüzüyordu.

Cam ve Theo birkaç adım ötede durdular, beni korkutacaklarından korkmuş gibi hareket ediyorlardı.

"Aferin kızım, onu yakaladın. Kendinden geçti. Çok iyi iş çıkardın," dedi Cam, Jericho'nun kıvranan bedenine bakarken gözleri kocaman açılmıştı.

Hareket etmedim. Hareket edemedim. Oturduğum yerde donup kalmıştım. Jericho'ya dokunmak istemiyordum ama uzuvlarımın bana itaat etmesini sağlayamıyordum.

"Kız bebek mi?" Cam yavaşça içeri girerken sesindeki endişeyle sordu.

"Josie, aşkım? Bizi duyabiliyor musun?" Theo, Jericho'nun üzerinden atlayarak

Bana yaklaştı, ellerini hızla pantolonuna sildi.

Neyim olduğunu bilmiyordum ama konuşamıyordum, elimi şok tabancasının etrafında kenetlemekten başka bir şey yapamıyordum.

"Neden onu bırakmıyorsun?" Cam silaha bakarak öneride bulundu. Artık açık değildi ama hâlâ Jericho'nun kasıklarına sıkıca bastırılmıştı.

Cam çömeldi, böylece göz hizasına geldik. Silahı bırakmaya çalıştım ama parmaklarım işe yaramadı. Damarlarımdan buz damlıyordu.

Ve sonra aramızdaki bağ sevgiyle canlandı. Cam ve Theo savunmamı kırarak bana ellerinden geldiğince fazla şefkat gösterdiler. İçimi doldurdu, beni ezdi ve şok tabancası yere düştü.

Cam hemen beni kollarına aldı, Theo sırtıma sarılırken beni sıkıca göğsüne bastırdı.

"Canını yaktı mı?" Cam, Jericho'nun yüzüstü yatan bedenine botuyla tekme atarken sesi derin bir hırıltıya dönüşerek sordu.

Hâlâ kelimelerimi bulamadığım için başımı salladım.

"Çok iyiydin," diye mırıldandı Theo. Çaresizlikle bana sarılırken vücudu benimkine karşı titriyordu.

"Ne kadar iyi bir omega. Kahretsin, bunun için büyük bir ödülü hak ediyorsun," dedi Cam.

Omega'm bunun üzerine canlandı ve bir kez daha kontrolün onda olduğunu fark ettim.

"Doğru, çok iyiydin. Çok güçlüsün, çok kuvvetlisin," dedi Theo. Kaslarım yavaşça gevşeyene kadar ellerini sabit bir ritimle sırtımda aşağı yukarı gezdirdi.

Yavaşça bedenime geri dönerken uzuvlarım titriyordu.

"O...?" Theo onu bağlarken Jericho'ya bakmak istemediğim için fısıldadım.

"O yaşıyor," diye cevap verdi Theo. "Yine de o acınası aletten kurtulup kurtulamayacağını bilmiyorum."

Suçluluk duygusunun üzerime çökmesini bekledim ama hiç gelmedi. Omega'm yaptıklarımızdan çok memnundu ve ona karşı koymadım.

"Ben?" İnledim. Onu bağın içinde hissedebiliyordum, duyguları o kadar vahşi ve kaotikti ki onları çözemiyordum.

"Yola çıktı. Jericho'yla birlikte gelen diğer alfalarla uğraşmak zorunda kaldık," dedi Theo yumuşak bir sesle.

Yüzümü Cam'in boğazına bastırdım ve o beni depodan çıkarırken gözlerimi kapattım. Burayı yakmak, bombalamak, bir daha hiçbir şeyin inşa edilemeyeceği şekilde tamamen yok etmek istedim.

Depoyu geride bıraktığımızda serin hava üzerimize çöktü. Bir çığlık duydum ve ardından Ben'in vücudu Cam ve benimle çarpıştı. Kendimi onun kollarına attım ve o da beni kolayca yakaladı.

"Neden oraya tek başına girdin?" diye homurdandı, korkusu o kadar içgüdüsel ki neredeyse beni boğacaktı. "Bunu bir daha asla yapma."

Sert ses tonu beni yarı katatonik halimden çıkarmaya yetti. Parlak mavi gözleriyle karşılaştım ve gözlüklerinin yamuk olduğunu fark ettim. Onun için düzelttiğimde ellerim titredi.

"Artık belalı biri olmak istediğimi sanmıyorum," diye itiraf ettim. Alt dudağım titredi ve yüzümü boynuna bastırdım.

"Çok kötü çünkü zaten öylesin ve hep öyle kalacaksın. Ama bunu tek başına yapmak zorunda değilsin. Aslında, yapmaman *konusunda ısrar ediyorum.*"

Dilimi boynundaki bağ izinin üzerinde gezdirdim. Ben ofladı, isteksiz uyarılmışlığı bağın içinde bana ulaşırken bana olan sarılışını sıkılaştırdı.

"Seni seviyorum," dedim ve bağ izinin üzerine ıslak bir öpücük daha kondurdum.

"Ben de seni seviyorum." Ses tonu o kadar huysuzdu ki dudaklarım seğirdi. "Alfalar mı?" Cam sessizce sordu.

"Onları bağladım," diye cevap verdi Ben. "Diğer sürü geride kalıp bu pisliklerin icabına bakacak. Tüm omegalar minibüslerde. Hadi eve gidelim."

Bölüm Elli Sekiz

Josie

I Omegaları, aileleriyle güvenli bir şekilde yeniden bir araya gelene kadar İttifak'ın onlar için kurduğu depoya götürürken bir arada tuttuk.

Giysilerini, yiyeceklerini ve battaniyelerini yerleştirmelerine yardım ederken duygularımı bir kenara ittim.

Oturup dinlenmemi önerdiklerinde alfalarımı görmezden geldim. Durduğum anda her şey beni yakalayacak ve dağılacaktım. Devam etmem gerekiyordu.

Sabahın erken saatlerinde, omegalar yatağa yerleşirken depo sessizleşti ve alfalarım sonunda beni gitme zamanının geldiğine ikna etti.

Cam arkama binmeden önce beni nazıkçe ödünç aldığı arabanın arkasına bıraktı. Bu araba Theo'nunkinden çok daha küçüktü ve Cam'ın iri cüssesi arka koltuğun çoğunu kaplıyordu. Beni göğsüne doğru çekti ve titrediğimi fark ettim. Camdan dışarı, ormanın ortasındaki gölgeli binaya bakarken gözyaşlarımı kırıştırdım. Alfalarım ve gidecek bir evim olduğu için içimde suçluluk duygusu kabardı.

"Onlarla ilgilenilecek," dedi Cam alnımdan öperek. "Şimdi, bırak da biz seninle ilgilenelim."

Ben ön koltuktan arkaya uzandı ve elini sıkıca e l i m d e tuttum.

"Neden uyumaya çalışmıyorsun?" diye önerdi. "Eve dönmek yaklaşık bir buçuk saat sürer."

Başımı salladım çünkü bunun onları mutlu edeceğini biliyordum ama içten içe gözlerimi kapatmaya korkuyordum. Jericho tarafından alınmaya çok yaklaştım. Onunla dövüştüğüm ve kazandığım gerçeğine odaklanmaya çalıştım ama içimde kalan korku hâlâ ezici bir dalga gibi üzerime geliyordu.

Duygularımı bağdan korumak için elimden geleni yaptım. Alfalarım çok yorgundu ve ben de onların stresini arttırmak istemiyordum. Theo arabayı şehre geri götürürken başımı Cam'in omzuna yasladım ve uyuyormuş gibi yaptım.

Asfalt bir yola girdiğimizde araba sarsıldı, sokak lambaları eve dönüş yolunu aydınlatıyordu - alfalarımın koparıldığından beri adım atmadığım ev. O geceye dair anılar beni bombardımana tuttu - Ben'in kollarından koparıldığımda hissettiğim acı, Glen'in manyak kahkahası, silah sesleri ve alfalarımın suya çarpması. Endişe, elektrik çarpması gibi bağın içinden patladı. Benden mi yoksa alfalarımın mı kaynaklandığından emin değildim ama beni bir sızlanmaya zorlayacak kadar bunaltmıştı.

"Theo!" Araba yoldan çıkarken Ben bağırdı. Cam'in kolları etrafımı sarmış, beni emniyet kemerimden daha sıkı tutuyordu.

"Kahretsin," dedi Theo, arabayı yolun kenarına çekerken elleri titriyordu.

Başını ellerinin arasına alarak, "Özür dilerim, özür dilerim," diye tekrarladı.

Gözleri kan çanağına dönmüştü ve bağ boyunca hissettiğim korkunun ondan geldiğini fark ettim. Öne doğru kaymadan önce kemerimi çözdüm, vücudumun olabildiğince büyük kısmını ön konsolun üzerine sıdırdım ve ona dünyanın en garip sarılışını yaptım. Dokunuşuma doğru eğilirken ürperdi.

"Eve geri dönebileceğimi sanmıyorum," diye itiraf etti.

Göğsümdeki gergin top onun sözleriyle hafifledi.

"Ben de yapabileceğimi sanmıyorum," dedim, sesim boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü.

Öfkeli gözyaşları yüzümden aşağı süzülüyordu. Ev, Glen'in benden çaldığı bir başka şeydi.

Cam'in eli enseme kavradı ve parmaklarını bağ izinde gezdirerek vücuduma sıcaklık yaydı ve beni nefes almaya zorladı.

Glen her şeyi almamıştı. Alfalarım buradaydı. Ben de buradaydım.

"Aynen," dedi Ben, parmaklarını benimkilerle birleştirerek. "Bu gece için bir otel odası tutabilir ve sonraki adımları düşünebiliriz?"

Bu fikirden nefret ederek kaskatı kesildim. Otel odaları her zaman kalıcı kokuların bir karışımını taşırdı ve odaların kendileriyle ilgili bir şey... maruz kalmış gibi hissettirirdi.

Cam homurdanarak boynumdaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Güvenli eve dönebiliriz ya da... kulübemize ne dersin?" diye sordu, tepkimi dikkatle değerlendirerek. Adamların dağda bir kulübeleri olduğunu tamamen unutmuşum. Oraya aşına olmayabilirdim ama orası *onların* mekânıydı ve bu da otomatik olarak en iyi seçenekmiş gibi hissettiriyordu.

"Kahretsin, bunu neden ben düşünemedim?" Theo saçını çekiştirerek sordu. Şimdi Theo'nun elini tutma sırası bendeydi ve kendi elimi saçlarında gezdirerek normalden daha uzun olan saç tellerini nazikçe düzelttim.

"Neden ben sürmüyorum?" Ben önerdi. Theo itiraz edecekmiş gibi göründü ama sonra sertçe başını salladı.

Onlar arabadan inip yer değiştirenken ben de koltuğuma geri yaslandım. "İyi misin tatlım?" Cam sordu.

Ona öyle olduğumu söylemek üzereydim ki durakladım. Görünüşe göre hepimiz eve dönmekle ilgili kötü hislere kapılmıştık ama hiçbirimiz bir şey söylememiştik. Birbirimize karşı daha dürüst olmamız gerekiyordu.

"Pek sayılmaz," dedim ve onun yanına çöktüm.

"Neye ihtiyacınız var?" Ben koltuğunda dönerek sordu.

"Sadece birlikte olmak. Kamaranızda büyük bir yatak var mı?"

"Elbette öyle," dedi Ben, yola geri dönerken bir U dönüşü yaptı.

"Buradan çok uzakta değil," dedi Theo. "Telefonumdan ısıtıcıyı açabilmeliyim."

"Fantezi," diye düşündüm. "Nasıl bir şey?"

Ben, "Oldukça küçük ve rustik ama ana banyoyu ve mutfağı geçen yıl yeniledik, bu yüzden rahat" dedi.

Yolculuğun geri kalanı bir bulanıklık içinde geçti. Alfalarım sürekli olarak kulübeyle ilgili konuşmaya devam ettiler. Bunu dikkatimi dağıtmak için yaptıklarını biliyordum ve daha fazla minnettar olamazdım.

Sonunda kulübeye yanaştığımızda, ön kapının yanındaki gaz fenerinden başka pek bir şey göremedim, sanki bizi eve davet ediyormuş gibi sıcak bir şekilde yanıp sönüyordu. Omega'm yerleşti, uzun zamandır burada olmadığımız kadar güvende hissediyordu. Yuva yapmak için can atıyordu ve umarım bir sürü rahat battaniye vardır.

Arabadan indim ve sırtımı kamburlaştırarak gerindim. Ben arkamdan geldi ve kışımı tuttu.

Etrafımda dönerken homurdandım. "Daha iyi hissediyor musun, yoksa bana hala kızgın mısın?"

Beni arabaya yaslayıp öperken sırtıttı, eli yüzümü kavrarken bedenini bedenime sıkıca bastırdı. Öpücük tamamen sıcak ve şefkatliydi.

"Hayatımdan yıllar çalmış olsan da sana hiç kızmadım kıymetlim. Beni daha iyi hissettiriyorsun. Senin burada olman, sürümüzün birlikte olması. Tek istediğim buydu."

Öpücüğe karşılık vererek onun içinde eridim. Gecenin soğuk havası tenime çarpıyor, Ben'in ön tarafıma bastıran sıcak bedeniyle bir tezat oluşturuyordu.

Cam boğazını temizledi. "Burası dışarıda olmak için çok soğuk," diye homurdandı.

"Kıskandın mı?" Ben sordu, kolunu omuzlarıma atıp beni kulübenin kapısına kadar geçirmeden önce bana bir öpücük daha verdi.

"Evet," diye homurdandı Cam. Ona baktım ve göz kırptı.

Theo ön kapıyı bizim için açık tuttu ama içeri girmek yerine kollarımı ona doladım. Ona iyi olup olmadığını sormadım, o da bana aynı şeyi sormadı. Ama kulübeye doğru ilerlerken, bir gün hepimizin iyi olacağından hiç olmadığım kadar emin hissediyordum.

Bölüm Elli Dokuz

Josie

M Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki alfalarımın duyabileceğine ikna olmuşum. "Neden hiçbir şey duymadık?" İlk defa sormuyordum.

Öğle saatleriydi ve hükümetten henüz haber alınamamıştı.

Theo kulübenin mutfağında yanıma oturmuş, bir elini sıkıca kalçama koymuş, diğer eliyle de birkaç saniyede bir haber uygulamasını yeniliyordu.

"Bir şeyler ters gidiyor," dedim göğsüm sıkışarak. Ayağa kalkıp tekrar volta atmaya başladım ama Cam'in kolları beni arkamdan sardı.

"İyisin, küçük omega. Yakında bir şeyler duyacağız," dedi. "Bunu bilemezsin," diye karşılık verdim, onu tutmasına karşı mücadele ederek.

Ben yapmakta olduğu elmalı turtayı fırına koydu ve beni tezgâhın üzerine kaldırarak yanıma geldi.

Bu sabah erken saatlerde, Ben beni pişirmesine yardım etmem için ikna etmişti, ancak hazırlıktan birkaç dakika sonra, bir bağırışla bıçağı elimden çekip aldı. Görünüşe göre, farkında olmadan parmaklarımı kesmek üzereydim. Etrafıma sıcak bir battaniye sarmış ve beni turta yapma şefi rolüne indirgemişti.

Ben bacaklarımı aralayarak aralarında durdu ve beni göğsüne sıkıca sardı. Cam onun yanında durdu ve enseme avuçladı, başparmağı yatıştırıcı bir ritimle tenimde aşağı yukarı gezindi.

"Ne olursa olsun hepimiz birlikteyiz," dedi Ben, elini göğsüme koyup bağ işaretime bastırarak.

"Bunu herkesin içinde yapamazsın," dedim sertçe ama bağ izini ısırırken boynuna doğru gülümsemekten kendimi alamadım.

"Kahretsin," dedi Theo, o kadar ani bir şekilde ayağa kalktı ki mutfak taburesi arkasından yere çarptı. Yapmak üzere olduğu şeyden korkarak sızlandım.

Söyle.

"Onlar yaptı," diye devam etti, bakmamız için telefonunu uzatırken gözleri kocaman açılmıştı.

Son Dakika Haberleri: Devrikler Devrildi: Vali Jacoby, Senatör Lider Jericho Porter ve diğer Atanmış Hükümet Yetkilileri İttifak Darbesi Tarafından Tutuklandı.

"İttifak, sabahın üçünde acil bir oturumla toplanan yasama meclisine tesislerle ilgili kanıtlar sundu," dedi Theo, parmakları öfkeyle çeşitli makaleleri tıklarken. "Glen ve diğer şerefsizleri tutuklamak için harekete geçtiler."

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Cam tam da benim sorumu dile getirerek sordu. Boğazım konuşamayacak kadar sıkılmıştı.

Theo yüzünü buruşturarak, "Glen evine barikat kurdu ve korumalarına ölümüne savaşmalarını emretti," dedi.

Aklım kısa bir süreliğine Dave'e gitti ve onun kurtulup kurtulmadığını merak ettim. "Ama sonunda İttifak onu yakaladı. Tansy Hapishanesi'ne konuldu.

Jericho, Richard, Dr. Bishop, Marshall Whiteburn ve tesislerdeki tüm muhafızlarla birlikte yaklaşık otuz dakika önce," dedi Theo, elimi tutmak için uzandı ve başparmağıyla bağ izimi ovdu.

Hepsinin sabıka fotoğraflarının olduğu başka bir makaleyi kaldırdı. Rüyalarım giren adamların yüzlerine bakmak için kendimi zorladım.

Artık sana zarar veremezler.

Bitti artık.

Görüşüm bulanıklaştı ve gözlerimi kaçırdım. Büyük bir rahatlama hissedeceğimi düşünmüştüm ama kendime bittiğini söylemekle gerçekten hissetmek farklı şeylerdi. Ya sonsuza kadar peşimi bırakmazlarsa? Ya bana yaptıklarından sonra asla iyileşemezsem?

"Neden hâlâ böyle hissediyorum?" Tezgâhın üzerinde rahatsız bir şekilde kayarak sordum. Tenim çok hassas, çok açıktaymış gibi hissediyordum.

Cam yüzümü iki eliyle kavradı ve beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı. Gözleri karanlıktı ve ne istediğimi anladığını biliyordum.

"Onların gitmiş olması her şeyin bir anda yok olacağı anlamına gelmiyor. Ama daha kolay olacak."

"Söz mü?" Dudaklarım titreyerek sordum. "Söz ver, tatlım."

Ona inanmaya çalıştım ama göğsüm hâlâ gergindi ve cihaz kaşındırıyordu. Glen'in sadist gülümsemesi önümde parladı ve inledim, elimi uzatıp

cihaza çizik attım. Theo elimi tuttu ve ben onu bırakmaya çalışsam da bırakmadı. Tüm adamlarım bana doğru bastırdı ve mırıldandı.

Göğsündeki titreşimler benim içimdeki bir şeyleri gevşetti. Burada onlarla birlikteydim.

Held.

Korumalı.

Güvenli.

Theo kolumu öperken, "Onu şimdi çıkarabiliriz meleşim," diye fısıldadı.

"Şu anda mı?" Ben sordum.

Cam sertleşti. "Angie yapana kadar bekleyelim. Bu sefer anestezi ile."

Daha az lekelenmiş hissetmek için cihazı çıkarma ihtiyacıyla tartışmak üzere ağzımı açtım. Ama sonra derin bir nefes aldım ve ağzımı kapattım. Onları cihazı benden çıkarmaya ikna etmemin hiçbir yolu yoktu. Ve belki de, sadece belki de, vücudum daha fazla travmayı hak etmiyordu.

Gözlerimi kapattım, ellerimi vücudumda hissetmeme izin verdim, bana doğru yaklaşımlarını ve ulaşabildikleri her tene tatlı öpücükler kondurmalarını.

"Bir süre burada kalabilir miyiz?" Sessizliği bozarak sordum. Kulübe küçük ve rahattı ve alfalarım gibi kokuyordu.

Theo, "Evi satışa çıkarmak için emlakçımızla temasa geçtim bile," dedi ve hepimizin dönüp ona bakmasına neden oldu.

Elini saçlarının arasında gezdirdi. "Yani, *henüz* satışa çıkmadı," dedi mahcup bir ifadeyle. "Sadece satın yeni bir şey almak istersek hazırlıklı olmak istedim."

Söylemediği kelimeler havada asılı kaldı.

Hiçbirimiz eve dönmek istemiyorduk.

Cam Theo'nun omzuna vurdu. "Bana uyar. Hepimize uygun yeni bir ev bulacağız, tamam mı?"

Ben başını salladı, elimi sıktı.

Dudağımı ısırđım. "Peki ya yuva?"

Theo, "Saklamak istediğın her şeyi paketleyeceğiz, canım," dedi.

Ona küçük bir gülümseme verdim. Yuvamdaki eşyaları başkalarının dokunması için bırakmak istemiyordum ama yeni bir yere başlama fikri bana doğru geliyordu.

"Bence ne yapmalıyız biliyor musun?" Theo, bağıın içinden bana ulaşan en ufak bir yaramazlık ipucuyla sordu.

Kaşlarımı kaldırdım.

"Arabayla gezintiye çık," dedi sırtarak.

Nefesimi tuttum. Düşündüğüm şeyi mi ima ediyordu?

Theo arka cebinden arabanın anahtarlarını bir çırpıda çıkardı ve bana uzattı.

Fikrini değiştirip onları göğsüme yakın tutmadan önce ciyaklayarak elinden aldım. Ben bir çığlık atarak yumruğunu havaya kaldırdı, Cam ise yüzünü saçlarıma bastırarak inledi. Kıkırdadım, Cam'in tişörtünü çekiştirerek bağ izine bir öpücük kondurdum, sonra da tezgâhtan atlayıp ayakkabılarımı giymek için kapıya koştum.

"Hadi gidelim!" Alfalarım dönp bakarak bağırdım. Birbirlerine yakın durmuş, şefkatle beni izliyorlardı. Aramızdaki bağda beni öyle güçlü bir sevgi dalgası karşıladı ki neredeyse dizlerimi bükecekti.

Sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünen bir an boyunca birbirimizin bakışlarını tuttuk, sessizlik kelimelere dökemediğimiz her şeyi barındırıyordu. Ama hepsinin içinde aşk vardı. O kadar çok sevgi vardı ki, kalbimin bunu kaldırabileceğinden emin değildim.

Ve sonra büyü bozuldu. Ben bana doğru sıçradı ve beni havada döndürdü. Cam dışarıda havanın çok soğuk olduğunu mırıldanarak beni bir ceketle sardı ve Theo şoför kapısını benim için açtı.

Hava soğuk ve berraktı ve anahtarı çevirdiğimde kulübeden uzanan çakıllı yol olasılık gibi geliyordu.

Üç Ay Sonra

Altmışıncı Bölüm

Josie

“Josie,” dedi Theo, beni hafifçe sarsarak.

Kendimi yuvanın derinliklerine gömdüm, korku göğsümü ele geçirdi. Bugün Glen'in duruşmasının ilk günüydü. Ona karşı ifade vermek üzere mahkemeye çağrılmışım ve yıllarca yaşadığım travma ve acıları bir izleyici kitlesi önünde anlatma fikri haftalardır kâbuslarımı süslüyordu.

Cam beni kollarının arasına alarak, "Tatlım, uyan," dedi.

Tamamen uyanmam birkaç dakika aldı, ama uyandığımda adamlarımın neşesi bağ aracılığıyla bana ulaştı. Burnumu kıvrarak gözlerimi açtım.

"Neden hepiniz bu kadar mutlusunuz?"

Ben'in eli battaniyenin altına girdi ve kalçamı sıktı. "Şunu izle," dedi yanağımdan öperek.

Theo telefonunu kaldırdı ve bir haber klibinde oynat tuşuna bastı.

"Bu sabah erken saatlerde, bugün duruşması başlayacak olan eski Vali Glen Jacoby için Tansy Cezaevine bir ambulans çağrıldığı bilgisini aldık. Sağlık görevlileri Bay Jacoby'nin olay yerine vardıklarında ölmüş olduğunu bildirdiler."

Yatakta ayağa fırladım, telefonu Theo'nun elinden aldım ve sıkıca kavradım. Kalbim patlamak üzereymiş gibi hissediyordum.

"Otopsi yapılacak, ancak bir gardiyan Bay Jacoby'nin zehirlendiğinden şüphelendiklerini bildirdi. Hiçbir gardiyan şüpheli bir hareket bildirmezken, polis hücrede tek bir çiçek yaprağı buldu ve cezaevi güvenlik kameraları sabah saat iki sularında servis girişinden çıkan pelerinli bir kişinin bu görüntüsünü yakaladı."

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım ve videoyu grenli siyah-beyaz görüntüde durdurdum. Bir şey seçilemeyecek kadar karanlıktı ama kim olduğundan emindim

öyleydi.

"Ben Genevieve," dedim telefonda başımı kaldırarak.

Theo'nun geniş gözleri benimkilere ulaştı. "Nereden biliyorsun?"

Cevap veremeden telefonum komodinin üzerinde titreşti ve ona doğru atıldım. Cam'in kolları belime dolandı ve yataktan yuvarlanmamı engelledi.

Bilinmeyen bir numaradan gelen mesajı açarken ellerim titredi.

Ondan kurtul ve yaşa.

Eski arkadaşına duyduğum minnettarlık içimi doldururken birkaç damla gözyaşı yanaklarımdan süzüldü. Bunu benim için, kendisi için, Glen'in zarar verdiği hepimiz için yapmıştı. Ve artık her şey bitmişti.

Theo ve Ben etrafımda kıvrılırken yüzümü Cam'in göğsüne bastırdım, üzerime çarpan duygu dalgalarını sürerken dokunuşları yatıştırıcıydı.

L Akşamüstü hepimiz dışarıda, arka bahçedeydik. Yeni evimizin tuğladan bir avlusu ve Ben'in heyecanla beklediği bir açık hava mutfağı vardı. Ateş çukuru, gül bahçesi ve geniş çimenlikle birlikte hava ısındığında kullanmak için. Yıldızları görmek istediğim için Ben çimlerin üzerine büyük bir battaniye sermişti. Cam üzerime bir battaniye daha örterken ben yorganın üzerine uzandım. Açık, soğuk bir kış gecesi idi ve ay ile yıldızlar yukarıda ışıltılı parlıyordu.

Daha başka sınavlar da olacaktı -Dr. Bishop, Jericho, Richard ve diğerleri- ama en çok korktuğum bu olmuştu. Glen bunca yıl bana sıkı sıkıya tutunmuştu ve artık gitmişti. Her adıma musallat olmamasının ne kadar zaman alacağından emin değildim. Adamlarımı buraya getirmemin bir nedeni de buydu; içimden bir ses yıldızları görmenin özgür olduğumu anlamama yardımcı olacağını söylüyordu.

Theo parmaklarını benimkilere doladı, omuz omuza uzanırken bağ işaretime hafifçe bastırması vücuduma sıcaklık yaydı. Diğer elimi havaya kaldırarak gökyüzündeki farklı takımyıldızları ve şekilleri izledim. Bağ aracılığıyla aşkın titreşen enerjisini hissettim ve bunun benim hayatım olduğuna inanamayarak sevgimi alfalarımaya geri gönderdim.

"Üşümedin mi?" Cam muhtemelen üçüncü kez soruyordu.

Bir kıkırdamayı bastırıp yüzümü ona döndüğümde nefesim havaya karıştı. Soğuk bir geceydi ama arkadaşlarımla vücut ısı ve şenlik ateşi sayesinde sıcacıktım.

"Şimdi üşüyenin *sen* olduğunu düşünüyorum," diye karşılık verdim.

"Alfalar üşümez," diye mırıldandı kollarını kavuşturarak. Üzerindeki kabarık ceket bu pozu çok daha az korkutucu hale getiriyordu.

Yarı yarıya üstüne çıkana kadar yorgan boyunca ilerlerken dudaklarım seğirdi. Burnumu yüzüne bastırdım ve sonra geri çektim.

"Aman Tanrım, cildin donuyor! Bir şeyler söylemeliydin." Fazladan battaniyelerimden birini kaptım ve onun yerine üzerine serdim.

"Ah, Cam, üşüdüğünü bize söylemeliydin," diye takıldı Ben, gözleri dans ediyordu.

Cam battaniyeyi çenesine kadar çekerken kaşlarını çatı.

"Kesinlikle. Yoksa vücut ısı için sana daha fazla sokulmam gerektiğini nereden bilebilirdim ki?" Cam'in üzerinde kişisel bir omega battaniyesi gibi hareket ederek sordum.

Ben ofladı. "Hey, aslında *donuyorum*."

Cam'e daha da sokulurken homurdandım.

"Isınıyor musun?" Mırıldandım. "İçeri de girebiliriz." Bana sarılışını sıkılaştırdı. "Bu mükemmel."

"Artık seyahat edebiliriz, değil mi?" Elimi Ben'in yanağında gezdirmek için uzanarak sordum. Hükümet omega seyahat kısıtlamalarının çoğunu kaldırmıştı ama yine de bağlanmamış omegalar için Luna'dan ayrılmak hâlâ zordu. Duruşma için burada beklemek zorunda kalmıştık. "Lilah ve Sam ziyarete geldiğimizde beni araba alışverişine götüreceklerini söylediler."

Theo boğazını temizledi. "Sürüş yasaları henüz kaldırılmadı," diye sözünü kesti.

Homurdandım. "Sanki onların burada kalması için gizlice lobi yapmıyormuşsunuz gibi." "Asla yapmayız," dedi inandırıcı olmayan bir şekilde, sırtarak

elini yan tarafımdan aşağı indirdi ve

kıçımı avuçladı. "Uh huh," dedim.

"Yarın dışarı çıkıp kutlama yapmalıyız," dedi Ben. "Seb'in bize son dakika rezervasyonu yapacağından eminim."

"Kulağa harika geliyor," diye yanıtladım.

Çoğunlukla yeni evde kalıyordum, sayısız ev yenileme projemiz beni meşgul ediyordu. Ama bu aynı zamanda benim için saklanmak için bir bahaneydi. Daha fazla dışarı çıkmak ve gerçekten *yaşamaya* başlamak istiyordum.

"Yarın terapin var, değil mi aşkım?" Theo sordu.

Ugh.

Theo görevden birkaç hafta sonra panik içinde Angie'yi aradığından beri hepimiz terapiye gidiyorduk. Korkunç kabuslar görüyordum ve artık uyumaktan korkar hale gelmiştim. Angie yaşadıklarımızdan sonra bunu hepimize tavsiye etmişti. Başta bu fikre karşı çıkmıştım, en karanlık anılarım konusunda bir yabancıya güvenebileceğimden emin değildim. Ama sonra alfalarım eğer denersem kendi terapilerini almayı kabul ettiler ve bu da beni sonunda ikna etti. Hepsinin acı çektiğini biliyordum ve ihtiyaç duydukları yardımı almalarını istiyordum.

Beta terapistiyle ilk birkaç randevum zor geçmişti. Tekrar güvende hissetmeme yardımcı olmak için başa çıkma ve topraklama becerilerini kullanmaktan bahsedip durdu ama hepsi aptalca ve işe yaramaz geliyordu. Sonra içinden çıkamadığım bir kabus gördüm; neredeyse her gece gördüğüm, uzun, karanlık figürlerin alfalarımı yuvadan söküp gözümün önünde boğazlarını kestiği kabusun aynısı. Alfalarım beni uyandırmaya çalıştı ve panik içinde Ben'in yüzüne dirsek attım. Nihayet kendime geldiğimde, burnundan fışkıran kan çarşafı kaplamıştı. Kanının kokusu beni başka bir paniğe sürüklemeye yetmişti. Dolabın arkasına kıvrılmış, yaptığım şey için kendimi cezalandırıyordum. Alfalarımın beni dışarı çıkarmaları bir saat sürmüştü. O zamana kadar Ben'in burnu neredeyse iyileşmişti ama ben hala kendimi berbat hissediyordum. Bu yüzden son birkaç aydır terapiyi ciddiye alıyordum. İşe yaradığını kabul etmek zorundaydım. Ne kadar acı verici olsa da, içimdeki yaralı karanlığın en azından kenarlarından iyileşmeye başladığını hissediyordum.

"Evet, ama duruşma olmadığı için şimdi gitmem gerekip gerekmediğini bile bilmiyorum," dedim.

Birkaç uzun sessizlik atışı geceye uzandı. "Ne istersen bebeğim," dedi Cam, beni daha da yakın tutarak.

İçimi çektim. Hepimiz yarın seansa gideceğimi biliyorduk ama bu gece bunu düşünmek istemiyordum. Bu gece sadece alfalarımınla birlikte olmak, yıldızları görmek ve burada olduğumuzu hatırlamak istiyordum.

Yaşay

or.

Ücrets

iz.

Birlikte.

Bölüm Altmış Bir

Theo

“**I** Bir daha asla geri dönmeyeceğim," diye açıkladı Josie terapistinin ofisinin lobisine girerken.

Ayağa fırladım, onu odanın ortasında karşıladım ve kollarıma çektim. Titriyordu ve kollarımın onu şimdiye kadar olan her kötü şeyden korumaya yetmesini dileyerek daha sıkı sıktım.

"Bu sefer ciddiym," dedi, sesi göğsümde boğuklaştı. "Tamam aşkım. Geri gelmek zorunda değilsin."

Her terapi seansından sonra, asla geri dönmeyeceğini söyledi. Yine de her Salı, onu randevusuna götürmemi istedi.

Nasıl hissettiğini biliyordum. Şu anda hepimiz terapideydik ve bu çok korkunçtu. İlk başta sadece Josie'ye destek olmak için gitmiştim ama aslında yararlı olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Duygularımı ifade etmeyi ve sürümden yardım istemeyi öğrenmeme yardımcı olan terapistimle bir aşk/nefret ilişkim vardı. Tüm bunlar sayesinde, değerimin yalnızca sürüme sunabileceklerime dayanmadığını, bunun içimde var olan bir şey olduğunu yavaş yavaş fark ediyordum.

Yine de çok zor bir işti.

Josie ve Cam EMDR adı verilen tuhaf bir travma terapisi görüyorlardı ve bu terapi hepimiz için çok yoğundu. Josie'nin seanslar sırasında duygularını bağdan uzak tutmaya çalıştığını biliyordum ama kaçınılmaz olarak dışarı sızıyorlardı. Cam, duygularının yoğunluğu nedeniyle korkunç bir şey olduğuna ikna olarak seansına girdikten sonra onu terapiye getirmesi yasaklanmıştı.

Josie'nin eli otomatik olarak Angie'nin cihazı çıkardığı en son yara izine dokunmaya gitti. Diğer yara izinden çok daha temizdi, derisinde zar zor görünen bir çizgiydi, ama strese girdiğinde kaşınırdı

Bazen farkında olmadan kan çekiyordu. Elini nazikçe ittim, öpmek için eğilmeden önce parmaklarımı yara izinin üzerinde gezdirdim. Josie'nin terapisti vücudunun cihazın artık orada olmadığını fark etmesinin zaman alacağını söylemişti.

Eşim onun yerine elini saçlarıma doladı. Usulca mırıldandım, arabaya gitmemiz gerektiğini biliyordum ama onu henüz bırakmak istemiyordum. Elli dakikalık seans boyunca ondan ayrı kalmak beni geriye getirdi. Hiçbirimiz onu gözümüzün önünden ayırmak istemiyorduk. Terapistimin üzerinde çalışmam gerektiğini söylediği bir başka şey de buydu. Hiç olası değil.

"Dondurma yemek ister misin meleğim?" Onun duygularını düzeltmek için bir şeyler yapmak isteyerek sordum. Terapistimin sesi kafamın içinde uçuştı: duyguların düzeltilmesi gerekmez.

Siktir et.

Josie benim omega'mdı ve ona bakmak ve onu korumak için her zaman elimden gelen her şeyi yapacaktım.

"Umm, bilmiyorum," dedi kısık bir sesle.

Düzenli yemek yeme konusunda daha iyi hale gelmişti, ancak yemek onun için hala zorlayıcıydı.

"Ya da eve gidip Ben'in ne pişirdiğine bakabiliriz?"

Ben ve Josie fırınlarını açma konusunu daha ciddi bir şekilde konuşmaya başlamışlardı. Josie online grafik tasarım ve işletme pazarlama dersleri alıyordu. Eyaletimizdeki üniversiteler henüz omegalar için dersler açmamıştı ama Lilah Josie'yi Sol'daki bir üniversiteye kaydettirmeyi başarmıştı. Ben ve Josie endişeliydiler ve bir işi yürütme becerilerinden şüphe duyuyorlardı ama bunu yapabileceklerini biliyordum.

Josie'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi ve göğsümdeki düğüm bir parça gevşedi.

"Kulağa hoş geliyor," dedi.

Onu yanıma yatırdım ve arabaya doğru yöneldik.

“Ben az önce mesaj attı,” dedi Josie telefonuyla oynarken. “Bakkaldan bir şeyler alıp alamayacağımızı soruyor.”

Göz ucuyla baktım, baş sayesinde duygularını hissetmeye çalışıyordum. Ben ne düşünüyordu da ondan market alışverişi yapmasını istiyordu? Trader Joe'dan çok uzakta değildik,

Ama Josie hâlâ insanların arasında olmaktan çekiniyordu. Onu hiçbir şeye zorlamak istemedim, özellikle de terapiden sonra.

"Seni eve bırakabilirim ve sonra geri gelebilirim," diye teklif ettim.

Dudağını ısırıldı. "Bu aptalca görünüyor."

Kalçasını sıktım. "Önemli bir şey değil."

Derin bir nefes aldı ve elini benimkinin üzerine koydu. "Hayır, gitmeliyiz. Sadece birkaç şey."

Göğsüm gerildi, ama bağdan herhangi bir panik hissedemedim, bu yüzden Trader Joe'nun otoparkına doğru bir sonraki sağa döndüm. Ön tarafa doğru bir yere çekerken ellerimin nemli olduğunu hissettim. Kahretsin, belki de bu konuda gergin olan *bendim*. Yaşadığımız onca şeyden sonra ne zaman fazla korumacı davrandığımı bilmek zordu.

Josie sessizdi ve sessizliği bozduğunda geziyi iptal edip eve dönmek üzereydim.

"Rol yapalım mı?" Pencereden dışarıya, mağazanın girişine bakıyordu.

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım.

"Biliyorsun, ben önden yürüyeceğim. Arabadan bana bakabilir ve mağazaya kadar beni takip edebilirsin." Bana doğru döndü, dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. "Hatta bayılmış gibi yaparım, böylece sen de kahramanlık yapıp beni dışarı taşırsın."

Şaşkın bir kahkaha attım. "Büyük ihtimalle tutuklanırdım."

Ereksiyonumu gizlemek için koltuğumda kıpırdandım. Kahretsin, şimdi onu rızasıyla takip etmek istiyordum.

Josie'nin gözleri kasıklarına bakarken zevkle doldu. "Vay canına, şaka yapıyordum ama şimdi bu fikre kapıldım."

"Burada olmaz," dedim kaşlarımı çatarak, herkesin içinde onu gözümün önünden ayıramayacağımı biliyordum. "Ama belki başka bir zaman böyle bir şey yapabiliriz," diye mırıldandım, arabadan çıkarken kahkahası beni takip ediyordu.

Josie kapısını açmamı bekledi ki alfam buna bayılırdı. Son derece bağımsız ve yetenekliydi ve onu boğmadan nasıl daha iyi destekleyebileceğimizi öğreniyorduk. Ama aynı zamanda bize yaslanma ve onun için bir şeyler yapmamıza izin verme konusunda da daha iyi hale geliyordu.

Elimi uzattım ama tereddüt etti.

"De-scenter kullanmalı mıyım?" diye fısıldadı. "Hoşuna gitmediğini biliyorum-" "Hayır, hayır, benim ne istediğim önemli değil," diyerek sözünü kestim. "Sen

sizi en rahat ettirecek şeyi yapmalısınız."

Bakışlarımla buluşması için çenesini kaldırdım. Başını salladı ve ne yapmak istediğini düşünürken dudaklarını ısırdı.

De-scenter takması beni sinirlendiriyordu, ama bundan da öte, omegaların bu olmadan toplum içinde tek başlarına dolaşmalarının hala güvenli olmamasından nefret ediyordum. Yasalar değişiyor olsa da toplumun buna ayak uydurması uzun zaman alacaktı.

Kendimi sabırlı olmaya zorlayarak yüzünü okşadım. "Kalabalık görünüyor mu?" diye sordu.

Mağazaya bir göz attım. Otoparkın sadece yarısı doluydu ve zaten genelde burada alışveriş yapan çok fazla alfa olmazdı.

"Öyle görünmüyor," dedim. "Tamam, hadi gidelim."

Arabadan atladı ve de-scenter şişesini koltuğa bıraktı. Onu sıkıca kucaklamak için kendime çektim ve hissettiğim gurur ve sevgi dalgasını aramızdaki bağı gönderdim.

Girişe doğru yürürken Josie elimi sıkıca tuttu ama her adımında biraz sıçrama vardı. Belki de Ben bir şeylerin peşindeydi. Hepimiz Josie'nin kendine daha fazla güvenmesini istiyorduk.

"Oh!" Josie el sallayarak haykırdı.

Josie'nin bakışlarını takip ettim ve Westin'in dükkândan çıktığını, elinde birkaç kâğıt poşetle bir el arabasını ittiğini gördüm. Josie'yi görünce gülümsedi ama solgun görünüyordu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Garip bir şekilde ona karşı korumacı hissettim. Josie'nin arkadaşıydı ve fazla desteği olmadığını biliyordum. En azından artık cihaz tarafından tehdit edilmiyordu.

"Sana rastladığımıza çok sevindim. Yarın geliyor musunuz? Hiçbir şey duymadık," dedi Josie ve Westin'i kucakladı.

"Bunun için üzgünüm," dedi Westin, "kendimi pek iyi hissetmiyorum ama gelmeyi planlıyorum."

İnlememi tuttum. Josie ve arkadaşları bir dövüş simülasyonu yapacakları bir kendini savunma dersi mezuniyeti yapıyorlardı. Bütün hafta bundan korkmuştum.

"Seni eve bırakmamı ister misin?" Josie sordu.

"Bir Omega Taksi çağırdım. Sanırım bunlar onlar," dedi ve yanımızda duran kırmızı Honda'yı işaret etti.

Kıllandım. "Bu güvenli mi?"

Şoför beta bir kadına benziyordu, ama bugünlerde çok dikkatli olamazdınız. Josie bize yaklaşık bir yıl önce başlayan bu taksi hizmetinden bahsetmişti.

Bir ay önce, sürüş yasağı henüz kaldırılmadığı için omegaların daha özgürce hareket etmelerine yardımcı olmak için.

"Birkaç kez aldım," dedi Westin, arabasından yiyeceklerini alırken. Biraz sendeledi ve ben de poşetleri elinden almak için öne atıldım. Arabanın kenarını kavradı ve derin bir nefes aldı.

"Özür dilerim, ben iyiyim. Sadece biraz başım döndü." Bakışlarımı inandırıcı olmayan bir gülümsemeyle karşıladı ve market poşetlerini geri almaya gitti. Kaşlarımı çattım ve poşetleri onun için bagaja yerleştirmek üzere döndüm.

"İyi olduğuna emin misin?" Josie, Westin'in elini tutarak mırıldandı. "İhtiyacın olursa bizimle eve gelebilirsin."

Westin sadece başını salladı. "Teşekkürler, ama ben iyiyim. Zaten bu gece yapmam gereken bir şey var."

Josie tartışmak ister gibi göründü ama vazgeçti. "Eve döndüğünde bana mesaj at. Belki yarın daha fazla konuşabiliriz?"

Westin küçük bir gülümsemeyle, "Bu hoşuma gider," dedi.

Araba uzaklaşırken Josie el salladı. Westin'in arabasını park yerine girmeden yakaladım ve elimi omega'ma uzattım.

"Hayatı çok yalnız görünüyor," dedi Josie, yanıma kıvrılırken. "Tıpkı benim seninle tanışmadan önceki hayatım gibi."

Söylemek istediğim kelimeler boğazımda düğümlendi. *Beni yalnızlığımdan kurtardın.*

Alnından öpmek için eğildim. "Seni seviyorum," diye mırıldandım.

Bakışlarımı ısıltılı bir gülümsemeyle karşıladı ve mağazaya girerken elimi sıkıca tuttu.

Altmış İkinci Bölüm

Cam

T Spor salonundaki enerji kutlama havasındaydı. Kendini savunma sınıfı gerçek spor salonuna taşınmış, artık bodrumda gizlice pratik yapmıyordu. Josie

Bu mezuniyet etkinliğini ayarlamak için haftalarca çalışmışlardı ve tüm kadınlar heyecanla sohbet ediyorlardı, ancak alfaların çoğunun benim hissettiğim kadar gergin göründüğünü fark ettim.

Ben, Theo ve ben Poppy'nin alfalarının yanında durduk. Omega'larına odaklanmadan önce başlarını salladılar. Onları suçlamadım, bakışlarımı Josie'den ayıramıyordum. Odanın içinde rahatça dolaşıyor, herkesi selamlıyor ve arkadaşlarına sarılıyordu. Aramızdaki bağ sayesinde onun mutluluğunu hissettiğimde yüzüme aptalca bir gülümseme yayıldı. Gözleri benimkilerle buluştu ve gülümseyerek odanın diğer ucuna el salladı. Koşup onu kollarımın arasına alma isteğimi bastırmak zorunda kaldım. Ben kolunu bana doladı.

"Bizim olduğuna inanamıyorum," dedi gözlerini ondan ayırmadan. Ben de aynı fikirde olduğumu homurdandım.

Luc ellerini çırttı ve oda sessizleşti. Tekerlekli sandalyede oturan zayıf bir kadının önünde durduğunu fark ettim. Ona tam olarak bakamadım ama bahse girerim Charlie'ydi.

"Çok uzatmayacağım ama herkese hoş geldiniz demek ve burada olduğunuz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Özellikle Josie'ye bugünü organize etmek için yaptığı tüm çalışmalar için teşekkür etmek istiyorum. Onun ısrarı olmasaydı bu öz savunma grubu var olamazdı."

Odada alkışlar ve tezahüratlar koptu ve arkadaşım kızardı. Yenilebilir görünüyordu.

"Bugün sınıf katılımcılarımızın gerçek dünyadan bir öz savunma simülasyonu yapmalarına izin vermekle ilgili. Sürü arkadaşım Paulo, simülasyonları canlandıracak.

bugün." Luc tepeden tırnağa vatka giymiş bir alfayı işaret etti. Paulo hepimize dostça bir el salladı. İçgüdüsel olarak ondan nefret ettim.

Luc devam etti, şimdi bir not kağıdını okuyordu. "İzleyen tüm alfaların bunun gerçek olmadığını hatırlamaları çok önemli. Omegalarınızın kurtarılmaya ihtiyacı yok ve eğer simülasyonu bozarsanız onların gazabına uğrarsınız." Karttan başını kaldırdı. "Josie bana bunu kelimesi kelimesine söylemem gerektiğini söyledi." Küçük dostum ona gülümsedi ve Ben de yanımda homurdandı.

Paulo, "Unutmayın, korkarsanız, canınız yanarsa veya herhangi bir nedenle simülasyonu durdurmanız gerekirse güvenli kelime *kırmızıyı* kullanın. Bugünün amacı benden güvenli bir şekilde uzaklaşmak. Şimdi, hadi eğlenelim!"

Kadınlar koruyucu ekipmanlarını giymeye gittiler. Westin, Clementine ve Poppy'yi tanıdım. Angie ve sürüsü de buradaydı, elini şişen karnına dayamıştı.

Josie sınıfta en uzun süre kalan kişi olduğu için ilk o gitmeye gönüllü oldu. Kardeşlerim ve ben, onu etkilememesi için endişelerimizi bağdan korumak için elimizden geleni yapıyorduk. Bağ şefkatle okşadım ve o da bana bakarak bir öpücük gönderdi.

Kadınların hepsi Josie'ye tezahürat yapmak için sıraya dizilmişti. Simülasyon başladığında kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Josie market alışverişi yapıyormuş gibi davranırken Paulo ona yaklaştı ve konuşmaya başladı. Birkaç dakika sonra sözleri daha da agresifleşti ve ona kendisiyle gelmesi gerektiğini söyledi. Josie reddetti ve adam onun kolunu tuttu. Josie onu tuttuğu yerden kolayca kurtuldu ve geri çekilmeye çalıştı ama adam hızla Josie'nin bacaklarını tuttu ve onu yere düşürdü. Yumruklarımı sıktım, göğsümden bir hırıltı yükseldi. Ben kolunu bana doladı.

"O iyi," diye mırıldandı. "Bak."

Josie bir bacağına bükerek kafasına doğru tekmeledi ve Paulo'nun onu tutuşunu kırdı. Ardından Paulo'ya olabildiğince sert bir tekme atarak dizine vurdu. Adam bıraktı ve Josie ayağa fırladı. Adam tekrar üzerine geldi ve onu belinden yakaladı. Kadın uzanıp adamın omuzlarını kavradı ve kasığına bir diz indirdi. Paulo yere düştü.

"Sikeyim evet!" Theo heyecanla kükrerken ben bağırdım.

"Kıç tekmeliyor," dedi Ben.

"Tabii ki öyle. İnanılmaz biri," diye karşılık verdim, gözlerimi ondan ayırmadan.

Paulo uzandı ve Josie kaçamadan ayak bileğinden yakalayarak onu yere çekti. Adrenalin pompalanıyordu ama Josie

Sakindi. Paolo onu kendine çekene kadar bekledi ve sonra boştaki bacağıyla saldırarak yüzüne vurdu. Ayağa kalkıp kaçmadan önce Paolo'nun ulaşamayacağı bir yere doğru süründü.

Kadın adamdan kurtulduğunda, ses geri geldi ve tüm kadınların ve diğer izleyicilerin tezahürat yaptığını fark ettim. Ben de alkışlayarak ve olabildiğince yüksek sesle bağırarak onlara katıldım. Josie kaskını çıkardı, ona gülümseyen Paolo ile el sıkıştı ve sonra bize doğru koşarak kendini bana doğru fırlattı. Onu kolayca kaldırdım ve etrafımda döndürdüm. Ben ve Theo iki yandan bastırdı, hepimiz onu sıkıca tuttuk.

"Başardım!" diye haykırdı.

"Senden hiç şüphe etmedim bebeğim. Çok gururluyum," dedim, bir elimle boynunu sıkıca kavradım ve onu bir öpücük için kendime çektim.

"Bu inanılmazdı meleğim," diye mırıldandı Theo. "Hepimizi alt edebileceğinden hiç şüphem yok."

"Yani muhtemelen, evet, yapabilirim!" dedi.

"Kendinden çok emin ve güçlü görünüyordun, kıymetlim," dedi Ben, onu kucaklamak için elimden çekerek.

Josie arkadaşlarının yanına geri döndü ve sırası gelen herkese yüksek sesle tezahürat yaptı. Hepsi harikaydı ve Luc'un onlara ne kadar çok şey öğrettiğinden etkilendiğimi itiraf etmeliyim.

Tüm simülasyonlardan sonra Josie arkadaşlarıyla konuşurken üçümüz kenarda durduk. Luc bize doğru yürümeden önce Charlie'ye bir öpücük vermek için eğildi.

"Bugün burada olduğunuz için teşekkürler," dedi. "Bence iyi geçti."

"Tüm yaptıklarınız için teşekkürler," dedim elini sıkarken. "Bu Josie için çok şey ifade ediyor."

"Sınıfı daha fazla kişiye açmaktan bahsediyoruz ve daha fazla yardım almak harika olur. Omegalar olabilir..."

"Ne olabiliriz?" Josie, yerinden sıçrayan Luc'ün arkasından yaklaşarak sordu.

"Uh..." diye kekeledi, gözleri irileşmişti. "Ben'e derslere yardım etmek isteyip istemediğini soruyordum," diyerek konuyu değiştirdi.

Josie geniş bir gülümsemeyle Ben'e dönmeden önce gözlerini bir an için ona dikti.

"İster miydin?" diye sordu ve bağın içinden umutlu olduğunu hissedebiliyordum.

"Yardımcı olabileceğimi düşünüyorsanız, tabii ki," diye karşılık verdi Ben, gülümseyerek.

Gülümsedim, onun adına sevindim ama aynı zamanda benden yardım istemediği için kıskandım.

Theo ve bana bakarak, "Belki siz ikiniz de atıcılıkla ilgilenenlere öğretmekte yardımcı olabilirsiniz diye düşündüm," dedi. Beni işe yarar biri olarak gördüğü için saçma bir gurur duyarak şişindim.

"Elbette," dedi Theo gülümseyerek.

"Harika," dedi Luc. Josie'nin omzunu sıktı ve hafifçe eğildi. "Tam bir baş belasısın ama seni tanıdığım için gurur duyuyorum."

Josie homurdandı ve kollarını ona dolayarak onu sarılmaya zorladı. "Seni koca yumuşak. Sınıfımızın genişlemesi konusunda çok heyecanlıyım, özellikle de Charlie de bize katılacağı için," dedi ve Luc'tan ayrılıp odanın öbür ucundan ona başıyla onay veren Charlie'ye el salladı. "Yakında spor salonunun adını *Alpha ve Omega Gainzz* olarak değiştirmemiz gerekecek. İki Z ile."

Luc inledi. "Lanet olası omegalar," diye mırıldandı uzaklaşmadan önce.

Josie kıkırdayarak yanıma doğru eğildi. Elimi sırtında gezdirerek onu kendime yaklaştırdım.

"Bugün mükemmeldi," diye iç geçirdi.

Eğildim ve onu öptüm, dudakları benimkilere karşı yumuşak ve tatlıydı. "Nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum," diye mırıldandım, bağın içinden onu okşayarak.

Bölüm Altmış Üç

Josie

“Y Gerçekten iyi gittiğini düşünüyor musun?" İlk kez sormuyordum.

Cam bana tatlı bir gülümseme verdi ve yukarı çıkarken beni kendine çekti. yürüyüş yolu. Yukarı baktım, tuğladan yapılmış kulübeyi ilk gördüğümde olduğu gibi yeni evimizden büyülenmişim. Sadece bir aydır buradaydık ama kendimi hiç bu kadar evimde hissetmemiştim.

"Her şey mükemmeldi. Her şeyi organize ederek harika bir iş çıkardın ve en iyi dövüşçü sendin," dedi ön kapının kilidini açarken.

Mutluluk göğsümü doldurdu ve onu öpmek için parmak uçlarımda durdum. Her zamankinden daha fazla övülmek istiyordum -muhtemelen yakında ateşim çıkacağı için- ve alfalarım beni memnun etmekten mutluluk duyuyor, asla rahatsızlık veriyormuşum gibi hissettirmiyorlardı. Şimdi Cam'e bakıyorum - kazağının kolları kıvrılmışken ön kollarının esneme şekli, topuzundan kaçan dağınık saç telleri, kıcının şekli...

Cam boğazını temizledi ve ben de açık kapının önünde hareketsiz durduğumu fark ettim.

"Beni sikmek için daha fazla zamana ihtiyacın var mı, yoksa içeri girelim mi?" diye sordu, dudakları seğiriyordu.

Ona dilimi çıkardım ve kapıdan içeri girdim, kıcıma *sert* bir şaplak attığında ciyakladım.

"Ah," dedim ona en inandırıcı olmayan bakışımı atarak.

"Ah, ne?" Ben antreden içeri girerek sordu. Mutfaktaki boş yemek tepsilerini boşaltabilmek için arka taraftan girmişti.

"Cam kıcıımı tokatladı," dedim dudaklarımı bükerek.

Ben kıkırdadı, sonra yüz ifadesini hızla ciddileştirdi.

"Çok üzgünüm, kıymetlim. Bunu yaptığına inanamıyorum."

Ben arkama geçti, iki eliyle kığımın yanaklarını kavradı ve onlara masaj yaptı.

"Velet," dedi Cam çenemi kavrayarak. Bakışları ateşliydi ve her yerimin ısındığını hissederek kıvrandım. Ben'in siki kığıma sürtündü ve ben bunu yatak odasına götürmeyi önermek üzereydim ki Theo yüzünde bir kaşla kapıdan içeri girdi.

"Sorun nedir?" Göğsüm sıkışarak sordum.

"Postadan bir mektup gelmiş," dedi, elindeki zarfa zehirli bir şeymiş gibi bakarak. Cam'in göğsünü ittim, o da isteksizce beni bıraktı.

Mektubu almak için elimi uzattım ama Theo tereddüt etti.

"Annenden gelmiş gibi görünüyor," dedi sonunda bakışlarımla buluşarak.

Donup kaldığımda vücudum buz kesti, açık elim havada sallanıyordu. Cam homurdandı ve beni kollarıyla sardı. Vücudu benimkine karşı sıcak ve yatıştırıcıydı ve koruyucu dokunuşu havanın ciğerlerime geri girmesine yardımcı oldu.

"Okumak zorunda değilsin," dedi Ben şiddetle, göğsünden bir hırıltı koptu. Onun bu güçlü tepkisi karşısında irkilerek sıçradım.

"İyi misin?" Yüzünü avuçlamak için uzanarak sordum.

Ben genellikle derin duygularını mizahla örterdi ama şu anda bağın içinden derin bir acı akıyordu. Ailesinin onu yüzüstü bırakmasının nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Lilah'la uzun uzun konuştuktan sonra, yıllar önce neden topluluklarının isteklerine uyup iletişimi kestiğini anlamak için annesine ulaşmıştı. Birkaç yapmacık konuşma yapmışlardı ama bu ona umduğu kapanışı getirmemişti. Bazen acı onarılamayacak kadar derin oluyordu.

"Sana davranış şeklini beğenmedim," diye mırıldandı.

Başparmağımı bağ izinin üzerinde gezdirdim ve gerginliğin ondan sızdığını hissettim.

Mektuba tekrar uzandım ve bu kez Theo mektubu elime tutuşturdu. Açmaya karar vermeden önce bir an tereddüt ettim. Annemin tanıdık yazısı bana bakıyor, kalbimi sızlatıyordu. Tekrar yukarı bakmadan önce mektubu iki kez taradım.

"Beni görmeye gelmek istiyor," dedim. "Görünüşe göre özür dilemek için."

Mektup kısa ve özdü, bu da onu göndermekteki gizli amacını anlamayı zorlaştırıyordu. Çünkü bu mektubu göndermesinin

sadece *özür dilemek* için beni görmek istedi.

"Ne yapmak istiyorsun, bebeğim?" Cam sordu. Sorusu karşısında eridim ve ona sarılmak için kollarının arasında döndüm. Benim yerime karar vermek yerine ne istediğimi sorması her şeyi ifade ediyordu.

Mektubu görmezden geleceğimi ya da gerçekten istediğim şeyi yapıp karşılığında ona kötü bir mektup göndereceğimi söyleyecektim ama sonra aklıma Glen'in evinde saçımı okşayışı geldi... ve giderken kapıyı açık bıraktı. Ve Jericho'ya inanacak olursak, beni o zamandan çok önce de kurtarmıştı.

"Onun söyleyeceklerini duymak istediğim için aptal mıyım?" Cam'in göğsüne doğru mırıldandım.

"Tabii ki hayır," dedi Theo, sırtıma bastırarak.

Gözlerim Ben'i buldu. Çenesi gergindi. İçini çekti ve eğilip beni yanağımdan öptü.

"Neye karar verirsen ver, seninle olacağız."

Bölüm Altmış Dört

Josie

M Annem karşımdaki koltuğunda kıpırdandı. Oturma odası için seçtiğim yeni sandalyelerden birinde oturuyordu - rahat, beyaz buklet koltukta oturuyordu ve içimden onu zorla koltuktan kaldırıp rahatsız bir şeyle değiştirmek geliyordu. Tahta bir sandalye gibi... çivili.

Bu buluşmayı kabul etmişim ama şimdi o buradaydı ve varlığı yeni evimizi kirletiyormuş gibi hissediyordum. Kazağımdaki bir ipliği karıştırdım ve kendimi bu garip sessizlikten uzaklaştırmaya çalıştım. Havadan sudan konuşacak havada değildim ve zaten bu buluşmayı isteyen de oydu.

Ben herkese çay doldurmayı bitirdi -onu beslemeyeceğimiz konusunda ısrarcıydı- ve sonra kanepede yanıma oturdu, soğuk ellerimi sıcak ellerinin arasına aldı. Onun dokunuşu bana bunun alfalarımın yanına ilk taşındığımda yaşadığımız işkenceli veli toplantısına benzemediğini hatırlattı. Bu sefer güç bendeydi. Onu istediğim zaman kovabilirdim. Bu düşünce neredeyse yüzüme bir gülümseme yerleştiriyordu.

Annem boğazını temizledi. Cam sinirlendi ve vücudu benimkiyle aynı hizaya gelene kadar bana yaklaştı. Theo kanepenin yanındaki koltuğundan bakışlarımı karşıladı ve kaşlarını kaldırdı. Bu kez dudaklarımı çekiştiren sırtışa tam olarak engel olamadım. Annemi dışarı atabileceğine dair bir işaret vermemi beklediğini biliyordum. Başımı hafifçe salladım ve o da kaşlarını çattı.

Annem çayından bir yudum aldıktan sonra, "Eminim neden görüşmek istediğimi merak ediyorsundur," dedi. Umarım dili yanmıştır.

Sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi bana baktı ama ben ona kayıtsız bir omuz silkme gibi görünmesini umduğum bir cevap verdim.

"Asıl sebep özür dilemek istememdi. Olmak istediğim gibi bir anne olamadım. Çok şey yaşadığınızı biliyorum ve size daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm." Sesi, sanki bir oyunda iyi prova edilmiş replikler söylüyormuş gibi düzdü ve konuşurken gözlerini çayından ayırmıyordu.

Theo alay etti ve Cam öfkeyle titredi, ama cevabını tutamayan Ben oldu.

"*Daha fazla* yardım mı? Ne zaman yardım ettin ki?" diye alaycı bir şekilde tısladı.

Onu yatıştırmak için yanına eğildim ve ön kolunu okşadım ama beni savunmaya gelmesi beni heyecanlandırdı.

Annem Ben'in suçlayıcı bakışlarına dayanamadı, onun yerine pencereden dışarı bakmaya başladı, sanki hâlâ çıplak olan ağaçlar gördüğü en büyüleyici şeymiş gibi.

"Vali Jacoby'nin evinde ona yardım ettim," dedi yumuşak bir sesle.

Göğsüm sıkıştı ve şimdi uzaklara bakma sırası bendeydi. Cam kolunu bana doladı ve alnımdan öptü.

Glen'in evinde kapıyı bilerek açık bıraktığına inanmak istemiştım. Şimdi bunu doğruladığım için nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum. Bu, bir ömür boyu süren ihmali telafi edecek miydi? Ona teşekkür mü etmeliydim?

Sessizlik uzadı. Konuşmak, gerginliği azaltacak bir şeyler söylemek için ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı.

Theo sandalyesinde öne doğru eğildi. "Gerçekten neden buradasın, Angeline?" Ses tonu eşitti ama arkasındaki otoriteyi inkâr etmek mümkün değildi. Annem sanki omurgasını çelikleştiriyormuş gibi daha dik oturdu.

"Dediğim gibi, kızım ile konuşmak istedim," diye sertçe cevap verdi.

Sözlerinin altındaki yalanı sezerek gerildim.

Belki de hepimizin onun saçmaladığını düşündüğünü fark etti ve aceleyle devam etti. "Ben de çok şey yaşadım Josephine. Burada incinen tek kişi sen değilsin."

Ses tonu aşına olduğum soğukluğa geri dönmüştü. Sözlerinden etkilenmedim bile -tam da ondan beklediğim gibi- ama alfalarım gerildi. Annemin burnu onların acı kokularını aldığı anda parladı ve alfalarımın kokusunu alması içimi öfkeyle doldurdu. Cam ve Ben'i sahiplenmeye devam ettim, Theo ona dokunamayacağım kadar uzakta olduğu için hayal kırıklığına uğramıştım.

"Ve şimdi Jericho ve Richard hapiste olduğu için gidecek hiçbir yerim yok. Hükümet evimize ve tüm eşyalarımıza el koydu ve beni banka hesaplarımızdan mahrum bıraktı."

"Banka hesapları," diye düzelttim. "Omegaların banka hesabı olmaz, değil mi? Finans gibi karmaşık bir konuda bize güvenilemez."

Annem gözlerini kırıştırdı ve kabalığımı azarlamamak için kendini tuttuğunu söyleyebilirim. "Ne yapmam gerekiyor? Hiçbir şeyim yok," dedi, ses tonuna bir sızlanma katarak. Lanet olası bir *sızlanma*, sanki bu beni onun durumuna karşı yumuşatacaktı gibi.

"Demek buraya para istemeye geldin," diye homurdandı Cam.

Annem hiçbir şey söylemedi ve ihtiyacım olan tek doğrulama buydu. Duygularım beni boğmakla tehdit ediyor, göğsümü sıkıyor ve nefes alamama saniyeler kalana kadar sıkıyordu. Ayağa kalktım.

"Hemen döneceğim," diye ağızımdan kaçırdım.

Kendimi ölçülü adımlar atmaya zorlayarak odadan çıktım ama onun görüş alanından çıkar çıkmaz mutfağa doğru koşmaya başladım. Mutfak şöminesinin yanında yere kıvrıldım ve vücudumu saran buz gibi soğuktan kurtulmaya çalıştım.

Birkaç dakika sonra ayak sesleri duydum.

"Tatlım?" Cam önümde çömeldi ve dikkatli bir şekilde elini kolumda gezdirdi. "Gitmesini istiyor musun?"

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan Theo hışım ile mutfağa girdi. Bir hışım ile yanıma oturdu ve beni kucağına çekerek kollarıyla sardı ve yüzünü saçlarıma bastırdı.

"Kendimi kaybetmeden önce oradan çıkmam gerekiyordu," diye mırıldandı. Dudağımla ısırdım. "Ben onunla yalnızken iyi olacak mı?"

"İyi olacak," diye Cam beni rahatlattı. "Ya da o çaydanlığı onun üzerine dökcek. Her iki şekilde de," diye mırıldandı nefesinin altında.

"Ne yapmak istiyorsun? Sadece söyle ve ben de ondan kurtulayım," diye hırladı Theo.

Her ne kadar bundan nefret etseler de kararı benim vermeme izin vermelerini takdir ettim.

"Sence ona yardım etmeli miyiz?" Fısıldadım.

"Hayır," dedi ikisi de aynı anda. Theo'nun göğsü bir hırıltıyla gümbürdedi.

Yavaşça başımı salladım, kazağımın ipliğini karıştırıyordum. Theo derin bir nefes aldı. "Ama bu senin seçimin."

Bakışlarıyla karşılaştım, ağızım şaşkınlıktan hafifçe aralandı. "Ona yardım etmek istediğim için kötü biri miyim?" diye sordum.

"Senin hiçbir yanın kötü olamaz," dedi Cam yüzümü avuçlayarak.

"Ama yapmamam gerektiğini düşünüyorsun."

İkisi de sessizleşti ve sözlerine dikkat ettiklerini biliyordum.

Theo sonunda, "Onun senin iyiliğini hak ettiğini düşünmüyorum," dedi.

"Ama eğer iyilik yapmayı seçersen seni yargılamam."

Sözlerini zihnimde evirip çevirdim. Bir yanım intikamcı olmayı arzuluyordu. Oturma odasına dönüp, Richard ve Jericho'nun beni taciz etmesine seyirci kaldığı ve acımasız sözleriyle kendisinin de bundan pay aldığı onca zaman için yıllarca bastırdığım öfkemi serbest bıraktığımı hayal edebiliyordum. Bana kendimden nefret etmeyi öğreten oydu.

Ama sonra aklıma oturma odasında ne kadar küçük görüldüğü geldi... ve kaçmama izin verdiği gerçeği. Çok acı çekmişti ve keşke onu farklı bir hayatta, istismarcı alfaların olmadığı bir hayatta tanıyabilseydim diye düşündüm. Şimdi ona ne olacaktı? Dünya tek başına bir omega için hâlâ kasvetli bir yerdi. Theo'ya yaslandım ve gözlerimi kapattım.

Sakin bir sessizlik içinde oturduk, Cam ve Theo'nun kokuları yanan odunların dumanına karışıyordu.

Cam saçlarımla oynarken, "Mutfakta bir şömine olmasının amacını anlamadım ama bu güzel," dedi.

Gülümsedim, yanağından öpmek için eğildim, sakalının kirli sakalı dudaklarıma değiyordu.

"Ben... Ben onun gitmesini istiyorum ve onu bir daha görmek istemiyorum. Belki de hiç," dedim sessizce, Cam ve Theo'ya bakarak. İkisi de başını salladı ve Cam'in bacağımdaki tutuşu sıkılaştı. "Ama... Ona biraz para vermek istiyorum. Sadece bir kerelik bir şey. Ama sana geri ödeyeceğim."

Theo altımda sertleşti ve dudağımı ısırdım. Kabul etmeseler bile kararımın dolaylı hayal kırıklığına uğradıklarına eminim.

"Ne yapacaksın?" Cam homurdandı.

Dudağım titredi. "Bunun benim seçimim olduğunu söylemiştin," diye fısıldadım. Yanaklarım kızardı ve utanç üzerime çöktü.

"Paramız kime ait?" Cam çenemi kavrarken gözleri kararmış bir halde sordu.

Beynim kekeleydi. *Bekle, üzüldüğü şey bu muydu?*

"Bu hileli bir soru gibi geliyor," dedim. Cam bana onaylamayan bir bakış fırlattı. "Ama ona para vermek istemiyorsun. Bu benim kararım, bu yüzden senin paranı almam adil değil..."

Cam'in öfkeli ifadesi ve Theo'nun gürleyen hırıltısı beni susturdu. "Beni dinle bebeğim," dedi Cam, tedirginliği her sözüne sinmişti. kelime. "Sahip olduğumuz her şeyi paylaşıyoruz. Bir daha asla bize herhangi bir şey için geri ödeme yapmaktan bahsettiğini duymak istemiyorum."

Başımı salladım, gözlerim kocaman açılmıştı.

"Siktir. Bunun için seni daha sonra tokatlamak zorunda kalacağım," dedi Cam ve beni utandırdı. "Siz taksi çağırırken ben de ona para getireyim." Mutfaktan çıkmadan önce bana sert bir öpücük verdi.

"Sen burada kalabilirsin canım. Biz onunla ilgileniriz," diye önerdi Theo. Başımı salladım. Yatağa kıvrılmak ne kadar güzel olsa da, bu işin sonunu görmem gerekiyordu.

Annem ve Ben'in birbirlerini tanımadan oturdukları oturma odasına geri döndük. Ayağa fırlayan Ben'in rahatlaması aramızdaki bağdan hissediliyordu. Kolunu belime sıkıca doladı ve beni yanağımdan şefkatle öptü.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim," diye fısıldadı ve ben bir kahkaha attım.

Keskin bir nefes alma sesi duydum ve Ben'le bana bakan anneme baktım. Yüzündeki ifade saf bir özlemin ifadesiydi.

"Sana bir taksi çağırdım," dedim. "Şimdi yanaşılıyor. Ön ödemeli, seni istediğin yere götürsün."

Para konusunu açıp açmayacağını görmek için bekledim ama o sadece ayağa kalktı, erik rengi kalem eteğini ve ona uygun bluzunu düzeltti. Kapıya doğru yürürken omuzları kamburlaşmıştı, sanki yenilmiş gibiydi. Belki de duruşundan çok fazla anlam çıkarıyordum.

Onu dışarı kadar takip ettik, omega taksi servisinin garaj yoluna girmesini izledik. Nereye gideceğini, arkadaşlarıyla kalıp kalmayacağını merak ettim. Bir yanım ona sormak istiyordu, iyi olacağına dair kendimi rahatlatma ihtiyacı hissediyordum. Ama sonra taksiye doğru yürümeye başladı ve o an geçti.

Eli kapının kolunda hareketsiz kaldı. "Özür dilerim," dedi omzunun üzerinden bana bakarak. Boğazını temizleyip arabanın kapısını açmadan önce gözlerimiz kısa bir süre buluştu.

Soğuk bir rüzgâr üzerimden geçti ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Havada annemin kederle yoğrulmuş kokusunun belli belirsiz bir izi vardı. Bu özürle ilgili bir şey gerçek gibiydi ve kalbim göğsümde sıkıca kenetlendi.

"Hayatıma dahil olmanı istemiyorum. Lütfen gelecekte bana yaklaşma ya da benimle iletişime geçme," dedim usulca, gözyaşlarının taşmasını engellemek için gözlerimi kırıştıtararak.

Annem başıyla onayladı ve taksiye bindi ama daha kapıyı kapatmadan Cam elinde kahverengi bir zarfla dışarı çıktı. Doğruca anneme yöneldi, elini tavana koydu ve onunla göz hizasına gelecek şekilde eğildi. Ne dediğini duyamadım ama içinde para olan zarfı ona uzattı. Parayı alırken gözleri büyüdü. Cam kapıyı kapattı, gürültülü *gümbürtünün* kesin bir havası vardı.

Taksi uzaklaştı. Onlar uzaklaşırken annem arkasına bakmadı.

Cam uçümüze doğru yaklaştı, yüzümü iki eliyle kavradı ve beni alnımdan öptü.

"Ona ne söyledin?" Ben sordum.

"Ona verdiğim şeyin kaynaklarımızla kıyaslandığında hiçbir şey olduğunu ve seni mutsuz edecek bir şey yaparsa elimizdeki her şeyi ona karşı kullanmaktan çekinmeyeceğimizi söyledim."

Cam'in çenesi sabitti, ifadesi neredeyse meydan okur gibiydi, sanki tehdidine kızmamı bekliyordu. Ama kızgın değildim... bitkin düşmüştüm. Göğsüne gömüldüm ve alfalarımın kollarını etrafıma sarıp çökmemi engellemelerine izin verdim.

"Onu affetmediğim için kötü biri miyim?" Kendimi tuttuğum gözyaşlarım yavaşça yanaklarımdan aşağı süzülürken sordum.

Ben garaj yolunda ağlarken bana sarıldılar ve güven verici sözler mırıldandılar. Bunun neden kalp kırıklığı gibi hissettirdiğini anlamıyordum. Uzun, çok uzun zamandır annem olmamıştı ve yine de elinde parayla beni terk ettiğini görmek, çiğ bir yarayı yeniden açmak gibi hissettirdi.

I Elimi Cam'in en yeni örgü battaniyesinin inişli çıkışlı sıralarında gezdirdim.

Parlak sarı ve turuncu çizgileri vardı ve bir şekilde daha orantısızdı önceki projelerine göre. Ama yumuşacıktı ve onun gibi kokuyordu ve yuvamda olması onun sevgisini, sadece benim için bir şey yapmak için zaman ayırdığını hatırlatıyordu.

Annem gittikten sonra biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı ve tavan arasındaki yuvama çekildim. Çoğu omega penceresiz odalarda yuva yapmak isterdi çünkü

daha güvende hissettim. Adamlar bodrumu yuvama dönüştürmeyi teklif etmişlerdi ama ben onlara orayı spor salonu olarak kullanmaları gerektiğini söyledim ve çatı katını talep ettim. Çatı katındaki ana odanın kirişleri açıkta bırakılmış tonozlu bir tavanı ve her iki yanında iki penceresi vardı. Kendimi bir ağaç evdeymişim gibi hissettiriyordu. Bir daha asla kilitli kalmak istemedim.

Yeni parke zeminler döşedik ve ısıtmalarım sırasında ayrılmamıza gerek kalmaması için büyük bir banyo ve mini mutfak ekleme planlarımız vardı, ancak şu ana kadar yerde sadece büyük bir yatak vardı. Yaklaşan ısınmamı kulübede geçirmeye karar vermiştik, bu yüzden bu alanı bitirmek için biraz zamanımız vardı.

Annemin ziyaretinden sonra duygularımın beni ele geçirmesini bekledim ama gelgit dalgası hiç gelmedi. Belki hissizleşmişim... ya da belki de uzun zaman önce bir annem olmamasını kabullenmişim. Artık kendi ailem vardı ve bu, ailemin ellerinde yaşadığım acıları silmese de, artık bana asla gelmeyecek bir sevgi vermelerini beklemediğim anlamına geliyordu.

Merdivenler gıcırdadı ve saati kontrol etmek için telefonuma baktım. Cam'in yüzü kapıda belirdi.

"İçeri girebilir miyim?"

"Beni bulmadan önce tam on yedi dakika geçirdin. Bu bir rekor olabilir," dedim küçük bir gülümsemeyle.

Cam kapı aralığında durmak için hareket etti ve bitmemiş çerçeveye yaslandı.

"Hâlâ yalnız kalmaya ihtiyacın varsa gidebilirim," dedi nazikçe. Bunu kastettiğini biliyordum -erkek arkadaşlarım beni rahat bırakma konusunda çok daha iyi olmaya başlamışlardı. Ama ben onu burada istiyordum.

Kollarımı açtım ve o da sırtarak yanıma çöktü ve beni göğsünün üstüne çekti.

"Yastık düzenimi bozdun," dedim gömleğinin içinde boğuklaşan sesimle.

"Üzgünüm bebeğim, onları düzeltmek ister misin?" diye sordu ciddiyle.

Teslim olmadan önce bir anlığına omega doğamla savaştım. Uzandım ve birkaç yastığı doğru hissedene kadar yeniden düzenledim. Sonra iyi bir önlem için Cam'in gömleğini çıkardım. Gömleği yuvama yerleştirip tekrar göğsüne yerleştiğimde kıkırdadı.

Birkaç dakika sessizce uzandık. Gözlerimi kapadım, parmaklarımı çıplak teninde gezdirdim ve kokusunu içime çektim.

"Kararım seni üzdü mü?" Fısıldadım.

"Üzgün değilim tatlım," dedi, bana daha sıkı sarıldı ve alnımdan öptü. "Yani, *sana* kızgın değilim. Ona kızgınım."

Mırıldandım, boynuna sokuldum.

"Sence..." Boğazımda bir yumru oluşmuştu. Cam bekledi, eli gömleğimin altına doğru ilerledi ve sırtımdaki deriyi okşadı. "Sence ciddi miydi? Üzgün olduğunu mu?"

Cam tereddüt etti, eli tekrar hareket etmeden önce durakladı.

"Sanırım yaptım," dedi sonunda.

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefes verdim. "Öyle mi?"

"Evet. Glen'den kaçmana yardım etti," dedi istemeye istemeye. Sonra da nefesinin altından kulağa şüpheyile gelen bir şey mırıldandı: "Lanet olası asgari düzeyde."

Gülümsememi boynuna bastırdım ve tarçınlı çörek kokusunun beni sarmasına izin verdim.

"Beni desteklediğin için teşekkürler," diye fısıldadım, daha da sokularak. "Her zaman."

Bana nazikçe masaj yaparken ellerini vücudumda aşağı yukarı gezdirdi. Kaslarım yavaşça gevşedi ve beni kemiksiz bıraktı. Uykuya dalmadan önce fark ettiğim son şey, Theo ve Ben'in öğleden sonra uykusu için bize katılmasıyla yatağın üzerinde oluşan dalgalanmaydı.

Altmış Beşinci Bölüm

Ben

“H "Bundan sonra onu nasıl neşelendireceğiz?" Theo elini saçlarında gezdirerek sordu. "Sence dondurma işe yarar mı, yoksa daha fazlasına ihtiyacın var mı?"

Kaşlarımı kaldırdım. Üçümüz DMV otoparkında durmuş, gözlerimiz ön girişe dikilmiş, Josie'nin çıkmasını bekliyorduk.

"Neşelenmeye ihtiyacı olduğunu sana düşündüren nedir?" Sırıtarak sordum.

Josie bütün sabah evin içinde zıplamıştı, omega sürüş karşıtı yasaların kaldırılmasından duyduğu heyecan her zamanki sabah huysuzluğuna ağır basıyordu. Onun neşesi bağ boyunca bulaşıcı olmuştu. Şu anda bile göğsümün onunla birlikte genişlediğini hissediyordum.

"Akli başında hiç kimse ona ehliyet vermez," diye homurdandı Cam. "Onu sınıfta bıraktıklarında şok olmuş ve hayal kırıklığına uğramış gibi davranmamız gerekecek."

Sanki Josie'nin ortaya çıkmasını sağlayacakmış gibi Motorlu Taşıtlar Dairesi'nin ön kapısına dik dik baktı. Ehliyet sınavına tek başına girmek için ısrar etmişti. Hiçbirimiz ondan ayrı kalmaktan memnun değildik ama benim nedenlerimin Cam ve Theo'nunkilerden farklı olduğuna emindim. Onlar omega'mıza bakan herkese hırlamak için orada olmak istiyorlardı. Ben ise onun büyülenmiş bir şekilde ehliyet almasını izlemek istiyordum.

Kapı hızla açıldı ve Josie dışarı fırladı, yeni ehliyetini zafer edasıyla havaya kaldırırken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Ne. Ne. Gerçek. Lanet olsun," diye mırıldandı Cam dişlerini sıkarak ve Josie'ye el sallarken yüzünü gülümsemeye zorladı.

"Onlara rüşvet vermiş olmalı," diye cevap verdi Theo, şaşkınlığı ve güvensizliği bağa yayılırken nötr bir ifade takınarak.

Sadece güldüm ve ileri atıldım, eşimle çarpıştım ve onu havada döndürdüm. Yumuşak vücudu bana yaslandı ve ben de onun mutlu kokusunu içime çektim.

"Başardın! Seninle gurur duyuyorum," dedim, elimi gizlice aşağı indirip kıcığını sıkmak için.

Kıkırdayarak ciyakladı ve dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Çocuklara söyleme ama sanırım ateşim düşündüğümüzden daha erken çıkıyor. Eğitimcinin dikkati çok dağınıktı."

Güldüm ve bir öpücük için onu kendime çektim. "Çok yaramazsın," diye fısıldadım, parfüm sürerken içinden geçen ürpertinin tadını çıkarıyordum. "İstedığın zaman kokunla dikkatimi dağıtmaktan çekinme, kıymetlim."

Burnumu boynunda gezdirdim ve kokusunun özellikle güçlü olduğunu fark ettim. Sikim sertleşti ve kalçalarım otomatik olarak ona doğru bastırdı. *Kahretsin, şu an ateşi çıkıyor mu?*

Theo ve Cam hayatımda gördüğüm en sahte gülümsemeyle bize katıldılar. Josie eğlenerek homurdandı ama sesini öksürerek bastırmayı başardı. Gözlerim gizli kahkahalarla doldu. Kardeşlerim, biz kaynaşmadan önce bile Josie'nin onları ne kadar kolay okuyabildiğini sürekli unutuyorlardı. Artık ondan saklayabilecekleri hiçbir şey yoktu.

"Yani eğitimcin, üzerinde başka insanların da bulunduğu yollarda araç kullanmaya hazır olduğunu düşünüyor?" Theo elini Josie'nin saçlarında gezdirerek sordu. Josie onun dokunuşuna doğru eğildi ve gülümsedi.

"Evet!" diye cevap verdi. "Aslında, tam olarak söylediği şey, 'sen şimdiye kadar test ettiğim en iyi omega sürücüsün' oldu."

"Yeni yasa tam anlamıyla bugün yürürlüğe girdi," diye mırıldandı Cam elini yüzünde gezdirirken. Josie ya onu duymadı ya da yorumunu görmezden gelmeyi tercih etti.

Görmemiz için ehliyetini kaldırdı.

"Ehliyet fotoğrafında bu kadar muhteşem görünmek yasadışı olmalı," dedim.

Grenli görüntü onun parlak gözlerini ve ışıltılı gülümsemesini yakalamıştı. Ehliyetin yan tarafındaki yıldız sembolü onun bağlı bir omega olduğunu gösteriyordu ve sürümüzün adı da yazılıydı. Josie ve Omega Hakları Komitesi'ndeki diğer omegalar, bağlılık durumunun sürüş kabiliyeti üzerinde hiçbir etkisi olmadığını savunarak bu gerekliliği protesto etmişlerdi. Ancak değişim yavaş gerçekleşiyordu ve bu yeni hükümet bile çoğu zaman kafalarını kışlarına sokuyordu.

Cam, Josie'yi kollarımdan çekip çıkardı ve ona sıkıca sarıldı. Onun göğsüne sarıldı, parmak uçlarında durdu ve boynunu koklayarak işaretledi. Omuzlarındaki gerginlik hemen eridi. Onu derin derin içine çekti ve gözleri büyüdü.

"Siktir, sen..."

"Oh, bu benim testimi yapan adam!" Josie araya girdi ve şu anda DMV'den çıkan, kasıklarının önünde bir sırt çantası tutan, şehir üniformalı, yıpranmış görünümlü betayı işaret etti. Ona küçük sevimli bir el salladı ve adam arabasının anahtarlarını karıştırırken gözleri büyüdü.

Theo Josie'nin elini kendi elinin içine çekti. "Sana uygunsuz mu davrandı?" diye sordu, gözleri sonunda arabasının kapısını açıp kendini içeri atmayı başaran betayı hançerliyordu.

"Hiç de değil," dedi Josie, gözleri kocaman açılmıştı. Gözleri cam gibi olurken vücudunu Cam'e sıkıca bastırmaya devam etti. Theo onu koklamak için eğildi ve ne olduğunu anladığı belli olan bakışlarıyla karşılaştı.

"Ondan hoşlanmıyorum," diye homurdandı Cam.

Josie telefonunu Theo'ya uzatarak, "Arkadaşlarıma bir fotoğraf göndermem gerekiyor," dedi. Fotoğraf için poz verdi ve ehliyetini gururla havaya kaldırdı.

Theo fotoğrafı çekmeyi bitirir bitirmez Josie'yi yanıma çektim. Kızgınlığının başladığını henüz fark ettiğini sanmıyordum. İçimdeki alfa sabırsızlanıyordu, omega'mızı koruma dürtüsü her zamankinden daha da güçleniyordu.

"Ateşin yükselmeye başladı, güzelim," diye mırıldandım. "Kulübeye gitmeliyiz."

"Ne? Hayır, kendimi iyi hissediyorum," dedi. Ama sözlerinin kenarında hafif bir sızlanma vardı.

"Kokun değişiyor," dedi Cam, onu arabaya bindirirken park yerinde tehdit olup olmadığını araştırıyordu.

"Hayır, bu sadece mini bir ısı öncesi hormon dalgalanması," diye ısrar etti.

"Kıymetlim, bu tıpkı son kızgınlık dönemindeki gibi," dedim nazikçe, arka koltuğa onun yanına geçerek.

Sanki bir türlü rahat edemiyormuş gibi koltuğunda kıpırdanıyordu. Orta koltuğa geçtim ve onu kollarıma çektim, anında rahatlayınca memnuniyetim yüzüme vurdu.

Theo park yerinden çıkarken, "Eşyalarını evden alacağız ve sonra kulübeye gideceğiz," dedi.

"Belki de kulübeye gitmemeliyiz. Ya orada iyi bir yuva yapamazsam?" Endişesi tatlı kokusunu acılığıyla lekeledi.

Cam yolcu koltuğunda arkasını dönerek, "Sorun değil bebeğim," dedi. "Evde de kalabiliriz. Seni en çok ne rahat ettirirse."

"Hayır, ama kulübede olmak istiyorum," diye sızlandı, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

Cam ve ben birbirimize baktık, bunu nasıl düzelteceğimiz konusunda hiçbir fikrimiz yoktu.

"Beni dinle aşkım. Bunun çok zor olduğunu biliyorum ama yolun her adımında seninle ilgileneceğiz. Kulübede ihtiyacın olan her şeye sahip olduğundan emin olacağız," dedi Theo sakin ve eşit bir ses tonuyla.

Omegaların kızgınlık döneminde karar vermekten hoşlanmadıklarını unuttuğum. Theo, hazırlıklı olabilmemiz için Cam ve bana omega kızgınlıklarıyla ilgili bir kitap okuttu ve önemli ayrıntıları çoktan unuttuğum için hayal kırıklığına uğradım.

Josie cevap vermedi. Başını kendime doğru eğdim ve onu alnından öptüm.

"Seni bu kadar endişelendiren ne, kıymetlim? Yarışların eğlenceli olması gerekir."

Birkaç dakika sessiz kaldı. "Kontrol bende olmayacak," diye fısıldadı sonunda.

Cam elini ona doğru uzattı. Kadın elini sıkıca kavradı ve titreyen bir nefes verdi.

"Seni asla yapmak istemediğin bir şeye zorlamayız," dedi şiddetle.

"Hayır, biliyorum. Ama... ya olan her şeyi hatırlamıyorsam?"

Kahretsin.

Neden bu kadar korktuğu yerine oturdu. Bunu daha önce nasıl bir araya getirmemiştik? Vücuduna ne olduğunu hatırlamasını engelleyen o cihazla o kadar uzun zaman geçirmişti ki. Theo'nun bana verdiği kitapta, omegaların ısı sisine girebildikleri, hormonların yoğunluğunun onları değişmiş bir duruma soktuğu yazıyordu. Bazen sıcaklığın bazı bölümlerinde neler olduğunu hatırlamıyorlardı.

"Oh, Josie," dedim, onu göğsüme sararak. Araba durana kadar onu kendime çektim. Kafamı kaldırdım ve çoktan evde olduğumuzu fark ettim.

"Ne yapmak istiyorsun, güzelim?" diye sordum. "Kendini hazır hissetmiyorsan bastırıcı ilaçlar alabiliriz."

Kapı açıldı ve Cam ile Theo bizimle birlikte arka koltuğa sıkıştılar. Josie'yi kucağıma çektim, böylece bana sarıldı ve ellerimi kalçalarında aşağı yukarı gezdirdim.

"Bastırıcı istemiyorum," dedi başını sallayarak.

Theo onun elini kavradı ve bağ işaretini öptü. "Tüm bu süre boyunca seni hissedebileceğiz. Herhangi bir sıkıntı hissedersen, her şeyi durduracağız ve iyi olduğundan emin olacağız."

"Lilah'la ateşin hakkında konuştun, değil mi?" Ben sordum. O ve Josie neredeyse her gün konuşurlardı. Bir keresinde onlar görüntülü sohbet ederken odaya girmiş ve Lilah'nın son kızgınlığı hakkında ayrıntılı olarak konuştuğunu duymuştum. Ellerimi kulaklarıma götürerek odadan dışarı fırlamıştım. Küçük kardeşim hakkında bilmem gerekmeyen bazı şeyler vardı.

"Gerçekten eğlenceli olduklarını söyledi," dedi Josie, sesi hâlâ kararsız geliyordu. Parmakları tişörtümün ipleriyle oynadı, ta ki oflayıp üzerimdeki her şeyi çekiştirene kadar.

Boğazımı temizledim ve sarsıldı, sanki oraya nasıl geldiğini bilmiyormuş gibi elindeki sweatshirt'e baktı.

"Lanet olsun. Gerçekten kızıştım, değil mi?" Dudaklarım seğirdi.

"Öyle görünüyor."

Eşofmanını etrafına sardı, burnunu bastırdı ve derin bir nefes aldı.

"Tamam, bu çok saçma. Her şey yoluna girecek. Eğleneceğim," dedi kendi kendine neredeyse öfkeyle Cam'in sweatshirt'ünü üzerinden çekerken. Üçümüzün de sweatshirt'lerini üzerine sardığında, kokusu normal kek tatlılığına yerleşti.

"Gidip eşyalarını alayım, sonra gideriz," dedi Cam onu öperek. Josie hemen parmaklarını onun saçlarına doladı ve öpücüğü derinleştirerek onu kendine çekti. Cam inledi, Josie inlerken boynunun arkasını avuçladı ve amını sikime sürttü.

Theo bavullarımızı almak için arabadan gizlice çıkmadan önce kıkırdadı.

Bölüm Altmış Altı

Josie

T Şehir gözden kayboldu ve yerini ormanlık kırsal alana bıraktı. Theo, arabayı o kullanacaksa benim de onun yanına oturmam gerektiğinden yakınıyordu.

"dalga geçmeyi" engelledi. Seçtiği kelimeler yüzünden hepimiz onunla dalga geçmiştik ama onunla en önde oturmak hiç de zor değildi, özellikle de elini sıkıca kalçamın üzerinde tutarken. Arada bir sıkıyor, vücudumda küçük bir uyarılma heyecanı yaratıyordu.

Cildim sıcak hissediyordu, bu yüzden soğuk kış havasını almak için penceremi açtım, ama bunun dışında, eskisinden daha sakin hissediyordum. Ateşim yükseliyordu ama yine de çoğunlukla normal hissediyordum. Çıldırmamın ardından Poppy ve Lilah'a mesaj attım ve ikisi de sıcak sisinin cihazın etkisi altında olmak gibi bir şey olmadığı konusunda beni rahatlattı.

"Nasıl hissediyorsun, aşkım?" Theo sordu.

"Daha iyiyim," diye yanıtladım, elimi onun elinin üzerine koyarak.

"Çok heyecanlıyım," dedi Ben, öne doğru eğilip beni yanağımdan öperek.

Cam homurdandı. "Ne kadar heyecanlı olduğumu biliyoruz. Eminim bavulunun yarısı seks oyuncaklarından oluşuyordur."

"Her zaman hazırlıklı olmalısın," dedi Ben utanmadan.

"Bekle, hepiniz yuvada kullanabileceğim fazladan gömlek ve sweatshirt getirdiniz, değil mi?" Theo arabayı hazırlarken dikkat etmediğimi fark ettiğimde içimi bir endişe kapladı.

"Evet aşkım, bir spor çantası dolusu getirdik. Aralarından seçim yapabileceğin çok şey olacak," dedi Theo.

Derin bir nefes aldım ve kendimi koltuğuma geri yaslanmaya zorladım. Alfalarım buradaydı. Benimle ilgileneceklerdi.

Dağlara doğru ilerledikçe, manzara daha uzun çam ağaçlarına dönüştü. Her şey olup bittikten hemen sonra bizim için güvenli bir sığınak olan kulübeye döneceğim için heyecanlıydım.

Theo'nun dinlendirici şarkı listesi göz kapaklarımı ağırlaştırdıkça ağırlaştırdı, ta ki uykuya dalmaya yaklaşına kadar. Alfalarımın kokuları etrafımda yoğun bir şekilde dönüyor, derinleşen vanilyamla karışıyordu, ta ki bir şeylerin değiştiğini hissedene kadar... bağda bir kayma.

Birden sanki ruhumun bir parçası yerine oturdu.

Dostlar dostlar dostlar.

"Aman Tanrım!" diye bağırdım, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Cam beni korumak için kolunu göğsüme atarak ileri atıldı ve Theo neredeyse yoldan çıkarken küfretti.

"Ne?" Cam bağırdı, pencereden dışarı bakarak bilinmeyen tehdidi arıyordu.

"Siz benim dostumsunuz!"

Kafa karışıklığı ve panik bağ boyunca titreşti. Cam hâlâ sanki her an bir düşman fırlayacakmış gibi etrafına bakınıyordu.

"Bunu bir süre önce hallettiğimizi sanıyordum," dedi Ben sahnede

fısıldayarak. "Hayır, arkadaş olduğumuzu *biliyordum* ama dost

olduğumuzu *bilmiyordum*!" "Bebeğim, sanırım az önce hayatımdan on yıl çaldın," diye inledi Cam,

Başını ellerinin arasına aldı.

"Özür dilerim! Seni korkutmak istememiştim. Angie, baskılayıcıların omegaların sisteminizi tamamen terk edene kadar eşleri tanımasını engellediğini, bunun da birkaç ay sürdüğünü söyledi. Benim için tam anlamıyla yerine oturdu!"

Alfalarımın ne dediğimi anlamalarını bekledim ama hâlâ patlamamdan dolayı biraz şok olmuş görünüyorlardı. Heyecanımı kontrol edemeyerek yerimde zıpladım. Hayatımda hiçbir şey hakkında bu kadar iyi, bu kadar emin hissetmemiştim.

"Başımdan beri bana takıntılı olmanıza şaşmamalı. Bu çok doğru bir his! Sanki birbirimize aitmişiz gibi!"

Theo bana bakarken dudakları kıpırdadı. "Evet aşkım, sanki birbirimize aitmişiz gibi."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı ve Ben sıkıntılı bir ses çıkardı. "Neyin var, kıymetlim?" Ben, Cam'i yolumdan iterek sordu. gözyaşlarımı silebilirdi.

"Gerçekten çok mutluyum. Birbirimizi bulduğumuza ve birbirimize bu kadar mükemmel uyduğumuza inanamıyorum. Buna sahip olacağımı hiç düşünmemiştim."

Cam benimkini tutabilmek için elini ileri uzattı. "Seni seviyorum, tatlım."

Alfalarımın kokuları havayı ıslatırken derin bir nefes daha aldım, öncekinden daha keskin ve daha güçlüydü. Sanki onların kokuları, eksik olduğunu bile bilmediğim bir parçamı tamamlıyor gibiydi.

Yüzümü Theo'nun boynuna bastırmak için eğilmekten kendimi alamadım, o kadar derin nefes aldım ki başım döndü. Şimdi çikolata notaları da içeren koyu kahve kokusundan ağzım sulandı.

"Angel, boynumu mu yalıyorsun?" Theo, elleri direksiyon simidinde sıkılaşıyor sordu.

Oops. Sanırım öyleydin. Ama kendimi durduramadım.

Cam öne doğru uzandı ve beni nazıkçe koltuğuma geri itmeye çalıştı.

"Güvenli değil, bebeğim."

Tutuşuna karşı mücadele ettim. Theo'ya ihtiyacım vardı, onun kokusunu daha fazla almalıydım.

"Kenara çek," dedi Cam, sesi keskindi.

Theo çakıllı bankete yanaştığında araba sarsıldı. Durur durmaz yüzümü boynuna bastırdım. Ne kadar güzel koktuğunu, bunun ne kadar mükemmel bir his olduğunu düşünerek inledim.

"Vay canına, seni ilk kokladığımızda kendimizi bu kadar iyi toparlamamızdan gerçekten etkilendiğimi söylemeliyim," dedi Ben, iki ön koltuğun arasından kafasını uzatarak.

"Mmm," yanıt olarak söyleyebildiğim tek şeydi. Bir şehvet seli içinde kaybolmuştum. "Kahretsin, tamamen kızıışmış," dedi Cam, sesi gerilmişti.

Sözlerini belli belirsiz algıladım ama omega'm kontrolü ele almıştı.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadım Theo'ya, pantolonunu indirmeye çalışırken. Aletine ulaşamadığımda hayal kırıklığı gözyaşlarım sel oldu. Neden kendilerini benden saklamaya çalışıyorlardı?

"Bebeğim, beni dinle," dedi Cam, sert ses tonu sadece tahrik olmamı artırıyordu. "On dakika uzaklıktayız. Yolculuğu bitirebilmemiz için koltuğuna geri dönmen gerekiyor. Sonra seninle ilgileneceğimize söz veriyorum."

"Hayır, şimdi," diye emrettim. Vücuduma bir kramp girdi, acı puslu havayı bir anlığına dağıttı.

Theo'nun kucağına oturduğumu fark ettim.

"Yuvama ihtiyacım var," dedim hıçkırarak. Neden alfalarım bana bir yuva sağlamamıştı? Sıcaklığımı bu arabanın içinde mi geçirecektik?

"Hayır, kıymetlim. Seni bekleyen çok güzel bir yuvamız var. Neden buraya geri gelmiyorsun, sana her şeyi anlatacağım?" Ben elini uzatarak beni arka koltuğa çekti ve Cam'le ikisinin arasına sıkıştırdı.

"İşte iyi bir kız," dedi. "Alfalarını dinliyorsun. Bu sana bir ödül kazandıracak."

İnledim. Ödülümü *şimdi* istiyordum. Araba tekrar hareket etmeye başladı ve Ben'in pantolonunun fermuarını açmaya çalıştım. Arkadaşlarım neden çıplak değildi?

Sonunda Ben'in ereksiyonunu serbest bıraktım. Önünde dizlerimin üzerine çökene kadar koltuktan kaydım ve sikini ağzıma soktum.

Ben emmeye başlayınca "Siktir!" diye nefesini tuttu.

Prekumunun tadı dilime çarptığında içimi bir rahatlama kapladı. Parmaklarım çılgınca klitorisimin etrafında dönmeye başladığında elim pantolonumun önünden aşağıya doğru kıvrıldı.

"Siktir git," dedi Theo, sesi gergin çıkıyordu.

İstedim ama bana izin vermedi, bu yüzden şimdi ikramımın tadını çıkaracaktım. "Az önce senin sikine ikram mı dedi?" Cam kıkırdayarak sordu. *Oops,*

Sanırım bunu yüksek sesle söyledim. Uzandı ve elini saçlarımda gezdirdi, dokunuşu aynı anda hem yatıştırıcı hem de tahrik ediciydi.

"Çok iyi bir iş çıkarıyorsun, kıymetlim. Etrafımı saran şu tatlı dudaklara bak, beni öyle derinlere çekiyor ki," diye inledi Ben. "Ne kadar iyi bir kızsın."

Sikinin etrafında gülümsedim ve zevkimi mırıldandım. Orgazmım hızla artıyordu ama kendimi boş hissediyordum. Sadece klitorisimle oynamak yeterli değildi.

"Boşalacağım," diye nefesini tuttu Ben. Cam elini kaydırarak saçlarımı tuttu ve Ben'i daha derine sokmam için beni teşvik etti.

Siktir, bu çok ateşliydi.

Ben boşalırken bir kayganlık patlaması beni sıırıslıklam etti, ama orgazmım hala kaçıyordu

Ben.

"Düğüm," diye mızımızlandım, ellerimi şişmiş düğümünün etrafına doladım. "Arabada düğüm atmak yok!" Theo bağırdı.

Dudağım titredi ve sızlandım. Neden bana kızgındı?

Cam taytımı ve iç çamaşırımı çıkardı ve beni kucağına çekti.

Ben de ona sarıldım.

"Theo sadece burada seninle olmadığı için kıskanıyor," diye mırıldandı.

"Seninle ilgileneceğim, küçük omega. Karnını doyuracağım ve seni krema yapacağım."

parmaklarımda."

İki kalın parmağını göbeğime sokabilmesi için beni yeterince kaldırdığında inledim. Çok iyi hissettiriyordu ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Cam bir parmağını daha içeri kaydırды, zevk noktama denk gelecek şekilde kıvırdı. Bir çığlıkla boşaldım, zevk içimde şimşek gibi çaktı. Çok çabuk bitmişti. Cam elini hareket ettirmek istedi ama ben bileğini tutarak onu olduğu yerde kalmaya zorladım.

Zihnimin henüz tam olarak ısınmamış olan kısmı arabada düğümlemek istemediğimi fark etti... ama zihnimin bu makul kısmı sessizleşiyordu, *şimdi* düğümlemek isteyen omega'm tarafından bastırılmıştı.

"Geldik, şükürler olsun," diye duyurdu Theo.

Asfalsız yolda zıpladık, her hareket beni Cam'in parmaklarına sürtüyordu. Durduğumuzda parmaklarını içimden çıkardı ve ağzına soktu, boynumun arkasından kavrayıp beni içine çekmeden önce kayganlığımı emdi, alnımı onunkine bastırdı.

"Buna hazır mısın, bebeğim? İyi hissediyor musun, korkmuyor musun?" Cam sordu.

Aramızdaki bağ sayesinde nasıl hissettiğimi biliyordu ama yine de bunu benden duymak istemesine bayıldım.

"Ben hazırım. Seni seviyorum ve sana güveniyorum," diye karşılık verdim ve dudaklarına ulaşana kadar yüzüne öpücükler kondurdum. Cam doğrudan klitorisime giden bir hırıltı çıkardı ve öpücüğü derinleştirdi, dili ağzımı becerdi.

Theo kapıyı bir lanetle yırtıp açtı. Gözbebekleri büyümüştü ve saçları dağınık bir şekilde yüzüne düşüyordu.

"İçeri," diye ısırdı. Arabadan indim ve beni hemen kollarına aldı. O kulübenin içine koşarken kıkırdadım, Ben ve Cam de peşimizden geliyordu.

Altmış Yedinci Bölüm

Cam

Josie eve ilk geldiğimizde çok şirindi, yuvasını kurana kadar hepimizin beklemesini istiyordu. Bu onun neredeyse yirmi yılını almıştı.

Her şeyi ayarlamak için dakikalarca uğraştı ve sonunda üçümüz de sabırsızlıktan hırıliyorduk. Sonunda bizi yuvaya davet ettiğinde, özel olarak düzenlenmiş battaniye ve yastıkların ortasına çıplak bir şekilde yayıldığında, hayvanlar gibi daldık. Dünün tamamını onu becererek ve düğümleyerek geçirmiş, sıcaklığının dalgaları arasında kısa aralıklarla uyumuştuk.

Josie'nin omega'sını kucakladığını görmek beni garip bir şekilde duygulandırdı. Onunla geçirdiğim son birkaç ay rüya gibiydi ama acı dolu anlar da yok değildi. Hâlâ kâbuslar görüyordu ve içgüdülerine güvenmekte zorlanıyordu ve terapide çok sıkı çalışıyordu. Onu kızgınlık döneminde kaygısız, kendinden emin ve *mutlu* görmek... Buna benim de ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Ayrıca bu sabah beni sikimin etrafındaki sıcak ağzıyla uyandırdı, bu da ruh halimi bozmadı.

O benim için fazla iyiydi. Onun ne kadar özel olduğuna sürekli hayranlık duyuyordum - çok nazik, son derece zeki ve mükemmel derecede seksi. Onu hak etmesem bile, hiçbir şey için ondan vazgeçecek değildim.

Josie ve ben son birkaç haftadır BDSM hakkında konuşuyorduk. Bana kesin bir dille benim tarafımdan domine edilmeyi özlediğini ve kızgınlığı sırasında bunu istediğini söylemişti. Bu konuda endişeliydim, bizden koparıldığından beri onu şımartma ve koruma ihtiyacım bana ağır geliyordu. Ama ben de oyunlarımızı özlemiştim ve kızgınlık dönemindeki bir omega ile tartışılmayacağını çok iyi biliyordum.

Daha fazla bir şey yapmadan önce mümkün olduğunca akli başında olduğundan emin olmak istediğimden, kızışmaya başlamasının ilk çılgınlığı geçene kadar beklemiştim. Şu anda göğsüme doğru kıvrılmıştı, teni dokunulacak kadar sıcaktı ve vücudu tamamen sergileniyordu. Yumuşak göğüsleri tenime yaslanmıştı, güzel pembe meme uçları sertti ve kek kokusunu ne kadar derinden soluduğum için neredeyse başım dönüyordu.

Elimi sırtında gezdirdim, dokunuşlarımı sakınleştirici tutmaya çalışarak onu çok fazla heyecanlandırmadım. Her an bir düğüm için yalvaracağını biliyordum. Bu düşünceyle sikim sertleşti, sanki birkaç saat önce onun içinde değilmiş gibi.

Josie yüzünü göğsüme bastırdı, bağ izimi yalarken gözleri hâlâ kapalıydı. İçimden bir mırıltı yükseldi ve sanki kendini tenime çekmeye ihtiyacı varmış gibi bana tutunarak inledi. Bu hissi anlayarak onu daha sıkı kavradım.

"Oynamak ister misin, tatlım?" Alnına nazık bir öpücük kondurarak mırıldandım.

Başı göğsümden fırladı ve hevesle başını sallarken göz bebekleri büyüdü. Dudaklarım titredi. Gergindim ama onun coşkusu ve bağ sayesinde ne hissettiğini anlayabileceğimi bilmek göğsümdeki gerginliği azalttı. Theo'yla birlikte bize oynamak için yer açmak üzere yuvanın yan tarafına geçerken Ben bana göz kırptı ve minnettarlığım içime işledi. Onu aramızda paylaşmayı, birlikte zevke getirmeyi seviyordum ama omega'mla yeniden bağlantı kurmak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Josie'yi kama şeklindeki bir minderin üzerine yatırdım, böylece kalçaları havaya kalktı, göğsü minderin alt kısmı tarafından desteklendi. Üzerine eğildim, saçlarını elimin etrafına sardım, böylece boynunun arkasına yumuşak öpücükler bastırabilir ve bağ işaretini kıştırabilirdim. Saçlarını çekiştirdim ve inledi, sırtını eğdi ve kıcını ereksiyonuma doğru itti.

"Düğüm," diye sordu.

"Sabırlı olman gerekecek, küçük omega," dedim ellerimi kollarında gezdirirken.

"Hayır," diye dudak büktü ve bana bakmak için arkasını döndü. Gülümsememi saklamak için çaba sarf etmem gerekti. Çok sevimliydi.

"Evet," diye karşılık verdim, onu mindere sıkıca bastırdım ve yumuşak bir iple birbirine bağlamadan önce bileklerini arkasında topladım. "İyi bir omega olacaksın ve alfana tam olarak istediğini vereceksin, değil mi?"

İlk başta ipe karşı mücadele etti, nefes alışları hızlandı. Ellerimi onun üzerinde tuttum, ilk panik belirtisinde onu çözmeye hazırdım.

"Daha fazla," diye inledi.

"Velet," dedim sırtarak. Omuzlarımdaki gerginliği atmama izin verdim. Bu Josie'ydi, benim omega'm, eşim. Bana güveniyordu, belki ben de kendime güvenebilirdim.

İpi beline birkaç kez doladım ve çok sıkı olmadığından emin oldum. İp teninin yumuşak kıvrımlarına sarıldı ve elimi sırtında gezdirdim. Kıçını oynattı ve ben de ona bir şaplak atarken kıkırdadım. Koşumun ikinci kısmına başladım, am dudaklarının arasına çekmeden önce bir ip uzunluğuna bir düğüm attım, düğüm klitorisine sürtünecek şekilde ayarladım. Kalçaları seğirdi ve bu his karşısında nefesi kesildi. Devam ettim, ipi tatlı kıç yanaklarının arasına ve sırtına doğru çektim, bilekleri arasındaki uzunluğa bağladım, böylece ellerini hareket ettirmeye çalıştığında kasık ipini çekecekti.

"Bak ne kadar güzelsin, benim için bağlanmışsın. Ellerimin altındaki güzel pembe tenine bayılıyorum," dedim kıçının yanaklarını sertçe sıkarak.

"Durman gerektiğinde ne diyorsun?" Ben sordum.

"Kırmızı," diye cevapladı Josie. "Ama sakın durma."

Omuzlarım kahkahalarla sarsıldı. "Sabırsız omega."

Elimi geri çektim ve kıçına bir şaplak attım. İnledi, kalçalarını kasık ipine sürttü, parfümü havada ağırlaştı. Ona tekrar şaplak attım, teni pembeleşip parlayana kadar ısıttım.

"Şu haline bak, şirin klitorisini ipe sürtüyorsun. Kendini boşaltacak mısın, küçük omega?"

Josie inledi ve kalçalarını daha hızlı hareket ettirdi, kendini orgazma ulaştırmak için yeterli uyarımı alamadı. Kokusu tenime nüfuz etti ve kendimi bir kızgınlığın kenarında hissettim. Neredeyse planımın geri kalanından vazgeçiyor ve onu o anda alıyordum, ama düğümümü kavradım ve bir nefes aldım. Onun tamamen dağıldığını görmek istiyordum.

Getirdiğim pürüzsüz tahta küreği çıkardım ve kıçına vurduğumda keskin bir nefes aldı.

"Sanırım benim yaramaz omega'mın alfası tarafından dövülmeye ihtiyacı var." Nefes nefese kaldı ve sızlandı.

"Bunu ister misin, bebeğim?"

Kadın inledi. "Eğer bunu yapabilecek kadar alfa isen," diye meydan okudu.

Kaşlarımı kaldırdım. Bana hiç böyle bir şey söylememişti ve bu çok seksiydi.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, omega." Boynunun önünü avuçlamak için uzandım ve bağ işaretimi fırçaladığımdan emin oldum. Bağda hissettiğim tek şey heyecan ve uyarılma olduğunda, onu serbest bıraktım ve küreği derisinde *çatlayana* kadar salladım.

Josie nefes nefese kalmış, bileklerindeki bağlarla mücadele ediyordu. Sertçe savurmamıştım ama hissin elimden çok farklı olduğunu biliyordum. Devam etmeden önce alışması için ona bir an verdim.

Sırayla yanaklarına yumuşak vuruşlarla başladım, ısıyı arttırdım. Artık kıvranıyordu, kıkırına her vuruşumda küçük bir çığlık atıyordu. Ona verdiğim son üç *darbe* en sert olanıydı, kürek yüksek bir sesle iniyordu. Omega'm bir çığlıkla boşaldı, tatlı kayganlığı kasık ipini ve altındaki su geçirmez battaniyeyi ıslatırken baştan çıkarıcı bir şekilde uyluklarından aşağı damladı.

Küreği yana fırlattım ve hassas klitorisini kızdırmak istemediğim için kasık ipini hızla kestim. Onu daha iyi kontrol edebilmek için uzandım. Elimi saçlarında gezdirdim ve mutluluktan uçmuş yüz ifadesine baktım. Sessizleşmişti, odadaki tek ses ara sıra yumuşak bir inilti ya da sızlanmaydı.

"Beni kontrol et bebeğim," diye mırıldandım. Aramızdaki bağ sayesinde onun durgun sakinliğini ve zevkini hissediyordum ama yine de onu duymam gerekiyordu.

"Çok iyi," diye mırıldandı, kelimeleri neredeyse bulamaç gibiydi.

"On üzerinden onluk bir deneyim olduğunu söyleyebilir misin?" İlk kez seks yaptığımızda söylediği sözleri hatırlatarak alay ettim.

"Benimle dalga geçme," diye sızlandı.

Yüzünü okşarken kıkırdadım, uzun zamandır yaşamadığım bir hafiflik hissettim. Omega'ma hükmetmiştim ve bu ikimiz için de iyi olmuştu. *İyi mi olmuştu?* İyiden de öteydi. Hatta aşkın bile diyebilirdim ama bunu yüksek sesle söylemem. Ama bu parçamdan korkmama gerek olmadığını açıkça göstermişti.

Josie takozun üzerine yayılmıştı, elleri arkadan bağlıydı, görünüşe göre ne kadar tatlı ve açıkta olduğunun farkında değildi, kabarık pembe amı kayganlıkla ağlıyordu.

"Ara vermek mi istiyorsun, yoksa daha fazlasını mı?" Burnunu öpmek için eğilerek sordum.

"Daha fazla," diye sordu, sırtışını yakalayabilmem için yüzünü yana çevirdi.

Evet. Sıcaklar yeni favori şeyimdi.

Çantamdan bir şişe losyon aldım ve devam etmeden önce kızarmış cildini yatıştırmak için sürdüm.

Josie sağa sola savrulurken "Alfa," dedi. "Sana ihtiyacım var."

Teni yanıyordu ve başka bir ısı dalgasına bindiğini ve doldurulması gerektiğini biliyordum. Sikim seğirdi ve daha fazla dayanamadım. Sikimi onun girişine bastırdım ve hızlı bir hareketle tamamen oturarak içeri ittim.

O da ben de zevkle inledik.

"Bebeğim, tatlı amın beni çok sıkıyor."

Çoktan etrafımda kenetlenmişti, başka bir orgazmın eşiğindeydi. Kalçalarını kavrayışım, içeri ve dışarı ittiğimde morarıyordu, her itme ile düğümümü amına sürüyordu.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye neredeyse hıçkırıyordu.

"Şşş," dedim, ellerimi teninde gezdirirken onu yatıştırmaya çalışıyordum. Çoktan bize doğru gelmeye başlamış olan Ben ve Theo'ya baktım. Ben, klitorisini okşayabilmek için elini onun altına sokarken omurgasına öpücükler yerleştirdi ve Theo onun önünde diz çöktü.

"Beni alabilir misin, aşkım?" Theo elleriyle onun yüzünü kavrayarak sordu.

Josie başıyla onayladı ve ağzını açtı. Theo saçlarını okşayarak başını yerinde tuttu ve ona sikini yedirdi, baskın tutuşu nazik sözleriyle tezat oluşturuyordu. Ağzının içine doğru itti, vuruşları sert ve sertti. Kızın bağlanma şekliyle kontrolü tamamen elinde tutuyordu. Amcığının sikimin üzerinde kasılma şeklinden, bundan hoşlandığını biliyordum.

Ben, onun klitorisini ve sikini aynı anda çalıştırmaya devam ederken homurdandı. Omurgam karıncalanırken itişlerim vahşileşti. Orgazmım çok yakındı ama onun da benimle gelmesini istiyordum.

"Bebeğim, alfalarını alırken çok güzelsin," dedim, düğümümle girişle alay ederek. "Bizim için parçalanacak mısın?"

Josie, Theo'nun sikinin etrafında inledi ve Theo titreşime yemin etti, itme hareketleri düzensizleşti.

Ve sonra dördümüz de boşaldık-Josie'nin boğuk çığlığı, Theo'nun ağzına boşalırkenki çığlığıyla birleşti. Ben yükünü onun sırtına boşalttı ve sıcak dölüm onu doldururken düğümümü onun amına soktum.

Ben'in titreşim kahrkahası odayı doldurdu. "Bu..."

Josie'nin tek söylediği "Mmm," oldu.

Benim de söyleyecek sözüm yoktu. Hayatımın en güzel anlarından biriydi.

Omega'mın etrafındaki tüm ipleri hızla çıkarıp cildine masaj yaptım. Theo ve Ben düğümüm çözülene kadar birlikte uzanabilmemiz için onu kaydırmaya yardım ettiler.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım Josie'ye, göz kapaklarım yorgunluktan ağırlaşmıştı.

"Seni seviyorum," diye karşılık verdi, onu saran kollarıma sıkıca tutunarak. "Bunu tekrar istiyorum," dedi, sesinde bir sızlanma vardı.

İçimden bir kahkaha yükseldi, bağlandığımız yeri çekiştirdi ve onun ağlamasına neden oldu.

"Mükemmelsin," dedim, bacağımlı onunkinin arasına sıkıştırarak şekilde kaydurdım, kayganlığı tenimde ıslak bir yama oluşturdu.

Tam bir cennet.

Altmış Sekizinci Bölüm

Ben

Josie, ben klitorisini emerken yüzümü tamamen terk edilmiş bir şekilde sürüyordu ve ben altından kaymadan önce üçüncü kez boşalmasını sağladı.

Josie'nin kızgınlığının üçüncü günündeydik ve ben bitkinlikle tamamen gerginliğin bir kombinasyonuydum. Ateşinin düştüğüne dair hiçbir işaret yoktu.

Her anını sevdim.

"Şu haline bak, kıymetlim. Çok seksi, çok güzel," dedim, onun muhteşem, dolgun kıcını okşayarak. Benim horozum precum ağlıyordu, düğümüm zaten şişmişti.

Cam, Josie'yi elleri ve dizleri üzerinde olacak şekilde hareket ettirdi ve Josie'nin meme uçlarını sert tepeler olana kadar bükerken neredeyse yerinde geldim. Bir meme ucu kelepçesi yerleştirirken kıvranıyor ve sızlanıyordu. Ciyakladı ve onu kaplayan bir ter parıltısı görebiliyordum. Hızla ikinci kelepçeyi yerleştirdi, mücevherli uçlar ileri geri sallanırken, onun tutuşuna karşı mücadele etti.

"Bunu kaldırabilirsin bebeğim," diye homurdandı.

Josie sırtını kamburlaştırdı ve ondan fişkırان kayganlık odayı tatlı vanilya kokusuyla doldurdu, ta ki ben sıırıslıkam olana kadar. Kokuyu asla yıkamak istemedim, sonsuza dek tenime işlemesini istedim.

Ellerimi kalçalarının üzerinde gezdirdim, onları sıkıca kavrayıp ayırdım ve mükemmel pembe amını ortaya çıkardım. İki parmağımı sokarken i n l e d i m .

"Şu açgözlü küçük amcığa bak," dedim, parmaklarımı onun zevk noktasına doğru okşayana kadar kıvırdım. Josie sızlandı ve kalçalarını bana doğru itti.

Parmağımı göt deliğine bastırdım. "Cam'in seni buraya getirmesini ister misin? Ben senin tatlı amını doldururken mi?" "Evet," diye haykırdı Josie.

Cam sıırttı, o sızlanıp başka bir orgazmdan sarsılırken meme ucu kelepçeleriyle nazikçe oynadı.

Parmaklarımı amına daldırdım, arka deliğini yağlamadan önce tatlı kayganlığını topladım. İki parmağımı soktum, gevşemesine yardımcı olmak için makasladım, rahatsız olup olmadığını yakından izledim, ama bağda sadece zevk vardı.

"Daha, daha," diye soludu Josie, sesi muhtaç bir sızlanmayla kesilmişti.

Cam yumuşak bir öpücük verebilmek için kızın çenesini yukarı kaldırdı ve ilk göğüs ucu kelepçesini çıkarırken dikkatini dağıttı. İkincisini çıkarırken inleyerek haykırdı. Klitorisini okşamak için uzandım, acısını zevkle harmanladım. Cam ona duyamadığım bir şeyler mırıldandı ama o yumuşak bir gülümsemeyle yatağın içinde rahatladı. Benimle yer değiştirmeden önce omega'mızı alnından öptü.

Onu üstüme çekerek yatağa uzandım.

Josie sikimi tutup kaygan amına sokmakta tereddüt etmedi ve beni onun sıkı, ıslak sıcaklığıyla ağılattı. Başını bir tanrıça gibi arkaya atarak ileri geri sallandı.

"Daha fazla," diye talep etti. Cam gülmemek için dudağını ısırdı.

Josie'nin kızgınlığından sonra nasıl davrandığı konusunda utanabileceğini biliyordum ama onun bu muhtaç ve talepkâr yönünü seviyordum. Bazen bizim yanımızda yaşadığı tereddüt ve öz bilinç kaybolmuştu. Omega'sı kontrolü ele almıştı ve ben bunu daha fazla sevemezdim.

Theo onun yanında diz çökecek şekilde yer değiştirdi ve sırtındaki yumuşak teni okşayarak vücudumla aynı hizada yatması için onu aşağı doğru yönlendirdi. Cam'in ona girdiğini hissettim; gerginlik daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Josie tekrar boşalırken çığlık attı, tatlı amcığı etrafımda kasılıyordu. Orgazmımı tutmaya çalışarak homurdandım.

Cam içeri ve dışarı itti, her hareketle kıcına şaplak attı. Josie kulağımda nefes nefese kaldı, yumuşak sızlanmaları ve inlemeleri beni orgazmıma doğru teşvik etti. Düğümümü tatlı klitorisine karşı topraklıyordum, küçük inlemelerinin ve inlemelerinin her birinin tadını çıkarıyordum. Ve sonra ona biraz fazla sert girdim ve düğümüm amının içine kayarak yerine kilitlendi.

Kahr

etsin.

Sikey

im.

O kadar dolu ve sıkıydı ki Cam'i kıçına kilitlemiştim.

Josie'nin nefesleri hızlı geliyordu, gözleri kapalıydı. Panik içindeydim.

"Kıymetlim, seni incittim mi? İyi misin?" diye sordum, sesim acildi. Ellerimi vücudunda gezdirdim, düğümümü çekiştirmemek için kıpırdamadan duruyordum.

Omzunun üzerinden Cam'in bakışlarıyla karşılaştım. "Josie, bebeğim, konuş bizimle," diye ikna etti.

Omuzları titriyordu ve *ağladığını* fark ettiğimde içimi bir korku kapladı. Ama sonra yüzünü yana çevirdi ve bunların kahkaha gözyaşları olduğunu anladım. Bağı çekiştirdim ve gönderdiği tek şey uyarılma ve neşe oldu.

"Beni düğümlediğine inanamıyorum," dedi, kahkahalar atarak. "Öğrendiğini sanmıştım."

Cam de sırtıyordu ve kardeşlerimin bunu yaşamama asla izin vermeyeceklerini biliyordum. Kaşlarımı çattım ama bu Josie'yi daha çok güldürdü. Gülmemek için dudaklarımı büzdüm ama rahatladığımı hissedebileceğini biliyordum.

Sonra inledi, amı etrafımda sıkılaştı ve tekrar boşaldığını fark ettim.

"Kahretsin, çok fazla ama çok iyi hissettiriyor," diye inledi, vücudunu gerdi.

"Çok iyi gidiyorsun aşkım," dedi Theo, yanımıza uzanacak şekilde hareket ederek. Elini sırtında gezdirerek yumuşak teninin iniş ve çıkışlarını takip etti. "Sadece derin bir nefes al ve olabildiğince rahatla. Sen alfaların için çok iyi bir omega'sın."

Josie titreyen bir nefes aldı ve gerginlik ondan sızıyor gibiydi. "Sikimin etrafında gerilmiş çok seksi görünüyorsun, bebeğim. Sen alfaların kontrolünü kaybetmesine neden olmak gibi?" Cam sordu.

Josie göğsüme doğru başını salladı, vahşi bukleleri tenimi gıdıklıyordu. Nefes alış veriş artık daha düzgündü ve burnunu boğazımda gezdirerek kokusuyla beni işaretliyordu. Ona olan sevgim, her şeyi berbat ettikten sonra bile bu anın ne kadar mükemmel olduğu karşısında şaşkına dönmüştüm.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım, düğümüm inene kadar ona sıkıca sarıldım.

"E "Josie'nin ağzına bir çilek tutarak onu ikna ettim.

Suratını asarak başka tarafa baktı. "Lütfen," diye yalvardım.

Theo, omegaların ısıları sırasında yemek yeme konusunda huysuz olabilecekleri konusunda bizi uyarmıştı, ancak son iki gündür ne kadar az yediği konusunda endişelenmeye başlamıştım.

Josie, Cam'e doğru bastırılacak şekilde yer değiştirdi ve onun sikini tutmak için aşağı uzandı. Cam onun bileğini kavradı ve elini çekti.

"Yemek yiyene kadar olmaz bebeğim," dedi sertçe. Josie sızlanarak Theo'ya baktı.

Ağzım seğirdi. Bizi birbirimize düşürmeye çalışırken bile çok tatlıydı.

"Beş lokma daha ye, sonra ödülünü alacaksın," dedim. Bana doğru döndü ve sikime baktı. "İkram mı?"

"Evet, güzelim," dedim, onu yumuşak minderlerin üzerine itip tam buraya götürmemek için kendimi nefes almaya zorlayarak.

Bir dakika boyunca rüşvetimi düşündü, bakışları onun dikkati altında seğiren sikimden ayrılmadı.

Ağzını açtı ve çileği yedi. Rahat bir nefes aldım. Onları bir kenara itip bacaklarımın arasına girmeden önce ona birkaç çilek ve biraz peynir ve kraker daha yedirmeyi başardım.

"Tedavi mi?" diye sordu, gözleri buğulanmıştı.

"Evet, iyi bir omega oldun," dedim, çenesini kavradım ve onu bir öpücük için kendime çektim. Öpücüğü kestiğinde beni şaşırttı ve bunun yerine eğilip hızlı bir hareketle sikimi ağzına aldı.

Beni çalıştırmaya devam ederken, eliyle düğümlerimi sıkarken karışık bir çığlık attım.

"Bir dahaki sefere onu yemeye zorlayan ben olacağım," diye homurdandı Cam.

Ona ters ters baktım ama Josie beni tekrar emerken, dili sikimin başının etrafında dönerken yüz ifadem hızla değişti. Tenim o kadar hassastı ki sikim acıyordu -bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum- ama onun dokunuşuna, etrafımda gerilmiş dudaklarının hissine bağımlıydım. Boşalmam uzun sürmedi, ağzının içine döküldüm. O da iyi bir kız gibi hepsini yuttu.

Boşaldıktan sonra uzaklaşmasını bekliyordum ama ağzını sikimin üzerinde tuttu, emmeye devam edebilmek için başını kalçama yasladı.

Ne yapacağımı bilemez bir halde saçlarını okşadım. Çok sakın görünüyordu ve onu rahatsız etmek istemedim. Göz kapakları ağırlaştı ve sonra kapandı, ama nazikçe emmeye devam etti.

Sadece esneyen Theo'ya baktım. "Uyuması için gereken buysa," dedi omuz silkerek.

"Sanki çok zor bir şeymiş gibi," diye homurdandı Cam, Josie'nin arkasına kıvrılıp kollarını beline dolayarak.

Yuvaya uzandığımda sırttım, yumuşak battaniyeler ve minderler bizi çevreliyordu.

Evet, hiçbirinden şikayetçi değilim.

Altmış Dokuzuncu Bölüm

Theo

I Josie üstümde yatarken elimi sırtına koyarak onu yatıştırdım, uyumasına yardım etmeye çalıştım ama huzursuzdu. Cam duştaydı - oldukça Muhtemelen içeride uyuyakalmıştı ve Ben mutfakta, eşimizin yeterince yemediğine dair sürekli endişesini hafifletmek için atıştırmalıklar hazırlıyordu. Ona yemek yedirmek tam bir savaştı. Tek istediği sikti -kendi deyimiyle, benim değil- ve kızgınlığının dördüncü günündeydik. Josie'nin kızgınlığının yavaşlama belirtisi göstermediği anlaşıldığında Angie'ye mesaj atmıştım. Josie'nin uzun süreli baskılayıcı kullanımından sonra bunun beklenen bir şey olduğunu ve bir haftadan uzun sürmediği sürece omega'mızın iyi olacağını söyleyerek beni rahatlatmıştı.

Eğer ateşi o kadar uzun sürerse, gerçekten ölebiliriz.

Gitmek için en iyi yol bu olurdu ama yine de. Omega'mız doyumsuzdu.

Parmaklarımı sırtında gezdirdim. Trader Joe'daki konuşmamızdan beri aklımda durmaksızın bir fantezi dönüp duruyordu ve onu kendime ayırdığım bu nadir anın bunu gerçekleştirmek için doğru zaman olabileceğini düşündüm.

Onu evin içinde takip etmek, kaçma şansı kalmayana kadar kovalamak istiyordum.

Josie küçük bir hışımla doğrulup üzerime oturdu ve göğüslerinin yumuşak zıplamasıyla dikkatimi dağıttı. Onları yakalamak için uzanmaktan kendimi alamadım, damlayan amını horozumun uzunluğu boyunca topraklarken parmaklarımla meme uçlarını çimdikledim.

"Uyuyamıyorum. Çok yorgunum," dedi. "Sana ihtiyacım var."

Başparmaklarımı gözlerinin altında ve çenesinde gezdirdim. Son birkaç gündür neredeyse hiç uyumamıştı ama yorgun görünmüyordu. Işıl ışıl görünüyordu.

Uzunluğumu içine kaydıramadan kalçalarını kavradım ve onu hareketsiz tuttum. Ellerimin onu tuttuğu yere baktı, yüzünde saf bir öfke ifadesi vardı.

"Başka bir fikrim var aşkım," dedim kalçalarını sıkarak.

Bana şüpheyle baktı. "Ne?" diye sordu, amına biraz sürtünmeye çalışıyordu.

Ona söylemek için ağzımı açtım ama sonra güvensizlik beni ele geçirdi. Ya bu fikirden nefret ettiyse? Ya bunun saçma ya da üzücü olduğunu düşünürse?

Gözleri yumuşadı ve beni öpmek için eğildi.

"Ne oldu Theo?" diye sordu, nefesi tenimde geziniyordu. "Bunu yapmak zorunda değiliz," diye oyalandım.

"Söyle bana," dedi, bağ izimi emmeye başlarken göğüslerini gğsme bastırarak şekilde eğildi.

"Adil oynamıyorsun," diye homurdandım.

Gülümsedi ve elini saçlarımda gezdirmek için geri çekti. "Güzel. şimdi anlat bana."

"Avlanmak mı istiyorsun?" Mümkün olan en az baştan çıkarıcı tonda ağzımdan kaçırdım.

Josie'nin dudakları aralandı ve kokusu uyarılmışlık içinde derinleşti. "Evet," diye tereddüt etmeden nefes nefese kaldı.

Sırttım. "yle mi?"

Başını salladı, tekrar oturdu ve hafıe zıpladı, bu hareket amını sikime sürtüyordu. "Ama... nerede?" Yuvası olarak ayarladığımız odanın etrafına baktı.

"Bunun için yuvadan ayrılmam gerekir," dedim ve doğrulup onu gğsme doğru çektim.

Dudağını ısırdı. Bunu düşünürken bağında bir tereddüt olduğunu hissedebiliyordum. Genelde omegalar ısınmaları sırasında yuvadan ayrılmak istemezlerdi ama bunu denemeye istekli olabileceğini düşünecek kadar ilerlemiştik.

"Bu iyi hissettiriyor," dedi ve gülümseyerek bana baktı.

"Ne zaman durmak istersen, sadece söyle ve buraya geri dönelim," dedim kararlı bir şekilde.

Başını salladı ve yavaşça dudaklarını yaladı.

"Aferin kızıma," dedim ve parfmyle dllendirildim.

"İşte yapacağın şey." antamı alabilmek için arkama yaslandım. "Bunu benim için giyeceksin." Siyah bir z ı b ı n çıkardım.

internetten sipariş ettim. Arkası tanga ve önü dekolteli yumuşak bir danteldi.

Josie aldı, burnu kırışmıştı. "*Giyinmemi ister misin?*"

Güldüm. "Bunun kıyafet sayılacağından emin değilim. Ama bence seveceksin o."

İsteksizce üzerimden indi ve zıbınının çekti. Ona yardım ettim. kayışlarla, sikim ne kadar seksi görüldüğüne dair precum ile ağlıyordu. Dantel, göğüslerini ancak tutmaya yetiyordu, meme uçları kumaştan dışarı bakarken sertleşmişti. Kayışlar sırtını çaprazlamasına sarıyor, tanga'nın tamamen açıkta bıraktığı dolgun poposunun üst kısmını çerçeveliyordu. Üzerinden çıkarmak için sabırsızlanıyordum.

"Aptal gibi görünmüyor muyum?" diye sordu, bakışlarında bir parça endişe vardı.

Şok içinde göz kırptım. Bunu bir saniye bile nasıl düşünebilirdi?

"Ne?" Vücudunu kendime doğru çekerken sesim neredeyse hırıltıya dönüşmüştü. "Sen lanet olası en seksisin," alnından öptüm, "en sıcaksın," yanağından öptüm, "en muhteşem omega, hayır, tüm dünyadaki en muhteşem varlıksın." Çenesini kavradım ve onu derinden öptüm, yemyeşil dudaklarını ısıırıp emerken dillerimiz birbirine sürtündü.

Sonunda çekildiğimde şaşkın görünüyordu.

"Anlıyor musun?" Çenesini tutarak sordum.

Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve başını salladı. "Teşekkür ederim," dedi neredeyse utangaç bir sesle. Ağırlığını kaydırды, vücudu enerjiyle dolup taşıyordu. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi, evcil hayvan, kaçıp saklan ve canavarın seni bulmamasını um," dedim, sesim bir hırıltıya dönüştü.

Josie ürperdi ve bir fışkıрма zıbını ıslattı. Gözleri parlıyordu. Ellerimi bacaklarının arasında gezdirdim, başparmaklarım onun küçük tatlı amcığının birkaç santim ötesinde durduğunda durdum. "Kaçsan iyi edersin," diye fısıldadım kulağına.

Çekilmeden önce inledi. Bacaklarının üzerinde sabit durduğundan emin olmak için ona baktım. Sonra odadan çıkmadan önce gergin bir kıkırdama çıkardı.

Kendimi daha ne kadar beklemeye zorlayabileceğimi merak ediyordum. O yanımda olmadan geçen her saniye bana sonsuzluk gibi geliyordu.

Yuvarın etrafında volta atıp saniyeleri saydım.

Dört dakika sonra, yeterince beklediğime karar verdim.

Merdivenlerden aşağıya doğru onun tatlı kokusunu takip ederken alfa içgüdülerimin beni ele geçirmesine izin vererek odadan çıktım. Ofisin kapısının önünde durana kadar daha da güçlendi. Küçük omega benden saklanamazdı.

Kapıyı açtım ve odanın içinde dolaştım ama kokusu çok zayıftı ve masanın altında ya da dolapta değildi. Kafam karışmış bir halde kapıya döndüm ve kokusunun orada neden bu kadar güçlü olduğunu merak ettim. Bir koku daha alınca eğildim ve onun ahşap kapı çerçevesine kayganlaştırıcı sürdüğünü fark ettim.

Kıkırdadım, alfam bu meydan okumadan çok memnun olmuştu. Sinsi hayvan.

Onu tekrar takip etmek için döndüm ve Ben'in Josie'nin en sevdiği kahvaltılıklardan oluşan büyük bir tepsi hazırladığı mutfağa girdim. Beni görünce homurdandı.

"Buradan nefis bir yaratık geçti," dedi gülümseyerek. "Ama nereye gittiğini sana söylememem için bana söz verdirdi."

Sırıttım. "Merak etme, onu bulacağım."

"Ben yuvaya gidiyorum," dedi ve tepsiyi aldı. "Ödülünle işin bittiğinde gel beni bul."

Mutfaktan çıktım ve koridorda arkamı döndüm, kızgın bir omega'nın nereye gitmek isteyeceğini düşünmeye çalışıyordum. Gözlerim çamaşır odasının yanındaki büyük keten dolabın kapısına takıldı. Mükemmel, kapalı, yuva gibi bir yer.

Yüzümü kapıdaki çatlağa dayadım ve taze vanilya kokusuyla ödüllendirildim. Gülümsedim, kapıyı açarken göğsümden bir gümbürtü geçti. Yerdeki battaniye yığınının şüpheli bir soluk çıktı.

"Yaramaz hayvan. Benden kaçabileceğini mi sandın?" dedim, yerdeki çarşafları yırtarak omega'mı ortaya çıkardım. Saçları yüzünün etrafında uçuşuyordu, nefesleri hızlı geliyordu ve hava uyarılmayla doluydu. Bacaklarından tutup onu dolaptan dışarı sürükledim. Çılgılık atıyor, beni durdurmak için yere, kapı çerçevesine, her şeye tırmanıyordu ama nafileydi. Onu altımda kısırdığımda alfam onaylayarak kükredi, göğsü kabarıyordu.

"Bırak beni," diye bağırdı, kayganlığıyla sıırılsıklam olmuş bacaklarını tekmeleyerek. "Ben senin değilim."

"İşte burada yanıyorsun, tatlım. Seni asla bırakmayacağım." Üzerine eğildim, bacaklarını büktüm ve göğsüne doğru bastırdım. Göz bebekleri o kadar büyüktü ki gözlerinin canlı yeşilinin çoğunu kaplıyordu.

"İyi misin?" Ağzımı açtım.

Başını salladı, gülümsemesini gizlemek için dudağını ısırды ve sonra tekrar beni tutmaya çalıştı.

"Bunu yapamazsın," diye haykırdı, ellerimi teninden ayırmak için uzandı ama ellerim kıpırdamadı.

"Adımı haykırana kadar sana zevk vereceğim, sonra seni dölleriyle dolduracağım ve kokumla seni işaretleyeceğim, böylece herkes bana ait olduğunu bilecek."

Üzerindeki tulumu yırttım, dantelin tatmin edici yırtılmasıyla sikim seğirdi. Ciyaklayarak kaçmaya çalıştı ama ben kalçalarından tutup onu kendime doğru çektim.

Karanlık bir şekilde kıkırdadım, kalçalarını ayırmaya zorlarken kavrayışımı sıkılaştırdım. Yüzümü onun tatlı amına doğru indirdim ve sarhoş edici kokusunu içime çektim. Yalvarana, onu almam için çılgık atana kadar onunla alay etmeyi planlamıştım ama şimdi buradayken daha iyi bir fikrim vardı.

Hemen içine daldım, dilimi dar geçidine bastırdım, klitorisine kadar yalamadan önce tatlı kayganlığını emdim. İnledi ve bu beni teşvik etti. Klitorisini yaladım ve emdim ve boşalırken kayganlığının patlamasıyla ödüllendirildim. Beni itmeye çalıştı, ama ben sadece homurdandım, tekrar boşalana kadar zevkli işkenceye devam ettim.

Ve tekrar.

Bana tüm zevkini vermesi için onu zorladığımda vücudu kızarmış ve ter içinde kalmıştı. Amcığını parmaklarımla doldurdum, o inleyip sızlanırken parmaklarımı kıvrarak zevk noktasına sürekli vurdum, neredeyse bir düzine orgazm geçirdiği için uzuvları zayıflamıştı.

"Aynen öyle, parmaklarıma karşı kendini becer. İhtiyacın olanı al."

Beni daha derine iterken kalçaları yerden kalktı. Çıkardığı sesler vahşi ve ilkeldi. Boşalmamak için düğümlerimi sıktım, onun tadı, kokusu, zevki beni sınıra çok yaklaştırdı.

"Yalvar," diye homurdandım. "Düğümüm için yalvar, evcil hayvan."

"Lütfen," dedi, bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken. "Lütfen sık beni, düğümle beni. Sana ihtiyacım var."

"Benim olduğunu söyle," dedim, vücudunda yukarı doğru hareket ettim ve sikimi girişine çentikledim.

"Senin, sonsuza dek, her zaman," diye haykırdı.

Bir kükreyle kendimi amının içine soktum, düğümü ve her şeyiyle. Tekrar boşalırken hıçkırarak ağladı ve parmaklarını sırtıma geçirdi. Bu acı beni daha da kamçıladi ve içine girerek sonsuzmuş gibi görünen bir döl akıntısını serbest bıraktım. Alfa'm, düğümümün onu içine hapsedmesinden duyduğu memnuniyetle hırladı. Düğümüm söndükten sonra bile parmaklarımla dölleri onun içine geri ittiğimi hayal ettim.

Nefes nefese kaldım, yüzümü boğazına bastırırken onu ezmek için ağırlığımı ön kollarıma verdim.

"Tanrım, Theo," diye inledi.

Bakışlarıyla buluşabilmek için geri çekildim. Şaşırmış görünüyordu.

"Bunun nereden çıktığını bilmiyorum ama ne zaman bir fanteziniz olsa, *lütfen* paylaşın."

Sııttım, kovalamacanın ve kızgınlığının sisi dağılıyordu. Yerde yuvarlanırken ona sıkıca sarıldım, böylece üstümde yatıyordu.

"Çok fazla değil miydi?" Ben sordum.

"Bu kadarı da fazla amına koyayım," diye inledi göğsüme sokularak.

"Hem de en iyi şekilde."

Sonra sonunda uykuya daldı, vücudu üstümde gevşekti, düğümüm hala amcığında mühürlüydü.

Yetmişinci Bölüm

Josie

S Cam bileklerime yumuşak, kürk astarlı deri kelepçeler takarken yuvanın etrafında yoğun ve sarhoş edici kokular dönüyordu.

Ateşim sırasında kontrolümü kaybedeceğimden korkuyordum ama yine de kendim gibi hissediyordum. Sadece düğüm ve orgazm takıntılı bir versiyonum. Omega'm kontrolü ele almıştı ve istediğini talep etme konusunda kendine güveniyordu.

"Hâlâ bunu yapmak istiyor musun?" Cam çenemi yukarı kaldırıp bakışlarını üzerimde toplayarak sordu.

"Evet, alfa," dedim ciddiyetle. Vücudum ağrıyordu ve bitkin düşmüştü ama ateşim henüz bitmemişti ve *daha fazlasını* istiyordum. Daha fazla alfam, daha fazla zevk, daha fazla düğüm. Zihnim son birkaç gündür olduğundan daha keskin hissediyordu - belki de ateşimin sona erdiğinin bir işaretiydi - ama bedenim her zamanki gibi muhtaç hissediyordu.

Cam, "Küçük kızım ne isterse," diye karşılık verdi ve beni öpüp yerde boş bir alana götürdü.

Cam'in kızgınlığım sırasında bana hükmetme konusunda gergin olduğunu biliyordum, ama buna bayılmışım. Ondan daha fazlasını talep etmeye devam ettim ve günler geçtikçe kendine güveninin arttığını hissettim.

"Durman gerekiyorsa bana söyle," dedi yüzümü kavrayarak. Sert ses tonuyla içimden kaygan bir sıvı fişkırdı ve inledim. *Durmak mı? Bunu neden durdurmak isteyeyim ki?*

"Devam et," dedim, dudaklarımı büzerek.

Cam sırtıttı ve yüz ifadesi çok seksiydi. Ona sürtünmeye çalıştım, amım bir şekilde hâlâ ilgiye ihtiyaç duyuyordu. Ama bana izin vermedi. Bunun yerine, kelepçelerimin arasındaki zincire uzun bir ip bağladı ve sonra tavandaki bir kancaya taktı, vücudum gergin olana kadar ipi çekti.

Kısıtlamalara karşı çektim, ama sıkı tuttular. Ayaklarım hâlâ yerdeydi ama zar zor.

Nasıl bu kadar hazırlıklıydı? *Kelimenin tam anlamıyla tavan kancaları vardı.* Ayrıca, neden bunu daha önce kullanmadık?

Sonra göğsüme karanlık, yapışkan bir duygu yerleşti. Bunu burada kaç kadınla daha yapmıştı?

Cam ruh halimdeki değişikliği açıkça hissederek hareketlerine ara verdi. "Kız bebek mi?"

"Burada kaç kadın becerdin?" Hırladım ve sonra yüzümü buruşturdum. Kulağa bu kadar suçlayıcı gelmesini istememiştim.

Cam'in gözleri büyüdü, gür dudakları aralandı. Kalçalarımı sıkıca kavradı ve beni sikine doğru çekti.

"Kıskandın mı, küçük omega?" diye mırıldandı. Ondan kaçmaya çalışarak kıvrandım ama onun merhametine kalmıştım.

"Siktir git," dediğimi duydum. Neyim vardı benim?

Cam sinirlenmek yerine beni kendine çekti, bir eliyle ensemini kavrarken diğer eliyle de kıkımın yanağını avuçladı.

"Kıskanmana hiç gerek yok tatlım," dedi çeneme küçük öpücükler kondurarak. "Sürümüz dışında kimse kulübeye girmedir." Dudakları boynumdaki yolculuğuna devam etti. "Bunu sadece senin için ayarladım çünkü seni o kadar tahrik edeceğini biliyordum ki kayganlığın yere damlayacaktı. Sen benim için tek kişisin. Şimdi ve sonsuza dek." Dudakları bağ izine yapışıp sertçe emerken haykırdım.

Sözleri ve dokunuşu kıskançlığın kırmızı sisini dağıtmıştı ve buraya asla başka birini getirmediğini bilmek yardımcı oldu. Bu alan sadece bizim sürümüze aitti.

"Tamam," diye mırıldandım, Cam'in bağ izini emiyor ve göğsünü kokluyordum.

Cam kıkırdadı. "Seni üzgün görmekten nefret ediyorum ama bana karşı bu kadar sahiplenici olmana bayılıyorum."

Çıplak bir göğüs sırtıma bastırdı ve Theo'nun baş döndürücü kokusunu içime çektim.

"Omega'mıza bakın, hepsi bizim için sergileniyor," dedi.

"Çok mükemmel, çok seksi ve tamamen merhametimize kalmış," dedi Cam, meme uçlarını sıkarken sesi derindi. Kalçalarımın aşağı kaygan bir sıvı damlıyordu.

"İhtiyacım var... İhtiyacım var..." Ne istediğimden tam olarak emin olmadan haykırdım. Ellerimin üstümde bağlı olmasının verdiği çaresizlik hem sinir bozucuydu hem de

ve derinden tahrik edici.

"Kıskançlıktan bahsetmişken," dedi Cam. "Sanırım Theo biraz önce kıskandı."

Theo'ya bakmak için dönmeye çalıştım ama Cam kalçalarımı sıkıca kavramıştı. "Sanırım seni tokatlamak istiyor." Cam'in dudakları kulağıma değdi ve

Theo inleyerek sikini kıcımın yanaklarına sürttü.

Aman Tanrım.

Tenim arzuyla alev alev yanıyordu. Theo kıcımı sertçe sıktı, acısı doğrudan amıma gitti. Sonra ellerini meme uçlarıma kaydırды, sikini bana doğru bastırırken onlarla oynadı.

"Bunu ister miydin?" diye sordu.

Neredeyse gözlerimi deviriyordum. Ne biçim bir soruydu bu? *Tabii ki* istedim. Bana verebilecekleri her şeyi istedim.

"Eğer istiyorsan yalvarman gerek," dedi Cam, sesi baştan çıkarıcıydı.

Bağlarımı çekerek inledim. Tenim yanıyordu ve amım ihtiyaçtan kasılıyordu.

"Lütfen Theo, lütfen bana şaplak at," diye yalvardım, elimden geldiğince ona sürtünyordum.

"Hmm... peki bunu neden yapmalıyım?" diye sordu parmaklarını hafifçe popomda gezdirirken.

Bir hırıltı çıkardım. Bekletilecek havada değildim.

"Omega'mızın bana hırladığını duydun mu?" Theo Cam'e sordu.

"Evet," diye cevap verdi Cam. "Alfalarınıza hırlamak çok ayıptır." "Bu biraz cezayı hak ediyor."

Evet!

"Ama ben iyi bir kızım," diye mızızlandım, şımarıklığı oynamaktan zevk alıyordum. Belki de bu yüzden bu oyunları bu kadar çok seviyordum... çünkü büyürken asla olamayacağım şekilde şımarık olabiliyordum ve onlar bana asla kızmıyor, beni asla cezalandırmıyordu.

Beni cezalandıracaklardı ama mümkün olan en lezzetli şekilde.

Theo'nun eli kıcıma vurmadan önce herhangi bir uyarı almadım. Acı veren zevkle inledim. Cam'in Theo'ya başını salladığını gördüm ve o da bana şaplak atmaya devam etti, hızını ve yoğunluğunu değiştirdi, böylece ne bekleyeceğimi asla bilemedim. Tek yapabildiğim teslim olmaktı; esarete, acıyan tenime ve alfalarıma.

Cam parmaklarını amımın içine soktu, avucunun topuğunu klitorisime sürttü. Boşalmam uzun sürmedi, orgazmım içimden hızla geçti ve beni kemiksiz bıraktı. Kalçalarımın aşağı kaygan bir sıvı damladı ve

parfüm havayı doldurdu. Theo'nun elleri k cımı kavradı, hassas tenimi yatıştırdı.

"Alfalarının seni becermesini mi istiyorsun, yaramaz omega?" Theo hassas yanaklarımı sıkarak sordu.

İnledim ve öfkeyle başımı salladım. "Evet, lütfen."

Hiç vakit kaybetmediler; Theo k cımı yağladı ve Cam amıma girdi. Sonra beni beceriyorlardı, kalçalarını ileri geri çekiyorlardı. Aralarında  aresizdim ama aynı zamanda güçlü hissediyordum.

Gözlerimi kapattım, hissin içinde kayboldum. Onlar içimi doldururken parmakları klitorisimde çalışıyor, beni hızlı ve sert bir şekilde beceriyordu. Bir  ığlıkta boşaldım, etrafımda paramparça oldum ve onlar da hemen arkamdan geldiler.

 kisi de çekildi, dölleri benden damlıyordu.  kisi de beni d ğ mlemediği için kısa bir süre hayal kırıklığına uğradım, ama tamamen *bitmeye*  ok yakın hissediyordum. Benimle çok uyumluydular; vücudumu benden daha iyi tanıyorlarmış gibi hissettim ve vücudum sıcaklığının sona erdiğine dair sinyaller gönderiyordu.

Cam kollarımı çözdü ve onları indirirken hissettiğim karıncalanma ve iğnelenme duygusuyla inledim.

" ok iyi yaptın," diye mırıldandı, Theo sırtımı ovarken onlara tekrar masaj yaptı.

"Sen onu al," dedi Cam Theo'ya. "Ben onu temizlemek için bir bez getireceğim."

Theo'nun kollarına yığılırken titriyordum. Beni tekrar yuvaya yatırdı ve bir saniye bile bırakmadan üzerimize bir battaniye çekti. Dokunuşu o kadar sadık ve şefkatliydi ki boğazımda bir yumru oluştu.

"Her zaman benim iyi kızım olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu, yan yatarak bana baktı ve yüzündeki saçları taradı. "Bunu hiçbir şey değiştiremez."

Sıcak, kahverengi gözleri nefesimi kesecek kadar büyük bir sevgiyle doluydu. Bedenlerimizin tamamen birbirine dolanmasını isteyerek ona sarıldım. Neye ihtiyacım olduğunu biliyordu, üst bacağımı kendi bacağının arasına aldı ve her iki kolunu da sıkı bir şekilde etrafıma sardı.

Hiçbir şey bundan daha iyi olamaz.

Kol suyu etrafımı sarmış, nazik tenime hafifçe vuruyordu. İç çekerek başımı

W arkaya yasladım ve Ben'e yaslandığımı fark ettim.

"Bize döndün mü güzelim?" diye sordu elleriyle kollarıma masaj yaparak.

"Mmm," diye cevap verdim, kelimeleri oluşturmamaya kadar yorgundum.

Ben kahkahalarla sarsıldı ve mırıldandı, titreşimler beni rahatlattı. Onu daha iyi görebilmek için yan tarafımı göğsüne yasladım. Koyu renk bukleleri banyodan dolayı nemliydi ve gülümsediğinde vücudumu aydınlatıyordu. Bu kadar ağrım olmasaydı neredeyse bir şeyler başlatmak istememe yetecekti. Başparmağını onca öpücükten şişmiş dudaklarımda gezdirdi.

"İnanılmazsın, kıymetlim. Çok seksi, güzel ve benimsin," diye mırıldandı.

Göğsüne sokuldum ve ellerimi teninde gezdirdim. Son birkaç aydır egzersizlerini azalttığı için vücudu yumuşamıştı, bunun yerine sabahlarını benimle geçiriyor ve günlerini mutfakta onu mutlu eden şeyleri yaparak geçiriyordu. Ve eskisi kadar seksiydi.

"Ateşim ne kadar sürdü?" diye sordum. Ateş sisi düşündüğüm kadar korkutucu değildi. Ateşimin anıları şehvetin neden olduğu bir pusla sarılmıştı ama yine de oradaydılar.

"Beş gün."

"Ne?" Kendimi göğsünden iterek boğuk bir ses çıkardım. Kolları etrafımda sıkılaştı ve beni tekrar teniyle aynı hizaya gelecek şekilde aşağı çekti.

"Şşş, iyisin. Theo seni sakın tutmam için bana söz verdirdi. Hormonları düzenlemekle ilgili bir şey. Ya da belki başka bir şeydi. Dikkat etmemiştim."

Homurdandım ama gülünçlüğü rahatlamama yardımcı oldu. Bir ateşin dört günden fazla sürdüğünü hiç duymamıştım; iki ya da üç gün daha yaygındı. Angie yıllarca bastırıcı kullandıktan sonra benimkinin muhtemelen uzun süreceği konusunda beni uyarmıştı ama ben bunu beklemiyordum. Farkında olmadan bu kadar çok gün geçmesi beni korkutmuştu ama alfalarım tüm bu süre boyunca yanımdaydı; beni koruyor, besliyor ve tatmin ediyorlardı. Dün geceki esaret sahnesini hatırlayınca yanaklarım kızardı. Sanırım ateşimi kıran şey buydu.

Etrafıma bakındım, diğer alfalarımı göremedim.

Sanki soracağımı biliyormuş gibi Ben, "Theo sana atıştırmalık bir şeyler getiriyor ve Cam de yuvada sızmış durumda. Bizi tamamen yordun, kıymetlim."

Bundan biraz gurur duyarak sııttım.

"Burada benimle olduğun için teğekkrler," diye mırıldandım Ben'in göğsünü öperken. Gz kapaklarım yine ağırlağmığtı.

"Bağka hiçbir yerde olmak istemezdim," diye karėılık verdi, beni sıkıca tutarken bağparmağını bağ izimin üzerinde gezdirdi ve tüm sevgisini bağdan ağağı gönderdi.

Bölüm Yetmiş Bir

Josie

L il O'nun müziği arabada sessizce çalışıyordu. Alfalarımın beni yatıştırmaya çalıştığını biliyordum ama en sevdiğim müzik bile huysuzluğumu dindiremiyordu.

Bu sabah bana bir hediyeleri olduğunu söylediler ama sürpriz olduğunu söyleyerek ne olduğunu söylemeyi reddettiler.

Cam ve Ben beni arka koltukta aralarına sıkıştırmışlardı. Kızgınlığımdan sonra hormonlarım hâlâ yerinde durmuyordu ve onların dokunuşuna ihtiyacım vardı. Şehre daha dün dönmüştük ve kendimi fiziksel olarak ağırlı ve duygusal olarak ham hissediyordum. Ateşimin her anını sevmiştim ve adamlarım bana çok iyi bakıyorlardı ama şu anda bir hediyeyle beni kızdırmamaları gerektiğini bilmeleri gerekirdi. Theo'ya bile arkada oturup benimle kucaklaşmak yerine önde araba kullandığı için kızgındım.

Omega'm açgözlülük yapıyordu ama sonunda bunun sorun olmayabileceği gerçeğini kabullenmiştim. Onun varlığıyla daha rahat olmaya başlamıştım... O benim bir parçamdı, sevebileceğimi düşündüğüm bir parçam. Talepkâr, muhtaç ve olmak istediği her şeyi yapmasına izin veren bir özgüven taşıyordu.

"Sabır benim güçlü yanımdır değil," diye homurdandım.

Theo homurdandı. "Sanırım bu mesajı seni kızdırmaya çalıştığımızda ve sen bizi hadım etmekle tehdit ettiğinde yüksek sesle ve net bir şekilde aldık."

Burnumu çektim. "Evet, ben istediğimi isterim."

Cam sırtıtarak beni şakağımdan öptü. "Beklediğimize değecek."

Pencereden dışarı bakan ve bacakları titreyen Ben'e baktım. Duygularını bağdan korumaya çalışıyordu ama küçük endişe patlamaları yaşamaya devam ediyordum. Elini kendi elimle kavradım ve sıktım.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

Bakışlarımı zoraki bir gülümsemeyle karşıladı. "Bir şey yok."

Tedirginlik göğsüme doğru ilerledi. Bir şeyler saklıyordu.

Cam kolunu bana doladı ve güven verici bir şekilde sıktı. Ben'in endişesi karşısında çıldırmamı engelleyen tek şey Theo ve Cam'in ne kadar sakin olduklarıydı.

"Pekâlâ, bu kadar kenar süsü yeter. Geldik," diye duyurdu Theo, iki tuğla bina arasındaki küçük bir otoparka girerken.

New River'ın tarihi bölgesindeydik ve sevimli ana caddenin hemen dışına park etmiştik. Kasabanın bu bölümünü sadece geçerken görmüştüm, ancak her zaman dükkanları ve kafeleri ziyaret ederken arnavut kaldırımlarında rahatça dolaşmayı hayal etmiştim.

"Alışverişe mi gidiyoruz?" Cam arabadan inmeme yardım ederken sordum. Sadece gülümsedi ve elimi tuttu.

Ben önümde belirdi. "Bunu tak," dedi ve bana bir göz bağı uzattı.

"Neden bu kadar garip davranıyorsun?" Göz bağını alırken sesimde hafif bir sızlanma ile sordum. "Beni korkutuyorsun."

Theo, Ben'e oflayıp puflayarak onu yolumdan çekti. Göz bağını ellerimden aldı ve eğildi.

"Bize güveniyor musun?" diye sordu, dudaklarımı nazıkçe öperek.

Küçük bir omega hırıltısı çıkardım. Onlara her şeyden çok güvendiğimi biliyordu.

Theo kıkırdadı ve göz bağını üzerimden kaydırды. Elim tuttu, parmaklarını bağızinde gezdirdiğinden emin oldu.

"Çok tatlısın," dedi.

Cevap vermeye fırsat bulamadan, alfalarım beni çekiştirdi ve düşmemem için dikkatlice yönlendirdi.

Bir blok kadar yürüdükten sonra Cam, "İşte geldik," dedi. Gözbağımı çıkardı ve boş bir vitrine bakarak gözlerimi kırptım.

Tuğla cephesi komşu dükkânlarla aynıydı ama bu dükkânın pembe bir ön kapısı vardı. Kapının yanında, üzerinde çizgili bir tente bulunan büyük bir pencere vardı. Dükkânın manzarası kahverengi bir kâğıtla kapatılmıştı. Tuğlanın yan tarafında gül sarmaşıkları büyümüşü ve yazın ne kadar muhteşem görüneceğini hayal edebiliyordum.

Tam burada ne işimiz olduğunu soracaktım ki gözlerim büyük pencerenin üzerindeki pembe neon tabelaya takıldı.

Kalbim neredeyse duracaktı.

Kıvrık yazıyla *Vanilla Pie Bakery* yazıyordu.

"Hayır," diye nefes nefese Ben'e doğru döndüm. Yüzü kızarmış, bir o yana bir bu yana gidip geliyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, ses tonunu belirsizlik kaplamıştı.

Ciyaklayarak kendimi ona attım. Beni kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı, yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

"Beğendin mi?"

"İnanılmaz," dedim yüzünü öpücüklerle boğarak. O güldü ve Cam ile Theo birbirlerine sokuldular, ikisi de genişçe gülümsüyorlardı.

Dükkânı tekrar görebilmek için Ben'in kollarında iki büküm oldum. "Buna inanamıyorum.

Bu mükemmel."

"Üst kat boş, bu yüzden Theo ve ben ofislerimizi orada kurabileceğimizi düşündük," dedi Cam, bağ işaretini öpebilmek için saçımı oynatarak.

"*Tanrım!* Hepimiz aynı binada mı çalışacağız?" *Hayallerim gerçek oldu.*

Theo güldü. "Aynı mekânda ne kadar iş yapabileceğimizden emin değiliz ama bütün gün senden ayrı kalma fikrine dayanamadık." "Onlar, benim grubun en iyi alfası olduğumu fark etmeden endişe ediyorlardı. grup," dedi Ben göz kırparak.

Gözlerimi devirdim ve güldüm. "İçeri girebilir miyiz?"

Ben beni yere bıraktı ve arka cebinden bir anahtar çıkardı.

"Dün kapattık. Hepsi bizim."

Anahtarı ondan aldım ve neredeyse zıplayarak ön kapıya gittim. "Bu yüzden mi bu kadar çabuk dönmek zorunda kaldık?"

Theo başıyla onayladı. "Genellikle kızgınlık döneminden hemen sonra sizi yuvadan çıkarmazdık. Araştırmalar üç günlük ek bir yuvalama süresinin..." Bizim eğlenen yüz ifadelerimizi görünce sustu. Elini saçlarının arasından geçirdi. "Her neyse, buna degeceğini düşündük."

Kapıyı açtım, boş alanı ilk kez gördüğümde heyecanım arttı. Büyük ön pencereler, onları kapatan kâğıtları kaldırdığımızda içeriye çok fazla ışık alacaktı. Duvarlar alçıydı ve bazı yerlerde tuğlalar görünüyordu, bu da tarihi mekâna cazibe katıyordu ve ahşap zeminler balıksırtı şeklinde döşenmişti.

Ben elimi tutarak, "Burayı istediğimiz gibi düzenlemek için çok çalışmak gerekecek," dedi. "Ama eskiden bir restorandı, yani arka taraf zaten

ticari bir mutfak alanı olarak kurulmuştur."

Aklımda tasarım fikirleri dönüp duruyordu. Bir çeşit pencere kenarı koltuğu yapıp yapamayacağımızı merak ettim ve sonra daha küçük masalara ihtiyacımız olacaktı... belki köşede birkaç rahat aksen sandalyesi.

"Sensiz bir yer seçtiğimiz için kızgın değil misin?" Ben sordu. Ona doğru döndüm ve yüzündeki endişeli ifadeyi fark ettim. "Emin değildik..."

Sözlerini bir öpücükle kestim. Hemen elini boynuma doladı, öpücüğü derinleştirirken beni göğsüne doğru sürükledi, aleti karnıma doğru sertleşti.

"Çok mutluyum," dedim öpücükler arasında.

Bu evi bensiz satın aldıkları için rahatlamıştım, özellikle de ev satın alma sürecini ne kadar stresli bulduğumdan sonra. Evlere baktığımız ikinci günde, bir açık ev sırasında gözyaşlarına boğulmuştum. *Neden* yeni bir eve ihtiyaç duyduğumuzu hatırlamak beni öfke, suçluluk ve üzüntü karışımı bir duyguyla dolduruyordu. O günden sonra ev aramaya ara vermiştik, ta ki Theo'nun tereddütle emlakçının önerdiği bir evi daha görmek isteyip istemediğini sorduğu güne kadar. Ben de kabul ettim ve yol boyunca ağlamayacağıma dair kendime söz verdim. Theo bana kişisel kütüphanem yapabileceğini söylediği bir odaya açılan gizli kapıyı gösterdiği anda gözyaşlarına boğuldum çünkü evi çok istiyordum ve alamayacağımızdan korkuyordum. Theo hemen bir teklif sunmuştu, ne kadar olduğunu bile sormamıştım.

-Ve sonra bizim oldu.

Sert bir göğüs sırtıma bastırdı ve Cam'e bakmak için öpücüğü kestim.

"Bunu yine mi yapıyoruz?" Popomu Cam'e karşı oynatarak ve ikisinin arasına bakarak sordum.

Ben homurdandı ve Cam kıcımlı tokatladı.

"Yaramaz omega," diye mırıldandı ama aramızdaki bağdan kaynaklanan uyarılmayı hissettim. "Hadi yukarı çıkıp ofis alanını kontrol edelim."

Üst kata çıktık ve gözlerim hemen duvardan duvara bej renkli halıya takıldı, parmaklarım onu sökmek için kaşınıyordu. Tasarım arzulanan çok şey bıraksa da, düzen harikaydı. Hepimizin ofisi için bolca alan vardı ve ön oda Ana Cadde'ye bakıyordu. Hatta pencerelerden birinde bir sandalye ve yan sehpa yetecek büyüklükte küçük bir balkon vardı. Şimdiden havalar ısındığında dizüstü bilgisayarımın orada oturup çalışmayı hayal ediyordum.

Pencereden dışarı bakarken gözyaşlarımın yüzümden aşağı akmasına engel olamadım.

"Neyin var?" Cam aceleyle yanıma gelerek sordu.

"Mutluyum," diye hıçkırarak cevap verdim. "Bir omega'ya kızgınlığının hemen ardından bu kadar tatlı bir şey yapamazsın," dedim kendimi çirkin bir şekilde ağlamaktan alıkoymaya çalışırken.

Cam gözyaşlarımı silmeye çalışarak, "Tüm bu tatlılığı hak ediyorsun," diye mırıldandı.

Theo kollarını bana doladı, boynuma yumuşak öpücükler kondurdu ve kokusuyla beni işaretledi. Kokusu sakinleşmeme yardımcı oldu. Belki de kızgınlığımdan sonra birkaç gün daha yuvaya ihtiyaç duymam konusunda haklıydı.

Yine de eksik bir koku vardı.

"Ben nereye gitti?" Etrafıma bakınarak sordum.

Theo göz kırparak, "Son bir sürpriz hazırlıyor," dedi.

"Tanrım," dedim son gözyaşlarımı silerken. "Daha fazlasını kaldıracabileceğimden emin değilim."

Beni arka köşeye sıkışmış bir dizi metal merdivene getirdiler. Nereye gittikleri konusunda kafam karışmıştı...

Kapı dışarıya doğru açıldığında ve çatıya adım attığımda çenem düştü. Cam heyecanıma kıkırdadı ve beni soğuk rüzgârdan korumak için göğsüne çekti. Çatı katı şu anda biraz köhneydi -tümüyle betonu ve kenarında paslanmış metal bir korkuluk vardı- ama Ana Cadde'nin muhteşem bir manzarasına sahipti ve ip ışıkları ve oturma yerleriyle ne kadar sevimli olacağını şimdiden hayal edebiliyordum.

Ben'i çatının ortasında, bir battaniye, piknik sepeti ve ısıtıcının yanında dururken gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Elinde bir şişe şampanya vardı. Theo'nun bağırarak yaptığı dikkatli olma uyarısına aldırmadan ona doğru atladım. Ben beni göğsüne doğru sürükledi, elleri ve dudakları ısrarcıydı, sanki birkaç dakika değil de yıllardır ayrıymışız gibi öpüyordu.

"Yeni mekânımızı vaftiz etmeliyiz," dedi Ben, uzaklaşırken, önceki endişesi tamamen kaybolmuştu.

Kaşlarımı kaldırdığımda içimde bir uyarılma kıvılcımı çıktı.

"O tür bir vaftiz töreni değil," diye inledi Theo, yüzünü saçlarıma bastırıp beni kıkırdatarak.

"Bir dahaki sefere," dedi Ben göz kırparak. "Bu sefer şampanya içmeye devam edeceğiz."

Mantarı patlattı ve her birimize birer bardak
doldurdu. "Vanilla Pie Bakery'ye," dedi.

"Josie ve Ben'e," dedi Cam.

"Ve birlikte geleceğimize," dedi Theo.

Kadehimi onlarınkiyle tokuşturdum, kendi kelimelerimi ekleyemeyecek
kadar bunalmıştım. Ama onlar her şeyi söylemişti.

Şampanyadan bir yudum aldım. Gelecek, kış gününde içimizi ısıtan güneş
ışınları kadar p a r l a k t ı .

Son.

Yolculuk Devam Ediyor

Pack Ashwood'un ofisi nasıl vaftiz ettiğini görmek ister misiniz?

Baharatlı bonus sahneyi buradan alın!

Eğer bu kitabı sevdiyseniz, bir yorum bırakırsanız çok memnun olurum. Yazarlar için çok önemli.

Bu dünyaya veda etmeye hazır değil misiniz? Luna & Sol Omegaverse'de birkaç kitap için daha planlarım var. Gelecek kitaplarla ilgili en son güncellemeleri almak için beni sosyal medyadan ve haber bültenimden takip edin.

- ♦ **Facebook Grubu:** [Emilia Emerson'ın Okuyucu](#)
- ♦ **Grubu Bülten Kaydı:** www.emiliaemerson.com
- ♦ **Instagram & TikTok:** [@emiliaemersonauthor](#)

Teşekkür

Bu ikiliyi yazmak ne büyük bir yolculuktu.

Bu kitabın taslağını 2022 sonbaharında bitirirken bana nadir görülen bir tümör teşhisi kondu. Bu sayfaların çoğunu doktor randevuları, MRI'lar ve biyopsiler arasında yazdım. Bu kitabı yayınlamayı hayal ettiğimde, kemoterapi sırasında son düzeltmeleri yapacağımı hiç düşünmemiştim. Geçtiğimiz altı ay pek çok açıdan yıkıcıydı ve bu kitap pek çoğunu atlatmamı sağladı. Odaklanabileceğim ve dört gözle bekleyebileceğim bir projeye sahip olmak bana bir amaç verdi. Bu yüzden ilk teşekkürüm Pack Ashwood'a ait. Bana çok gerçek gelen ve bana çok keyif veren bu sevimli karakterlere teşekkür ederim.

İkinci teşekkürüm ise tüm bu süreçte yanımda olan arkadaşlarıma. Benimle randevulara geldiğiniz, kemoterapi sırasında yanımda oturduğunuz, bana hediye kartları, bakım paketleri ve cesaretlendirici notlar gönderdiğiniz için teşekkür ederim. Beni çok sevdiniz ve bu hayatımın en büyük hediyelerinden biri oldu. Sonsuza dek teşekkür ederim.

Alex ve Lindsay, bunların hiçbirinde yalnız olmadığımıdan emin oldunuz. Bunun ne anlama geldiğini ifade etmek için yeterli kelime yok. Size sonsuz sevgi ve minnettarlığımı sunuyorum.

Darcy, tek başına yazmayı ne kadar çok istediğimi biliyorsun ama bu hikâyenin iki kitabı hak ettiğini görmeme yardım ettin. Bunca ay benimle kaldığın için teşekkürler. Bu kitap senin katkılarının olmadan çok daha az ilginç olurdu (ve yaklaşık %85 daha az kana susamış olurdu). Senin gibi bir arkadaşım olduğu ve bu kitap yazma yolculuğunda birlikte olduğumuz için çok minnettarım.

Olivia, kenarlar için özür dilerim. Umarım bu kitap beklediğime değmiştir! Bitirmezsem bana ne yapacağından korktuğum için, senin bu çılgın coşkun beni devam ettirdi. Şaka yapıyorum! Çoğunlukla.

Tenacious Writer's eleştiri grubuma kocaman bir teşekkür daha: Patricia, Jenny ve Robyn. Bu zorlu kitap yazma sürecinden birlikte geçerken tüm geri bildirimleriniz ve teşvikleriniz benim için çok değerli. Rachel'a tüm yazımlara ev sahipliği yaptığı için, Emily'ye

Bir kitabı bitirmenin ne demek olduğunu anlamama yardımcı olduğunuz için ve her ikinize de yazma "nedenimi" n planda tutmama yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

Celina ve Ella'ya teşekkür ederim, çünkü ikinizi de seviyorum. Gerçi bu kitabı gerçekten okuduysanız, hayır okumadınız!!

Ve son olarak, ARC okuyucularıma, içerik oluşturucularıma ve arkadaşlarına bu kitaplardan bahseden herkese çok teşekkür ederim. Desteğiniz ve heyecanınız beni çok etkiledi. Ben kendime inanmakta zorlanırken bu kitaplara inandığınız için teşekkür ederim.

Yazar Hakkında

Emilia Emerson nakış işlemeyi, köpeğiyle şekerleme yapmayı, müstehcen ş e y l e r okumayı ve evle ilgili projeler yapmayı seviyor. Ruh sağlığı alanında çalışıyor ve romantizm yazmanın ona garantili sonsuza dek mutlu sonları olan dünyaları, birbirini seven sıcacık karakterleri ve zorlukların üstesinden birlikte gelen aileleri keşfetme imkânı vermesini seviyor.

Yeni duyurulardan haberdar olun:

- **Facebook Grubu:** [Emilia Emerson'ın Okuyucu Grubu](#)
- **Bülten Kaydı:** www.emiliaemerson.com **Instagram**
- **& TikTok:** [@emiliaemersonauthor](#)

ALUNA & SOLOMEGaverse

FORBIDDEN

PARADE

EMILIA EMERSON

Yasak: İkinci Bölüm Bonus Sahne

Emilia Emerson

İçindekiler

Bölüm 1

Birinci Bölüm

Josie

“**A** Pekâlâ, sanırım hepsi bu kadar," dedi Ben, son ofis sandalyesini de büyük pencerenin önündeki yerine yerleştirirken.

"Dördüncü bir sandalyeye ihtiyacımız var," dedim, fırının üstündeki yeni ofis alanımızı incelerken gerinerek. Açılış gününe iki hafta vardı ve nihayet mobilyalarımızı merdivenlerden yukarı taşımak için boş bir öğleden sonra bulabilmiştik. Dışarıdaki ışık giderek azalıyordu, sokak lambaları yanıyor ve Ana Cadde'yi aydınlatıyordu, birkaç duvar apliği ve masa lambası ise alanımızı aydınlatıyordu.

"Yok, oturacak bir yere ihtiyacın varsa kucağımıza oturabilirsin," dedi Ben göz kırparak.

Söylediklerinde bir parça doğruluk payı olsa da gözlerimi devirdim. Arkadaşlarımın *yalnız* oturmama izin verme ihtimali yok denecek kadar azdı. Hatta son birkaç aydır daha da alınganlaşmışlardı.

Bayıldım.

"Sana bir tane sipariş edeceğim," dedi Theo, beni yanına çekerek. Bir gün sessizce ortaya çıkmadan önce benim için mümkün olan en iyi sandalyeyi araştırmak için saatler harcayacağını bilerek göğsüne sırttım. Tıpkı evdeki tüm mükemmel eşyaların ve ev eşyalarının sihirli bir şekilde ortaya çıkması gibi. Yaygara ya da tantana yok, sadece alfalarım benimle ilgileniyor.

Cam son sehpayı taşıyarak merdivenlerden çıktı, yüzündeki teri silmek için atletinin alt kısmını kaldırmadan önce köşeye koydu. Parlayan karın kaslarına baktım ve dudağımı ısırdım.

Gözüme takıldı ve sırttı.

"Biraz daha mobilya taşımamı izlemek ister misin bebeğim?" diye sordu kollarını esneterek.

"Sanki onu taşımama izin verecekmişsin gibi," dedim, bana doğru yaklaşırken gözlerimi vücudunda gezdirerek.

"Bir şeyler taşımama izin veriyorum," dedi, kalçalarını kavradı ve beni vücuduna doğru çekti.

"Bir lamba," diye homurdandım.

Sırtışı genişledi. "Kendini yormana izin veremem. Planladığımız şey için iyi dinlenmiş olmana ihtiyacım var."

"O da ne?" Yüzüm kızarıırken bile sesimi soğuk ve ilgisiz tutarak sordum.

"Yeni ofis alanımızı vaftiz etmemiz gerekiyor," dedi Cam, Theo'nun dikkatini çekerek.

"Katılıyorum," dedi Theo, elini sırtımda gezdirirken.

"Neden bir şeyin içine çekiliyormuşum gibi hissediyorum?" Aralarına bakarak ve sırtışımı bastırmaya çalışarak sordum.

Cam kıkırdadı ve başparmağını çenemde gezdirdi. "Muhtemelen- çünkü öylesin." Sonra ifadesi değişti ve bana daha sıkı sarıldı. "Son zamanlarda stresliydin. Fırını kurarak çok iyi bir iş çıkardın ama biraz dinlenmeye ihtiyacın var."

Onun içinde eridim. O haklıydı. Binamız için gerekli tüm izinleri ve denetimleri almak, müteahhitleri organize etmek ve açılışı pazarlamak arasında geçen birkaç hafta boyunca arkadaşlarımı neredeyse hiç görmemiş gibi hissediyordum. Çoğu gece o kadar bitkin düşüyordum ki yuvama kapanıyor, uyumadan önce en yakınımnda kim varsa ona sarılıyordum.

"Ne diyorsun? Oynamak ister misin?" Theo enseme öperek sordu.

"Evet," diye inleyerek vücuduna yaslandım.

"O zaman git ve Ben'i gör," diye emretti Theo, geri çekilip kıcıma şaplak atarak.

Cam'in etrafından dolaşarak ofis koltuğunda oturan Ben'e doğru ilerledim. Çıplak olduğunu fark ettiğimde iki kez baktım.

"Hayır deseydim ne olurdu?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Bu, almak istediğim bir riskti," diye cevap verdi Ben geniş bir gülümsemeyle, bacaklarını iki yana açarak. "Şimdi gel de şu sandalyeyi test etmeme yardım et." Parmağını bana doğru eğdi ve ben de şımarıklık yapmayı düşündüm ama siki dimdik duruyordu, ucunda bir damla prekum parlıyordu.

ve ben de karşı koyamadım. Ona doğru yürüdüm ve elleri hemen kalçalarımaya gitti.

"Çok fazla giyiniksin, kıymetlim," dedi gözbebeklerini kocaman açarak.

Sonra Theo arkamdaydı, kıyafetlerimi çıkardı ve beni bir oyuncak bebekmişim gibi Ben'in kucağına götürdü. Bacaklarımı Ben'in iki yanına açtım, amım onun sikine bastırdı.

"Bana bineceksin," diye mırıldandı kulağıma, saçlarımı avuçlarının arasına alarak. "Ne istersek yapmamıza izin vereceksin."

Başımı sallarken dudaklarım aralandı ve parfümüm etrafımda yoğunlaştı. *Evet, evet bunu istiyordum.* Kendimi bırakmak için alfalarımaya geçireceğim bu zamana ihtiyacım vardı.

"Aferin kızımaya," dedi Ben, yüzünde geniş bir sırıtış belirterek. "Bin bakalım."

Gülümsemesine karşılık verdim ve sikini girişime doğru yönlendirerek tek bir hareketle hepsini içine aldım. Baş sandalyenin arkasına düştü, ağzı bir iniltiyle açıldı.

Nasırlı bir el sırtımda gezindi. Omzumun üzerinden baktım ve Cam'in karanlık ve için için yanan bakışlarıyla karşılaştım. "Benim için sırtını eğ," dedi.

İstedğini yaptım ve kık yanağıma acı bir darbe indiğinde irkildim.

Başımı çevirdim ve Cam'in elinde bir kırbaç gördüm.

"Ofis malzemelerinin bir parçası mı?" Nefes nefese kaldım, aşağıdan itmeyi devralırken Ben'i ıslatan başka bir kayganlık patlaması.

"Asla çok hazırlıklı olamazsın," dedi Cam, gözlerinde bir parıltıyla. "Şimdi uslu bir kız ol ve yüzünü öne dön."

Ben'e dönerken inledim.

"Sadece bana odaklan," dedi ve boğazımı öpmek için başımı geriye yatırdı. Düğümü giriş yerimde oynastı ve oda inlemelerimin sesiyle ve kıkıma inen kırbaç darbesiyle doldu, acı ve sıcaktı.

Orgazmım vücudumda küçük şimşekler gibi çakarken tenim kızardı.

"Beni aldığında çok güzel oluyorsun," diye inledi Ben. "Küçük sevimli amcığın etrafımda çok sıkı gerilmiş. Damlayana kadar seni dolduracağım. Bütün gün öyle kalacaksın, döllerimiz kime ait olduğunu hatırlatmak için senden damlayacak."

Özellikle kıkıma yediğim sert bir şaplak Ben'i sıkılamı sağladı ve küfür ederek içime daha sert girdi. Onun hareketlerine karşılık verdim.

kalçalarımı onun sert sikinin üzerinde kaldırıp indiriyordum. İnledim, yüzümü boynuna bastırdım ve dişlerimi bağ izine sürttüm. Isınmış uyarılmışlığı bağ aracılığıyla benimkiyle buluştu, parmakları beni tutuşunu sıkılaştırdı. Parmakları açgözlülükle göğsümdeki bağ izine doğru hareket ederken göğsü mırıltı ve hırıltı karışımı bir sesle titriyordu. İşarete her dokunuşu klitorisime yapılan bir dokunuş gibiydi. Döndüm ve Theo'nun ofis koltuğunda çıplak oturduğunu, yumruğunun yavaşça sikinde aşağı yukarı hareket ettiğini gördüm ve bu beni uçurumun kenarına getirmek için yeterliydi.

Orgazmım üzerimde patladı. Ezici zevk karşısında gözlerimden yaşlar döküldü ve Ben bir çılgınlıkla boşalırken onun içine yığıldım.

Cam'in elleri hemen kıkımın üzerindeydi, tenimi nazikçe inceliyor ve dokunuşuyla beni yere sabitliyordu.

"Ne kadar iyi bir kız," diye mırıldandı. Bakışlarımla buluşabilmek için eğildi. "Beni kontrol et, tatlım."

Cam kıkımı sıkarken inleyerek, "İyiym alfa," dedim. Kırbacın acısı devam ediyordu, ama bu sadece inleyen Ben'i bir kez daha ıslattı.

Cam bana dikkatle baktı ve kendi kendine başını sallamadan önce herhangi bir korku ya da rahatsızlık olup olmadığını kontrol ettiğini hissettim. İşte bu yüzden kontrolü ele almalarına ve sınırlarımı zorlamalarına izin veriyordum - çünkü günün sonunda benim iyiliğimi kendi zevklerinden çok daha fazla önemsiyorlardı.

Theo düşüncelerimi bölerek, "Buraya gel, tatlım," dedi. Sandalyesinde öne doğru eğilirken bakışlarıyla karşılaştım. Saçları seksi bir şekilde yüzüne dökülüyordu ve kolları bükülmüştü. "Bana doğru sürün."

Ben kıkırdayınca yüzüm kızardı. İsyankâr yanımda itiraz etmek istedi ama Theo'nun bağ aracılığıyla verdiği güvence, Ben'in kucağından yere kaymamı sağladı.

Halı altımda yumuşaktı ve alfama doğru sürünürken kalçalarımın aşağı kaygan bir sıvı damlıyordu, önüne geldiğimde durdum.

Parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve ben de onun dokunuşuna doğru eğildim.

"Dizlerinin üzerinde benim için çok güzel görünüyorsun," dedi, sesi huysuz ve alçaktı. "Şimdi aç ağzını."

Sanki büyüüne kapılmış gibi ne emrettiyse yaptım. Şu anda tek istediğim alfamı memnun etmekti. Aletini ağızma soktu ve ben onun büyüklüğüne alışırken yavaşça içeri ve dışarı itti. Dilimi ucunun etrafında döndürdüm ve alt tarafı boyunca düzleştirdim.

uzunluğunda. Küfretti ve hamleleri daha da sertleşti. Boğazımın arkasına çarptı ve öğürdüm, gözyaşlarım artık yüzümden aşağı akıyordu.

Ellerini üzerimde tutuyor, beni istediği yere yönlendiriyordu. Theo'nun kontrolü ele almasını seviyordum, onun ellerine teslim olmayı seviyordum.

"Boşalacağım," diye hırladı. "Ve sen de beni tek bir damla bile dökmeden içeceksin, tatlım."

Yapabilseydim ona "evet" derdim. Bunun yerine, onu daha sert emdim, tadına açtım. Boşalırken eli saçlarımı sıkıca kavradı, sıcak, tatlı dölleri ağzımı doldurdu. Onu yuttum ve sonra hafifçe yumuşarken onu yalamaya ve emmeye devam ettim.

Birkaç dakika sonra beni sikinden kurtardı ve saçlarımı okşarken başımı kalçasına yasladım, son birkaç haftanın kasırgasında hissetmediğim şekilde huzurlu ve merkezde hissediyordum.

"Bana sahip olduğunu biliyorsun, değil mi aşkım?" Theo mırıldandı, üzerime eğilirken dudakları kulağımın kabuğuna değiyordu. "Zihin, beden, ruh, hepsi sana ait."

Bakışlarıyla karşılaştım ve boğazım duygularla düğümlendi. Tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

"Buraya gel," dedi ve sırtım göğsüne yaslanacak şekilde beni kucağına çekti. Ellerini vücudumda gezdirdi, göğüslerimi avuçladı ve meme uçlarımı okşadı. Kendimi lezzetli bir şekilde süzülüyor ve aynı zamanda daha fazlası için aç hissediyordum. Amım boşlukla sıkıştı ve Theo'nun kucağında kıvrandım.

"Nasılsın, tatlım?" diye sordu.

"Ben... İhtiyacım var," diye inledim, kıcımlı onun sikine doğru kaydırarak.

"Kızımızın neye ihtiyacı olduğunu biliyoruz," dedi Cam, önüme geçip parmağıyla çenemi kaldırarak. "Alfalarının onu doldurmasına ihtiyacı var."

"Aynen öyle," dedi Theo, bacaklarımı ayırarak sandalyenin kollarına yaydı ve beni tamamen açıkta bıraktı.

İnledim, bacaklarımı kapatmaya çalıştım ama elleri oradaydı, kalçalarımı birbirinden ayırıyordu.

"Şuna bak," dedi Theo, parmaklarını kayganlığımda ve Ben'in hâlâ üzerimden damlayan dölllerinde gezdirirken. "Artık dayanamayacağını hissedene kadar seni doldurmaya devam edeceğiz."

Meme uçlarımla oynadı, sert, pembe yumrular haline gelene kadar onları çimdikledi ve ovdu. Sonra Cam elinde meme ucu kelepçeleriyle geldi. Onları takarken sızlandım, sersemliğimi kesen bir acı vardı. Bu

Her zamankinden daha sıkı olduklarını hissediyordum ve Theo klitorisimle oynamaya başladığında onları kaldırabileceğimden emin değildim. Her vuruşta acı yerini zevke bırakmaya başladı. Başımı Theo'nun göğsüne yasladım, başka bir orgazm oluşurken gözlerimi kapattım, ısı erimiş lav gibi içimde yuvarlanıyordu.

Sonra elleri amımı bıraktı ve tekrar kalçalarımı kavradı. Ne yaptığını sormadan, kırbaç ıslak bir tokatla amıma indi.

Çılgılık attım, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Klitorisim yanıyordu ve hızla zevke dönüşen beklenmedik acıyla nefes alırken nefeslerim hızlı geliyordu. Aklıma Cam'in ilk kez "ceza" olarak amıma şaplak attığı ve o anda orgazm olduğum an geldi.

Şimdi yüzünde sert bir ifade vardı. "Omega'mızın izinsiz gelmeyeceğini biliyorum," dedi ve sanki ona meydan okumamı istermiş gibi kaşlarını kaldırdı.

Adaletsizlik karşısında dudağımı büktüm ve o da başını salladı.

"Bu işe yaramayacak, küçük omega. Sana verdiğimiz her şeyi iyi bir kız gibi alacaksın, yoksa Theo seni ateşli ve arzulu bir şekilde bırakacak."

"Ama babacığım," diye sızlandım.

Cam'in ağzı açık kaldı ve küfür etti, elleri dizlerine düştü. "Siktir, bebeğim, böyle şeyler söyleyemezsin. Lanet olası yükümü patlatacağım."

Kıkırdadım. Yıllardır Cam'e baba demekle dalga geçiyordum ama bunu bir türlü yapmamıştım. Bu sözcük hem tuhaf hem de doğru geliyordu.

"Bence öpüşüp bunu daha iyi hale getirmelisin," dedim, dudağımı yine somurtarak dışarı çıkararak.

Cam bana doğru sinsice yaklaştı, dizlerinin üzerine çökmeden önce kıyafetlerini çıkardı.

"Öyle mi, bebeğim?"

"Evet, babacığım."

Elleri ayak bileklerimden başladı ve yavaşça uyluklarıma doğru ilerledi, göbeğime birkaç santim kala sertçe sıktı.

Theo'nun kucağında kıpırdandım ama her ikisi tarafından ne kadar sıkı tutulduğum için zar zor hareket ettim.

Cam eğildi, nefesi klitorisimin üzerinde kayıyordu. Nefesim hızlandı, o orada durdukça beklentim artıyordu. Tam ben

Hayal kırıklığından ılık atmak üzereyken, ağızını amıma indirdi ve aıklığımdan klitorisime kadar yaladı.

"Benim için çok tatlı," diye inledi.

Dilini klitorisimin etrafında dolaştırmaya devam etti ve iki kalın parmağını içime soktu.

Theo meme uçlarımla oynadı, kelepçelerden gelen küçük acı sarsıntıları Cam'in yüzünü kayganlığımla ıslatmama neden oldu. Hırladı ve titreşim beni ılık attırdı, orgazmım çok hızlı bir şekilde üzerime çöktü.

Theo amımı avuçladı, boynumdan aşıağıya doğru öperken baskısı yatıştırıcıydı.

"Lanet olsun bebeğim, bunu sonsuza dek yapabilirim," dedi Cam, sesi alçaktı.

Ben kendimi toparlayamadan meme ucu kelepelerinden birini çıkardı. Kan geri akarken içime bir acı saplandı, ama sonra sıcak ağızı meme ucumu çevreledi, nazikçe emdi ve acıyı yatıştırdı. Ben Theo'nun kollarında gevşeyip bitkin düşene kadar bunu diğer kelepçeyle tekrarladı.

Cam beni ellerim ve dizlerim üzerinde halıya yatırmadan önce nazik bir öpücük verdi. Kollarım altımda titriyordu ve onun gğsgne yaslanıp tatlı tarçınlı çörek kokusunu içime çektim.

Theo kendini yere bırakırken, "İnanılmazsın," diye mırıldandı. "Seni doldurmama izin ver, aşkım."

Cam beni Theo'nun üstüne çıkacak şekilde ayarladı. Amımı onun sert uzunluğundan aşıağıya doğru sürdüm, kayganlığımla horozunu ıslattım. Tamamen içime girene kadar kalçalarımı yönlendirdi.

Theo'nun gğsgne yığıldığımda, sert kolları beni sararken bu hisle ürperdim. Cam, ben orada yatarken bir parmağını arka kanalıma soktu ve Theo'nun düğümü klitorisime değerken beni gerdi.

Cam kıcıma hafifçe girdiğinde nefesim kesildi, onun ve Theo'nun sikleri birbirine sürtündü. O kadar büyük bir baskı yarattı ki, bir an için bunun çok fazla olacağını düşündüm.

Ve sonra Ben oradaydı, elini yatıştırıcı bir hareketle sırtımda gezdiriyordu.

"Bak ne kadar iyi karşıliyorsun. Bizim için çok mükemmel," diye mırıldandı. Dokunuşu Theo'nun gğsgnde tamamen rahatlamama yardımcı oldu.

Hâlâ vücudumda bazı şeylerin gerçek olmadığını hissettiğim ve yönümü şaşırđığım anlar oluyordu ama adamlarım her zaman yanımdaydı.

Bana karşılık verdi. Ben öpmek için elimi ağzına götürmeden önce elimi sıktı. Cam ve Theo'nun bedenlerinin itme ve çekme gücüyle daha da rahatlardım. Boşalırken bana tatlı, müstehcen sözler mırıldandılar ve beni de kendileriyle birlikte zevk uçurumuna sürüklediler.

Sonrasında, ofisin zemininde uzuvlarımız birbirine karışmış bir şekilde rahat bir sessizlik içinde uzandık.

"Tüm bu birlikte çalışma olayı gerçekten iyi gidiyor," dedi Ben. "Düşünsenize, bazı sürüler birlikte iş yaptıklarında zorlanırlar."

Homurdandım. "Böyle devam edersek tüm işlerimizin ilk ay içinde batacağından eminim."

"Buna değer," dedi Cam gülümseyerek, saçlarımı okşayarak.

"Kesinlikle," diye mırıldandı Theo, bağına sıcak bir öpücük kondurarak

Elimdeki iz. Ben'in kolları beni sıkıca sarmışken Cam'in göğsüne sokulurken elimi onunkinin etrafında sıktım.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.